

Dịch giả: Mai Trang

Làm ebook: Dâu Lê

Sau những cánh cửa đóng kín

SHANNON MCKENNA

Sau những cánh cửa đóng kín

*Sau
những cánh cửa
đóng kín*

SHANNON MCKENNA

Sau những cánh cửa đóng kín

Tác giả: Shannon McKenna

Dịch giả: Mai Trang

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 616

Ngày xuất bản: 12/2013

Giá bìa: 128.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Nguồn sách: tititidi

Chụp pic: kararoxbee

Type

bapngot1998: 1-5

sagelc91: 6-11

mina mik: 12-16

intheend: 17-22

blues999: 23-hết

Beta: pychan

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiếu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Giới thiệu

"Rùng mình, gợi cảm, và hồi hộp. Chắc chắn bạn sẽ thấy nóng rực với cuốn sách này!" - Lori Foster.

Có người đang theo dõi bạn...

Seth Mackey biết rõ về những người phụ nữ mà kẻ thù của anh, triệu phú Victor Lazar, vui vẻ cùng rồi vứt bỏ. Nhưng món đồ chơi mới nhất của Lazar thì khác. Xinh đẹp. Yếu đuối. Và ngây thơ. Đó là tất cả những gì thuộc về Raine Cameron. Chỉ nhìn cô thôi cũng đốt lên một ngọn lửa đam mê mà Seth gần như không kiểm soát nổi khi hàng đêm anh quan sát cô trên cả

chức màn hình video. Raine vô cùng cảm động nhưng Seth không thể bất cẩn: Anh tin rằng Lazar đã sai người giết em trai cùng mẹ khác cha của mình. Cuộc điều tra bí mật của anh - và cuộc đời anh - như chỉ mảnh treo chuông. Nhưng rồi anh phát hiện ra rằng Raine có thể là nạn nhân kế tiếp của Lazar...

Raine biết rằng mình đang bị theo dõi - nhưng không một ai có thể nhìn thấu những bí mật trong trái tim cô. Cô có lý do riêng để trả thù Victor Lazar, và cô sẽ trả thù bằng được, không quan tâm đến nỗi sợ của mình - hay sự hiện diện luôn khiến cô phải phân tâm của Seth Mackey. Vẻ đẹp nam tính dữ dội và vẻ quyến rũ xác thịt của anh khuấy động những giấc mộng cô hằng mơ khi cô đơn... và dẫn cô tới một kế hoạch táo bạo. Trao cơ thể mình cho anh, hoàn toàn đầu hàng sự đam mê tàn nhẫn của anh, rất có thể sẽ đẩy cô qua mọi giới hạn cảm xúc của bản thân - kể cả nỗi sợ hãi.

Cuốn sách là câu chuyện tình lãng mạn kết hợp với yếu tố trinh thám, điều tra của Shannoon McKenna - một trong số các tác giả ăn khách nhất do New York Times bầu chọn.

Cái chết của người em trai đã biến Seth Mackey trở thành một người đàn ông lạnh lùng, trong anh không còn dư chút cảm xúc nào ngoại trừ khao khát báo thù luôn hiện hữu.

Sách gối đầu giường: Sau những cánh cửa

đóng kín - 1

Nam chính trong tác phẩm của Shannoon McKenna thường là những người đàn ông dũng cảm, dữ dội còn nữ chính của cô cũng không kém phần thông minh, gan dạ.

Để tóm được tên trùm buôn lậu giàu có, anh buộc thời lắp đặt thiết bị theo dõi mọi địa điểm mà tên trùm đi qua, trong đó bao gồm cả ngôi nhà dành cho các tình nhân của y sinh sống. Đây cũng chính là nơi mà Raine - cô gái vừa mới dọn vào ngôi nhà trên cương vị trợ lý mới.

Raine - cô gái với nhiều bí mật. Trong quá khứ, Raine đã phải cùng mẹ lưu lạc khắp Châu Âu và thường xuyên thay đổi tên họ để trốn tránh kẻ thù của cha mình. Và một bí mật mà Raine không bao giờ tiết lộ với bất kỳ ai. Từ nhỏ, cô luôn bị những giấc mơ quấy rầy, đó có

thể là tiên đoán về tương lai hoặc những manh mối mơ hồ để lật tìm lại quá khứ. Những giấc mơ kỳ lạ này cũng chính là động lực thôi thúc

Raine bắt đầu những bước đầu tiên trên con đường tìm kiếm kẻ thù giết cha. Và việc tiếp cận tên trùm mafia khét tiếng kia chính là mục đích đầu tiên.

Raine là một trong những đối tượng nằm trong tầm theo dõi của Seth và không biết từ bao giờ, chính anh đã không thể khống chế cảm xúc của mình đối với cô, một cảm xúc vừa gần gũi, vừa xa lạ mà cô đã khơi gợi trong anh. Mặc dù biết tiếp cận với Raine giống như bước chân vào một cạm bẫy nguy hiểm chết người nhưng Seth đã không thể ngừng bản thân mình tiến về phía cô, giống như có một lực hút mãnh liệt nào đó cuốn lấy anh và anh bất lực để bản thân mình chìm đắm trong đó. Và cảm giác bất lực này cũng chính là những gì Raine cảm thấy khi đứng trước vẻ nam tính đầy hấp dẫn nơi Seth.

Hai con người với hai nỗi cô đơn tưởng chừng không thể lấp đầy và những bí mật luôn luôn phải cất giấu, cùng chung kẻ thù nhưng tưởng như lại bị đẩy vào hai con đường đối lập nhau. Mỗi tình đam mê nhưng cũng đầy mâu thuẫn đan xen cũng những âm mưu và nghi ngờ đầy rẫy này rồi sẽ ra sao? Liệu rằng khi Seth phát hiện ra Raine chính là nút thắt để anh có thể tóm gọn kẻ thù và trả thù cho em trai mình thì anh sẽ phản ứng ra sao? Anh có sẵn sàng hy sinh cô để có được sự báo thù luôn sôi sục bấy lâu?

Đằng sau những cánh cửa đóng kín

Nơi bí mật, tội ác, đam mê... dần hé lộ.

Ai đó đang theo dõi cô

Raine biết mình đang bị theo dõi – nhưng không ai có thể nhìn thấu những bí mật trong trái tim cô. Từ nhỏ cô luôn bị những giấc mơ quấy rầy. Đó có thể là tiên đoán về tương lai hoặc những manh mối mơ hồ để lật tìm lại quá khứ. Nhưng cô biết một điều, những giấc mơ chưa bao giờ lừa dối cô. Và những giấc mơ này cũng là động lực thôi thúc cô tìm ra kẻ thù chủ mưu trong cái chết của cha cô năm nào. Từ đó dẫn cô vào một cuộc phiêu lưu hung hiểm nhưng cũng đam mê chưa từng có.

Anh chính là kẻ theo dõi cô

Cái chết của em trai biến Seth thành kẻ không còn dư lại chút cảm xúc nào trừ khao khát báo thù. Để tóm được tên trùm buôn lậu giàu có, anh buộc phải lắp đặt thiết bị theo dõi mọi địa điểm tên trùm đi qua. Bao gồm cả ngôi nhà dành cho các nhân tình của y sinh sống – nơi Raine – cô nàng trợ lý tóc vàng mới dọn vào.

Dù biết là nguy hiểm, nhưng anh không thể khống chế cảm xúc của mình, một loại cảm xúc vừa gần gũi, vừa xa lạ mà cô gái đó khơi gợi trong anh. Cho đến khi anh phát hiện cô chính là nút thắt giúp anh có thể tóm gọn kẻ thù... Chỉ có điều đấy cũng là lúc anh không còn dám chắc mình sẽ sẵn sàng hy sinh cô để có được sự báo thù luôn sôi sục trong anh bấy lâu.

Tác giả

Shannon McKenna

Shannon McKenna là một trong số các tác giả ăn khách nhất do New York Times bầu chọn.

Thể loại cô theo đuổi chủ yếu là lãng mạn kết hợp với yếu tố trinh thám điều tra. Trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến series McClouds. Nam chính của cô thường dũng cảm, dữ dội còn nữ

chính cũng không kém phần thông minh và gan dạ. Kẻ xấu trong tiểu thuyết của cô thường đóng vai trò là chất xúc tác, đẩy cặp đôi nam nữ chính đến nơi tận cùng của sự hiểm nguy, cũng như thử thách sức mạnh cứu rỗi đến từ tình yêu đích thực của hai người họ.

Từ khi còn nhỏ cô đã rất thích được ở một thương ngoạn ma thuật từ những cuốn sách hay và cô đã bắt đầu nghiệp cầm bút của mình trong bí mật. Cô hi vọng các tác phẩm của mình sẽ đông đảo độc giả đón nhận cũng như rất thích lắng nghe ý kiến từ các độc giả của mình.

Mục lục

Mở đầu

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#)

Mở đầu

Giấc mơ chẳng bao giờ thay đổi. Chiếc thuyền buồm của cha cô chậm chậm trôi xa bờ. Mây ngày một đen kịt. Những cơn gió rít gào quất trên mặt nước sẫm màu, biến nó thành một đám bọt trắng xóa xối khắp chân cô. Khiếp đảm cuộn trong bụng cô, nặng nề như một tảng đá lạnh lẽo. Cô nhìn con thuyền ngày càng dạt ra xa. Chớp lóe lên. Sấm.

Rồi cô đứng với cha trước một cái tháp bằng đá hoa cương đen tuyền cao vót. Tay ông choàng qua vai cô, khuôn mặt ưa nhìn của ông trắng bệch và sợ hãi. Ông chỉ vào cái tháp. Cô nhận ra đó là một tấm bia mộ.

Cảm giác sợ hãi làm cả người cô chấn động. Đó là bia mộ của ông.

Cô cúi lại gần để đọc tên và năm sinh năm mất của ông. Những vết khắc trên tấm bia đá trông có vẻ ẩm ướt và mịt mù. Không chỉ ẩm ướt, chúng đang nhỏ những giọt chất lỏng sẫm màu. Nó rỉ ra và bò ngoằn ngoèo thành những dòng nước đỏ thẫm dài dằng dặc, đan

xen vào nhau trên mặt đá nhạt màu.
Máu.

Hải hùng, cô ngẩng lên nhìn cha, nhưng ông không còn là cha cô nữa. Ông đã biến thành bác Victor, đôi mắt lạnh lẽo mang màu xám bạc, hàm răng trắng lóa và trông sắc bén kì lạ. Rồi cánh tay nặng nề, cơ bắp của ông choàng qua vai cô, siết chặt cho tới khi cô nghĩ phổi mình sẽ nổ tung.

Cô hồn hển tỉnh dậy, tiếng thét tắc nghẹn trong cổ họng nhức nhối, và tròng đôi mắt điên cuồng nhìn vào bóng tối, cố hít thở, cố bắt trái tim đang nện như trống dồn của mình dịu

xuống.

Và tự hỏi bao lâu nữa thì giấc mơ này sẽ khiến cô phát điên?

Chương 1

Chín giờ bốn mươi sáu phút tối. Sắp đến lúc rồi.

Màn hình phát ra những sắc xanh dương kì quái trong căn phòng tối om, nhưng loạt cửa sổ dần trên màn hình vẫn

đen kịt một cách buồn bã. Seth Mackey liếc đồng hồ và gõ ngón tay trên bàn. Lịch trình của cô ta chưa bao giờ thay đổi. Chẳng mấy nữa cô ta sẽ về đến nhà.

Anh còn nhiều việc quan trọng hơn để làm. Số video và âm thanh anh phải sàng lọc có thời lượng lên đến cả trăm giờ và kể cả với máy lọc tin hiệu kỹ thuật số cải tiến của Kearn thì việc phân tích vẫn tốn thời gian. Ít nhất anh cũng nên quan sát tin hiệu hiển thị, hoặc kiểm tra điểm đặt các máy giám sát khác. Việc gì cũng được, trừ việc này.

Vậy nhưng anh vẫn chăm chú nhìn

màn hình, cổ họng lí cảm giác râm ran
phản kích đang nóng hừng hực trong cơ
thể. Số phim có thời lượng lên đến cả
trăm giờ mà anh lưu trữ về cô ta cũng
không ăn thua. Anh cần cô ta hiển hiện
sống động, trong thời điểm thực.

Như một gã nghiện cần ma túy.

Anh chửi thề trước suy nghĩ thoáng
qua đó, phủ nhận nó. Anh không cần gì
hết, không còn cần gì nữa. Từ sau khi
Jesse chết, anh đã tái tạo lại bản thân.
Anh lạnh lùng và xa cách như người máy.
Nhịp tim không thay đổi, bàn tay không
đổ mồ hôi. Mục tiêu của anh rõ ràng và
dứt khoát. Nó soi sáng vùng đất tối tăm

trong anh, rực rỡ như sao chỉ đường. Kế hoạch hủy diệt Victor Lazar và Kurt Novak là điều đầu tiên khuấy động hứng thú nơi Seth trong mười tháng kể từ khi chúng giết Jesse - em trai anh. Nó đã giúp anh tập trung chuyên chú, cho tới ba tuần trước.

Người phụ nữ sắp bước vào những căn phòng được giám sát trên màn hình trước mặt anh là điều thứ hai.

Ánh sáng và chuyển động kích hoạt máy quay ghi hình gara nhà cô ta chớp lên. Anh cố lờ đại nhịp tim đang tăng tốc của mình và liếc đồng hồ. Chín giờ năm mươi một phút. Cô ta đã ở văn phòng từ

bảy giờ sáng. Tất nhiên, anh cũng quan sát cô ta trên các máy quay mà anh cài ở văn phòng Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar, nhưng không giống nhau. Anh thích có cô ta cho riêng mình.

Xe đi vào, đèn pha tắt. Cô ta ngồi rũ người trong xe lâu đến mức máy quay tự ngắt và các cửa sổ lại tối đen. Anh chửi thề qua kẽ răng và thầm nhắc mình phải lập trình cho chế độ tự động chuyển từ ba lên mười phút khi anh gõ câu lệnh khởi động chế độ quét hồng ngoại. Hình ảnh cô ta xuất hiện trở lại với màu xanh lục kỳ dị. Cô ta ngồi ngây ngẩn nhìn gara tối om thêm hai phút nữa rồi rút cục mới chịu đi ra. Hai máy quay khác nghiêm

chỉnh bật lên khi cô ta mở khóa cửa và vào bếp. Cô ta rót cho mình một cốc nước, tháo cặp kính gọng sừng và dụi mắt, bầu chặt lấy bồn rửa để giữ thăng bằng. Cô ta ngửa đầu uống nước, để lộ cằm cổ mảnh mai, trắng mềm mại.

[©DTV](#)

Hắn kính được cô ta sử dụng để cố gắng khiến bản thân có vẻ ngoài cứng cỏi hơn. Cô ta đã thất bại, một cách khá thảm hại. Chiếc máy quay mà anh giấu trong đồng hồ lò nướng quay tròn khuôn mặt trắng ngần, quai hàm buống binh và quầng thâm dưới mắt của cô ta.

Anh phóng to khu vực mắt cô ta, hàng lông mày cánh cung và đôi lông mi cong vút sẫm màu ấn tượng trên làn da nhợt nhạt. Nếu không phải anh có lý do cực kỳ thuyết phục để tin rằng những lọn tóc xoăn vàng của cô ta là hoàn toàn tự nhiên, thì anh hẳn đã nghĩ cô ta không phải gái tóc vàng chính cống rồi. Cô ta nhắm mắt, rèm mi phủ xuống đường xương gò má thanh tú. Mascara của cô ta đã bị nhòe. Cô ta trông thật mệt mỏi.

Làm đồ chơi tình dục mới cho Lazar hẳn là vất vả hơn cô ta tưởng. Anh băn khoăn không biết làm sao cô ta lại dây vào với lão, băn khoăn liệu cô ta có vướng quá sâu, đến mức không thoát ra

nổi nữa hay không. Đa số những người dính phải Lazar đều sớm phát hiện ra mình ngập lụt đầu. Tất nhiên, đến khi ấy thì đã quá muộn rồi.

Không có lý do khách quan nào để anh tiếp tục giám sát cô ta. Xâm nhập vào tư liệu nhân sự của cô ta cho anh biết một tháng trước, Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar đã thuê cô ta làm trợ lý giám đốc. Nếu không phải cô đang sống ở nhà tình nhân cũ của Lazar thì cô ta chẳng bao giờ thu hút sự chú ý của anh. Việc Lazar viếng thăm ngôi nhà đó khiến nó cần được giám sát, và họ đã quan sát nó nhiều tháng nay rồi.

Nhưng Lazar không đến thăm cô nàng tóc vàng này, hay ít nhất là chưa. Tối nào cô ta cũng từ văn phòng về thẳng nhà, chỉ dừng lại để mua chút tạp phẩm hay lấy đồ giặt khô. Bộ phát tín hiệu anh cài vào ô tô của cô ta xác nhận cô ta chưa từng thay đổi lộ trình đó. Những cuộc điện thoại hằng tuần cô ta cho mẹ cho thấy bà mẹ không mảy may hay biết về lần nhảy việc mới nhất của cô con gái, điều hoàn toàn dễ hiểu. Một người phụ nữ trẻ trở thành gái bao cho một tên tội phạm giàu sụ, thì tốt hơn hết nên chọn cách che giấu điều đó với gia đình mình. Cô ta không quen ai ở Seattle, không đi đâu và cũng không giao du để anh ta có thể phát hiện.

Khá giống bản thân anh.

Đôi mắt to, khiếp hãi của cô ta có màu xám bạc, tròng đen, viền màu chàm. Anh nhìn vào hình ảnh phóng đại, và bồn chồn. Trông cô ta... Chúa ơi, *ngọt ngào* là từ nảy đến trong đầu anh, dù có khiến anh nhăn nhó. Trước đây anh chưa từng thấy căn rút lương tâm khi theo dõi người khác. Hồi bé khi đọc truyện tranh, anh ngay lập tức đã chọn được siêu anh hùng đột biến gen cho mình. Đôi mắt nhìn xuyên thấu, chiến thắng một cách dễ dàng. Đó là gen đột biến hoàn hảo cho một gã hoang tưởng như anh. Tri thức là sức mạnh, và sức mạnh thì khi nào cũng tuyệt. Anh đã xây dựng nên một sự

nghiệp thu nhiều lợi nhuận dựa trên lý thuyết đó. Vì thế khi xưa Jesse vẫn hay trêu chọc anh.

Anh vội vàng gạt suy nghĩ đó đi, trước khi nó kịp làm anh đau đớn.

Anh phải tiếp tục lạnh lùng và xa cách. Cyborg, đó là tên gọi một siêu anh hùng trong truyện tranh. Anh lúc nào cũng thích mấy gã đột biến gen trong các bộ truyện tranh kinh điển. Tất cả bọn họ đều đau khổ, thất vọng, và điên rồ. Anh có thể hiểu cảm giác đó. Anh đã quan sát Montserrat, tình nhân trước của Lazar, với sự lãnh đạm, lạnh như băng. Nhìn cô ta quần quai trên giường với Lazar chẳng

gây ảnh hưởng gì tới anh, dù là thấp thoáng ghê tởm. Không một lần anh cảm thấy tội lỗi.

Nhưng mà, Montserrat là gái nhà nghề. Anh có thể đọc ra điều đó trong ngôn ngữ cơ thể lả lơi, đầy tính toán của cô ta. Lúc nào cô ta cũng đeo mặt nạ, dù là khi cô ta đang quan hệ với Lazar, hay lúc cô ta chỉ ở một mình.

Cô nàng tóc vàng này không hề có một cái mặt nạ nào. Cô ta dễ nhìn thấu, vô phương tự bảo vệ và mềm mại, như kem tươi, như bơ, như lụa. Theo dõi cô ta làm anh cảm thấy mình thật nhóp nhúa, một cảm xúc lạ lẫm đến mức anh phải

mất mấy ngày mới đặt được tên cho nó. Quái quỷ là anh càng cảm thấy nhớp nhúa thì càng không thể dừng lại. Anh ước gì có thể rũ bỏ cảm giác cô ta cần được giải cứu đang gặm nhấm bản thân anh. Thứ nhất, anh không phải dạng hiệp sĩ áo trắng. Và thứ hai, anh còn phải báo thù cho Jesse. Chỉ cần trách nhiệm đó thôi cũng quá lớn lao rồi.

Và anh ước gì cô ta không đẹp mê người đến thế. Điều đó phiền phức ghê gớm.

Có lẽ một bác sĩ tâm thần có thể giải thích hội chứng ám ảnh của anh: Anh đang áp những giấc mộng chưa thành

thuở bé lên cô ta, vì cô ta trông như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Khi còn bé anh đã đọc quá nhiều truyện tranh. Anh bị căng thẳng, thất vọng, ám ảnh, có góc nhìn hiện thực lệch lạc, vân vân và vân vân. Rồi cơ thể đẹp choáng váng của người phụ nữ đó đã thay đổi hiện thực đến nỗi vượt mức có thể thừa nhận. Nó khiến ham muốn đang tê liệt của anh choàng dậy.

Cô ta chờ dẫn đi vào vùng hoạt động của chiếc máy quay màu nép trong đường viền bằng gỗ mun chạm trổ của đèn trần phòng ngủ - cái đèn bị Montserrat bỏ lại. Cô ta bỏ đi đột ngột đến mức không có thời gian đóng gói những món đồ cá nhân

trang trí ngôi nhà của cô ta. Cô nàng tóc vàng này không hề mang theo món đồ nào vào nhà và cũng không tỏ ra hứng thú di chuyển những đồ đạc sẵn có, một việc hết sức đáng mừng. Chiếc máy quay màu giấu trong đèn bắt trọn vẹn hình ảnh tấm gương ở tủ đứng, một chi tiết khiến anh có lý do để cảm thấy sung sướng. Anh phóng to hình ảnh cho tới khi nó chiếm trọn màn hình, lơ đi chút cảm giác tội lỗi nhói lên. Đây là phần yêu thích của anh, và anh sẽ không đời nào bỏ qua.

Cô ta cởi áo khoác, kéo khóa váy. Với độ phân giải đáng sửng sò của thế hệ máy quay màu Colby tiên tiến nhất, anh có thể phân biệt từng tông màu trên làn

da của cô ta, từ màu kem, hồng phấn tới hồng đậm rồi đỏ thẫm. Xứng đáng với dung lượng băng thông bị tín hiệu truyền từ máy quay chiếm lấy. Cô ta treo bộ vest lên, và đuôi áo cô ta bị kéo cao, để lộ cái quần lót cotton đoạn trang ôm sát cặp mông tròn trịa. Anh nắm hết chu trình của cô ta như một đoạn quảng cáo lâu năm trên tivi, ấy vậy mà anh vẫn chăm chú dõi theo từng chi tiết một. Sự hờ hững của cô ta với bản thân làm anh thấy hấp dẫn. Đa phần đám phụ nữ xinh đẹp anh biết lúc nào cũng như đang diễn trước một máy quay tưởng tượng. Họ luôn nhìn vào bề mặt phản chiếu được mà họ đi qua, để đảm bảo họ vẫn xinh đẹp. Còn cô gái có đôi mắt mơ màng này

lại không mảy may chú ý hay có mấy bận tâm.

Cô ta cởi quần tất, quăng chúng vào góc, rồi bắt đầu màn thoát y vụng về, ngây thơ hăng tếu. Cô ta lộ mọ cởi cúc tay áo cho tới khi anh hét toáng lên bảo cô ta kệ xác nó. Rồi cô ta vụng về cởi khuy cổ, lơ đãng nhìn gương như thể cô ta thấy một thế giới hoàn toàn khác.

Hơi thở của anh rít giữa hàm răng khi cuối cùng cô ta cũng cởi áo sơ mi ra. Bầu ngực đầy đặn của cô ta bị một cái áo lót trắng có gọng kiềng chặt. Nó không gợi cảm giống dạng đồ lót trở thành đồ chơi trong tay mấy gã giàu sụ. Nó có

quai bản to, trơn, thiết thực, không màu mè - mà cái khe ngực như ẩn như hiện mà nó trung ra là thứ quyến rũ nhất anh từng thấy.

Cô ta khịt mũi ngửi nách áo một cách duyên dáng, điều đó làm một nụ cười đáng sợ rộ trên gương mặt anh. Khó mà hình dung cơ thể duyên dáng, trắng như tuyết đó lại đồ mồ hôi, dù anh cá mình có khả năng khiến cô ta trở nên như thế. Nằm trần trụi hoặc ngồi trên người anh, hai bầu vú căng đầy nằm trọn trong tay anh khi anh vào trong cô ta. Anh sẽ khiến cho làn da trắng ngà đó ửng đỏ như màu hoa hồng đại cho tới khi những lọn tóc xoắn rối tung dính chặt lấy má và cổ cô

ta. Anh sẽ khiến từng phân cơ thể ngọt ngào, nóng bỏng của cô ta ướt đẫm.

Anh chỉnh lại bộ phận riêng tư đang nhức nhối trong quần và rên rỉ đưa tay lên xoa khuôn mặt nóng bừng của mình. Anh không được phép có thêm một lần cương cứng tùy tiện xuất hiện vì một trong những món đồ chơi của Lazar. Bởi thế là ngu ngốc chết người, và anh buộc phải dừng lại.

Chỉ có điều, giờ này là thời điểm của mái tóc. Chúa ơi, anh yêu đoạn này. Cô ta ném hết chiếc kẹp tóc này đến kẹp tóc kia vào khay sứ trên tủ, và rũ bím tóc vàng dày khỏi nơi gáy. Cô ta gỡ từng sợi

tóc ra, lắc đầu cho tới khi chúng lăn tăn đổ xuống qua eo, nằm thôn thành những dải óng ánh khẽ chạm vào đường cong tròn lăn trên mông. Anh hắt ra tiếng thở trầm, rõ khi cô ta vươn tay ra sau lưng và cởi móc áo con. Lúc nhìn chằm chằm vào hai bầu ngực đầy đặn, ngon lành, trên đỉnh là hai nụ hoa màu hồng nhạt của cô ta, tay anh chột ngựa ngựa. Anh mừng tượng cảnh chúng sẵn lại, đỏ ửng, và rần đánh thép vào ngón tay anh, lòng bàn tay anh, khuôn mặt nóng bừng của anh, cái miệng đói khát mút mát của anh.

Tim anh bắt đầu nện thình thịch khi cô ta bắt đầu cởi quần lót, xoay vai, xoay cổ, ưỡn lưng lên, tận hưởng cảm giác tự

do đầy nhục dục khi được khỏa thân và chỉ có một mình. Không phải đeo mặt nạ. Kem tươi, bơ, và lụa.

Tuy vậy, hình ảnh và âm thanh chưa đủ. Anh cần nhiều dữ liệu hơn. Da thịt, hương vị. Anh thèm khát nó.

Tiếp đến là động tác luôn khiến anh mất lí trí. Cô ta cúi gập và rũ mái tóc xuống, lùa các ngón tay qua mái tóc dày. Vị trí đặt camera cùng chiếc gương giúp anh có được một góc nhìn tuyệt vời vào cặp đùi mềm mại, tròn lẳn của cô ta, bộ mông tròn màu kem của cô ta, và khe suối cảm dỗ ở giữa...

Hình ảnh đó cũng đủ làm người chết sống dậy.

Jesse. Cảm giác đau đón tấn công anh.

Anh quay người khỏi màn hình và ép mình hít thở trước cơn nhức nhối bỏng rát ấy. Đừng chịu thua, anh nhắc nhở bản thân. Anh không thể để sự đau khổ dũa cùn các giác quan. Ngược lại, anh sử dụng nó để mài sắc quyết tâm của mình, biến bản thân thành một công cụ hủy diệt hăng say, chuyên chú. Anh rời mắt khỏi màn hình, trừng phạt bản thân bằng cách bỏ qua phần trình diễn còn lại. Trước kia anh rất thạo gạt bỏ suy nghĩ và kí ức đau

đón trước khi răng nanh của chúng cắm phập vào anh, nhưng cô nàng tóc vàng đã khiến sức tập trung của anh thành đồ bỏ. Anh ép mình phải nhắm lại lý do tồn tại của bản thân: Quan sát thằng khốn Lazar xảo trá cho tới khi lão liên lạc với Novak. Và rồi, mở màn mùa săn. Thời điểm trả thù.

Đến lúc anh cho phép mình nhìn lại vào màn hình, cô nàng tóc vàng đã mặc lên một bộ đồ nỉ rộng thùng thình, và đang đăng nhập vào máy tính. Anh đi sang một dãy máy tính và màn hình khác, khởi động ăng ten mật để thu tần số âm thanh điện tử từ máy tính của cô ta. Anh nhập nó vào máy DPS giải mã, tái tạo lại

thao tác trên máy tính của cô ta, và giám sát thư tín của cô ta. Bức thư gửi cho một người có tên Juan Carlos ở Barcelona. Cô ta gửi thư bằng nửa tá ngôn ngữ khác nhau, nhưng bức thư này được viết bằng tiếng Tây Ban Nha, ngôn ngữ quen thuộc với anh bởi anh lớn lên ở khu ổ chuột của L.A. Bức thư khá tẻ nhạt: *Anh thế nào, em đang làm việc rất chăm chỉ. Con của Marcela và Franco thế nào? Phòng vấn tìm việc ở Madrid có diễn ra tốt đẹp không?*... Nghe chừng cô ta có vẻ cô đơn. Anh tự hỏi Juan Carlos là gì của cô ta. Có lẽ là người tình cũ. Hình như cô ta rất hay viết thư cho gã đó.

Anh đang lơ đãng nghĩ đến ý tưởng

kiểm tra thân phận của gã đó thì cảm giác được một luồng khí lạnh lướt qua cổ. Anh chớp lấy khẩu SIG Sauer P228 trên bàn và quay phắt lại.

Người đến là Connor McCloud, kẻ đồng mưu với anh và là một tên khó chịu đúng nghĩa. Anh ta từng là bạn thân nhất, cũng là cộng sự của Jesse trong lực lượng ngầm của FBI mà Jesse gọi là “Hang Động”. Thảo nào chuông báo động không reo. Tên khốn lén lút đó đã tránh nó ra. Dù có đi khắp khiêng và phải chống gậy, anh ta cũng di chuyển như một hồn ma.

Seth hạ súng xuống, hơi thở chậm

chạy thoát khỏi phổi. “Đừng lén lút tiếp cận tôi, McCloud. Hành động đó có thể giết cậu đây.”

Đôi mắt màu lục sắc bén của Connor quét khắp phòng, chú ý tới từng chi tiết. “Này anh bạn. Bình tĩnh đi nào. Tôi mang cà phê cho cậu đây, nhưng giờ tôi đang nghĩ có khi cậu không nên uống nó.”

Chỉ một thoáng Seth đã nhìn thấy căn phòng bẩn thỉu qua con mắt Connor thế nào, đồng bia và hộp đựng đồ ăn nhanh rơi vãi khắp các mẩu nổi dây cáp và thiết bị điện tử. Căn hộ ngày càng trở nên dơ dáy và cũng không thơm tho gì cho lắm.

Nhưng anh quan tâm làm quái gì chứ? Nó chỉ là chỗ đỗ xe mà thôi. Anh cầm lấy lon cà phê, bật nắp và hớp một ngụm.

“Không cần cảm ơn”, Connor lầm bầm chế giễu. “Lần tới tôi sẽ mang trà hoa cúc. Cả Xanax^[1] nữa.”

[1] Là thuốc thuộc nhóm Benzodiazepin, thuốc an thần gây ức chế hệ thần kinh trung ương tùy thuộc liều dùng.

“Cậu đảm bảo không có ai theo cậu tới đây chứ?” Seth hỏi.

Connor ngồi xuống và nhìn vào màn hình, không thèm trả lời. “Ái chà, không

phải ngôi nhà mơ ước của Barbie đây sao?”, anh ta bình luận. Cậu muốn đem bao nhiêu ra cá cô ta là gái tóc vàng tự nhiên nào?”

“Lo việc của cậu đi”, Seth quát.

Khuôn mặt thon gọn của Connor hằn lên những vết nhăn đáng sợ. “Không một ai ở Hang Động biết về cậu hết, Mackey. Sẽ không ai biết hết. Và việc của cậu cũng là việc của tôi.”

Seth không thể nghĩ ra câu nào đáp lại lời tuyên bố đó mà không có vẻ công kích. Anh ngậm miệng chờ đợi, hy vọng anh ta sẽ cảm thấy khó chịu hoặc buồn

chán mà bỏ đi.

Không may mắn được thế. Từng giây trôi qua. Rồi từng phút. Connor McCloud chăm chú nhìn anh và kiên nhẫn chờ đợi.

Seth thở dài, đành đầu hàng. “Cậu muốn gì nào?” Anh miễn cưỡng hỏi.

Connor nhướn một bên lông mày. “Lâu rồi cậu không liên lạc gì với tôi. Tôi chỉ thắc mắc cậu đang làm gì ngoài việc ‘tự xử’ khi ngắm nàng hầu mới của Lazar thôi.”

“Giữ lại mấy câu nhận xét tình trạng đó cho mình đi, McCloud.” Seth nhấn nút in và chờ máy in nhả ra bức thư gửi Juan Carlos. Anh với tay lấy tập tài liệu nhưng Connor đã kịp chớp lấy nó.

“Đề tôi xem cái nào, Lorraine Cameron, công dân Mỹ, tốt nghiệp Cornell, bằng xuất sắc. Úi chà chà, thông minh đấy. Thông thạo sáu ngoại ngữ. Kinh đây! Có vẻ đã nói dối về kinh nghiệm làm việc trên đơn xin việc. Hừm. Có lẽ Lazar cũng không buồn quan tâm một khi cô ta cho lão xem ngực. Tiện thể thì ngực cô ta thế nào?”

“Xéo đi”, Seth gầm gừ.

“Tươi tỉnh lên”, Connor đáp lại. “Cậu biết không, khi cô nàng này mới xuất hiện, tôi cho rằng có thứ gì đó để cậu nghĩ ngoài Jesse biết đâu lại tốt cho cậu. Nhưng nó đã vượt quá tầm kiểm soát, cậu bị ám ảnh rồi.”

“Làm ơn miễn cho tôi cái bài phân tích tâm lý vớ vẩn đó đi.”

"Cậu là một quả bom sắp phát nổ. Tôi không quan tâm đâu, nhưng tôi không muốn cậu lôi tôi và anh em tôi theo cùng.” Connor gạt mái tóc vàng sẫm bù xù của mình ra và bóp trán, trông rất mệt mỏi. “Cậu lún quá sâu rồi đấy, Mackey.

Tôi từng chứng kiến rồi. Một gã đàn ông có vẻ mặt này như cậu, sau khi phá tung mọi chuyện thì lăn quay ra chết thảm thương.”

Seth ép mặt mình quay ra biểu cảm lãnh đạm. “Đừng lo”, anh nói qua hàm răng nghiến chặt. “Tôi thề sẽ giữ bình tĩnh đến cho tới khi chúng ta lôi được Novak ra khỏi hang. Sau đó thì sao cũng được. Cứ nhốt tôi vào phòng giam lót bông dành cho bọn tâm thần nếu cậu thích. Tôi cũng cóc thêm quan tâm nữa.”

Connor trông có vẻ đau đớn. “Đó là một thái độ hết sức, hết sức tồi tệ, Mackey.”

“Từ khi sinh ra tôi đã mang thái độ tội tệt này rồi.” Seth giật tài liệu về cô nàng tóc vàng ra khỏi tay Connor và nhét thư gửi Juan Carlos vào tay anh ta. “Đừng nghĩ tôi có tâm tư. Cũng đừng xía mũi vào việc của tôi.”

“Đừng có đáng ghét thế”, Connor nói. “Cậu cần tôi và biết tôi có mọi những mối quan hệ cần thiết cho việc này trôi chảy.”

Seth trừng mắt nhìn vào đôi mắt nheo nheo lạnh lẽo của Connor. Anh muốn phủ nhận nhưng đó là sự thật. Seth có công nghệ và tiền để tiến hành chiến dịch cá

nhân của họ chống lại Lazar và Novak. Nhưng nhiều năm kinh nghiệm trong các đội thi hành pháp luật khác nhau của Connor đã giúp anh ta thu thập một mạng lưới tin tức ghê gớm. Vấn đề là, cả Connor và anh đều hách dịch, vênh váo, và quen ra lệnh, cả do bản tính lẫn nghề nghiệp tạo thành. Thành ra tạo nên một mối cộng tác không dễ chịu gì cho cam.

“Nói đến liên hệ, hôm nay tôi đã đến Hang Động”, Connor nói. “Tôi vờ nghiêm trọng hóa chứng khắp khiếng của mình, làm bộ không biết làm gì khi buộc thôi việc vì tàn tật. Không ai nữ nói tôi vô dụng trừ Riggs. Ông ta bảo tôi vác xác tới một bãi biển nhiệt đới, uống Mai

Tai, ngắm các cô nàng mặc bikini điều qua điều lại, nếu được thì lên giường luôn với các em.”

“Cậu có bảo ông ta xéo đi không?”

“Không”, Connor hòa nhã nói. “Tôi không quen đốt cầu nối của mình một cách tùy tiện như cậu. Phải đợi tới khi tôi làm rõ mọi chuyện đã.”

Riggs. Seth lục lại ký ức về lễ tưởng niệm của Jesse. Anh đã nấp đằng sau với một cái máy quay nhỏ giấu trong áo, quay lại mặt đồng nghiệp của Jesse và suy đoán thằng chó nào đã bán đứng em trai anh. Anh nhớ có một gã đầu trọc,

béo lùn đã đọc thứ gì đó nhạt nhẽo đến mức nếu Jesse nghe được chắc cũng cười lẫn lộn. “Riggs có phải là gã bụng phệ đeo kính đọc bài diễn văn ngớ ngẩn trong tang lễ của Jesse không?”

“Lúc đó tôi đang hôn mê, nhưng có bài diễn văn ngớ ngẩn thì hẳn là Riggs rồi”, Connor đáp lại, rút một bao thuốc lá ra khỏi túi. “Cậu có lên kế hoạch đột nhập vào nhà kho thêm lần nào nữa không?” Anh ta tiếp tục tìm thấy giấy cuộn thuốc lá, giọng điệu thờ ơ nhưng bị lật tẩy bởi tia hy vọng lóe lên trong mắt.

Seth khịt mũi, “Mấy gã McCloud các cậu thật sự lên đỉnh nhờ nó đấy hả?”

“Nổ như bom”, Connor thú nhận. “Đấu trí với Victor Lazar còn tuyệt hơn cả làm tình. Có lẽ tôi đã chọn nhầm nghề. Cuộc sống tội phạm cũng có sức quyến rũ riêng của nó. Chúa ơi, thật là phấn khích!”

Seth nhún vai. “Xin lỗi đã làm cậu thất vọng nhưng giai đoạn hành động đó đã qua rồi.”

Mắt Connor nheo lại: “Lazar mắc câu rồi à?”

“Phải.” Seth không nói gì thêm.

Connor chờ đợi. Từng giây trôi qua.
“Và?”, giọng sắt đá.

“Sáng mai tôi sẽ tới trụ sở công ty Lazar”, Seth thú nhận. “Lão mời tôi tới giải thích vì sao Thiết kế Hệ thống An ninh Mackey là giải pháp cho mọi rắc rối của lão. Câu chuyện nhằm qua mặt nhân viên của lão là tôi tới để thiết kế hệ thống định vị toàn cầu kiểm soát kho hàng bằng tần số vô tuyến. Vậy nên buổi gặp mặt ngày mai chỉ là biểu diễn thôi. Rồi ngày kia, Lazar và tôi mới gặp riêng ở nhà kho để thảo luận chi tiết về TSCM.”

“À.” Mắt Connor nheo lại. “TSCM.

Đừng nói, để tôi đoán. Nó là từ viết tắt của... Các biện pháp đối phó với...”

“Các biện pháp đối phó với máy giám sát”, Seth nóng nảy nói nốt, “gỡ máy nghe trộm”.

Connor rút ra một nhúm thuốc lá, khuôn mặt vô cảm. “Ái chà, đúng là hết sức may mắn khi ông ta gọi cho cậu nhỉ?”

“Không phải nhờ may mắn”, Seth nói. “Nó gọi là lên kế hoạch. Rất nhiều người trong lĩnh vực này hàm ơn tôi. Tôi được đảm bảo ông ta sẽ nghe nói đến tôi và công ty của tôi khi ông ta bắt đầu tìm

cách giải quyết lỗ hổng an ninh của mình.”

“Tôi hiểu rồi.” Connor nhìn xuống nhúm thuốc lá nằm gọn trong mẫu giấy cuộn, “Và cậu định bao giờ nhắc tới tiền triển này với tôi?” Giọng anh ta dịu dàng mà lạnh lẽo.

“Ngay khi cậu cần biết”, Seth đáp trả một cách êm ái. “Tất nhiên, cậu sẽ không định hút điều thuốc đó ở đây đâu nhỉ.”

Connor khéo léo lăn tay cuộn nốt điều thuốc lá và cau có nhìn nó. “Ngoài trời đang mưa.”

“Khô ghê”, Seth nói.

Connor thở dài, đút điều thuốc vào túi áo khoác. “Cậu trách tôi vì để Jesse chết phải không?”

Những sự thật hung tợn đằng sau cái chết của Jesse nằm chần giữa họ, nặng nề và lạnh lẽo. Một người ở Hang Động đã chỉ điểm cho Lazar về vụ điều tra và chọc thủng vỏ bọc của Jesse. Seth nhất định tìm ra gã đó và phanh thây gã. Nhưng gã đó không phải Connor, người bạn thân cũng như cộng sự của Jesse. Connor cũng suýt chết trong tai họa ấy. Anh ta sẽ mang những vết sẹo suốt cả cuộc đời.

“Tôi không trách cậu”, Seth nói, đột nhiên cảm thấy kiệt sức. “Tôi chỉ không muốn phạm phải sai lầm như của Jesse.”

“Là?”

Seth lắc đầu. “Cho quá nhiều người biết về việc của mình. Kể từ khi còn bé, nó đã vậy. Tôi chẳng bao giờ có thể phá vỡ thói quen đó của nó.”

Connor im lặng hồi lâu, khuôn mặt u sầu. “Cậu không tin ai hết phải không?”

Seth nhún vai. “Tôi tin Jesse”, anh

nói đơn giản.

Họ nhìn cô nàng tóc vàng đi vào bếp và ngây ngẩn nhìn tủ lạnh một lúc lâu như thể cô ta quên bằng việc mình định làm. Cô ta lắc đầu thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, rút ra một đĩa thức ăn đông lạnh và nhét vào lò.

“Chúng ta sẽ tìm ra tên gián điệp hai mang, Seth”, cuối cùng Connor nói.

Seth quay phắt lại. “Hắn là của tôi!”

Mắt Connor cũng chật chứa bóng ma hệt như Seth. “Lấy số và xếp hàng đi”,

anh ta êm ái nói. “Cậu không phải người duy nhất quan tâm đến Jesse đâu.”

Seth quay đi. Anh có sẵn kế hoạch cho tên phản bội cũng như cho Lazar và Novak, những kế hoạch hoàn toàn không liên quan tới quy trình chuẩn mực của pháp luật. Đó là lý do anh không mấy quan tâm tới tính hợp pháp, hay phải nói là hoàn toàn bất hợp pháp trong cuộc điều tra của mình. Một khi tóm được Novak, anh không cần bất kỳ ai giúp đỡ để đòi lại công bằng hết. Đối với Lazar cũng vậy. Nhưng đó không phải việc của ai khác ngoài anh.

Một nụ cười toe toét hiện lên trên mặt

Connor. “Xem kìa. Nàng hầu đang thực hiện bài tập thể dục hằng ngày. Úi trời. Lão có gu gái được đấy. Cô nàng thậm chí còn nóng bỏng hơn cả Montserrat.”

Seth nhìn vào màn hình với vẻ thờ ơ được sửa soạn công phu.

Cô ta ngồi trên thảm, chân xoạc rộng đến khó tin, tấm lưng mảnh dẻ vươn thẳng. Cô ta hất tóc ra sau và gập eo xuống cho tới khi ngực chạm sàn, duyên dáng và dẻo dai như một vũ công.

“Tôi không nghĩ cô ta có ngủ với lão”, đột nhiên anh nói.

Connor hoài nghi nhìn anh. “Sao cậu biết?”

Anh nhún vai, hồi hận về lời bình luận bốc đồng đó. Khi bị ánh mắt kiên định, trầm ngâm của Connor vào người, câu nói của anh nghe có vẻ thật ngớ ngẩn và vô nghĩa: “Cô ta không bao giờ đi đâu. Tối nào cô ta cũng ngủ ở đây. Đi thẳng từ văn phòng về nhà và ngược lại. Lão chưa từng tới thăm cô ta ở đây”.

Connor nhún vai. “Lão ta rất bận. Có lẽ lão ta chơi cô ta trên bàn làm việc.”

“Không hề”, Seth đáp. “Tôi có giám sát văn phòng của lão. Tôi đã xem cuộn

băng ở đó. Cô ta chưa từng vào văn phòng làm việc riêng của lão.”

“Thật à?” Mắt Connor sáng lên vẻ thích thú không lời. “Rất đáng để chúng ta quan tâm, phải vậy không?”

“Tôi quan tâm tới tất cả những gì liên quan đến Lazar.” Anh nhả từng chữ, lạnh lẽo và rõ ràng.

“Cậu thật đáng khen”, Connor nhận xét. “Dẫu vậy, có một điều chắc chắn. Nếu lão ta đá Montserrat vì cô ta thì miệng cô ta phải điều luyện cực kỳ. Gọi cho tôi nếu cô ta thổi kèn cho lão nhé. Tôi sẽ xem tập đó.”

Seth cầm chuột và đóng cửa sỏ lại. Cô nàng tóc vàng biến mất, thay vào đó là một biểu tượng nhỏ hình cặp kính.

Connor lắc đầu phần nộ. Anh ta rút điều thuốc lá ra khỏi túi, châm thuốc và hít một hơi sâu, thách thức. “Tốt thôi”, anh ta lạnh lùng nói, “Cô ta là của cậu tát đấy, Mackey. Xem chừng cuộc sống ảo tưởng là phần lớn những gì cậu có nên tôi cho cậu hết đấy”.

“Được thôi.” Seth quay phắt lại ngay khi cánh cửa được đóng sập và mở hình ảnh lên.

Cô ta đang rướn cong lưng lên với sự duyên dáng của loài mèo, tóc buông lả lơ trên mặt. Rồi cô ta đảo ngược quá trình đó bằng một chuyển động uyển chuyển cho tới khi lưng võng xuống, mông vênh lên. Rướn, võng. Rướn, võng, bằng một nhịp điệu chậm rãi, rộn ràng khiến anh váng vất và nóng bừng.

Chúa ơi, anh mừng vì Lazar chưa tới chỗ cô ta. Nhìn gã khốn hám lợi đó gằm gù và đổ mồ hôi trên người con gái tóc vàng mơ màng, mắt dịu dàng này, anh sẽ không dễ chịu chút nào hết. Thực tế thì, nó sẽ phá hoại cả ngày hôm đó của anh.

Anh chửi thề nhìn màn hình, không thể

quay đi. Quan sát cô ta khiến anh lại cảm thấy mình sống dậy, và anh muốn duy trì mãi cảm giác đó, bất chấp sự thật nó làm đảo lộn trạng thái cân bằng mong manh trong anh, phơi bày trước cảm giác đau đớn quặn thắt mà anh nghĩ mình đã học được cách kiểm soát. Bất chấp sự thật rằng, từng giây từng phút anh bỏ ra để nhìn cô ta đều là phản bội Jesse.

Chưa đầy ba tuần trước, ý nghĩ đầu tiên mỗi khi thức dậy của anh là làm sao để hủy diệt Lazar và Novak. Nguy hiểm không làm anh bận tâm. Bởi dù sao anh cũng cảm giác mình chỉ có cái vỏ trống rỗng. Không còn gì lưu lại trong anh trừ khát khao trả thù cháy bỏng, vô tận. Ông

Hank đã qua đời năm năm rồi, và Jesse cũng ra đi, giờ thì chẳng còn ai thương tiếc anh nữa. Hoặc cần anh. Nếu hai gã kia có kéo anh chết theo trong ngọn lửa vinh quang, kết thúc một chương sách, những người có liên quan đều thở phào nhẹ nhõm thì chuyện gì từ cuộc sống của anh cũng không tồi lắm.

Nhưng từ khi cô nàng tóc vàng này xuất hiện, anh nhận ra thực sự cũng có vài việc khác anh không ngại thực hiện trước khi rời khỏi trái đất này. Như tìm hiểu xem liệu cô ta có dùng cái miệng đầy đặn, quyến rũ kia một cách điều luyện không chẳng hạn.

Áo tưởng đó cuốn anh vào cơn bão: Cô ta khóa thân quỳ gối trước mặt anh, tay anh vùi vào tóc cô ta, hướng cô ta khi thứ đàn ông của anh trượt ra trượt vào trong cái miệng căng mọng, hồng hồng, gợi dục kia. Chúa ơi, điều đó sẽ ngọt ngào lắm cho mà xem.

Giờ cô ta đang làm động tác cong lưng, cơ thể căng ra như một cánh cung và run rẩy vì rạo sức, tóc cuộn dưới đầu như một khoảnh nước sáng rực rỡ. Áo cô ta đã bị kéo lên, bị ngực cô ta chặn lại và để lộ đường cong mềm mại trên bụng. Những sợi lông màu bạch kim thấp thoáng nơi đó trông mượt như nhung. Anh muốn hít hà, dụi má vào hơi

ấm mềm mại, thơm ngát đó, ghi nhớ hương mỹ phẩm và xà phòng của cô ta. Và ngày mai anh sẽ tới trụ sở của Lazar, ngày mai anh sẽ biết chính xác cô có hương thơm như thế nào.

Hơi nóng phấn khích kèm theo suy nghĩ đó đẩy anh thêm một nấc, tiến đến mức hoàn toàn quá tải vì thèm muốn. Anh đập tay xuống bàn. Cảm giác đau đón truyền lên cánh tay anh, những chai bia rỗng lão đảo rơi xuống tấm thảm xám bẩn thỉu trải trên sàn.

Bình tĩnh lại, anh tự nhủ: Tập trung nào. Mục đích ngày mai là dụ Lazar mắc sâu hơn vào tấm lưới mà anh đã cất công

dệt cho lão suốt mấy tháng trời. Tôi nay dành để chuẩn bị cho ngày mai. Và bây giờ, anh sẽ kích chuột để cô nàng tóc vàng trên người kia biến mất, quay lại xử lý những dữ liệu mới nhất thu được từ micro. Anh chắc sẽ mất cả đêm để lọc bằng hết, và đến lúc anh phải bắt đầu rồi. Ngay bây giờ. Ngay phút này.

Anh đã cố, nhưng ngón tay vẫn không chịu ấn chuột.

Các động tác thể dục dài lê thê và quá chậm chạp, nhưng anh chẳng bao giờ thấy chán.

Chương 2

Những hình ảnh trong giấc mơ sáng nay lóe lên lơ mờ trong tâm trí Raine khi cô luôn lách giữa dòng xe cộ buổi sáng. Những hình ảnh trong giấc mơ dường như còn sống động và quan trọng hơn cuộc sống cô độc, buồn tẻ của cô ở Seattle này nhiều. Cô rất giỏi phân tích các giấc mơ - thề có Chúa là cô đã vô số lần thực hành - nhưng dù cô ngẫm nghĩ bao lâu đi nữa, thì cô cũng không thể đưa ra một giải thích hợp lý cho giấc mơ này.

Cô bé xiu, đang bơi trong một bể cá

bằng thủy tinh. Ánh sáng gợn lặn tẩn trên những hòn đá giả nhiều màu sắc rải nơi sàn bể. Cô chậm chạp bơi qua những cành san hô nhỏ tí tẹo, qua một lâu đài nhựa cỡ tiểu, và một tàu hải tặc bị đắm. Cô trần trụi và nhận thức rất rõ tình trạng đó của bản thân. Cô quấn mái tóc dài của mình quanh người nhưng nó liên tục trôi ngược lên mặt cô như một đám mây nhạt màu xoay vòng vòng. Lá cờ màu đen tượng trưng cho hải tặc lờ lờ bay trong làn nước. Hình đầu lâu xương chéo là hình ảnh cuối cùng cô mang được trở lại lúc choàng tỉnh khi chuông đồng hồ đánh thức cô vào năm rưỡi sáng.

Lúc này tiếng còi từ chiếc Ford

Explorer ngay sau xe cô vang lên âm ã làm cô chợt nhận ra đèn giao thông đã chuyển xanh. Cô phải sống trong thế giới thực và tập trung vào con đường loang loáng nước mưa trước mặt.

Cô thường xuyên gặp lại những giấc mơ này kể từ khi vào ở ngôi nhà mà Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar phân cho. Ở, chứ không phải sinh sống, bởi cô không thể thấy thoải mái tại đó, dù nó cũng là một ngôi nhà xinh xắn, đã được trang hoàng đầy đủ và quá xa hoa đối với một trợ lý giám đốc cấp thấp như cô. Nó khiến cô bất an. Không cần cảm thấy khó chịu trong chính nơi mình sinh sống thì cô cũng đã có đủ rắc rối rồi. Cô định sẽ

đi tìm một căn hộ cho riêng mình ngay khi có thì giờ để thở và cóc thềm quan tâm đến chi phí phát sinh.

Người ta không hề được tiếp thêm tự tin sau khi mơ thấy mình khóa thân, bị giam hãm, và bất lực. Cô ước gì có thể mơ thấy mình trở thành một người gan dạ và không sợ hãi cho khác đi. Ví dụ như một nữ hoàng cướp biển, vùng gươm, thét to xông trận. Nhưng cô cũng không nên kêu ca mới phải. Giấc mơ về bể cá ít áp lực hơn hẳn giấc mơ về tấm bia mộ rỉ máu. Nó không khiến cô phải thở hên hển, mắt sâu hoắm với nỗi hãi hùng, đau đớn vì thương tiếc cha.

Tuy vậy, hình đầu lâu xương chéo làm cô bận tâm. Những giấc mơ tái diễn của cô luôn chứa hình ảnh chết chóc. “Cô gái may mắn”, cô thầm nghĩ, với sự thích thú rầu rĩ. Khởi đầu ngày mới với một con dao găm rỉ máu, một ổ rắn, hoặc một đám mây hình nấm, hằng ngày được những tia Adrenaline^[1] gào thét bơm vào máu thì tốt hơn hẳn cà phê rồi. Dạ dày cô nhộn nhạo khi đưa xe vào bãi đỗ ngầm của tòa nhà đặt trụ sở chính. Jeremy - anh chàng trông xe thích tán tỉnh - nháy mắt và vẫy tay chào cô. Cô cố gắng lắm mới nở được một nụ cười ử rữ đáp lại. Nhờ gian dối mà cô đã được nhận vào làm ở Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar, và mỗi ngày, cái giá cô phải trả cho sự

dối trá đó càng tăng cao. Cô đã nghiên cứu cái công ty khổng lồ, đa ngành nghề đó một cách tường tận, thiết kế sơ yếu lý lịch của mình sao cho phù hợp, hư cấu nên một lý lịch làm việc mà cô nghĩ sẽ hấp dẫn họ. Cô xoa dịu lương tâm của mình bằng cách tự nhủ cô có lý do chính đáng, cô làm vậy là vì có nguyên do chính đáng. Tuy vậy, Raine chưa bao giờ giỏi nói dối. Điều này khiến dạ dày cô quặn thắt. Ăn sáng sẽ đỡ hơn, nhưng cô thậm chí còn chẳng có thời gian mà vợ vội một cái bánh ngọt nữa.

[1] Adrenaline: Một loại hoóc môn được sản xuất ra bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, thứ làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Chúa thừa biết Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar là một nơi làm việc đầy áp lực kể cả khi cô không phải buông những lời nói dối qua kẽ răng hằng ngày. Nó là nơi làm việc khắc nghiệt nhất, ác ý nhất, có nhiều kẻ nói xấu sau lưng nhất mà cô từng chứng kiến. Chẳng có lấy một cơ hội để kết bạn với các đồng nghiệp. Cô nhìn chăm chăm đầy trách cứ vào hình ảnh của mình trên các vách gương mờ mờ trong thang máy. Cô bị sụt cân, vấy cô tụt trể dưới hông. Nhưng ai mà có thời gian để ăn uống trong hang ổ của Lazar chứ? Cô phải may mắn lắm mới có thì giờ đi vệ sinh trong nguyên cả ngày.

Thang máy dừng lại và báo hiệu đến

tầng một khi cô đang tô lại son môi. Cửa trượt mở ra, một người đàn ông bước vào và cửa kéo lại sau lưng anh ta. Thang máy đột nhiên có vẻ rất nhỏ. Cô đút thỏi son vào túi, cảm giác râm ran lộn cợn khắp da cô, như một cơn gió thổi qua vạt cỏ mọc cao.

Cô cẩn thận không nhìn thẳng vào anh ta, chú ý đến quy tắc xã giao khi đi thang máy, nhưng cô cũng thu thập được khá khá thông tin qua khóe mắt. Cao - có lẽ là hơn mét tám, săn chắc, da rám nắng - theo cô nhận thấy khi lén lút nhìn đôi bàn tay to bè dưới ống tay áo vest, bộ vest hết sức thanh lịch, hết sức đắt tiền. Chắc là Armani, cô kết luận, khi liếc đường

cắt ống tay. Một mùa hè chơi đùa ở Barcelona với cái giá quần áo trơ tráo Juan Carlos đã dạy cô rất nhiều kiến thức về các sắc độ tinh tế khác nhau trên quần áo nam giới.

Anh ta đang nhìn cô. Cô cảm nhận được sức nặng và hơi nóng từ ánh mắt anh ta ở bên mặt mình. Để xác nhận, cô sẽ phải nhìn thẳng vào anh ta. Lần này, sự hiếu kỳ của cô lớn hơn nỗi sợ hãi.

Có lẽ hình đầu lâu xương chéo trong giấc mơ làm cô dễ liên tưởng, ý nghĩ đó đã bùng lên trong đầu cô ngay khoảnh khắc cô ngược mắt nhìn anh ta.

Anh ta có khuôn mặt của một tên cướp biển.

Anh ta không đẹp trai theo kiểu cổ điển. Các đường nét của anh ta quá hung dữ, thô ráp, mũi khoằm và gãy. Mái tóc đen như trời đêm được cắt ngắn. Nó dựng thẳng đứng, như một cái bàn chải bằng nhung đen. Gò má rộng nhô ra, bên dưới là hai hõm sâu hoắm. Lông mày như hai lát cắt rậm và đen nhánh, còn miệng thì vừa dữ tợn vừa gợi cảm. Nhưng chính ánh mắt của anh ta mới làm cô sốc. Chúng đen tuyền, sùm sục và đẹp kỳ lạ. Chúng nhìn cô mãnh liệt đến mức như thiêu đốt.

Đôi mắt của một tên cướp biển.

Mắt anh ta chiếu xuống khắp cơ thể cô như thể anh ta đang nhìn xuyên qua bộ vest xám đứng đắn, qua áo sơ mi, đồ lót, nhìn thẳng vào da thịt đang run rẩy của cô. Ánh mắt đánh giá của anh ta vừa trơ trẽn vừa ngạo mạn, như thể anh ta có toàn quyền để nhìn. Như cái cách gã thuyền trưởng cướp biển sẽ nhìn vào nữ tù nhân vô phương chống cự... trước khi hất lùi cô ta vào phòng mình để tiêu khiển.

Raine quay đi. Trí tưởng tượng phong phú của cô ngay lập tức phát điên với phép ẩn dụ về tên cướp biển, xóa đi bộ

vest Armani và mặc đồ hải tặc cho anh ta; áo phấp phới, quần bó sát đến đầu gối làm nổi bật...hình thể của anh ta, một thanh kiếm gài trên lưng đỏ rực, tai đeo khuyên vàng. Lỗ bịch làm sao, nhưng cô cảm thấy nóng bừng, hốt hoảng. Cô phải rời khỏi thang máy trước khi các tấm gương bốc khói.

Khiến cô nhẹ nhõm tốt độ, cánh cửa reo lên và mở ra ở tầng hai mươi sáu. Cô lao vút ra ngoài, và va vào một người đàn ông đang chờ đi vào và lầm bầm xin lỗi không rõ tiếng khi chạy ra cầu thang. Đi thang bộ sẽ khiến cô muộn giờ, nhưng cô phải tìm lại sự bình tĩnh cho mình.

Ôi Chúa ơi, thật đáng thương hại và cũng thật điển hình làm sao. Một anh chàng nóng bỏng, gợi cảm đưa mắt nhìn cô trong thang máy, và khiến cô tan thành từng mảnh như một trinh nữ khiếp đảm. Thế là cô đã thôi bay cơ hội bị một gã cướp biển cưỡng đoạt có một không hai trong đời rồi. Không ngạc nhiên khi đời sống tình cảm của cô là con số không tròn trĩnh. Trước cả khi nó kịp tiến triển, thì cô đã giết chết nó luôn rồi. Lần quái nào cũng vậy.

Ngày làm việc bắt đầu một cách bất hạnh. Harriet, Trưởng phòng Hành chính, đi qua khi cô đang treo áo khoác, khuôn mặt gầy gò nhăn nhó chê bai. “Tôi tưởng

cô sẽ đến sớm hơn”, bà ta quát.

Raine liếc xuống đồng hồ đeo tay. Bây giờ là bảy giờ ba mươi hai phút. “Nhưng tôi... Chỉ mới...”

“Cô thừa biết báo cáo OFAC^[2] hằng quý mới nhất phải được hoàn thành và chuyển phát nhanh trước buổi trưa! Chúng ta vẫn chưa nhận được câu trả lời từ Ngân hàng Liên lục địa Ả Rập về khoản vận chuyển rượu vang bị chặn. Bây giờ là bốn rưỡi chiều ở Paris, các nhà phân phối của chúng ta đang gõ bàn chờ cô đây. Phải có người đàm phán đơn đặt hàng hạt espresso Braxin, và cô là người duy nhất trong văn phòng của tôi

nói được tiếng Bồ Đào Nha. Còn chưa kể các trang tin mới trên website vẫn chưa sẵn sàng. Tôi sẽ đánh giá cao nếu cô chịu trách nhiệm trong công việc của mình, Raine ạ. Tôi không thể theo dõi tất cả mọi thứ.”

[2] Văn phòng Kiểm soát Tài sản Nước ngoài.

Raine nghiêng rằng làm bầm một câu xin lỗi, và ngồi xuống, gõ mã để điện thoại của cô tắt chế độ trả lời tự động.

“Còn nữa. Ông Lazar muốn cô phục vụ cà phê, trà, và bánh ngọt trong buổi họp sáng”, bà Harriet tiếp tục.

Sự kinh hoàng bộc phát làm Raine nhảy dựng. “Tôi á?”

Môi bà Harriet bĩu ra. “Tôi không mong phải bảo ông ấy là cô đi muộn đâu.”

Bụng Raine quặn thắt vì hãi hùng. “Nhưng ông ấy không bao giờ... Chẳng phải Stefania luôn...”

“Ông ấy yêu cầu cô”, bà Harriet cắt lời. “Ông ấy muốn gì thì sẽ được nấy. Cà phê đã được pha rồi, không cần nhờ cô. Người giao hàng cũng đã mang thức ăn đến, nó đang ở trong bếp. Chén đĩa và thìa dĩa đã được bày sẵn trong phòng hội

thảo.”

Stefania thò mặt vào gian làm việc của Raine. “Hãy bảo đảm thực hiện nghệ thuật như một geisha”, cô ta khuyên “Ông Lazar đòi hỏi phải hoàn hảo về mặt thẩm mỹ. Rớt một giọt cà phê là cô xong đời rồi.” Cô ta ngắm nghía Raine đầy chỉ trích. “Và sửa soạn lại lớp trang điểm của cô đi. Mắt trái của cô bị nhòe rồi kìa. Đây, lấy kẻ môi của tôi đây này.”

Raine nhìn chằm chằm xuống cây bút chì kẻ môi, tắt tiếng vì lo sợ. Đây là lần đầu tiên Victor Lazar công khai thừa nhận sự tồn tại của cô. Tất nhiên cô từng nhìn thấy ông ta, khó mà bỏ qua ông ta

cho được. Ông ta lao qua văn phòng như gió lốc, làm những người đứng trước mặt ông ta chạy toán loạn rồi kéo họ theo chân. Ông ta năng động và đáng sợ hết như ký ức thời thơ ấu của cô, dù không cao bằng.

Lần đầu tiên ông ta gặp cô, đôi mắt xám sắc bén của ông ta đã nhìn cô một cách khinh thường khiến đầu gối cô run lẩy bẩy vì... nhẹ nhõm. Rõ ràng ông ta không thấy mối liên hệ nào giữa trợ lý mới nhất và cô cháu gái nhỏ xíu, mười một tuổi có bím tóc màu vàng bạch kim mà ông ta đã không gặp mười bảy năm trời. Tạ ơn Chúa.

Sự hứng thú đột ngột của ông ta dành cho cô vào lúc này có vẻ mang điềm gở.

“Mau cái chân lên, Raine! Buổi họp được xếp lịch lúc bảy giờ bốn mươi lăm đây!”

Giọng nói sắc như dao cạo của bà Harriet làm cô kích động. Cô lao vội vào bếp, tim đập thình thịch. Chuyện này không có gì ghê gớm, cô tự nhủ khi bỏ đồ ăn ra. Cô sẽ phục vụ cà phê, bánh sừng bò, bánh mỳ vòng, bánh muffin nhỏ và hoa quả. Cô sẽ mỉm cười, sao cho xinh đẹp, rồi rút lui một cách duyên dáng, để Lazar và đối tác của ông ta làm việc của họ. Đây không phải là vấn đề gì lớn lao.

Cũng không phải là phẫu thuật não.

“À, không”, giọng nói châm biếm trong đầu cô vang lên, “Chỉ là kẻ giết hại cha cô mà thôi, ở sát sàn sạt. Chẳng có gì to tát”.

Cô rót cho mình một cốc cà phê đậm đặc, thứ luôn có sẵn trong bếp của nhân viên và nuốt nó vội vã đến mức làm bỏng cả miệng và họng cô. Cô đến phải phẫu thuật gia cố xương sống mất, nếu cô thật sự định làm đến cùng. Cô nên hài lòng vì Victor đã chú ý tới cô. Cô phải tiếp cận ông ta nếu muốn điều tra về cái chết của cha mình. Đó là lý do cô nhận công việc ác mộng này, đó là lý do cô

sống cuộc đời quái dị này. Giấc mơ về
bia mộ khiến cô không có lựa chọn nào
khác.

Trong suốt nhiều năm trời cô đã cố
gắng làm sáng tỏ giấc mơ khủng khiếp
đó. Cô đã nghĩ ra hàng chục lời giải
thích logic: cô nhớ cha, vô thức tức giận
về cái chết của cha, cần kẻ chịu tội
thay... Cô đã nghiên cứu tâm lý học về
giấc mơ, trị liệu tâm lý, thử phương pháp
trực quan sáng tạo, thôi miên, yoga, mọi
cách giảm stress mà cô có thể nghĩ đến
nhưng giấc mơ vẫn dai dẳng xuất hiện.
Nó khắc sâu trong tâm trí cô, đè nặng cô,
đánh chệch mọi nỗ lực cô tạo ra để đưa
cuộc đời mình về đúng quỹ đạo.

Một năm trước cô bắt đầu mơ thấy nó hằng đêm. Đó là lúc nổi tuyệt vọng thực sự bắt đầu. Cô trở nên dờ dẫn, loạn trí, sợ đi ngủ. Cô thử làm mình tê liệt bằng thuốc ngủ, nhưng không chịu nổi cơn đau đầu đến vào ngày hôm sau. Cô vô phương vô kế, nhìn cuộc đời mình chững lại - cho tới ba giờ sáng ngày sinh nhật thứ hai mươi bảy của cô. Cô ngồi dậy trên giường, ngực phập phồng, và nhìn chằm chằm vào bóng tối đen như mực bằng đôi mắt ướm đẫm, nóng rực, vẫn còn cảm nhận được sức mạnh hung tợn của Victor khi tay ông ta khóa chặt quanh vai cô. Đến lúc bình minh rọi xuống ô cửa sổ làm nó chuyển từ màu mực sang màu

xám than, cô đã đầu hàng. Giấc mơ đòi hỏi một điều gì đó ở cô, và cô không còn khả năng từ chối nó được nữa. Nếu cô cứ tiếp tục như vậy thì rốt cục nó sẽ hủy diệt cô.

Tất nhiên, cô không có bằng chứng. Những ghi chép về sự kiện đó rất rõ ràng và thuyết phục. Cha cô chết vì tai nạn trên thuyền. Victor đi ra nước ngoài công tác, rồi mẹ của Raine cũng khẳng khẳng là bà và Raine đã ở Ý vào thời điểm ấy, không chịu thảo luận nhiều hơn. Khi cô mười sáu tuổi, Raine từng hỏi mẹ liệu bà có tin cái chết của người chồng đầu tiên là tai nạn hay không. Mẹ cô đã tát thẳng vào mặt cô rồi oà khóc nức nở, kéo cô

con gái đang hoang mang, run rẩy của mình vào lòng và xin cô tha thứ.

“Tất nhiên nó là tai nạn, con yêu. Tất nhiên là thế”, bà lặp đi lặp lại bằng giọng nghẹn ngào, “Hãy quên nó đi. Quá khứ là quá khứ. Ta xin lỗi con”.

Raine chưa một lần nhắc lại chủ đề cảm đoán đó, nhưng sự im lặng bao quanh quá khứ khiến cô cảm thấy khó thở, khiến cô còn quá ít động lực để tiếp tục: nhiều năm liên tục chạy trốn và ẩn náu; một chuỗi bất tận những cái tên và hộ chiếu giả; nỗi sợ hãi trần trụi trong giọng mẹ cô mỗi khi nhắc đến bác cô. Mỗi ký ức còn sót lại về sự khiếp hãi và

hoảng hốt bện chặt cùng cảm giác đau khổ; và tất nhiên, cả những giấc mơ nữa, giấc mơ không bao giờ chấm dứt.

Vậy nên cô ở đây. Trong ba tuần ở đây, chính xác thì cô chẳng tìm hiểu được cái quái gì hết trừ một lổ những thứ chóng mặt về việc điều tiết Văn phòng Kiểm soát Tài sản Nước ngoài, chương trình phân tích tài chính, mẫu hợp đồng vận tải và các công cụ vận hành website. Cô là một kẻ nói dối dở tệ và chưa hề thể hiện chút tài năng nào đối với việc lảng tránh, như thể chỉ càng tệ hơn thôi. Cô phải tiếp tục cố gắng hết sức, cuống quýt sửa soạn những khúc bánh dừa và bánh muffin nhỏ. Cô quả là một người

phụ nữ can đảm, táo bạo, điên cuồng trên con đường đi tìm sự thật và công lý.

Một cơn râm ran nhận thức khác lan đi trên da cô khi cô mở nắp chai phô mai kem. Cô quay phắt lại và làm rơi nó. Tất nhiên, chai phô mai rớt xuống.

Người đàn ông mà cô đã gặp trong thang máy đang đứng ở cửa bếp.

Cô nuốt nước bọt, thật mạnh. Cô còn phải phục vụ cà phê và bánh muffin, cô nhắc nhở bản thân. Cô không có thì giờ để một anh chàng cướp biển mang đôi mắt đói khát cưỡng đoạt, bất kể anh chàng đó có gợi tình hay thú vị đến đâu

đi chẳng nữa. “Anh lạc đường à?”, cô hỏi một cách lịch sự, “Để tôi chỉ đường cho anh nhé?”.

Ánh mắt nóng bỏng của anh ta phủ khắp lên người cô như đôi bàn tay mạnh mẽ, đầy sở hữu. “Không. Tôi có thể tự đi tìm phòng họp.” Giọng nói trầm của anh ta lướt trên các đầu dây thần kinh của cô như một cái vuốt ve chậm rãi, râm ran.

“Vậy là anh ở đây, à, để dự buổi họp sáng”, cô lấp bắp.

“Phải.” Anh lách vào bếp duyên dáng như một con báo đen, cúi xuống và nhặt chai phô mai kem. Anh ta nhồm lên - lên

nữa, rồi lên nữa, cao sừng sững so với chiều cao một mét sáu mươi bảy của cô. Anh ta lấy một cái khăn trên kệ bếp sau lưng cô, lau đi mầu xơ vải bám trên lỗ bóp phô mai nhóp nhép và đưa trả. “Sẽ không ai biết hết”, anh ta nói dịu dàng, “Đó sẽ là bí mật nho nhỏ của chúng ta”.

Cô cầm lấy và chờ anh ta lùi lại. Vài giây sau, cô nhận ra anh ta sẽ không dịch chuyển. Ngược lại mới đúng. Cô với tay ra sau để lấy khay đựng đồ ăn và bằng cách nào đấy xoay xở để bóp một chút phô mai lên đó mà không gặp phải sai sót nào nữa. Tim cô đập thành thịch. Cô có thể mỉm cười, cô tuyệt vọng khuyến khích bản thân. Cô thậm chí còn có thể

tán tỉnh. Cô là một cô gái dũng cảm. Được phép mà. Nhưng anh ta quá gần, mắt anh ta quá nóng bỏng và đói khát. Năng lượng đàn ông mãnh liệt của anh ta làm cô tê liệt. Cô không nói nên lời, phổi như bị ghì chặt, không thể hít thở, như một chiếc bánh su kem vô vọng.

“Tôi xin lỗi nếu ở trong thang máy tôi làm em căng thẳng.” Giọng anh ta lại vuốt ve cô, êm ái như da lợn. “Em làm tôi ngạc nhiên. Tôi quên mất phải tỏ ra lịch sự.”

Cô cố nép vào kệ bếp để trượt ra xa. “Bây giờ anh cũng không lịch sự đâu”, cô nói. “Và tôi vẫn còn căng thẳng.”

“Thật à?” Anh ta chống cả hai tay lên kệ, khóa cô lại trong quãng nhiệt lượng nam tính. “À thì vì tôi vẫn còn ngạc nhiên mà.”

Anh ta cúi sát vào cô. Cô hốt hoảng tự hỏi liệu anh ta có hôn cô không, nhưng anh ta dừng lại cách tóc cô chỉ vài phân ít ỏi và hít vào một hơi thật sâu. “Em thơm quá”, anh ta lầm bầm.

Cô rúm người vào sát kệ bếp. Ngăn kéo đựng gia vị chọc vào thắt lưng cô. “Tôi không dùng nước hoa”, cô đánh bạo nói.

Anh ta lại hít hà và thở dài, hơi thở ẩm áp, thơm tho của anh ta phả lên cổ cô. “Đó là lý do tôi thích nó. Nước hoa che mất những hương thơm thú vị. Tóc em, da em. Tươi mát, ngọt ngào, và nóng bỏng. Như một bông hoa dưới ánh mặt trời.”

Chuyện này không thể xảy ra được. Tỉnh thoảng thế giới trong mơ của cô còn có vẻ chân thực hơn cả thế giới thực và người đàn ông lộng lẫy, táo bạo khôn tả này thuộc về một trong những cảnh tượng khó tin nhất trong những giấc mơ của cô, cùng với kỳ lân và nhân mã, ác quỷ và rồng. Những sinh vật bí ẩn, không bị bó buộc bởi giới hạn và luật lệ đạo

đức, chứa đầy sức quyến rũ hoang dã.
Nguy hiểm chết người.

Cô chớp mắt. Anh ta vẫn ở đó. Áp
đảo. Quai ngăn kéo vẫn chọc vào lưng
cô. Anh ta vẫn chân thực và sẽ không tan
đi như một làn khói. Cô phải đối phó với
anh ta.

“Điều này...không thích hợp”, cô khẽ
hụt hơi nói. “Tôi thậm chí còn không biết
anh. Làm ơn lùi lại và cho tôi chút không
gian.”

Anh ta lùi bước với sự miễn cưỡng
thấy rõ. “Xin lỗi”, nghe chẳng có vẻ hối
lỗi chút nào, “Tôi phải ghi nhớ nó”.

'Ghi nhớ cái gì?'

“Hương thơm của em”, anh ta nói như việc ấy hiển nhiên lắm không bằng.

Raine trừng mắt nhìn anh ta, miệng há hốc, nhận thức sâu sắc về núm vú đang cọ sát vào vải áo lót của cô, vải lụa áo sơ mi trượt trên làn da cô khi hơi thở của cô thoát ra khỏi phổi. Mặt cô nóng bừng, môi cô sưng phồng. Chân cô run rẩy. Ánh mắt anh ta gợi ra một điều gì đó ở sâu trong cô, nơi khuất nẻo, tươi tốt đã trở nụ hoa dưới ánh mắt của anh ta, khiến nhức nhối với niềm khao khát không tên.

Không. Nỗi khao khát này không hề vô danh. Cô đang khuấy động, cô nhận ra, kèm theo cảm giác xấu hổ kinh hoàng. Bị khuấy động tình dục bởi một người hoàn toàn xa lạ, ngay trong căn bếp dành cho nhân viên của Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar, mà anh ta thậm chí còn chưa chạm vào cô. Đây đúng là thời điểm tuyệt nhất để bản năng phụ nữ hoang dã ngằm trong cô ngóc đầu trời dậy. Lựa thời điểm lúc nào cũng tệ hại không để đâu cho hết.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“À. Hẳn anh là Mackey?”

Raine quay phắt lại trước giọng nói

lạnh lùng, mỉa mai của Victor Lazar. Ông ta đang nhìn vào từ cửa bếp, quan sát cảnh tượng này với đôi mắt xám bạc không hề bỏ sót điều gì.

Gã cướp biển gật đầu nhã nhặn chào ông ta. “Ông Lazar. Rất mừng được gặp ông.” Giọng nói và ngôn từ rất lịch sự, nhưng vẻ thô ráp âu yếm điển hình trong giọng anh ta đã biến mất. Trở nên rõ ràng và cứng rắn như thủy tinh.

Victor mỉm cười đánh giá anh ta một cách lạnh lùng. “Anh từng gặp trợ lý của tôi rồi à?”

“Trong thang máy”, gã cướp biển nói.

Mắt Victor đảo sang Raine, nấn ná trên khuôn mặt nóng bừng của cô đúng ba giây dằng dặc. “Tôi hiểu rồi”, ông ta lầm bầm. “Tốt thôi. Vì anh đã tới đây... Chúng ta đi họp chứ? Những người khác đang đợi.”

“Tất nhiên.”

Sự căng thẳng bùng nổ trong không khí. Hai người đàn ông đánh giá nhau, nở nụ cười nhạt nhẽo, khó dò. Mọi người thường vội vã thực hiện những ước muốn dù nhỏ nhất của Lazar, nhưng người lạ mặt u ám này có từ trường hấp dẫn riêng. Raine bị kẹt giữa họ, không dám

cử động.

Một nụ cười thích thú thoáng vụt qua mặt Victor. “Xin mời đi lối này, anh Mackey”, ông ta nói như thể đang dỗ trẻ con. “Raine, vui lòng mang đồ ăn sáng vào nhé. Chúng tôi có rất nhiều việc phải thảo luận.”

Gã cướp biển liếc nhìn cô lần cuối, ánh mắt mang vẻ tán thưởng mãnh liệt khi theo Lazar ra khỏi bếp.

Không được phép đổ mặt hay lấp bắp, cô nghiêm khắc dặn mình khi đổ đầy cà phê vào các bình bạc. Không được phép vấp vào thảm hay va vào cửa. Cô phải

học cách vượt qua những cuộc chạm trán thể này cho quen dần. Và trong lúc kịch bản nhiệm vụ của cô không tính đến một cuộc tình nóng bỏng thì nó cũng không nhất định là ý kiến tồi.

Suy nghĩ ngọt ngào, nổi loạn đó làm cô hốt hoảng đến mức bủn rủn đầu gối. Cô dừng lại trong hành lang và thảm tự nhủ phải hạ bản thân xuống ngay, cánh tay run rẩy vì sức nặng của khay đồ. Có lẽ với hành động can đảm khác xa bản tính, cô có thể tự chứng minh rằng cô có gan hành động chứ không chỉ bị người khác thao túng. Có lẽ sẽ hữu ích, không chỉ cho cô mà còn cho cuộc điều tra của cô nữa. Để hoàn thành nhiệm vụ bất khả

thi này, cô cần phải trở thành một người hoàn toàn khác. Gan dạ, không sợ hãi, không thương xót. Còn điểm khởi đầu nào tốt hơn cho đời sống tình dục của cô nữa? Nó chắc chắn cần được đại tu toàn bộ.

Cô dán nụ cười geisha lên mặt và dùng chân đẩy cửa phòng họp. có vài người trong phòng ngoài Victor và gã cướp biển. Cô lần lượt mỉm cười với từng người một trong số họ khi rót cà phê và trà, và cô cẩn thận không nhìn gã cướp biển khi anh ta đưa chiếc cốc. Chỉ lén liếc nhìn những ngón tay rám nắng thon dài, duyên dáng của anh ta khi anh ta nhận cốc cũng khiến mạch đập của cô

chạy loạn rồi. Cuộc trò chuyện trong phòng chỉ phát ra những âm thanh rì rầm không rõ tiếng. Cô ép mình tập trung và theo đuổi hướng của buổi thảo luận. Mọi thông tin đều có thể hữu dụng với cuộc điều tra của cô. Gã cướp biển đang nói về hệ thống thu nhận tín hiệu, thiết bị nhận dạng sóng radio. Thu thập dữ liệu. Nhận thông minh, khóa dữ liệu, chu kỳ lập trình. Định vị vệ tinh, sắp xếp dữ liệu, modem không dây. Những vấn đề kỹ thuật nhạt nhẽo, những vấn đề luôn chui từ tai này qua tai kia của cô.

Nhưng giọng anh ta thật trầm, vang, và gợi cảm. Nó khiến gáy cô râm ran, như thể anh ta đang âu yếm bằng tay, bằng

môi, bằng hơi thở ấm áp. Cô khó lòng mà tập trung được. Tên cô vang lên làm cô giật mình chú ý, khiến cái cốc đang cầm vang lạch cạch trên đĩa.

“... tin rằng sẽ rất thuận lợi, Raine ạ. Cho Harriet biết nhé”, Victor đang nói.

Raine nuốt xuống và cẩn thận đặt cả cốc lên đĩa cạnh khuỷu tay Victor. “Cho bà ấy biết, à... Gì cơ?”

Vẻ nóng nảy thoáng xuất hiện trên khuôn mặt rộng, điển trai của Victor. “Làm ơn chú ý vào. Cô sẽ tháp tùng anh Mackey và tôi trong chuyến đi thăm kho hàng Renton vào ngày mai. Hãy sẵn sàng

lúc ba giờ.”

Khi nhìn gần, khuôn mặt ông ta rất giống cha cô, nhưng cứng rắn hơn, góc cạnh hơn. Mái tóc ngắn của ông ta trắng đến giập mình trên làn da màu ô liu.

Cha cô không sống được đến khi tóc chuyển bạc.

“Tôi ư?” Cô thì thào.

“Có vấn đề gì sao?” Giọng Victor mềm như lụa.

Cô vội vã lắc đầu. “À, không. Tất

nhiên là không rồi.”

Victor mỉm cười, làm cơn rùng mình khiếp sợ chạy dọc xương sống cô. “Tốt lắm”, ông ta lầm bầm.

Cô nhìn thấy mặt cha mình rõ ràng cứ như không phải ông đã chết được mười bảy năm rồi. Ông rất dịu dàng và có giọng nói êm ái. Ông đọc thơ cho cô, kể chuyện cho cô; cho cô xem những bức tranh tuyệt đẹp trong công trình nghiên cứu về thời kỳ Phục Hưng của ông; dạy cô phân biệt các loại cây cối và hoa dại. Thỉnh thoảng ông tới thăm cô trong các giấc mơ, và mỗi lần như thế, khi tỉnh dậy cô lại nhớ ông đau đáu, đến mức cô cảm

thấy tim mình sắp vỡ vụn như thủy tinh dưới sức ép vậy.

Trần tĩnh lại ngay, cô giận dữ nhắc nhở bản thân. Cô nên ăn mừng chứ không phải khỏ sở trong phòng vệ sinh thể này. Đây là cơ hội thể hiện bản thân của nữ hoàng cướp biển.

Nhưng cô ngày càng cảm thấy mình như một sinh vật bất lực trong giấc mơ của cô; trần truồng bơi vòng vòng không ngừng nghỉ quanh lằn ranh của thế giới trong suốt giam cầm cô. Mùi mờ về những hậu quả ghê gớm bên ngoài, nhưng vẫn bị săn đuổi bởi bóng ma hủy diệt đang dần tiến đến.

Chương 3

“Thưa ông? Xin lỗi ông nhưng có một người tên Crowe gọi điện thoại, xin phép được lên đảo.”

Victor không rời mắt khỏi những con sóng đang vỗ vào bãi biển rải đá cuội dưới hiên. Ông nhấp một ngụm whiskey và thưởng thức hương vị ám khói phức tạp đó.

“Anh ta muốn gì?”

Cô hầu trẻ tuổi nhã nhặn hắng giọng.
“Anh ta nói nó liên quan đến, à... trái tim của bóng tối.”

Nụ cười thỏa mãn làm miệng Victor cong lên. Kết thúc một ngày hoàn hảo đầy kích thích. Ai mà nghĩ Crowe lại có mặt thi sĩ thế chứ? Trái tim của bóng tối, hẳn rồi, “Bảo anh ta lên đi”, ông nói.

Victor nhấp ly Scotch, đưa mắt nhìn cái bóng mờ mờ của rặng thông đang bị gió thổi nghiêng ngả bao quanh đảo Đá. Đây là nơi cư ngụ ưa thích nhất của ông, bất chấp sự bất tiện khi phải đi thuyền

tám mươi phút qua vịnh Puget và cũng sẽ trở thành tai ương cho bất kỳ ai ngu ngốc hay bất hạnh khi tự tiện tiếp cận nó. Tại nơi này, trong không gian riêng tư tuyệt vời này, ông có thể nhìn ra vịnh và thưởng ngoạn toàn cảnh thiên nhiên bao gồm vẻ đẹp lẫn khắc nghiệt trong đó: đại bàng đầu trọc, chim ưng biển và diệc xanh lớn, cá heo và cá heo lưng đen. Ngọa mục!

Gió thổi lạnh lẽo, ánh sáng ban ngày đã tắt từ lâu, nhưng ông vẫn thưởng thức cảm giác bỏng rất dễ chịu khi thứ rượu hảo hạng này chảy xuống cổ họng, chưa sẵn lòng đi vào trong nhà. Ông hài lòng với bản thân một cách lộ bịch. Ông thích

trò chơi mà ông đang chơi và cả yếu tố may rủi được ông tính toán trong đó. Nhu cầu của ông thay đổi khi ông già đi, nhu cầu về sức mạnh và sự kiểm soát nhường chỗ cho cơn đói những trò giải trí và kích thích. Cứ như ông đang trẻ lại vậy. Chẳng mấy nữa ông sẽ gặp rắc rối với việc kiểm soát các cơn bốc đồng. Ông nâng cốc lên, ca ngợi ý nghĩ ngớ ngẩn đó.

Ông trông đợi đến thời điểm cuối cùng cũng giải quyết xong rắc rối về an ninh của mình. Sự kiên nhẫn của ông đã đến cực hạn. Seth Mackey và công ty tư vấn của anh ta tốt nhất phải thật giỏi. Theo tin đồn thì chắc chắn là vậy. Kể từ

lúc ông bắt đầu tìm hiểu thông tin thì cái tên hãng Thiết kế Hệ thống An ninh Mackey liên tục xuất hiện. Công ty này thường xuyên được thuê bởi các chính phủ nước ngoài, các cơ quan chính phủ, các công ty thám tử trong nước, các nhà thầu vũ khí, các nhà ngoại giao và các giám đốc lòng danh. Công ty này nổi tiếng một cách lặng lẽ về những thiết bị giám sát tiên tiến nhất và các phần mềm được thiết kế riêng biệt, cũng như khả năng đối phó với các thiết bị giám sát đã được chứng minh. Điều tuyệt vời nhất trong tất cả là sự kín đáo nổi danh của Mackey, nó vô cùng thiết yếu đối với các mục đích của Victor, vì chắc chắn ông không thể báo cáo những vụ trộm chuyên

nghiệp, gọn lẹ nhằm vào kho hàng của ông đạo gần đây với cảnh sát được.

Những tên trộm không gây ra những tổn thất kinh tế nghiêm trọng đối với ông. Công ty ăn nên làm ra của ông có thể nhận một trăm đôn như vậy mà không thềm chớp mắt. Điều khiến ông không yên là thời điểm của vụ trộm, sự chính xác và đồ chúng chọn. Chúng luôn cướp bóc chuẩn xác những chuyến hàng dành cho các khách hàng bí mật và khắt khe nhất của ông.

Công việc đã bắt đầu từ mấy năm trước như một nghề nhập khẩu tay trái thầm lặng, được phát triển chỉ vì độc một

mục đích giải trí cho bản thân ông, những món đồ nghệ thuật, đồ cổ buôn lậu. Thú tiêu khiển mới nhất của ông là buôn bán vũ khí ám sát nổi tiếng từ những vụ án chấn động, một sở thích gần như được vô tình sinh ra. Người ta sẵn lòng trả một cái giá hết sức lố lăng cho một món đồ ăn cắp chứa lịch sử xã hội rùng rợn, bạo lực. Đạo đức suy đồi, phải, ông luôn thu được lợi nhuận lớn bằng cách lợi dụng sự suy đồi đạo đức. Chỉ là một trong biết bao hàng số bất biến dễ chịu trong cuộc đời thôi.

Một trong những thương vụ gần đây nhất của ông là con dao săn được Anton Laarsen - tên sát nhân Cincinnati - sử

dụng trong cơn thịnh nộ trải khắp mười thành phố, năm bang của hắn. Victor đã bán đầu giá con dao đó được số tiền gấp năm lần con số phải bỏ ra để lập kế hoạch và tìm người trộm nó về. Con dao đã về tay giám đốc một công ty dược phẩm địa phương mà Victor thường chơi golf cùng, một gã hòa nhã, tử tế, bụng phệ và có cả một đàn cháu. Victor tự hỏi liệu vợ ông ta có nhận thức được hứng thú sâu sắc với tội ác giết người của chồng bà ta không. Đảm bảo không bao giờ biết là tốt nhất cho bà ta.

Buôn bán những món đồ như vậy cho ông cảm giác thoát khỏi tội ngọt ngào, cơn rùng mình ớn lạnh tạm thời đẩy lùi

cảm xúc trống rỗng, xám xịt. Có thể hơi trẻ con, nhưng ông đã tới thời điểm đủ khả năng nuông chiều bản thân. Ít nhất ông cũng nghĩ vậy. Trong mỗi vụ, chỉ có mình ông dàn xếp việc mua bán. Điều đó cho thấy bất kỳ kẻ nào lên kế hoạch và những vụ đột kích hết sức chuyên nghiệp kia đã tiếp cận những thông tin mà chỉ có thể thu được bằng các thiết bị nghe lén điện tử.

Kế hoạch kiểm soát chống phá của Seth Mackey sẽ làm ông tốn cả đồng tiền. Mức phí của anh ta rất ác liệt nhưng Victor có thể dễ dàng chi trả con số đó. Bản thân anh ta cũng khá thú vị. Anh ta sắc bén, xảo trá, và khó dò đến ngạc

nhiên, nhưng Victor là bậc thầy tìm kiếm điểm yếu của con người. Sáng nay Mackey đã lộ điểm yếu rõ ràng đến mức hiển nhiên.

Victor cười to và hớp thêm một ngụm whiskey. Đến lượt Lorraine Cameron vào sân khấu. Trước là Katya Lazar bé bỏng với hai bím tóc vàng bạch kim. Cô cháu thất lạc đã lâu của ông. Thời điểm thật chuẩn xác.

Cô bé đã khiến ông ngạc nhiên. Sau cái chết của Peter, Alix - mẹ con bé - đã lôi con bé bỏ chạy như một kẻ chết nhất đáng khinh. Suốt một quãng thời gian dài, cô ta lẩn trốn một cách lố bịch, nhưng cô

ta đáng nhẽ không cần mất công như vậy, cô ta không phải đối thủ trước mạng lưới thông tin của Victor.

Victor đã không còn hứng thú với Alix, nhưng ông đã theo dõi sự phát triển của cháu gái một cách đầy ham thích. Con bé tỏ ra có tiềm năng, nhưng lại mang quá nhiều vẻ e dè lẹch lạc so với độ tuổi vị thành niên. Và từ lâu ông đã bác bỏ nó, coi nó như một tạo vật mềm yếu hấp dẫn nhưng đáng khinh, hài lòng với việc trôi dạt hết từ nơi này sang nơi khác, không mục tiêu, không thành tựu. Việc con bé cả gan giả mạo lý lịch để xin việc ở Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar đã khơi gợi thích thú của ông. Có

lẽ bên dưới vẻ ngây thơ vụng về đó là cả một cá tính mạnh mẽ và nghị lực tỏa sáng.

Ông tự hỏi liệu Peter có thật là cha con bé hay không? Cân nhắc đến ham muốn tình dục trên diện rộng của Alix, khả năng đó không cao lắm, dù con bé hơi nhang nhác mẹ ông. Đến giờ ông mới nghĩ tới... Ông thoáng tính toán... Phải, rất có khả năng. Con bé rất có thể chính là con gái của ông. Thú vị đây. Dù không quan trọng vào thời điểm này. Ông đã cứng tế những tình cảm ủy mị đó ở bụi thờ thủ đoạn từ lâu rồi. Bên cạnh đây, nếu nó là con ông thì lúc này ông hẳn sẽ càng kỳ vọng nhiều hơn ở nó.

Dẫu trong trường hợp nào đi nữa thì ông cũng sẽ không tái phạm loại sai lầm với Peter. Không nâng niu, không chiều chuộng. Không thương xót. Ông sẽ tôi luyện con bé, kích ra bản tính nhà Lazar đáng tự hào trong nó. Công việc là bài kiểm tra đầu tiên của ông, để xem nó có khả năng chịu đựng nào không, và nó đang chống chọi tương đối tốt. Nó rất giỏi ngôn ngữ, viết hay, phản ứng nhanh, quyến rũ và nói năng hấp dẫn, đã thích ứng được với lịch trình làm việc được thiết kế đặc biệt để loại bỏ những kẻ vô dụng. Tuy vậy, nó vẫn còn là một con thỏ e dè, sợ sệt. Do Alix. Hẳn sẽ rất thú vị nếu chờ xem ông có thể biến nó thành

người phụ nữ thực thụ tôi luyện từ thép và lửa rừng cháy rực hay không.

Cổ vấn an ninh mới của ông chắc chắn sẽ rất hào hức được hoàn thành một phần vai trò của mình trong đó. May thay con nhóc rất đẹp. Ít nhất thì bà mẹ dâm tiện, trác táng của nó cũng hữu dụng phần nào. Thời còn trẻ Alix cũng là một người phụ nữ lộng lẫy, thế nhưng con bé còn vượt qua cả bà mẹ. Hoặc có thể nói là sẽ vượt qua, nếu có người dạy nó cách ăn mặc.

Ngẫm lại việc ông thực sự đã đề nghị tặng con nhóc làm thù lao bồi dưỡng cho Mackey sau buổi sáng nay nữa chứ. Gián tiếp thôi, tất nhiên, nhưng về thấu hiểu

đói khát lóe lên trong mắt anh chàng đã cho ông biết tất cả những gì ông cần. Ông cười khẽ, cảm thấy mình thật ranh ma. Victor thừa biết mình đúng là một tên khốn độc ác và quỷ quyệt, nhưng người ta phải làm những việc khiến mình hứng thú, bên cạnh đó, ông đang giúp đỡ con bé đấy thôi. Mackey chắc chắn sẽ tỏ ra mình là một đối tác tình dục vô cùng kích thích hơn những gã đàn ông vô giá trị mà từ trước đến giờ nó vẫn chọn. Có vẻ con bé được thừa hưởng gu chọn người tình tệ hại của cha nó - Peter tội nghiệp.

Mai ông sẽ để hai đứa lại một mình và đặt niềm tin vào dự vọng. Dự đoán hay kiểm soát những chuyện sẽ xảy ra là

không thể. Tạ ơn Chúa vì đời có nhiều khả năng. Không thì hẳn ông đã cứa cổ tay vì buồn chán từ lâu rồi.

Ông muốn ghi lại đoạn hình hai đứa quỳ rũ nhau, nhưng công chuẩn bị còn phức tạp hơn nhiều so với giá trị nó mang lại, bên cạnh đó, nó cũng khiến ông hơi lợm giọng. Sau cùng thì con bé là cháu gái ông. Ông sẽ cho nó chút riêng tư. Ít nhất là vào lúc này.

Ngoài giá trị giải trí đơn thuần thì tình huống này khá ngẫu nhiên. Ông cần tạo ảnh hưởng với Mackey bí ẩn trước khi tiến hành một dự án nhạy cảm như thế này, đặc biệt là sau những sự kiện không

may mười tháng trước mà đỉnh điểm đã dẫn tới cái chết của một đặc vụ FBI ngầm Jesse Cahill. Ông vất vả lắm để xoay sở cứu vãn được tình thế, dù không tránh khỏi một số bồi rồi đáng kể trong một số mạng lưới kinh doanh nhất định của ông, Victor ghét bị bồi rồi.

Riêng Kurt Novak vẫn còn đang nuôi hận thù - nhưng “trái tim của bóng tối” mà Crowe mang tới cho ông lúc này sẽ thay đổi tất cả những điều đó trong chớp mắt. Nó là chi tiết cuối cùng trong cái kế hoạch sẽ đặt Novak về đúng vị trí mà Victor mong muốn. Ông cười mơ màng trước ý nghĩ ấy, ngẩng lên nhìn những đám mây lụa thưa lướt qua bầu trời sáng

ánh trăng.

Cánh cửa kiểu Pháp mở ra và cô hầu hắng giọng. “Anh Crowe đã đến”, cô ta khẽ nói một cách kính cẩn.

Gió đang nổi lên. Những luồng gió lớn cuốn theo lá khô, làm lá thông bật dậy và xoay vòng vòng trên đá lát đường như màn trình diễn của lũ tiểu yêu nghịch ngợm, dấu hiệu hoàn hảo của vụ giao dịch sắp diễn ra. “Đưa anh ta ra đây”, Victor ra lệnh.

Lát sau, bóng đen xuất hiện sau ghế của ông. Crowe không phải là tên thật của anh ta. Victor thậm chí còn không

biết tên thật của anh ta, người quen của ông cũng không ai biết hết. Anh ta chính là dạng người để người ta liên hệ khi muốn sắp xếp một vụ làm ăn phức tạp, bí mật, và hết sức phi pháp, như trộm một vũ khí giết người khét tiếng chẳng hạn. Anh ta là tay sai đáng tin cậy nhất mà Victor từng dùng, và cũng đắt đỏ nhất.

Anh ta mặc một cái áo mưa dài, màu ô liu ảm đạm, mặt khuất kín dưới cái mũ rộng vành và kính phản quang, dù giờ là hoàng hôn. Những đường nét khuôn mặt ít ỏi lộ ra của anh ta lạnh lẽo và góc cạnh. Anh ta đặt một cái vali kéo bằng thép cạnh ghế của Victor, rồi đứng thẳng người, và chờ đợi. Không cần phải kiểm

tra tính xác thực của món đồ mà anh ta chuyển tới. Danh tiếng của anh ta là đủ.

Những con cờ trong tâm trí Victor dịch chuyển, xuất hiện một đội hình công kích mới. “Tiền sẽ được chuyển vào tài khoản thông thường tối nay”, ông nói bình thản, che giấu sự phấn khích của mình.

Cái bóng của Crowe lặng lẽ rút lui. Victor vội lấy vali và đặt nó lên lòng. Corazon - trái tim của bóng tối. Ông thật sự có thể cảm nhận nó đang đập giữa hai bàn tay, ông là Aladin đang cầm một vị thần bị giam giữ. Một Aladin thông thái, người hiểu rõ quyền lực, dục vọng, và

bạo lực. Còn Kurt Novak, chính là vị thần của ông.

Ông mở nó ra. Khẩu Walther PPK vẫn nằm trong cái túi nhựa có dán nhãn của phòng giám định, vẫn phủ lớp bụi lấy dấu vân tay. Giá trị của nó không thể được thể hiện bằng đô la, vì cái giá của nó liên quan đến những lời đe dọa và nhờ vả kéo dài cả một đời.

Quá khứ, hiện tại, và tương lai chỉ là một đối với chủ thể. Khuôn mặt nổi tiếng của cô nàng Belinda Corazon bất hạnh trôi nổi trong trí nhớ của ông. Khẩu súng thép góc cạnh lạnh lẽo trong lòng ông đây bị khóa lại mãi mãi trong khoảnh

khắc kéo dài vô tận mà vào lúc đó một hành vi bạo lực cướp đi một sinh mạng đã diễn ra. Phải là một người bị những giấc mơ rõ ràng tra tấn, nhạy cảm với sự chuyển động quyền lực như ông, thì mới đọc được dấu hiệu đặc trưng của khẩu súng.

Thật nặng nề khi là một trong hai người biết rõ danh tính hung thủ thật sự giết Belinda Corazon trên thế giới này. Thoáng thấy cảm giác u sầu đáng báo động xuất hiện, ông đóng vội va li để quyết tâm chặn cảm giác đó lại. Không có lý do gì để cảm thấy tội lỗi, ông nhắc nhở mình. La Corazon chỉ là người quen chứ không phải bạn bè của ông. Giống

rất nhiều ngôi sao khác, cô ta đã tham gia những bữa tiệc xa hoa và nổi tiếng của Victor.

Một năm trước ông và Novak hoàn thành một thương vụ làm ăn hết sức thuận lợi, trong cơn xúc động vì thiện cảm dành cho sau đó, Novak đã thuyết phục ông sắp xếp một buổi gặp mặt giới thiệu riêng với Belinda. Mức độ tội lỗi của ông chỉ có thể. Toàn bộ trách nhiệm của ông chỉ có thể.

Bằng cách nào đó, Novak đã thật sự tìm được cách gọi lên hứng thú của cô nàng phù phiếm kia. Có lẽ là nhờ món quà dây chuyền ngọc trai đen biển Bắc

của anh ta, có lẽ là nhờ sức hút độc hại của chính anh ta. Sở thích của phụ nữ đúng là không thể hiểu nổi. Dù sao thì cuối cùng sức hút của anh ta cũng phải nhạt với cô ta, và La Corazon cứ nghĩ cô ta có thể dễ dàng bỏ rơi người tình này của mình như những người khác, rồi cuối cùng đã phải trả giá cho sai lầm đó bằng cả tính mạng.

Victor rút một điều thuốc lá ra khỏi cái hộp cổ bằng bạc, khẽ phát tay. Cửa mở và cô hầu vội vã đi tới cạnh ông. Cô ta chắt vạt châm điều thuốc lá cho ông trong cơn gió dữ dội, rồi đứng im lặng, chờ được cho lui hoặc tiếp nhận các mệnh lệnh khác.

Con mắt thành thạo của ông nhàn nhã lang thang trên cả khuôn mặt và cơ thể cô gái. Ông thay đổi họ thường xuyên, để tránh nhàm chán, và cô nàng này khá mới. Ông ngắm nghía bầu ngực cao, đầy đặn, thân hình mảnh mai, săn chắc của cô ta. Cô ta có mái tóc suôn dài màu hạt dẻ và đôi mắt xéch màu xám. Hấp dẫn. Sự giá lạnh đã làm núm vú cô ta rần rại. Chúng sẫm màu và săn, nhìn thấy rõ qua cái áo dính chặt của cô ta. Gió thổi tung mái tóc, nó làm bay bay trên khuôn mặt đáng yêu. Ông nhìn đôi môi đỏ căng mọng của cô ta, chột muốn... Không!

Không phải tối nay. Ông hiếm khi có

nhận thức mạnh mẽ, tỉnh táo như thế này. Ông không hề cảm nhận được sức sống và hứng thú đến thế từ sau cái chết của Peter. Đây là khoảnh khắc phải tận hưởng một mình. Ông mỉm cười thân thiện với cô gái và cố gắng nhớ ra tên cô ta. “Cảm ơn cô, Mara. Chỉ vậy thôi.”

Cô ta mỉm cười rạng rỡ với ông và lui đi. Cô ta thật sự đáng yêu. Có lẽ mai ông sẽ chiều bản thân. Còn bây giờ, ông chỉ đơn giản trôi bồng bềnh trong niềm vui của sự phấn khích này, ngắm nghĩ tới những quân cờ mới trên bàn cờ và nước đi tốt nhất cho chúng.

Ván cờ hết sức phức tạp và phải

chuẩn bị lâu dài. Ông nắm nhiều chi tiết bí mật về các quan chức bang và thành phố, những doanh nhân và những chính trị gia đến mức gần như được miễn tội trước luật pháp. Và những khoản tiền hậu hĩnh ông dùng để quyên góp, tặng quà, ủng hộ, đóng góp cho các chiến dịch tranh cử cũng khiến mọi việc diễn ra suôn sẻ. Victor Lazar, trụ cột của cộng đồng, nhà từ thiện hiền hòa và người tổ chức những bữa tiệc tuyệt diệu. Vết nhơ bất lương mờ nhạt với cái tên Lazar chỉ càng khiến lời mời tới các bữa tiệc của ông thêm được săn đón. Mọi người thích cảm giác hư hỏng, một hàng số bất biến dễ chịu khác của cuộc sống. Buổi tiệc sắp diễn ra ở đảo Đá vào tối thứ Bảy tới

sẽ hấp dẫn hơn bao giờ hết khi những quân cờ khó đoán mới xuất hiện kia vào cuộc.

Phải, ông rất cần một thách thức, và Raine đáng yêu, chưa trải đời cũng vậy. Con nhóc là một ẩn số kể cả với chính nó. Đến lúc thích hợp để con bé lĩnh hội hết tầm nhiệm vụ mới của mình rồi.

Seth Mackey. Ra đó là tên anh ta. Raine gọi nó thầm trong lòng để đến lần thứ một trăm khi cô vào nhà. Văn phòng bàn tán xôn xao suốt cả ngày, thông tin ngấm vào cô như nước ngấm vào miếng bọt biển. Bất kỳ lúc nào tấm lưng thẳng đờ của Harriet quay lại, các thư ký lại

tiếp tục nói về Seth Mackey, ngoại hình, phong cách, đôi mắt âm ỉ cháy... Hiện nhiên anh ta là cố vấn an ninh thành đạt sẽ cải tiến hệ thống nhà kho bằng công nghệ nhận dạng tần sóng vô tuyến. Cô phải làm thêm một tiếng đồng hồ để cố tìm cách đưa ra thông tin quảng cáo về tính năng an ninh lên các chuyên mục mới được cập nhật gần đây của trang web.

Cô cởi khuy áo và phát hiện có một phong bì trong hòm thư. Nó đến từ văn phòng điều tra những cái chết bất thường ở vịnh Severin. Tim cô nhảy lên hòng. Việc đầu tiên cô làm khi đến Seattle là viết thư yêu cầu một bản sao biên bản

khám nghiệm tử thi của cha cô. Cô mở nó ra bằng đôi tay run rẩy.

Nội dung giống hệt những gì cô nghe nói, tai nạn chết đuối. Cô liếc nhìn qua các trang giấy, cố giữ sự bình tĩnh và khách quan. Những mẫu nội tạng và mô, phân tích hóa học và chất độc, dịch dạ dày, ngực, bàng quang, dịch kính, và vài cái khác. Cô nhìn chăm chăm xuống tập giấy, cảm thấy lạnh lẽo, bất hảo, và hết sức cô độc. Báo cáo không tiết lộ, không ám chỉ bất cứ điều gì. Vị bác sĩ đã ký tên vào báo cáo có tên là Serena Fischer. Cô thầm ghi nhớ cái tên này.

Điện thoại reo, và cô nhăn mặt.

Không một người bạn nào của cô có số điện thoại này hết. Chỉ có thể là mẹ cô. Cô vội lấy ống nghe. “Xin chào?”

“Ái chà. Cuối cùng ta cũng tóm được con tại nhà.” Giọng nói hờn dỗi, bị tổn thương của bà khiến dạ dày cô siết chặt.”

“Chào Alix.”

“Ta gọi điện liên tục, con yêu à, thế mà con chẳng bao giờ có nhà hết! Tin nhắn ta để lại nhiều không đếm nổi nhưng tất nhiên, con cũng chẳng gọi lại. Hôm nào cũng thế, con làm việc gì cả ngày vậy?” Raine thả túi xuống sàn với tiếng thở dài lặng lẽ. Sau một ngày làm việc

mười bốn tiếng ở Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar tàn bạo, điều cô muốn làm cuối cùng là trò chuyện với mẹ mình. Cô cởi áo khoác và treo nó lên, nghĩ ra có giải thích. “À, đủ loại việc. Hôm nọ à, con, lên thuyền đi công tác. Tất nhiên, trời mưa, nhưng cảnh rất đẹp. Con đi mua sắm. Phỏng vẫn xin việc. Và con đã kết thân với vài người bạn mới tốt bụng.”

“Có quý ông tốt bụng nào mới không?”

Hình ảnh hơi thở ve vuốt nóng bỏng của Seth Mackey phả vào cổ cô hiện lên trong tâm trí, hết sức rõ ràng. Cô nuốt xuống một tiếng cười khúc khích. Seth

Mackey có thể rất nhiều ưu điểm, nhưng cô cá "quý ông" không nằm trong số đó. Thế mới tốt. Nếu có cơ hội ở cùng anh ta thì cô không có ý định cư xử như một quý cô. "Không có quý ông nào cả", cô lầm bầm.

"À." Mẹ cô có vẻ thất vọng nhưng không ngạc nhiên. "Ta không nghĩ là con đã cố gắng. Chúa biết là con chẳng bao giờ thể cả."

Theo sau là một khoảng im lặng chờ đợi, mẹ cô chờ câu phản pháo cũ rích của Raine, dấu hiệu khởi đầu của một cuộc tranh luận mệt mỏi và quá mức quen thuộc. Raine bướng bỉnh im lặng,

cô quá mệt mỏi để chơi trò chơi này.

Alix Cameron thở dài nóng nảy. “Ta không hiểu nổi vì sao con lại chọn Seattle nữa”, bà phàn nàn, “Quá già nua. Lúc nào cũng xám xịt và ẩm ướt.”

“Luân Đôn cũng xám xịt và ẩm ướt đấy mẹ”, Raine chỉ ra. “Mẹ cũng không đến đây mấy chục năm rồi. Seattle rất tân tiến.”

Người phụ nữ trung niên hắng giọng hồ nghi. “Gọi Alix thôi, Raine. Từ ‘mẹ’ khiến ta cảm thấy già cỗi mà.”

Raine cắn môi trước câu quở trách quen thuộc đó. Nhớ được những cái tên luôn thay đổi qua các năm của mẹ cô đúng là một thử thách chẳng bao giờ kết thúc. Cô đã rất biết ơn khi mẹ cô quyết định mạo hiểm quay lại tên ban đầu của bà. Đơn giản hơn nhiều so với việc vài tháng một lại phải làm quen với một cái tên hoàn toàn mới.

Raine nhìn chăm chăm vào biên bản xét nghiệm tử thi nằm trên bàn điện thoại và nhanh chóng đưa ra quyết định. Cô hít một hơi thật sâu, dạ dày nhộn nhạo. “Alix, con vẫn muốn hỏi mẹ một chuyện...”

“Gì vậy con yêu?”

“Cha được chôn ở đâu?”

Đầu bên kia im lặng khủng khiếp.
“Chúa nhân từ, Lorraine.” Giọng Alix
như bị bóp cổ.

“Đây là một câu hỏi hợp tình hợp lý.
Con chỉ muốn tỏ lòng kính trọng. Để lại
vài bông hoa.”

Cô phải chờ lâu đến mức cô bắt đầu
tự hỏi có phải là điện thoại đã bị ngắt rồi
không. Khi Alix cất tiếng, giọng bà đột
nhiên nghe thật già nua. “Ta không biết.”

Raine há hốc. “Mẹ không...”

“Chúng ta đã rời khỏi đất nước này, nhớ chứ? Chúng ta chưa bao giờ quay lại. Làm sao ta biết được?”

Làm sao mẹ có thể *không* biết cơ chứ, Raine thì thâm trong bụng. Cô ép tay vào nút thắt nặng nề trong bụng. “Con hiểu rồi.”

“Ta nghĩ con có thể tìm ra điều đó qua sổ đăng ký”, mẹ cô nói mơ hồ. “Gọi cho các nghĩa trang, hẳn phải có cách.”

“Vâng, hẳn phải có”, Raine lặp lại.

Có tiếng khịt mũi, ho hắng và mẹ cô lại cất tiếng, giọng nghẹn ngào vì nước mắt. “Con yêu, khi ấy chúng ta đang ở Positano, trên bờ biển Amalfi. Có nhớ lũ trẻ Rossini mà con chơi cùng trên bãi biển không? Gaetano và Enza? Đó là nơi chúng ta nhận được tin. Gọi cho Mariangela Rossini mà xem. Bà ấy là người đã phải gọi bác sĩ đã giúp ta bình tĩnh khi hay tin. Nếu con không tin ta, hãy gọi cho bà ấy.”

“Tất nhiên là con tin mẹ”, Raine dỗ dành. “Chỉ là con liên tục có một giấc mơ...”

“Ôi Chúa ơi! Đừng nói với ta là con

lại lẫn lộn giữa mơ và thực như khi còn bé! Ta đã từng phát điên lên vì lo lắng! Đừng có nói với ta là thế, Lorraine!”

“Được rồi”, Raine bực tức. “Con sẽ không nói với mẹ thế.”

“Chúng là giấc mơ thôi, Lorraine! Không có thật! Con có nghe ta không đấy?”

Raine nhăn mặt và đưa điện thoại ra xa tai. “Vâng”, cô lặp lại. “Chỉ là mơ. Bình tĩnh lại đi, Alix.”

Alix sụt sịt âm ỉ. “Nói với ta là con

không về Seattle để đào mấy bộ hài cốt lên đi, con yêu! Hãy để quá khứ trôi qua. Con là một cô gái sáng giá và có quá nhiều tiềm năng! Nói với ta là con đang tiến lên phía trước, nhìn về tương lai đi!”

“Con đang tiến lên phía trước và nhìn về tương lai”, Raine nói đúng bốn phần.

“Đừng hỗn với ta, cô gái trẻ.”

“Xin lỗi”, cô lầm bầm.

Cô mất vài phút cẩn thận xoa dịu nỗi lo lắng của mẹ và đập máy. Khi được

gác máy, cô ấn tay vào bụng và vứt bỏ ý nghĩ làm một cái sandwich. Như thường lệ, nằm xuống khiến dạ dày cô thắt chặt thành một quả bóng nhức nhối, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Cô sắp sửa vượt quá giới hạn cuối cùng. Cô sẽ cố hết sức đào toàn bộ số hài cốt dù có phải thuê một cái máy đào đi chăng nữa.

Cô cân nhắc lời mẹ. Trong ký ức của cô, những ngày sau cái chết của ba là một chấm nhạt nhòa đầy đau khổ, đến lúc cô bắt đầu chú ý đến những chuyện xung quanh thì cô đã đến một đất nước khác với một cái tên mới. Nhưng chắc chắn một điều - cô không nhớ đã nhận tin đó ở Positano. Chắc chắn khoảnh khắc đó nên

khảm sâu như đá khắc vào tâm trí cô, mọi chi tiết đều sống động và không thể biến đổi.

Cô chưa từng thấy ngôi mộ thật của cha mình. Có lẽ chứng kiến nó khác hình ảnh trong mơ sẽ khiến giấc mơ bớt phiền muộn.

Thế nhưng nếu thực tế cũng giống y hệt như vậy thì sao?

Dạ dày cô quặn lên trước ẩn ý nằm sau đó và cô gạt ý nghĩ sờn gai ốc ấy sang một bên. Đây không phải là lúc tự làm mình phát điên. Tế bào não của cô còn ít lắm rồi. Cô phải tập trung vào

những điều lạc quan. Cuộc gặp gỡ với Seth Mackey và Victor cuối cùng cũng đưa mọi thứ vào guồng quay. Rất tốt. Có tiến triển. Cô phải quyết định xem phải mặc gì vào ngày mai.

Quan trọng hơn, cô phải quyết định xem sẽ *làm* gì vào ngày mai.

Sự phấn khích trào dâng trong cô mạnh mẽ đến mức cô nhảy bật dậy, cười thành tiếng. Cô vào phòng ngủ và cẩn thận quan sát tấm gương trên tủ đứng, cố mừng tượng Seth Mackey thấy gì khi nhìn cô. Một thứ mà anh ta muốn, rõ ràng là thế, nhưng cô khó lòng hình dung nổi đó là gì. Tất cả những gì cô thấy là một

Raine già cỗi, trông nhợt nhạt và khiếp hãi.

Lúc này mà vướng vào dự vọng thì đúng là ngu ngốc và sai thời điểm, nhất là khi cô đang chênh vênh trên bờ vực thảm họa. Nhưng này, ngay từ thời điểm hồngбет cùng khả năng đánh giá kém cỏi đã trở thành điển hình cho cuộc sống tình cảm của cô rồi sao. Nhìn Frederick Howe và Juan Carlos thì biết. Những năm đi đây đi đó chẳng hữu ích gì cho việc kết bạn hay phát triển kỹ năng xã giao hết. Rốt cuộc thì Alix đã gặp gỡ và kết hôn với Hugh Cameron, một doanh nhân người Scotland lãnh đạm. Bà và Raine an cư tại Luân Đôn với ông nhưng

đến lúc đó thì thiệt hại cũng đã xảy ra rồi. Raine e thẹn một cách đau đớn. Không đời nào các chàng trai ở trường chịu đánh dánh với cô nàng đeo kính kiêu lời luôn ôm một chồng tiểu thuyết lung lay như sắp đổ.

Kể cả khi cô đã quay lại Mỹ để học cao đẳng, tình huống đó vẫn không được cải thiện, sự trinh trắng chưa "được" cướp đi của cô bắt đầu đè nặng lên cô. Không lâu sau khi cô bước sang tuổi hai mươi tư, cô gặp Frederick Howe ở Paris. Anh ta là đối tác kinh doanh của cha dượng cô, một người đàn ông Anh vạm vỡ ngoài ba mươi, dễ chịu và lịch sự. Anh ta đã đưa cô đi ăn, trong bữa ăn

đó anh ta nói không ngừng nghỉ về bản thân. Tuy vậy, anh ta có vẻ dễ chịu, chắc chắn là an toàn và không đe dọa. Sau bữa tối, cô hít một hơi thật sâu và để anh ta đưa mình về căn phòng thuê nhỏ tí xíu của cô.

Điều này đã được chứng minh là một sai lầm nghiêm trọng. Anh ta vụng về và thô bạo, đè nặng lên người cô, hơi thở chua lét vì tỏi và rượu vang. Chuyện đó kết thúc gần như trước cả khi bắt đầu, nhưng dưới hoàn cảnh ấy thì đúng là ơn trời, vì nó khiến cô đau đớn vô cùng. Và anh ta đã rời khỏi căn hộ không một lời tạm biệt khi cô đang rửa ráy trong phòng tắm.

Sau cái lần bẽ bàng đó, cô mất mười tám tháng mới đủ can đảm để thử lại. Sau đó cô gặp Juan Carlos trong một mùa hè học tiếng Tây Ban Nha ở Barcelona. Khi ấy anh đang chơi một bản nhạc của Bach bằng cello trong công viên, mảnh dẻ và đẹp trai, với đôi mắt nâu làm người ta tan chảy và những lọn tóc xoăn giống hệt Byron, ăn vận để thu hút người khác với đồ Gucci và Prada. Cô bị tác động sâu sắc bởi sự thanh nhã, nhạy cảm của anh. Anh khác hẳn với Frederick lãnh đạm, đúng thứ đánh động được những tình cảm lãng mạn đã ập ủ từ lâu trong cô.

Nhưng khoảnh khắc gắn kết đam mê

của họ không bao giờ thoả mái đối với Juan Carlos. Trước sự do dự của anh, cô đã tỏ ra hết sức kiên nhẫn, dễ dàng và trấn an anh, ca ngợi cái tôi của anh. Cuối cùng thì anh thú nhận, anh nghĩ mình bị gay.

Mùa hè đó cô đã rèn nên một tình bạn lâu dài và sâu sắc với anh. Anh nhớ ơn cô vì đã giúp anh có can đảm đối diện với sự thật về giới tính của mình, một điều hết sức tốt đẹp. Cô yêu anh một cách dịu dàng và chúc anh hạnh phúc bằng cả trái tim. Nhưng điều đó lại khiến cô trở về đúng vị trí cũ. Bất an, bối rối, và lo lắng.

Không lâu sau mùa hè đó, giấc mơ về tấm bia mộ bắt đầu xuất hiện dày đặc. Trong danh sách các rắc rối, năng lượng tình dục bị dồn nén của cô bị đẩy xuống vị trí thứ hai rồi quên lãng. Cho tới giờ. Nó đã quay lại một cách hoành tráng. Cả cuộc đời cô bị những sự kiện bên ngoài vùi dập không sao kiểm soát. Giờ thì cô lại bị xô đẩy bởi những thế lực bên trong mà thậm chí còn đáng sợ hơn. Nỗi sợ hãi, những giấc mơ, phản ứng tim đập thình thịch của cô đối với Seth Mackey.

Cô cởi áo vest và treo nó lên. Cô có thể đối mặt và vượt qua nỗi sợ hãi, cô tự nhủ một cách gan dạ khi cởi khóa váy. Cô đang làm hết sức để xử lý các giấc

mơ. Còn vụ Seth Mackey thì vượt quá sợ hãi rồi. Anh thuộc về vương quốc của kỳ lân và nhân mã, ma quỷ và rồng. Một nơi mà đến cô cũng tìm thấy sự biến đổi diệu kỳ của bản thân.

Cô cởi khuy áo, ném nó lên ghế, nhìn chăm chăm vào gương khi tháo kẹp tóc. Cô bắt đầu trông gầy gò rồi đấy. Ngày mai cô sẽ bôi thêm che khuyết điểm lên quầng thâm dưới mắt và đánh đậm má hồng hơn. Cô rũ tóc khỏi búi định cởi phăng cái váy lót lụa ra. Nhưng rồi cô dừng lại, kéo nó về chỗ cũ và nghĩ đến đôi mắt của Seth Mackey. Hơi nóng tràn lên mặt cô. Mai không cần đánh má hồng rồi.

Cô nở một nụ cười mời gọi, đầy nhục dục với gương. Cô cúi xuống và hất tóc, rẽ tóc bằng các ngón tay và gạt nó qua vai, để vài lọn tóc xòa xuống mặt. Vẻ “nữ hoàng rừng xanh” chưa thuần hóa. Có lẽ tô ít son môi cũng được. Loại nào đó bóng và ướt. Cô bấu môi khi kéo váy lên, oằn người một cách gọi cảm khi cởi đồ. Cô lôi váy ra, để nó đung đưa trên đầu ngón tay rồi rơi xuống sàn.

Giờ đến lượt quần tất. Chúng hết sức xấu xí. Cô cần loại tất dài đến đầu gối để có thể ngồi lên mép ghế, cởi nịt tất và chậm rãi lăn nó xuống đùi trong khi anh chàng cướp biển quan sát, mắt chiếu

những tia lửa ngọt ngào trên da cô.

Còn như thế này thì cô sẽ phải cúi xuống và cởi chúng ra, cố không vấp ngã khi lúi chúi khỏi mắt cá chân. Có lẽ một người phụ nữ giàu kinh nghiệm hơn có thể khiến cảnh đó trông quyến rũ, nhưng không phải cô. Đồ lót của cô trông buồn tẻ đến đáng thương. Bộ ngực đầy đặn của cô luôn khiến cô tự ti, vì vậy cô dùng áo lót thu nhỏ ngực có gọng để giúp mình cảm thấy gọn gàng và bớt gây chú ý hơn. Đây là lần đầu tiên cô muốn một cái áo lót xẻ sâu và diêm dúa, hé lộ thật nhiều khe ngực.

Thôi không sao. Cô mới chập chững

bước vào địa hạt những phụ nữ chết người thôi mà. Giống bất kỳ kỹ năng nào khác, cái này cần thời gian mới hoàn hảo được.

Cô ôm lấy ngực nhìn gương, tưởng tượng Seth đứng sau cô, tay trượt trên bụng cô rồi ôm lấy ngực cô, cảm nhận sự mềm mại và sức nặng của cô. Cô tưởng tượng hơi thở nóng bỏng của anh trên cổ mình, bộ râu lún phún của anh chà lên da cô khi anh hôn rồi liếm cổ và vai cô. Rồi dùng một cái, anh đã ra trước mặt cô, cúi xuống, lưỡi anh lùa vào giỡn ngực cô. Cô cởi móc áo con, tưởng tượng mình khóa thân trước mặt anh.

Nó thật sống động. Cảnh tượng đó hé mở sau đôi mắt nhắm nghiền của cô, chói lòa rực rỡ. Cô có thể nghe rõ tiếng gầm gừ tán thưởng đầy khoái lạc của anh, cô có thể cảm nhận sự nóng rực, ẩm ướt từ miệng anh khi anh hôn liếm cô, lưỡi anh đảo tròn, nhắm nháp... Cô đang tự hỏi Seth sẽ là một người tình như thế nào. Chậm rãi và uể oải, hay đam mê và gấp gáp? Cô tự hỏi liệu anh có thực hiện những hành động mà cô mới chỉ đọc trong tiểu thuyết lãng mạn và khiêu khích hay không?

Cô cởi quần lót, để chúng rơi xuống mắt cá chân. Giác mơ tiếp tục xoáy tròn,

không thể cản lại, anh quỳ gối xuống trước cô, ép mặt vào người cô, hít hà hương thơm của cô. Nóng bỏng và ngọt ngào, như một bông hoa dưới ánh mặt trời, anh đã nói như vậy đấy. Câu nói đó vang vọng trong tâm trí cô, khiến cô thờ dài vì khao khát.

Cô chạm vào người mình, lần theo những chuyển động của người tình trong mơ. Trêu chọc những nếp gấp ẩm ướt nóng bỏng, trơn tuột. Mắt cô choàng mở vì một tiếng thở dốc. Thường thì giấc mơ của cô tràn đầy màu hồng và mơ hồ một cách dịu dàng, nhưng giấc mơ này vừa khẩn cấp vừa đói khát, vừa rõ đến từng chi tiết. Giấc mơ này có ý chí riêng, và

cô thì bất lực phải đi theo nó, nhìn chăm chăm vào mình bằng đôi mắt mở to, sợ hãi. Mặt cô hồng rực, môi đỏ bừng và hơi hé mở, mắt sẫm lại rồi giãn ra. Cô trông giống một người phụ nữ ham muốn đến gần như tuyệt vọng.

Cô đá quần lót đi và cẩn thận bước về phía giường bằng đôi chân run rẩy. Cô gần như thấy kinh hãi vì cơn nhức nhối không ngừng nghỉ giữa hai đùi, cảm giác bức bối hoang dại, rền rĩ. Nhu cầu đập dòn đập vào trong cơ thể cô, nặng nề và nóng bỏng. Cô tựa lưng vào chồng gối và quần quai trên tấm đệm, háo hức vuốt ve da thịt nhạy cảm trên mặt vải lạnh mềm như vòng tay âu yếm.

Cô ưỡn người trên giường với một tiếng kêu bén nhọn, một dòng thác cảm xúc ào ào chảy vô tận, mãnh liệt hơn bất kỳ cơn cực khoái nào mà cô từng trải nghiệm. Cô kéo chần lên cơ thể run rẩy, mềm oặt của mình và chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Đêm đó cô lại thấy mình đang khóa thân bơi trong bể cá thủy tinh. Tóc cô trôi quanh người, sáng rực và lung linh. Nhưng giấc mơ trước mắt cô thay đổi. Bức tường kính sụp đổ, những viên đá nhiều màu sắc biến thành cát lấp lánh, những cảnh san hô giả trở thành những kiến trúc khổng lồ cao sừng sững phát

sáng trong làn nước u ám. Lâu đài nhựa đã biến mất nhưng còn thuyền bị đắm trở thành thuyền thật, vỏ tàu bám đầy tảo và hàu.

Bất kỳ sự bảo vệ nào mà những bức tường kính đó mang tới cho cô đều đã biến mất. Cô muốn bơi lội cùng những con cá lớn và ước muốn của cô đã thành sự thật. Cảm giác tự do vô hạn căng tràn trong cô gần như bù đắp cho toàn bộ nguy hiểm đang chờ chực khi cô bơi sâu hơn vào đáy đại dương bí ẩn như một tia sáng chớp chờn nhỏ xíu.

Chương 4

Đúng là may mắn khi Seth chỉ có một mình khi xem màn trình diễn gợi dục đó. Nếu một trong hai anh em nhà McCloud tình cờ nhìn thấy được thì anh sẽ phải giết họ mất.

Cô ta đã ngủ được gần một tiếng mà anh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, mắt mở to và bóng rât, thẳng bé cứng như đá hoa cương. Nếu không phải tự mình lắp đặt mọi thiết bị thì anh đã chẳng có lý do gì để dám chắc rằng hành động của mình không thể bị lộ và hẳn đã kết luận toàn bộ màn trình diễn đó là biểu diễn

cho anh xem. Còn vì lý do nào nữa mà cô ta lại biểu diễn trước máy quay theo một cách được định sẵn, là sẽ làm anh phát điên chứ?

Ngoại trừ anh dám mang các bộ phận trên cơ thể ra cá là Raine Cameron không biết cách giả vờ. Con cục khoái đó quá thật.

Chúa nhân từ, thực sự là quá lâu rồi. Thậm chí thì trước khi Jesse chết thì đời sống tình dục của anh đã hơi có vấn đề. Anh đảm bảo trăm phần trăm không kiên cố tí nào rằng ham mê tình dục của anh rất lớn và anh rất giỏi chuyện chăn gối. Điều anh dở tệ là nói ra những điều phụ

nữ muốn nghe từ một người đàn ông, trước, trong, và sau *chuyện đó*. Một người tình cũ đã cho anh biết - ngay trước khi đá anh - là anh thiếu những kỹ năng xã giao căn bản. Điều này thì anh chẳng thềm phủ nhận. Lần nào anh cũng làm hỏng mối quan hệ của mình bằng việc nói chính xác thực tế, việc thường khiến phụ nữ cáu giận bỏ đi, giảm triệt để hoặc thậm chí cấm tiệt mọi tiếp xúc tình dục khác.

Tuy khó chịu vô cùng, nhưng chẳng khiến anh bận tâm mấy. Anh có nhiều vấn đề cấp bách hơn trong đầu. Anh giàu có, tương đối điển trai, và khi đã chủ tâm thì có thể trở nên vô cùng quyến rũ. Một

người phụ nữ muốn bỏ đi thì sao chẳng phải chuyện gì lớn. Có vô khối người khác đang chờ bước vào chỗ trống đó. Rồi Lazar và Novak giết chết em trai anh, đột nhiên anh quên hẳn trên đời có cái gọi là tình dục. Anh còn khá là nhẹ nhõm với cảm giác tê liệt, trôi nổi đó. Như hồn lìa khỏi xác. Không hẳn là cảm giác yên bình, nhưng cũng khá gần với định nghĩa ấy. Mừng thay, cơ thể anh cũng hợp tác bằng việc chuyển hướng mọi năng lượng của anh vào cuộc điều tra. Rồi Raine xuất hiện, và đột nhiên dục tình của anh đòi đền bù lại khoảng thời gian đã mất.

Di động reo lên làm anh giật mình bật

dậy như vừa bị sốc điện. Anh kiểm tra số điện thoại trên màn hình, ghê tởm khi thấy tay mình run lẩy bẩy.

Connor McCloud. Tuyệt lắm. Đúng là người có thể làm anh vui lên. Anh bật máy chuyển tin hiệu tiếng nói, ấn mã số giải mã tin hiệu của Connor và vừa ấn nút “Nói chuyện” vừa phát ra một tiếng gầm ghè cam chịu: “Đây”.

“Tôi vừa nhận được tin, hôm nay khẩu súng trong vụ ám sát Corazon đã biến mất.” Connor nói, không lời mào đầu.

Seth chờ thêm thông tin giải thích nhưng không có. “Corazon là ai?” Anh

nhắc.

Connor kêu lên một tiếng nóng nảy.
“Cậu có bao giờ xem tin tức không đấy?”

“Ừ...”

“Thôi kệ đi”, Connor quát. “Một siêu mẫu lộng lẫy bị giết trong ngôi nhà hạng sang nhìn ra biển của cô ta hồi cuối tháng Tám. Nghe quen không?”

“À. Cô ta à. Có.” Hơi hơi. Anh đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ta xuất hiện trên mọi tờ tạp chí đặt cạnh quầy tính tiền siêu thị. Belinda Carozon, 1980

- 2002. Chúa ơi, cô ta trẻ măng. Chỉ có xác sống mới thờ ơ với vụ ám sát đó. Anh gần đủ tư cách xác sống, nhưng chưa tới mức đó. “Một siêu mẫu đã chết thì có liên quan gì đến chúng ta?”

“Chú ý đi, Chúa ơi. Có nhớ tôi từng bảo cậu là Jesse và tôi đã lần theo tin đồn Lazar đang buôn bán các vũ khí giết người bị trộm trong những vụ án nổi tiếng không?”

Seth nhăn nhó. “Tôi không tin nổi người ta thật sự mua những món đồ như vậy.”

“Tin đi. Thế giới đầy rẫy những gã

bệnh hoạn quá thừa tiền. Vấn đề là, tôi nghĩ có nhiều khả năng chính lão già của chúng ta thực hiện vụ trộm này. Và tôi cũng có thể đoán lão ta kiếm nó cho ai nữa.”

“Ai?” Seth hỏi, nóng nảy.

Nhưng Connor lại chơi trò kiêu lời và bí ẩn. “Lazar đâu?”

“Đảo Đá”, Seth đáp lại không do dự. Anh đã tự cài một thiết bị bắt sóng gần được điều khiển từ xa cực mạnh trong mọi phương tiện đi lại thuộc hạm đội của Victor. Chiếc xe Mercedes bạc của Lazar đã đến bến du thuyền lúc sáu giờ năm

mười chín phút. Máy quay Colbit ở bên cảng xác nhận lão đã lên thuyền và máy nhận sóng anh cài lên thuyền đã báo hiệu nó đã đến đảo lúc tám giờ mười chín phút.

“Cậu theo dõi mọi đường đi nước bước của lão ta cả ngày à?”

“Ừ”, Seth đáp lại. “Ở văn phòng tới hai giờ bốn mươi lăm, hai tiếng ăn trưa bàn công việc ở câu lạc bộ Hunt với tập đoàn Laurent, họp với Embry và Crowe từ năm rưỡi đến sáu giờ ba mươi lăm, rồi đi thẳng ra bến.”

“Tối nay còn ai ra đảo không?”

“Tôi không biết”, Seth nói.

“Không biết là sao? Cậu đã lắp máy quay ở đó còn gì? À chờ tí, tôi hiểu rồi. Cậu vừa kiểm tra ngôi nhà trong mơ của Barbie chứ gì?”

“Xéo đi”, Seth nói qua hàm răng nghiêng chặt.

“Chúa ơi, Mackey. Nào cậu phát cuồng vì tình dục rồi hả? Cậu có theo tôi vào vụ này hay không đây?”

“Tôi không thể quan sát trực tiếp hòn

đảo này”, Seth gầm ghè. “Nó nằm cách đây một trăm ba mươi sáu cây số. Tôi không có nguồn điện di động đủ sức truyền xa như vậy quá hai ngày liên tục. An ninh ở đó lại quá chặt chẽ nên không thể táy máy vào nguồn điện trên đảo được. Nếu tôi muốn biết ai tới hòn đảo chết tiệt đó thì tôi phải tự mình ra đó, thu thập dữ liệu, mang nó về và xử lí nó.”

Connor tắc lưỡi. “Ôi trời, ôi trời. Xù lông nhím ghê.”

“Như tôi đã nói, McCloud...”

“Rồi, rồi. Tôi xéo đi. Tôi đã nghe rõ từ lần đầu tiên rồi. Lê xác ra đó và thu

thập cái dữ liệu đó đi. Chúng ta cần phải biết liệu Lazar có khách trong khoảng từ chín đến mười giờ tối không. Như vậy sẽ ăn khớp với nguồn tin của tôi.”

“Nguồn tin của cậu còn báo gì cho cậu nữa?” Seth gắng hỏi.

“Tò mò ghê, tò mò ghê”, Connor trêu.

“Đừng có khốn nạn thế nữa”, Seth quát lên.

Tiếng khụt khịt của Connor nghe rất giống tiếng cười. “Được thôi. Đây. Novak có liên quan tới cô ta.”

“Corazon à?” Seth hoài nghi. “Không đời nào. Cô ta quá nổi tiếng so với một gã chuyên sống chui lủi như hấn. Hấn sẽ không mạo hiểm đâu.”

“Rõ ràng hấn đã mạo hiểm. Tất nhiên, cực kỳ kín đáo. Hấn đã tặng cô ta kim cương từ vương miện của những vương quốc xa xưa, mặt nạ chết bằng vàng ròng của các pharaon nổi tiếng, khăn niệm Turin bị nguyên rửa, đủ mọi thứ. Hấn mê đắm cô ta.”

“Và Lazar là kẻ đã dặt mồi cho hấn hả?”

“Bingo!”, Connor nói bằng giọng tán

thường. “Cậu đúng là một anh chàng thông minh khi không ngủ mê trong thế giới Barbie.”

Seth quá phấn khích nên không thèm phản ứng lại câu châm chích đó. “Thế sao hồi xưa các cậu không dùng cô ta làm môi?”

“Nó là một vụ yêu đương bí mật. Chúng tôi không hề biết, còn bây giờ cô ta đã chết nên hãy tránh xa vụ án của tôi ra, được chứ?”

“Tôi không dính líu gì với vụ án của cậu hết.” Seth gõ ngón tay lên mặt bàn, hứng thú. “Vậy Novak là kẻ thực sự giết

cô ta?”

“Thêm một chi tiết hấp dẫn nữa để mua vui cho buổi tối của cậu đây, Mackey. Tôi sẽ tóm tắt cho cậu vì cậu không xem tin tức. Có nhớ bạn trai của Corazon, ngôi sao khúc côn cầu trên băng Ralph Kinnear không? Người ta thấy gã ở hiện trường, trần truồng và người vấy đầy máu của cô ả, dấu vân tay dính khắp vũ khí giết người, chẳng nhớ cái quái gì hết.”

“Ôi trời”, Seth làm bầm.

“Đúng vậy. Tình hình rất tồi tệ với gã khờ tội nghiệp đó nhỉ? Nhưng đoán được

không? Có người đã gọi cho đội luật sư biện hộ của Kinnear ngay lập tức, giấu tên và trao cho họ một đầu mối để tìm những vết thủy tinh siêu nhỏ từ một ống tiêm khí gây mê bị nổ.”

Seth suy nghĩ về thông tin đó một lúc lâu. “Kỳ quặc thật.”

“Chắc chắn là thế. Họ tìm thấy vết thủy tinh và thấy dấu hiệu thuốc mê trong bụng gã. Ralph thoát giá treo cổ nhờ ơn kẻ gọi điện bí ẩn. Và giờ khẩu súng mất tích. Càng ngày càng kỳ quặc hơn.”

“Vậy cậu nghĩ Lazar đã xoáy khẩu súng đó để bán cho Novak à? Làm kỷ

niệm cho mối tình đã mất của hắn ta sao?
Chúa ơi.”

“Phải, lãng mạn ghê nhỉ? Thu thập dữ liệu đi, Mackey, rồi báo cho tôi biết nếu tối nay Lazar có khách nhé.”

Tiếng ngắt cuộc gọi làm rãng Seth ngửa ngáy. Anh suýt định gọi lại cho tên khốn đó chỉ để bảo anh ta thôi cái trò ra lệnh với anh ngay. Vấn đề là, McCloud hắn sẽ cười vào mặt anh. Đằng nào anh cũng sẽ đi thẳng ra đảo. Không có thời gian để phí phạm cho những chuyện ngớ ngẩn nữa.

Điều đó, tất nhiên, hướng tâm trí quay

lại chuyện ngớ ngẩn nhất trong hết thảy. Anh nhìn vào người phụ nữ đang ngủ trên màn hình. Có lẽ Lazar đã ra lệnh cho cô ta quyến rũ anh, và cô ta chỉ đang nhập vai mà thôi. Điều đó sẽ phù hợp với những gì Lazar đã nói gì sau buổi gặp sáng nay, lão khốn đó đã nói như thế nào nhỉ? Cái gì mà pha trộn giữa công việc và khoái lạc. Raine quyến rũ sẽ rất mừng giúp được anh tìm ra sự cân bằng hoàn hảo nếu anh thích. *Nếu anh thích.* Anh phá ra cười, vì đã lâu không được cất lên nên tiếng cười khàn đục nghe như tiếng ho. Lazar đã thấy chính xác anh “thích” đến mức nào. Chết tiệt thật.

Anh cũng biết Lazar rất thích cung cấp

đủ trò giải trí tình dục cho bạn bè và đối tác. Từ đó khiến họ bị trói buộc với lão ta và cho lão ta quyền lực để kiểm soát bọn họ. Anh đã từng tự hỏi nếu Lazar cố gắng cảm dỗ anh bằng cách đó thì sao.

Giờ thì anh biết rồi. Anh đã điên tiết, cáu kỉnh cả ngày hôm nay khi bị sự thật đập thẳng vào mặt. Raine Cameron không phải nàng công chúa trong truyện cổ tích đang chờ được giải cứu. Những giấc mơ thần tiên của anh thế là đã bị phá hỏng.

Có lẽ tốt hơn hết nên đối diện thẳng sự thật một lần cay đắng cho xong. Anh không còn khả năng từ chối đề nghị lên

giường với Raine Cameron nữa, bất kể cô ta là ai, bất kể điều kiện là gì, giống như anh không thể không hít thở vậy. Một điểm cho Lazar, anh dứt khoát thừa nhận. Và nếu anh phải mất một điểm cho lão già khốn nạn quỷ quyệt, thì anh tốt nhất là nên làm nó đáng giá.

Giờ anh lại thấy sự dàn xếp giúp anh được giải phóng. Anh sẽ lôi cô ta xuống khỏi bệ thờ tôn sùng của anh và làm cô ta chết ngất. Xóa sạch đám mây mù dục vọng trong não anh. Anh được tự do thỏa mãn bản thân mà không mảy may áy náy. Không ràng buộc, không trình tự tán tỉnh, không có mấy cái trò chán ngắt mà anh không có thời gian cũng như năng lượng

để làm. Cân nhắc mà nói thì anh thậm chí còn có thể mong đợi việc cô ta thành thạo cỡ chuyên gia. Sẽ rất thú vị cho xem. Thực tế thì, chỉ nghĩ tới nó thôi anh đã cứng cả lên rồi. Cứng và nóng... cả giận dữ nữa.

Chết tiệt. Anh càng nóng thì càng tức tối. Không phải cảm giác lạnh lẽo, đây chủ tâm thúc giục anh báo thù cho Jesse. Cảm giác này kéo dài liên tục và làm anh phát điên, xoay vòng vòng trong não anh như một đám sương đỏ. Cái loại cảm giác tức giận này mang theo tin xấu đây. Nó làm thay đổi khả năng phán đoán. Gây ra sai lầm. Châm ngòi lửa.

Anh phải cư xử lạnh lùng và chờ kế hoạch báo thù lý tưởng tự trình diện trước mắt. Không sớm thì muộn anh sẽ tìm được cơ hội hoàn hảo để hủy diệt toàn bộ ba gã đàn ông phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Jesse. Chưa gì đã có một tín hiệu tốt lành xuất hiện, đó là trong số những công ty tư vấn TSCM hiếm hoi đang tồn tại, Lazar đã chọn anh. Đây là điều Seth luôn hy vọng, là mục tiêu hành động của anh, nhưng không vì thế mà anh đặt trọn niềm tin vào nó.

Anh chưa biết kế hoạch trả thù hoàn hảo ra làm sao, nhưng một khi nhìn thấy, anh sẽ phát hiện ra ngay. Anh đã quen sống trong sự bấp bênh. Anh đã lớn lên

trong hoàn cảnh đó. Lãnh địa quen thuộc.

Anh thấy biết ơn nhiệm vụ lên ra đảo Đá. Nó sẽ xoa dịu anh hơn tất cả những việc khác. Bức tường an ninh bao quanh khu vực đó là một thách thức mới mẻ, kể cả với anh. Điều đó mang những ký ức về các điệp vụ phản gián hồi anh còn hoạt động trong đội Rangers trở lại. Kearn, cộng sự của anh và cũng là một thiên tài kỹ thuật hàng đầu, vẫn chưa giải quyết triệt để được vấn đề nguồn năng lượng cho máy quay từ xa, nên lúc nào cũng có vài tên khốn may mắn phải lên vào để thu thập dữ liệu. Seth không ngại làm nhiệm vụ đó. Trên thực tế thì, anh yêu nó. Yêu thích đến nỗi anh sẽ thật sự

tiếc hận khi đến ngày Kearn sáng chế ra cái giải pháp đó. Những khoảnh khắc đi trên rìa thảm họa đó là sự an bình duy nhất anh thật sự có được, khi quá khứ và tương lai sụp đổ, anh hoạt động chỉ dựa vào bản năng. Hoàn toàn tập trung vào thời điểm hiện tại, không bị quấy rầy bởi những ký ức hay cảm xúc đau đớn. Anh khao khát những khoảnh khắc ấy như người ta khao khát giấc ngủ.

Trên thực tế thì anh thích nó quá đỗi. Anh biết Hank và Jesse cũng biết điều đó. Họ đã cố cứu anh, nhưng giờ cả hai người họ đều đã ra đi và anh cũng không còn cứu nổi nữa rồi.

Anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ngủ trên màn hình, quai hàm siết chặt. *Nghỉ ngơi đi em yêu, anh thăm khuyển khích cô ta. Mai sẽ là một ngày mà em sẽ không bao giờ, không bao giờ quên được.*

Anh bắt đầu thu thập những thiết bị cần thiết để tiến hành cuộc tấn công điện tử trên đảo Đá, nhưng mắt anh vẫn cứ quay lại nhìn màn hình. Bây giờ bả vai trắng ngà của cô ta đã hoàn toàn lộ ra. Ga giường đã tuột xuống tận vòng eo thanh mảnh. Anh muốn kéo ga giường lên và đắp chăn cho cô ta.

Cô ta sẽ bị lạnh khi ngủ phơi mình

như thế mất.

“Xin chờ một giây thôi”, Raine khấn khoản nài nỉ, tuyệt vọng gõ bàn phím laptop. “Nếu ông định chuyển từ tiếng Pháp sang tiếng Đức thì tôi cần đổi sang hệ thống dấu mới. Nó chỉ mất một chút thời gian thôi.”

Victor thở dài khi tựa lưng vào chiếc ghế xa hoa trên cỗ xe limo, vẽ bức mình thoáng xuất hiện trên mặt ông ta. Ông ta nhấp ngụm nước, vắt chéo chân và gõ đôi chân đi giày Gucci một cách nóng nảy.

Raine chọn “Đức” trong danh sách

ngôn ngữ, mở một văn bản mới và đặt sẵn ngón tay trên bàn phím, hy vọng Victor sẽ không nhận thấy sự run rẩy nơi bàn tay cô. “Xin ông tiếp tục.”

Nhưng Victor không đọc tiếp. Ông ta chăm chăm nhìn cô, ánh mắt sắc bén và soi mói. Cô phải vận đến toàn bộ các dây thần kinh đang teo nhỏ của mình mới nhìn thẳng được vào mắt ông ta. Bốn mươi phút ngồi sát rạt với ông bác uy quyền của cô là một thách thức không nhỏ kể cả khi cô không bí mật lên kế hoạch làm ông sụp đổ.

“Hiếm có người Mỹ nào thông thạo nhiều ngôn ngữ đến vậy”, ông ta bình

luận.

Raine chớp mắt. “Tôi, à, đã ở châu Âu rất lâu khi còn trẻ”, cô lấp bắp.

“Thế à? Ở đâu vậy?”

Cô đã chuẩn bị cho câu hỏi này và quyết định sẽ nói ra sự thật bất kỳ lúc nào thích hợp. “Đầu tiên là Pháp, gần Lyon, rồi Nice một thời gian, và Hà Lan, với rất nhiều chặng dừng giữa hai nơi. Chúng tôi đã ở Florence hai năm, rồi sang Thụy Sĩ, rồi Luân Đôn.”

“À. Cha mẹ cô làm việc ở các ban

đôi ngoại à?”

Vì cái quái gì mà ông ta không đọc tiếp đi cơ chứ? Sao ông ta lại phải chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt xuyên thấu kia vào lúc này, khi cô chỉ đơn độc một mình với ông ta? “Ừm... Không”, cô đáp ứng. “Mẹ tôi thật sự rất thích đi du lịch.”

“Thế còn cha cô? Ông ấy cũng thích du lịch chứ?”

Cô hít một hơi thật sâu, gấp gáp. *Nói đơn giản, nói thật*, cô nhắc nhở mình. “Cha tôi qua đời khi tôi còn rất nhỏ.”

“À. Tôi xin lỗi.”

Cô khẽ gật đầu đáp lại, thầm xin Chúa khiến ông ta bắt đầu đọc tiếp và để cô yên. Không được thế. Ông ta sẫm soi cô với vẻ cau có không hài lòng. “Kính của cô. Cô có thể làm việc mà không cần nó không?”

Câu nói lạc đề đó làm cô hoang mang. “Tôi, vâng, tôi nghĩ là được. Tôi bị cận thị nên thật sự chỉ cần chúng để nhìn xa...”

“Vấn đề thị lực của cô hoàn toàn không liên quan tới tôi. Vui lòng đừng đeo cặp kính đó khi có mặt tôi.”

Raine nhìn ông ta chăm chăm. “Tôi... Ông không thích kính của tôi à?”

“Đúng vậy. Chúng thật kinh tởm. Kính áp tròng còn có thể chấp nhận được.” Ông ta mỉm cười, thân thiện và cao thượng.

Cô ép mình ngậm miệng lại. Có lẽ đây là một bài kiểm tra tâm lý tai quái. Không một trợ lý giám đốc bình thường nào lại nghe theo lời đòi hỏi phi lý, quá đáng như thế - tất nhiên, trừ phi cô ta là kẻ vô dụng nhất gan. Nhưng trong thế giới của Victor, không có cái gọi là “bình thường”. Ông ta như một hố đen,

bể cong thể giới quen thuộc đến mức không còn nhận ra được nữa.

Ông ta chờ đợi, nhịp chân, hàng lông mày nhướn lên.

Cô đã ngừng dùng kính áp tròng và mua cặp kính “kính tằm” này nhằm tránh để Victor nhận ra bất kỳ điểm tương đồng nào giữa cô với mẹ. Cô tháo kính và chậm rãi đút nó vào trong túi. Thế giới mờ đi và quay cuồng. Xe limo dừng lại và tim cô nhảy lên cổ họng.

Cô đóng laptop lại và ra khỏi xe. Cô biết họ đang ở trong bãi đỗ của nhà kho nhưng tất cả những gì cô có thể thấy là những đốm hình vuông xám xịt không lồ trên nền trời trắng lóa. Không khí đầy mùi dầu và bê tông ẩm.

Trước khi nhìn thấy thì cô đã cảm nhận được anh ta, như lúc cô ở trong thang máy và bếp, thị lực mờ mờ của cô làm cơn run rẩy càng thêm mãnh liệt. Những ký ức về các giấc mơ tình dục rồi trí đó quay cuồng trong đầu cô. Mọi giác quan của cô đều nở rộ như những bông hoa kiết nước.

Bóng người cao, ngăm đen đi về phía

họ và hợp thành Seth Mackey, ăn vận tùy tiện nhưng vẫn thanh lịch với quần jean đen, áo len màu xám sẫm, áo khoác da đen. Anh ta ở đủ gần để cô có thể nhìn thấy những đường len bện lỏng trên áo anh ta, bóng râu sẫm màu trên quai hàm góc cạnh của anh ta. Mắt anh ta liếc qua cô thờ ơ, nhưng cô cảm nhận cường độ hứng thú nơi anh ta như một cơn thủy triều dữ dội chảy ngầm.

Hai người đàn ông chào nhau và anh ta chìa tay ra với cô. Mắt anh ta không còn sót lại chút vết tích trên da nóng nhiệt nào của ngày hôm qua, đôi mắt đen u ám và dữ tợn. Có lẽ là do đang tập trung vào công việc, cô tự nhủ. Cô lơ đi

cảm giác e sợ đang chập chờn trong bụng mình và dán lên mặt nụ cười tươi sáng, công thức.

Đụng chạm từ bàn tay ấm áp, to bè của anh ta mang đến một cơn sốc nhận thức nóng bỏng. Nó kéo dài chưa đầy hai giây, và đến lúc anh ta thả tay cô ra, nụ cười công thức của cô hừng phải thất bại không lồ và tim cô đập dồn dập. Hai người đàn ông đang sải bước về nhà kho và cô vội vã chạy theo họ.

Ông Victor quay lại. “Chờ ở đây đi, Raine.” Cô chớp mắt và nhìn xung quanh bãi đỗ xe khổng lồ, trống không. “Nhưng tôi...”

“Tôi muốn nói chuyện riêng với anh Mackey”, ông ta nói nhẹ nhàng.

“Thế sao ông còn đưa tôi theo?” Cô hỏi hậm ngay khi câu hỏi vừa rời khỏi miệng.

Ánh mắt Victor rần lại. “Thời gian luân chuyển của tôi hết sức quý giá. Tôi đưa theo thư ký giúp đỡ để tận dụng thời gian một cách tối đa. Vui lòng đừng bao giờ bảo tôi giải thích các quyết định của mình với cô nữa. Rõ chứ?”

Cô đỏ bừng mặt và gật đầu, nhận thức

sâu sắc về sự hiện diện mãnh liệt, lặng lẽ của Seth Mackey khi đang lắng nghe lời mắng mỏ của Victor. Cô nhìn họ bước đi, cảm thấy bất lực và ngu ngốc. Chết tiệt. Nữ hoàng cướp biển hẳn sẽ nghĩ ra một cách nào đó thông minh và nhanh gọn để nghe lỏm cuộc thảo luận kín của họ. Chắc chắn cô ta sẽ không bao giờ bị dọa giẫm đến mức chịu bỏ kính ra.

Nhưng nữ hoàng cướp biển hẳn cũng đủ lanh lợi để cất kính áp tròng vào trong túi. Cô ta biết cách lên kế hoạch trước. Cô ta gan dạ, nhưng lắm mưu mẹo. Dũng cảm, nhưng kiên nhẫn. Khi cần thiết, cô ta có thể đánh nhau nhưng không lãng phí sức mạnh và tinh lực vào những trận

chiến vô ích. Và cô ta không e dè giành lấy những gì cô ta muốn, dù là sự thật hay công lý, hay một anh chàng cổ vấn an ninh cao, ngăm đen, và quyến rũ.

Raine thở dài ngồi xuống ghế sau xe limo và lên tinh thần chờ đợi. Có thể Seth Mackey chưa biết, nhưng anh ta sắp được một nữ hoàng cướp biển cảm dỗ.

“Bước đầu tiên là tiến hành phân tích chi tiết các vị trí dễ bị tấn công và đánh giá các mối nguy hiểm”, Seth nói, “điều đòi hỏi phải kiểm tra mọi nơi trong nhà xưởng của ông để nhận dạng các điểm yếu. Khóa, cửa, báo động, hệ thống điện thoại, an ninh mạng và máy tính, tất tần

tật”.

Lazar khẽ cau mày và nhìn quanh căn nhà kho khổng lồ. “Mất bao lâu? Rắc rối an ninh của tôi rất bức thiết.”

Seth nhún vai. “Còn tùy. Ít nhất vài ngày để kiểm tra toàn bộ trụ sở và các nhà kho. Ông có muốn đưa cả dinh thự của mình vào bảng đánh giá nguy cơ không? Tôi khuyên nên làm thế.”

Mắt Lazar nheo lại. “Để tôi nghĩ đã.”

Seth trao cho tên khốn giết người đó nụ cười Ngài Chuyên Gia thân thiện bậc

nhất của anh. “Đến lúc chúng ta thực sự bắt tay vào việc gỡ bỏ máy nghe trộm, tôi sẽ gọi đội của tôi đến giúp. Chúng ta sẽ bắt đầu quét tần số vô tuyến, rồi kiểm tra các đường dây dẫn. Sau đó là thực hiện một cuộc kiểm tra chi tiết các máy nghe trộm và máy truyền tín hiệu được ngắt từ xa.”

Lazar giữ mở cửa sau của nhà kho, ra dấu cho Seth đi ra trước. “Vậy theo anh phải làm sao để giữ bí mật trong tình huống đó?”

Giọng nói trịch thượng của ông ta làm Seth cảm thấy như đang nhai phải thủy tinh. Anh quay lại chờ Lazar đi đến cạnh

mình. Không đời nào có chuyện anh đưa lưng cho gã khốn nạn xảo trá đó đâm đầu. “Đó là tùy ông thôi”, anh nói. “Chúng tôi có xu hướng tìm thấy các thiết bị chuyển đổi điều khiển từ xa dễ dàng hơn nếu quét vào giờ làm việc, nhưng kẻ địch của ông có thể tắt bộ điều khiển, hoặc thậm chí dùng tụ điện cao thế để làm bốc hơi các thành phần của micro, nếu hắn đã nghiên cứu về ông. Năm mươi năm mươi. Cứ suy nghĩ đi.”

“Tôi hiểu rồi”, Lazar làm bầm. “Chắc chắn tôi sẽ cân nhắc.”

“Về quét tần số vô tuyến, máy phân tích phổ của chúng tôi là thiết bị tốt nhất

tôi từng dùng”, Seth tiếp tục. “Và tôi thì đã dùng tất cả rồi.”

“À, tôi chắc chắn công ty của anh xứng đáng với danh tiếng của nó.”

Seth kiên trì trình bày bài diễn văn quảng cáo tiêu chuẩn của mình. “Ngoài quét tảo số vô tuyến chúng tôi còn dùng một máy dò mối nối phi tuyến và một máy dò tia hồng ngoại. Chúng tôi sẽ dùng cả phản xạ kế miễn thời gian cho điện thoại. Ngay khi có thể, tôi cần ghi chép về việc cài đặt hệ thống và sơ đồ tuyến dây cáp của mạng lưới điện thoại.”

Lazar gật đầu. “Tôi sẽ bảo người

chuẩn bị cho anh ngay sáng mai.” Họ giữ im lặng khi đi qua một trong những căn nhà kho mà chính Seth và anh em nhà McCloud đã ăn cướp trắng trợn sáu tuần trước. Thú vị làm sao, dù cho tất cả chỉ là diễn trò, não bộ của anh vẫn tự động bật chế độ TSCM, khởi động quy trình phát triển một chiến lược toàn diện để cách ly và vô hiệu hóa.

Chúa biết rõ đây sẽ là lần quét rệp dễ dàng nhất của đội anh vì anh biết chính xác vị trí của tất cả các con rệp. Anh sẽ tìm ra cả chục bằng chứng để thỏa mãn khách hàng, cài thêm cả đồng con nữa và bắt lão khốn nạn đó trả cái giá cắt cổ cho chính dịch vụ đó. Tuyệt vời làm sao.

Với hợp đồng này, Lazar sẽ rút tiền để tự hủy hoại mình. Seth thích điều đó. Nó hấp dẫn ý thức về công lý trong anh và đồng thời cũng giải quyết vài vấn đề cấp bách cùng một lúc. Anh đã lo là vài khía cạnh của công việc kinh doanh từ sau khi Jesse chết - những thương vụ hái ra tiền - và anh đang tiêu sài gia sản của mình với một tốc độ đáng báo động.

Anh là khách hàng xù tiền khôn nạn nhất của chính mình. Kearn và những người khác sắp hết chịu đựng nổi anh. Thỏa thuận này sẽ thúc đẩy cuộc điều tra - bằng cách bảo đảm an ninh cho nhà xưởng của Lazar trước chính các vụ nghe

lén và ăn trộm mang tính phá hoại của anh. Miệng anh gần như ứa nước trước viễn cảnh quét rệp ở ngôi nhà trên đảo Đá. Chúa ơi, anh có thể gây ra một sự tàn phá khủng khiếp.

Anh và hai anh em McCloud đã hết sức sung sướng trong vụ đột kích vào nhà kho và thậm chí sẽ còn thích thú hơn nếu ăn trộm biệt thự của Lazar. Một khi Seth phân tích xong các biện pháp an ninh hiện thời và lắp đặt thiết bị nghe trộm, mọi việc sẽ trở nên gần như quá đơn giản. Các vụ đột nhập nhà kho ngày càng khó khăn hơn và thú vị hơn. Với chiếc kính nhận nhiệt nhạy vô cùng và mới tinh của Kearn và Leslie, nhìn nơi

các gã bảo vệ ả núp dễ dàng đến mức đáng thương. Có thể đúng là không mấy thương võ nhưng anh xử lý được. Giết em trai anh cũng đâu có gì thương võ.

Họ vòng qua góc để đi tới cỗ xe limo đang đỗ ở mặt tiền nhà kho. Cô nàng tóc vàng bò ra khỏi ghế sau khi họ tiến lại gần. Cô ta gỡ kính và nhét chúng vào túi. Cô ta trông khác hẳn khi không đeo kính. Mềm mại, mỏng manh, và ngon lành. Cô ta đã cắn môi dưới mạnh đến mức nó đỏ mọng.

Như thể cô ta vừa mới được hôn cuồng nhiệt.

Lazar đang nói. Seth ép sự tập trung của mình quay trở lại.

“... lắp đặt mất bao lâu?”

Seth moi đoạn còn lại của câu hỏi ra khỏi bộ nhớ ngắn hạn tự động của anh, kịp thời nhớ ra phải chuyển về cái lót bàn bạc giả tạo cho cô nàng tóc vàng nghe. “Tôi cần phân tích hệ thống nhà kho hiện thời của ông và kiểm tra các địa điểm khác trước khi có thể trả lời ông.”

“Anh có thể kiểm tra các nhà kho khác vào sáng mai, nếu tiện”, Lazar nói.

“Sáng mai là ỏn.”

“Vậ thì tốt. Tôi hy vọng anh sẽ lượng thứ cho tôi nhưng tôi có một cuộc hẹn khắ ở trung tâm thành phố”, Lazar nói. Ông ta liếc Raine với một nụ cười tự mắ làm Seth muốn đắ thẳng vào mặt ông ta. “Raine, anh Mackey đây mới đến Seattle. Cô có thể vui lòng dẫn anh ấy đi tham quan không? Nhà hàng, những nơi thu hút khách du lịch, kiểu như vậy?”

Mắ Raine mở to ra chiều ngạc nhiên, ngây ngô một cách khá ấn tượng. Vẻ báo động đó đúng là một chiêu rất hay, rất thật, Seth nghĩ. Cả gò má đỏ ửng nữa. “Tôi ư? Ồi, nhưng tôi... Nhưng bà

Harriet sẽ chờ tôi...”

“Harriet hiểu rõ tình huống mà”, Lazar xen vào một cách trơn tru. “Chúng ta phải chào đón vị khách danh dự của chúng ta chứ. Tôi trao việc đó vào bàn tay tài giỏi của cô đấy.”

“Ồ.” Mắt cô ta đảo qua đảo lại giữa họ. Trông cô ta như bị đánh bầy.

Lazar chìa tay ra với Seth. “Tôi chắc hẳn anh sẽ thích sự bầu bạn của cô ấy”, ông ta nói.

Cơn giận dữ tràn qua anh và phải

gắng lắm anh mới ngăn mình không bóp nát tay Lazar thành một miếng thịt bầy nhầy. Anh ép bản thân mỉm cười nhã nhặn khi ông ta trèo vào xe. Vậy là Lazar đã tự thử nghiệm sức quyến rũ của cô ta. Thông điệp hết sức rõ ràng.

Anh tự nhủ làm cho xong đi. Cô ta là gái chuyên nghiệp và cũng không hơn không kém những gì anh đã giả định ban đầu.

Raine nhìn theo cỗ xe limo bỏ đi, môi dưới cắn giữa hai hàm răng. Trông cô ta thật hoảng hốt, hoặc có vẻ đó chỉ là vai thiếu nữ ngây thơ. Đúng là quá sức thuyết phục. Anh phải công nhận điều đó.

Anh kéo cái áo khoác da của mình, phủ nó lên vật cứng ngắc đang nhức nhối. Có nhiều cảnh khiêu dâm triển vọng diễn trước mắt anh hết cái này đến cái khác. Có cả đồng góc tối hẻo lánh trong nhà kho mà họ vừa đi ra. Anh biết chính xác cái nào nằm ngoài tầm giám sát của máy quay. Những nơi anh có thể ghim cô ta trên tường, xé rách quần tất của cô ta và đâm sâu chỗ nhức nhối của mình vào vùng đất nóng bỏng trơn mượt của cô ta. Cô ta sẽ bám chặt lấy anh, đùi quần quanh eo anh, những tiếng thét sung sướng phát ra từ họng cô ta với từng cú đâm nặng nề.

Sau khi anh xử cô ta vài lần thật nhanh và dữ dội, sau khi anh đã xoa dịu sự cấp bách, họ có thể tìm một chiếc giường ở đâu đó và kìm tốc độ. Rồi sẽ đến thời điểm cho những điệu vũ biếng nhác của môi, lưỡi, và tay chân. Anh sẽ nếm thử mọi hương vị và da thịt trên cơ thể thơm ngát của cô ta. Rồi cô ta sẽ đáp trả. Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng căng mọng, hơi sưng của cô ta, máu chảy dồn dập bên tai anh như những con sóng ở Thái Bình Dương.

Mãi sau anh mới nhận ra là cô ta đang nói. Anh lắc đầu để thanh tỉnh trí não. “Xin lỗi? Em vừa nói gì?”

Cô ta trao cho anh một nụ cười rụt rè. Cô ta trông thật sự bất an. Anh hẳn phải là nhiệm vụ ngoài luồng đầu tiên của cô ta. Anh phải xâm nhập vào hải trình làm gái cho Lazar của cô ta. Một đám sương mù đỏ che mờ tầm mắt của anh. Anh ép mình tập trung trở lại một lần nữa.

“... chỉ đang nói, ừm, rằng tôi cũng tương đối không quen với thành phố này. Tôi mới đến đây chưa đầy một tháng, nên hiểu biết về mặt nhà hàng hay chốn tham quan thì chúng ta gần như giống nhau.”

Anh chớp mắt. Vậy ra cô ta định chơi kiểu này.

Sao cũng được. Anh sẽ phối hợp đến chừng nào còn khả năng chịu đựng, nhưng anh không để kéo dài lâu đâu.

“Vào xe”, anh ra lệnh.

Chương 5

Các dây thần kinh của Raine căng thẳng tới mức tiếng thịch khẽ khàng khi cửa xe đóng lại cũng làm cô thở dốc. Cô nhắm mắt và cố làm mình bình tĩnh lại khi anh vòng qua xe. Cô sẽ không hoảng

hốt và bỏ chạy. Lần này sẽ không. Đây chỉ là một vụ tán tỉnh, chỉ liên quan đến khoái lạc, phấn khích, dục vọng. Không dành cho mãi mãi và hạnh phúc trọn đời. Cô không thể nhầm lẫn hai vấn đề hoàn toàn tách biệt đó.

Cô giật nảy người khi anh mở cửa bên phần ghế lái. Cỗ xe Chevy Avalanche có vẻ nhỏ nhắn và ấm áp hơn hẳn khi cơ thể cao ráo ngăm đen của anh chui vào trong. Anh xoay khóa trong ổ và nhìn cô tò mò khi động cơ gầm gừ tỉnh giấc. “Sao nhỉ?” Mắt anh nhanh chóng liếc xuống cơ thể cô rồi lại nhìn mặt cô. “Đi đâu?”

Cô vẫy tay bất lực. “À, còn tùy.”

“Tùy cái gì?”

“Vào, à thì, anh muốn làm gì. Sở thích của anh là gì”, cô đề nghị một cách tuyệt vọng.

Một nụ cười châm biếm thoáng giãn ra trên khuôn mặt ngăm ngăm, thon gọn của anh. “Sở thích của tôi à”, anh lặp lại.

“Phải”, cô tiếp tục. “Có, ừm, bảo tàng nghệ thuật, với buổi biểu diễn của... Tôi nghĩ là Frida Kahlo, theo như lần cuối cùng tôi kiểm tra. Và tất nhiên, cả chợ

Pike. Space Needle cũng luôn được yêu thích. Và có vài chuyến đi chơi bằng thuyền tuyệt vời, nếu anh chưa xem...”

“Không nghệ thuật. Không mua sắm. Không thuyền.”

Raine nhìn anh, giọng anh phảng phất vẻ cười cợt ám muội. “Vậy thì... Anh muốn làm gì?”, cô lấp bắp.

Một nụ cười nhục dục khiến các nếp nhăn quanh miệng anh hằn xuống.

Hơi nóng quét lên ngực và mặt cô. Tim cô bắt đầu phi nước đại. Sự im lặng

giữa họ kéo dài ra. Anh sẽ không di chuyển hay nói năng gì, tên khốn tàn nhẫn. Anh sẽ tra tấn cô. Nhìn cô quần quai trong lửa với nụ cười ám hiệu giống hệt cướp biển trên mặt. Anh sẽ chờ đợi... và bắt cô nói ra điều đó.

Anh biết cô sẽ nói. Đôi mắt đen xuyên suốt đó nhìn thẳng vào trong cô, nhìn vào đến tận nơi nhức nhối ngọt ngào, không yên đang đập dồn dập trong cô, vào đến tận nơi nhức nhối ngọt ngào, không yên đang đập dồn dập trong cô, nơi người phụ nữ hoang dã đang chờ đợi, khóa thân, bướng bỉnh, và phóng đảng. Anh thừa biết cô muốn anh nhiều đến mức nào.

Cô mở miệng, cầu nguyện cho mình nói được một câu mạch lạc. “Anh muốn gì, Seth?” Cô thì thào.

Mắt anh nhìn xuống môi cô. “Suy rộng ra.”

Cô nhắm mắt lại và liếc mình. “Anh có muốn... em không?”

Sự im lặng thật đau đớn. Cô mở mắt. Vẻ đói khát trần trụi trên mặt anh cướp đi hơi thở của cô.

Anh cầm lấy một lọn tóc đã tuột khỏi

búi của cô và xoắn nó quanh ngón tay mình. Nó nhạt màu đến mức như đang tỏa sáng trên tay anh. “Có”, anh nói. “Tôi có thể có em chứ?”

Cô gật đầu gật cục với anh.

Đó. Cô đã làm xong rồi đó. Cô đã cam kết và lao vào những ẩn số. Tim cô nện như búa trong lồng ngực. Anh đẹp trai theo kiểu tàn bạo. Cô muốn vuốt ve những bề mặt thô ráp, lịch lãm trên mặt anh, xoa dịu nguồn năng lượng giận dữ đỏ rực mà cô cảm thấy phát ra từ anh. Tung tóe nào màu đỏ tươi, nào thịnh nộ cùng máu lóe lên trước con mắt mang tầm nhìn mơ hồ của cô, như những hình

ảnh trong giấc mơ. Làm nhói lên cảm giác bất an hòa với ma thuật kỳ diệu sáng lấp lánh, chói mắt của sự phản kích. Đây nguy hiểm.

Nó hẳn là hậu quả phụ từ cảm giác khuấy động, cô tự bảo mình. Cô sẽ không để bản thân hốt hoảng và bỏ chạy. Cô muốn nó vô cùng.

Anh vặn chìa khóa, tắt máy. “Thả tóc em xuống đi.”

Cô mừng vì có việc cho đôi bàn tay run rẩy của mình. Cô rút trâm khỏi cái búi tóc thấp, nhét nó vào túi và để búi tóc xoắn xỏa xuống vai.

Seth nắm lấy tóc cô và vùi mặt vào mớ tóc bông bênh. “Ôi, Chúa ơi”, anh nói bằng giọng thô ráp, nghiền nghiền.

Cô giật mình kêu lên khi anh ôm lấy cô, kéo cô vào lòng qua học nhựa chia đôi hai ghế. Tay anh vòng siết lấy cơ thể run rẩy của cô, nhìn chăm chú vào mắt cô. Mạnh liệt và dữ dội như thể anh có thể đọc được suy nghĩ của cô vậy.

Seth phát ra một tiếng khàn khàn từ sâu trong cổ họng, vòng tay siết chặt quanh cô mạnh như thép. Nụ hôn thoáng qua mà cô trao cho anh là lời chấp thuận bắt đầu một nụ hôn thật sự, một nụ hôn

ngầu nghiên nóng bỏng không hề giống với bất kỳ hiểu biết hoặc tưởng tượng nào của cô. Cô đắm đầu vào nó, say sưa với nguồn năng lượng đói khát của anh, hương vị và cảm giác anh mang đến. Anh thơm thật - mùi xà phòng, da, len, và mùi hương đặc biệt của chính anh, ấm áp, phảng phất hương chanh. Cầm anh ram ráp, khuôn miệng gợi dục của anh đổ dành miệng cô mở ra. Háo hức, liêu lĩnh, và ngọt ngào. “Tôi có thể cảm nhận hơi nóng của em”, anh nói khàn khàn. Anh dịu dàng tách chân cô ra và tay anh trượt lên cao hơn, các đầu ngón tay lướt qua da thịt nhạy cảm ở mặt đùi trong của cô.

Cô vùi mặt vào cổ anh, nhận thức sâu

sắc với từng cái vuốt ve nhẹ như lông trên đùi mình. Một luồng cảm xúc đột ngột bùng nổ làm cô phải siết chặt đùi lại. “Em nghĩ em đang bốc cháy”, cô thì thào.

Anh lại lùa tay vào mái tóc rối của cô, ngửa đầu cô ra sau và nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em muốn tôi”, anh nói. Đó không phải là câu hỏi.

Raine khẽ gật đầu, trong khoảng không gian cho phép từ mái tóc bị giữ lại của cô. Anh gỡ tóc cô khỏi các ngón tay anh và trượt tay lên cao hơn. Anh đẩy chân

cô ra vừa đủ rộng để đầu ngón tay anh vuốt ve điểm mẫn cảm nhất của cô. Luồng cảm xúc mãnh liệt như pháo hoa nóng rực làm cô thở dốc và giật nảy người trong cánh tay anh. Anh cười trước vẻ sững sốt của cô, dịu dàng rê đầu ngón tay thành những vòng tròn nhỏ trên chọc. Cơ thể phản bội cô, làm cô run lên vì háo hức.

“Seth, việc này đang đi quá nhanh đối với...”

“Em thích nó mà.” Anh cắt ngang tiếng phản đối hoảng hốt của cô bằng một nụ hôn dữ dội, cướp bóc và tay anh cả gan trượt lên cao hơn. Tiếng cười âm ỉ

sống sượng của đàn ông phá vỡ câu thần chú, cả hai cùng vùng ra, giật mình. Cô cứng người lại, quay đi, còn Seth thì lăm bằm chửi thề.

Một nhóm đàn ông đang đi về phía công, cười đùa và huýt sáo. Một người trong số đó giơ ngón cái lên với xe họ trước khi đi khuất. Cô nhìn xuống mình, kinh hoàng. Tóc cô như một vầng hào quang rồi tung, vấy kéo lên đến eo, mặt ửng đỏ và nóng bừng, hẳn là có màu đỏ rực. Chân dang ra một cách phóng dăng, và tay anh... đang chạm vào cô. Chúa ơi, anh đang nghĩ cái gì không biết? Cô đang nghĩ cái gì không biết? Cuộc hò hẹn này đang vượt ra ngoài tầm kiểm soát với

một tốc độ nguy hiểm. Cô oằn người rời khỏi anh, run rẩy. “Dừng lại đi, Seth. Em không phải người thích trình diễn!”

“Thường thì tôi cũng vậy.” Anh túm lấy tay cô và ép nó vào thắt lưng cứng nhắc hiển hiện rõ ràng dưới lớp quần jean của mình. “Làm tình trước mặt khán giả hoàn toàn không phải gu của tôi, nhưng em khiến tôi bốc hỏa đến mức thậm chí còn chẳng quan tâm nữa.”

“À, nhưng em thì có!” Cô nói hớn hên.

“Suýt thì em lừa được tôi rồi đấy, em yêu.” Anh ôm lấy cổ cô và kéo mặt cô xuống để trao cho cô thêm một nụ hôn

xâm lăng thô bạo nữa.

Cô nhắm chặt mắt, cắn móng tay vào làn vải dai, sẫm màu trên áo da của anh. Cô cảm thấy hết sức yếu đuối và đồng thời cũng phấn khích đến mức có cảm giác mình sẽ tan biến trong một đám mây lơ lờ. Cô vịn người trên chỗ phình ra cứng rắn dưới hông mình và hôn trả lại anh một cách đói khát.

Người anh rung lên bên dưới cô với một tiếng cười lặng lẽ và anh giật môi ra, mắt anh trêu chọc cô. Nó sáng rực với vẻ đặc ý tự mãn của cánh đàn ông.

Cô cố trừng mắt nhìn anh. “Điều đó

không công bằng”, cô nói run rẩy. “Đây là lỗi của anh.”

Mắt anh nheo lại. “Cái gì là lỗi của tôi?”

“Chuyện này!” Cô hoảng loạn chỉ tay vào cơ thể đang cuốn vào nhau của họ. “Lỗi của anh khi làm em khuấy động, khiến em mất trí!” Cô đánh anh khi anh kéo cô lại để hôn cô thêm lần nữa. “Dừng lại đi. Ôi Chúa ơi. Làm ơn đi, Seth.”

“Nhưng em muốn nó mà”, anh dỗ dành, giọng khàn khàn và quỵn rũ. “Tôi yêu phản ứng của em. Tôi muốn chiếm đoạt em ngay lập tức tại đây. Em có thể cưới lên tôi cho tới khi em lên đỉnh. Và đó mới chỉ là món tráng miệng thôi, em yêu ạ. Chỉ là mỗi như để kìm chúng ta lại cho tới khi chúng ta tới được chiếc giường gần nhất. Cánh cửa gần nhất mà

chúng ta có thể đóng và khóa lại. Bất kỳ điều gì em muốn. Cả ngày dài.”

Cô thích thú nhìn mê mải vào bóng tối quyến rũ, nóng ran trong mắt anh. Cô cảm thấy nóng bừng, phóng túng và bị cám dỗ muốn đầu hàng anh, trao cho anh tất cả mọi thứ đến không thể chịu nổi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Cửa nhà kho bật mở. Lại có thêm ba người đàn ông đi ra và thứ gì đó trong cô siết chặt lại. Giấc mơ quá mức hư hỏng mà anh dệt nên trong đầu cô bốc hơi.

Cô cắn ngón tay vào vai anh, cố làm

mình thôi run rẩy. “Những người đó sẽ không biến mất”, cô thì thảo. “Em thích... thích chờ đến đoạn có giường và cửa hơn. Làm ơn đừng trêu chọc em nữa.”

Mặt anh mất đi mọi cảm xúc. Anh kéo tay ra khỏi tóc cô và ngả lưng ra sau.

“VẬY CHẤM DỨT NGAY TRÒ NGOÁY MÔNG ĐI, EM YÊU”, anh nói, giọng lạnh lùng và mỉa mai. “Em đang khiến tôi phát điên đấy.”

Cô loạng choạng bò về ghế phụ, kéo váy xuống. “Xin lỗi” cô thì thầm và ngay lập tức tự hỏi, mình xin lỗi cái khi gì chứ.

Anh vào số con Chevy. Cô ngã ra ghế khi anh phóng xe rời khỏi bãi đỗ. Thế giới bên ngoài cỗ xe là một đóm nhạt nhòa lơ mờ, gợi nhớ tới cảm giác hỗn loạn trong người cô. Cô hoảng hốt lục tìm kính, đeo nó vào bằng bàn tay run rẩy. Cô thắt dây an toàn, vuốt bàn tay lạnh lẽo trên cái váy nhẵn nhúm và cố hít thở chậm rãi, đều đặn. Chỉ lãng phí sức lực, phôi cô không chịu nổi. “Chúng ta đang đi đâu đây?” Cô thử hỏi.

Mắt anh liếc nhìn cô. “Em sống ở đâu?”

“Không. Không phải nhà em”, cô nói

mà không nghĩ ngợi.

“Không à? Vì sao?”

Cô nhún vai, không muốn giải thích lắm. “Em không cảm thấy an toàn khi ở đó.”

“Thế em nghĩ em an toàn khi ở với tôi sao?”

Xương sống của cô thẳng đờ trước vẻ chế nhạo trong giọng anh. “Không, Seth”, cô nói với vẻ nghiêm trang dịu dàng. “Anh hoàn toàn không làm em cảm thấy an toàn chút nào.”

Nụ cười châm biếm tắt dần trên mặt anh.

“Đó là lý do em muốn anh”, cô nói đơn giản. Anh làm em cảm thấy hoang dại. Không sợ hãi. Em... Em cần phải cảm thấy như vậy.”

Đó, nó đã bị lôi ra ngoài. Sự thật trần trụi. Nhìn khuôn mặt dữ tợn và mũi cơ đang giần giật trên quai hàm thì anh có vẻ không thích nó mấy.

Anh bật xi nhan. Cảm giác hốt hoảng bật dậy và xoay tròn trong bụng Raine khi anh bắt đầu rời khỏi đường cao tốc.

“Gì vậy? Chúng ta đang đi...”

“Tôi thấy biển báo khách sạn.” Anh liếc cô. “Một cái giường và một cánh cửa khóa được. Hoang dại và không sợ hãi. Em muốn gì cũng được, em yêu ả.”

Anh đi vào khách sạn Marriott và đỗ xe. Khi cô ra khỏi xe, anh nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đi theo anh với vẻ cấp bách nóng nảy đến mức cô phải chạy để không bị ngã.

Cô đã đưa một cỗ máy khổng lồ vào chuyển động. Không có cách nào để dừng nó lại bây giờ nữa, tạ ơn Chúa.

Mặt nhút nhát, hoảng sợ của cô muốn bỏ chạy, còn mặt nữ hoàng cướp biển phóng đảng thì vui mừng hân hoan vì đã chiến thắng. Cô không thể phá hoại thành quả của chính mình. Không phải với Seth. Anh sẽ không cho cô lựa chọn.

Số mệnh của cô đã được định đoạt.

Không chờ đợi, không chơi đùa nữa. Ngay khi cửa phòng khách sạn đóng sập lại sau lưng họ, anh bắt đầu cởi phăng quần áo với những động tác hiệu quả, gọn lẹ, trong lúc đó vẫn dán mắt vào cô như sợ cô sẽ bỏ chạy. Cô làm theo anh, ngượng ngịu cởi giày, nhét kính vào trong túi, vật lộn cởi áo khoác.

Chẳng mấy chốc anh đã sẵn sàng, khóa thân và chờ đợi khi cô còn đang lúng túng với ống tay áo. Cô hốt hoảng lùi lại khi anh tiến về phía mình như thể đã hết kiên nhẫn, và ngay khi lưng cô chạm vào tường, anh bắt đầu tấn công áo của cô. Chúa ơi, anh sẽ mua cho cô một bộ đồ co giãn có thể kéo ra được. Những cái nút chết tiệt này sẽ làm anh chết mất thôi.

Sự giúp đỡ của anh không mấy hiệu quả với áo sơ mi của cô. Miếng vải lụa mỏng manh gần như rách toạc dưới tay anh và ít nhất ba cái khuy bay đi. Cô thở dốc, cố gạt tay anh ra nhưng chưa gì anh

đã kéo cái áo bị phá hoại đó xuống khỏi vai cô, giải phóng một đợt sóng kích thích, nóng rực toàn hương thơm ngọt ngào của cô.

“Xin lỗi”, anh nói khàn khàn. “Tôi sẽ mua cho em một cái khác.”

“Không sao cả”, cô thì thào. Bàn tay mảnh mai, lạnh băng của cô chống lên ngực anh khi anh vật lộn, chửi thề với khóa váy của cô. Ngay khi cái váy đầu hàng, anh quỳ gối, giật nó xuống quanh hai mắt cá chân cô. Anh làm y như vậy với quần tất và quần lót cotton trắng của cô, kéo cả hai thứ xuống bằng một động tác giật thô bạo.

Seth dừng lại, thở dốc. Anh đang run rẩy, cơ bắp cứng ngắc, tim đập dồn dập. Mất kiểm soát. Anh phải thả lỏng không thì sẽ hỏng việc. Nhưng mặt anh chỉ cách đường cong mềm mại của cô có vài phân. Anh có thể nhìn thấy rõ đến từng chi tiết của cô.

Raine đang nhìn xuống anh, mắt cô mở to và sẫm lại. Miệng cô hơi hé ra như muốn nói gì đó, nhưng đầu cô choáng váng, môi run run. Tóc cô tỏa sáng như hào quang của thiên thần, được rọi sáng từ ngọn đèn treo tường sau lưng. Cô chống tay trên vai anh, các ngón tay chùn lại khi da thịt hai người tiếp xúc.

Anh lần lượt nhắc từng bàn chân cong mảnh mai, thanh nhã của cô lên và làm cái việc mà anh đã khao khát ngay khi khoảnh khắc đầu tiên anh nhìn thấy cơ thể khỏa thân của cô trên màn hình. Anh trượt tay vào giữa đùi cô, ép chúng tách ra, và vùi mặt vào vùng đất bí ẩn của cô. Một tiếng kêu giật mình phát ra từ cơ thể cô. Anh hít vào hỗn hợp hương thơm ngọt ngào, hương xà phòng và kem dưỡng thể phảng phất hương thơm nữ tính nóng bỏng.

Móng tay cô đâm vào vai anh, còn đùi cô run rẩy khi anh dịu dàng nếm cô, cảm nhận tiếng rên khê khàng làm cả người cô run lên. Cô muốn anh. Anh có thể gửi

thấy sự phản kích của cô, anh có thể nếm được dục vọng của cô. Không một người phụ nữ nào có thể giả vờ điều đó, bất kể cô ta có được trả bao nhiêu tiền đi nữa.

Anh nhòm dậy, hơi thở phả ra nặng nề từ phổi. “Em sẽ mặc nguyên áo lót à?” Anh muốn biết.

Màu hồng trên má Raine đậm thêm khi cô với tay ra sau lưng để mở móc áo. Cô đông cứng tại chỗ, nhìn anh chăm chú và ôm lấy miếng vải trắng trơn trên ngực.

Anh mất kiên nhẫn với trò trêu chọc này rồi. Miệng cô há ra thành chữ “Ồ”

câm khi anh giật áo con khỏi người cô và quăng nó đi. Cô lập tức khoanh tay che ngực.

Cảnh tượng này thật khác với những giấc mơ của anh. Anh đã mừng tượng mắt cô sẽ sáng lên một lời mời mọc nhục dục khi cô đi thẳng vào đề, duyên dáng quỳ gối xuống trước mặt anh, thành thạo dùng miệng âu yếm anh. Hoặc có đến cả tá kịch bản khác mà cái nào cũng sẽ rất hay ho.

Nhưng cô chẳng hề làm theo một kịch bản nào trong số đó. Cô chỉ đứng đờ ra, hơi thở rối loạn và nông, mặt hồng rực, phần lớn son môi đã biến mất khỏi bờ

môi đang run rẩy, mascara bị nhòe dưới đôi mắt mở to sững sờ. Một cánh tay mảnh dẻ ôm chặt lấy khiến hai bầu ngực của cô căng phồng. Bàn tay còn lại che phía dưới. Cả người cô run rẩy dữ dội, và cô nhìn chăm chăm vào cơ thể anh như thể chưa từng thấy một người đàn ông khỏa thân bao giờ.

Seth gỡ tay cô ra khỏi hai bầu ngực với chút khó khăn. Tay cô lạnh ngắt, run rẩy, và anh biết rõ cách để làm nó ấm lên. Anh bao những ngón tay mảnh mai của cô quanh phần đàn ông của mình. Sự mát lạnh nơi tay cô thật ngọt ngào khi chạm lên da thịt cháy bỏng của anh, khiến anh khẽ rên.

Tay anh siết chặt tay cô khi chỉ cho cô cách vuốt ve mà anh thích. Mái tóc thơm ngát của cô làm ngứa mũi anh, tay cô càng lúc càng tự tin làm anh phải rên lên vì sung sướng.

Rồi tay cô trở nên bạo dạn hơn, kéo anh tới gần bờ vực một cách nguy hiểm. Anh đã tính nhầm sự sốt sắng mình đối với tốc độ của cô. Anh quá khuấy động để chơi trò chơi này, anh không muốn phát nổ ngay bây giờ.

Anh vươn tay xuống và nắm chặt tay cô. Cô dụi bờ má đỏ hồng, ẩm ướt của mình vào ngực anh và dịu dàng hôn lên

vòm ngực anh. Cô ngược lên nhìn anh e thẹn, phỏng đoán phản ứng của anh. “Anh mặn”, cô nói, giọng có vẻ thích thú. “Anh ngon quá.”

Thế là xong. Anh không thể đợi lâu hơn được nữa.

Seth đẩy cô áp vào cái tủ thấp và nhấc cô ngồi lên bề mặt nhẵn thín của nó, chen đùi vào giữa hai chân cô. Cô đẹp đến mức anh không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô túm chặt vai anh để giữ thăng bằng, các ngón tay bám vào múi cơ ở vai anh. Cô ướt đầm và mềm như lụa. Hơn cả sẵn sàng. Mắt cô khóa chặt vào mắt anh khi anh trượt một ngón tay vào trong cô, trêu

chọc cô. Hẳn sẽ là một hành trình rất chật chội nhưng cô trơn và mềm, đang hăm hờ co thắt quanh ngón tay anh. Cô muốn đến chết đi được.

Anh chăm chú quan sát cô. “Em đã sẵn sàng để đón tôi vào trong em chưa?”

Mạch máu ở hông cô đập rộn ràng khi anh cử động ngón tay sáng bóng, trơn tuột. Thêm một cái gặt đầu không lời nữa, và anh đã thỏa mãn.

Anh cứ tưởng sẽ là một hành trình trơn tru, không dứt quãng. Nhưng không được. Cô chặt một cách khó tin, các cơ bắp nhỏ xíu căng lên và cứng lại, chống

lại anh. Anh đẩy mạnh hơn, mồ hôi nhỏ vào mắt anh, và cô phát ra một tiếng kêu bén nhọn, nghẹn ngào, túm chặt vai anh.

Không có điều gì xảy ra như anh đã dự đoán cả. Thay vào đó anh đang đứng im như tượng, răng nghiến chặt đau đớn vì không nỡ làm đau cô.

Cô cảm nhận được cơn phần nộ của anh, kéo vai anh, khẽ nhấn mặt, tiếp nhận anh thêm một chút. Sự mơn trớn này đe dọa cướp đi khả năng kiểm soát của anh, anh túm lấy hông cô và siết chặt. Một nụ cười run rẩy, ngập ngừng làm miệng cô cong lên, khiến cơn sóng cảm xúc không mong muốn, không chào đón trào lên

trong anh.

“Em xin lỗi”, cô thì thầm. “Em cần thêm ít thời gian trước khi chúng ta, ừm... làm điều đó.”

Anh rút ra, vuốt ve cô, làm cô run rẩy và thở dốc. “Em quá căng thẳng”, anh nói.

Một tiếng cười lo lắng làm người cô run run. “Có lẽ vì anh lớn quá.” Anh gầm gừ nhạo báng. Vì Chúa, anh đâu có lớn đến thế. Anh kéo cô xuống khỏi tủ. Cô lao đảo, tựa vào ngực anh để đứng thẳng và nhìn anh bằng đôi mắt mở to dò hỏi.

“Nằm xuống”, anh quát.

Cô do dự, trông bất an và lo lắng. Anh nóng nảy ra dấu về phía chiếc giường. Cô dợm nói gì đó nhưng vẻ mặt anh rõ ràng là đã làm thay đổi suy nghĩ của cô. Cô cắn môi, lặng lẽ làm như anh bảo.

Cô thật dễ bảo, thật thiếu tự tin. Thật khác với những gì anh mong đợi. Điều đó khiến anh tức giận, bồn chồn, và lạc hướng. Chuyện này đáng ra chỉ có tình dục mà thôi. Tình dục thuần túy, trần trụi, nóng hừng hực.

Cô nhìn anh rụt rè, dò hỏi.

“Nằm xuống”, anh lặp lại, tự hỏi liệu cô có bao giờ giành thế chủ động hay chưa. Cô hành động như thể chẳng biết phải làm gì với anh hết.

Raine tựa vào giường và nằm đó như vật hiến tế, mắt mở to e sợ.

Sao cũng được. Tốt thôi. Anh thích ở trên. Bản năng của anh là điều khiển mọi thứ, dù trên hay ngoài giường. Có lẽ cô cảm giác thấy điều đó và đã hành xử tương xứng, như một gái bán hoa ngoan ngoãn bé bỏng. Anh kịp thời gạt cảm giác giận dữ kèm suy nghĩ thoáng qua đó đi.

Thực hiện giấc mơ, anh nhắc nhở mình, bình tĩnh lại.

Cô vén tóc lên, trải nó ra thành một cánh quạt sáng lấp lánh trên gối rồi vươn cánh tay về phía anh cùng một nụ cười bền lễn.

Cả cơ thể anh phản ứng và anh thậm chí còn chẳng nhớ là mình đã di chuyển. Anh thấy mình đề lên cô, tim đập thành thịch, nhìn xuống nụ cười rực rỡ ngọt ngào, cảm thấy chết đói và tuyệt vọng.

Anh ép người lên cô, vùi tay vào mái

tóc vàng óng mềm mại của cô và hôn cô, một nụ hôn ngẫu nhiên như chết đói. Anh muốn nuốt trọn sự ngọt ngào tươi sáng, đầy chào đón này. Anh muốn nó cho riêng mình. Anh muốn chiếm đoạt nó, sở hữu nó.

Raine túm chặt tóc anh và rên lên khi anh trượt xuống cơ thể mịn màng như xa tanh của cô. Hương vị của cô, vị ngọt đậm đà, phàm tục của cô, da thịt bí ẩn hoàn hảo mềm như lụa của cô làm anh mất trí. Cô oằn người dưới những yêu chiều thành thạo của miệng anh, hông giần giật trong tay anh. Anh đẩy cô lên đỉnh và bay lên trời. Tiếng khóc rên rỉ, cơn chấn động làm cả cơ thể mảnh mai

của cô chộn rộn, nóng bỏng, ướt đẫm, không thể kiểm soát. Anh cảm thấy hả hê, thắng lợi. Anh ngẩng đầu lên, và ngắm cô. Mắt nhắm, thở dốc, cơ thể mang màu của hoa hồng đại và ướt đẫm mồ hôi, vẫn đang run rẩy sau cực khoái. Cô cố hết sức thư giãn.

Đến lượt anh.

Seth gần như không thể kiểm soát nỗi háo hức run rẩy của mình khi di chuyển lên trên cô, đẩy mình vào cơ thể mềm mại, ướt đẫm của cô. Mắt cô mở choàng ra trước sự xâm nhập trực tiếp đó, nhưng cô mở ra, ôm lấy anh.

Cô thở dốc khi anh đẩy mình vào lưng chừng. “Chờ đã” cô van xin, “Để em quen dần với nó đã”.

Anh ôm mặt cô và hôn cô với sự dịu dàng cầu xin, đưa đẩy những chuyển động khẽ khàng bằng hông. “Thả lỏng đi. Để tôi vào.” Giọng anh thô lỗ vì tuyệt vọng.

Cô quán chân quanh hông anh. “Em thề, em đang cố đây.”

Anh nhìn chăm chăm mặt cô. Đôi mắt mở lớn của cô đang nhìn anh chăm chú, còn môi dưới sưng lên vì những nụ hôn thô bạo của anh đang run bần bật. Cô

vươn tay chạm vào gò má ướt đầm của anh, vuốt ve nó.

Cô mở toang cửa cho anh, hoàn toàn không đeo mặt nạ. Kem tươi, bơ, và lụa, đúng như anh đã mơ, đúng như anh mong muốn về cô. Thật kỳ quái. Nếu nó chỉ là một màn kịch, thì đúng là một màn kịch tuyệt đến khó tin.

“Em lúc nào cũng như thế này à?” Anh hỏi, không thể kìm lại.

Mắt cô mở ra, đờ đẫn. “Như thế nào cơ?”

“Không có gì.” Anh gạt bỏ cơn giận dữ vờ vẩn đi, thả lỏng hông và đâm ngập vào trong cô.

Anh nghe thấy tiếng kêu chói tai, hỗn hển của cô như thể nó đến từ rất xa. Anh không thể phân biệt được đó là tiếng kêu sung sướng hay phản đối, dù phân biệt được thì anh cũng chẳng thay đổi được gì. Anh lạc lối, bị nhốt trong nhu cầu man rợ của chính bản thân, không có hy vọng chậm lại, không có khả năng ngừng lại. Cực khoái trút xuống anh như một con tàu chở hàng mất lái, và cú nổ ấy làm cả người anh rung lên với một sức mạnh kinh hoàng.

Rồi anh quay về với chính mình, nằm sõng soài trên cơ thể cô. Sự im lặng trong căn phòng đến là khó chịu.

Anh nhắc người khỏi người cô. Không có âm thanh nào trừ tiếng thở thô ráp của họ. Mặt cô ngoảnh đi, chỉ thấy được đường cong mảnh mai trên xương gò má đỏ bừng. Anh cảm thấy e dè một cách phi lý, như thể anh đã hủy hoại một thứ gì đó khi nó đang cố nở rộ. Một thứ gì đó mềm mại và yếu ớt như cánh bướm.

Anh lặn xuống khỏi người cô. Cô hít vào một hơi run rẩy, hơi thở rít lên như thể đang khóc. Anh tìm kiếm một điều gì đó an ủi hoặc dịu dàng để nói, nhưng đầu

anh trông rỗng vì bị cơn cực khoái chấn động quét sạch.

Cô lăn người ra xa anh rồi rời khỏi giường. Đôi chân run rẩy của cô khụy xuống. Cô chống vào tường để đứng thẳng và lao vội vào phòng tắm.

Ồ khóa kêu cạch, một thứ âm thanh thật ồn ào và khắc nghiệt.

Anh khẽ rít lên qua kẽ răng, ngồi dậy, vùi mặt vào hai bàn tay. Việc một người phụ nữ nhốt mình trong phòng tắm mà không nói một lời sau khi quan hệ không phải là một dấu hiệu tốt.

Quá trình tư duy bắt đầu ngay lập tức - này nhé, cô đã rất sẵn sàng trên từng đường đi nước bước, chỉ vượt khỏi tầm kiểm soát ở thời khắc sau cùng mà thôi.

Thời khắc quan trọng nhất. *Khỉ thật!*

Sự im lìm này làm anh phát điên. Anh vút bao cao su rồi nằm xuống giường, gối đầu lên tay. Anh chuẩn bị để chờ đợi, lâu bao nhiêu thì lâu. Không đời nào anh để cuộc hò hẹn của họ kết thúc thế này.

Đây là vấn đề danh dự.

Chương 6

Raine sụm người trong bồn tắm, run rẩy dữ dội, đến mức cô hầu như không giữ nổi thăng bằng. Cô với lấy vòì hoa sen, nhưng bị hụt và ngã đập vào thành sứ lạnh lẽo với một tiếng bịch đau đớn.

Run lấy bẫy.

Chuyện này không hề giống các giấc mơ của cô. Không hề giống hiện thực tàn

nhân cô có với Frederick. Tập phim về Frederick vừa ngu ngốc vừa đáng xấu hổ, một sai lầm phải quên đi và vượt qua. Không hề giống thế này. Không chán động thế này.

Giấc mơ tình dục lý tưởng với một người tình tài năng của cô hết sức mờ ảo và đầy ánh nến, lấp lánh sắc hồng và vàng như những cảnh yêu đương trên phim. Seth đã bật tắt cả các bóng đèn, để chúng sáng rực: Không có cảnh tượng dịu dàng, lãng mạn mờ ảo đối với anh. Mọi chi tiết của anh đều thô ráp, trần trụi, và rõ ràng, cơ thể nặng nề rắn như thép, sức mạnh to lớn. Những mệnh lệnh thô lỗ, năng lượng đàn ông đói khát

không ngừng nghỉ.

Cô cảm thấy bị cưỡng đoạt. Cô không hề biết trao mình cho một người đàn ông có thể diễn ra như vậy. Không có chút ý niệm rằng những phản ứng bất lực, quẫn quai của cô đối với anh sẽ mang cho cô cảm giác thế này. Và giờ thì cô không thể ngừng run rẩy, không thể trấn tĩnh lại. Cô không thể yêu một người đàn ông chỉ vì cô lên giường cùng anh ta. Cô hầu như chẳng biết gì về anh. Cô thậm chí còn không chắc mình có *thích* anh hay không. Chúa ơi, cô đã hai mươi tám rồi. Cô khôn ngoan hơn rồi.

Anh đang đợi trên chiếc giường ngoài

kia, sẵn chắc và đói khát như một con báo. Cô phải ra ngoài và đối mặt với anh. Cô nắm chặt thành bồn tắm với đôi tay trắng bệch, cằm lặn run rẩy, cô không thể nói nó là nước mắt hay tiếng cười. Có lẽ là cả hai. Cô chưa từng cảm thấy mình đang sống một cách mãnh liệt như thế này. Seth đã xé đi tấm màn che chở của cái thế giới quen thuộc với cô, và từng chi tiết đều sáng lấp lánh với vẻ chói lọi khác thường. Đèn phòng tắm làm cô chói mắt, chất sứ trắng toát của bồn cầu và bệ rửa mặt sáng rực lên như thể được chiếu sáng từ bên trong, vòi nước kim loại trơn nhẵn cháy sáng như bạch kim dưới ánh nắng.

Kế hoạch của cô sắp hỏng tới nơi.

Cuối cùng cô cũng xoay xở để lôi được vòi hoa sen xuống và cắn môi khi khế dội nước giữa hai chân, tự hỏi có phải lúc nào làm tình cũng đau đớn thế không. Cô tưởng ít nhất thì phần khó chịu khi mất màng trinh cũng được Frederick giải quyết rồi, nhưng có vẻ cô không may mắn cho lắm. Có lẽ có thứ gì đó không ổn với cơ thể cô. Điều không hề khiến cô phải ngạc nhiên.

Mà Seth cũng thành thạo hơn Frederick nhiều. Nhưng cô quá phấn khích. Cô vẫn còn đang run lẩy bẩy với sự căng thẳng chưa được giải thoát, bất

chấp cảm giác nhói nhói giữa đùi. Anh đúng là thuốc phiện. Dù cho có phải chịu đau nữa thì cô vẫn muốn có anh.

Nếu anh vẫn còn ở đó. Căn phòng bên ngoài hoàn toàn im ắng.

Ý nghĩ đó len vào đầu cô như một con dao lạnh đâm vào giữa xương sườn. Có lẽ lịch sử sẽ lặp lại, khi bước ra khỏi phòng tắm, cô sẽ thấy căn phòng trống không.

Cô tắt nước, đứng im, và lắng nghe.

Không có gì hết. Cô tắm rửa nốt như

người máy. Dù anh có mặt ở ngoài kia hay không thì cô cũng sẽ biết ngay khi mở cửa. Không có lý do gì để tự mình hồi hộp hết.

Sau này tha hồ có thời gian làm thế, giọng nói châm biếm trong cô bình luận.

Cô hất tóc ra sau vai, mở cửa và lao vào phòng.

Anh vẫn còn ở đó. Ôi Chúa ơi. Cả cơ thể săn chắc, ngăm ngăm, cơ bắp của anh đang duỗi dài trên giường, và bằng cách nào đó tỏ ra vừa thư giãn lại vừa nguy hiểm. Một nụ cười vui sướng, nhẹ nhõm chiếm quyền kiểm soát mặt anh.

“Em ổn chứ?” Đôi mắt đen của anh chăm chú và thận trọng.

Cô gật đầu, cố gắng kiềm chế nụ cười ngớ ngẩn trên mặt.

“Tôi đã làm em đau phải không?”

Cô do dự và mắt anh nheo lại, ngẫm đòi hỏi sự thật. “Không sao cả”, cô nói bên lén. “Em biết anh đã cố để không như vậy.”

Anh ngồi dậy, mặt u ám. “Tôi xin lỗi”, anh lầm bầm.

“Không sao thật mà”, cô vội trấn an anh. “Đoạn đầu tiên rất tuyệt...”

“Đoạn nào?”

“Đoạn anh làm với tay và, ừm, miệng”, cô lắp bắp.

Một nụ cười dần nở ra trên mặt anh. Cô đỏ mặt, hít một hơi thật sâu, ép mình tiếp tục. “Và đoạn còn lại... rất mãnh liệt. Thú vị”, cô vội nói nốt đầy xấu hổ. “Em yêu nó.”

Nụ cười thay đổi hoàn toàn khuôn mặt

anh, khiến cô nhận ra nét hung dữ thường trực trên mặt anh đến nhường nào. Nụ cười của anh rọi sáng cả căn phòng. Cô không thể không mỉm cười đáp lại.

Anh chìa tay ra. “Lấy vài cái bao cao su rồi lại đây nào.”

Cảm giác mong chờ nóng ran làm chồn giữa hai chân cô đập rộn ràng. “Chưa gì đã tiếp sao?”

“Tôi chỉ muốn chúng ở chỗ thuận tay thôi”, anh nói. “Không có gì vội vã.”

Raine liếm môi lo lắng. “Bao nhiêu?”

Cô thì thầm.

Mắt anh sáng lên thích thú. “Em nói xem, em yêu.”

Ha. Anh sẽ học được bài học khi thách thức một nữ cướp biển. Cô vốc một nắm bao cao su lên và bước về phía anh. Cô quăng đồng bao cao su lên giường, nhìn xuống anh với loại biểu cảm mà cô hy vọng là vẻ lạnh lùng, thách thức.

“Không, Seth. Anh nói xem”, cô nói nhẹ nhàng.

Nụ cười của anh tắt dần và thay vào đó là vẻ tập trung chuyên chú. Cô đứng thẳng dậy, kiềm chế thôi thúc muốn lấy tay che người lại, thậm chí đưng ánh mắt chú mục của anh.

Mắt anh nheo lại như thể anh vừa khám phá ra chuyện gì đó bất ngờ. “Em không phải bướm”, anh nói, dường như là tự nói với mình.

“Gì cơ?” Cô hỏi, bối rối.

“Cũng không phải hoa.”

Raine nhìn anh, cố giải nghĩa lời nhận

xét khó hiểu của anh. “Em không hiểu”, cô nói.

Anh nhún vai, trông không thoải mái. “Em không yếu ớt như vẻ bề ngoài”, anh nói cộc cằn. “Ý tôi chỉ có thế.”

Cô cảm nhận được sự râm ran sung sướng đầy ấm áp và tươi sáng. Anh không thể trao cho cô một lời khen nào có thể làm cô hài lòng hơn được nữa.

“Cảm ơn anh”, cô nói ngượng ngịu. “Em nghĩ là nên cảm ơn.”

“Không có gì”, anh đáp.

Hồi lâu sau họ chỉ nhìn nhau, mỉm cười. Anh chìa tay ra, “Lại đây.” Mắt anh mời mọc nóng bỏng.

Cô liếc xuống nhìn phần bụng dưới của anh. Anh chặn mắt cô lại và không thém giả vờ hiểu nhầm, “Đừng lo”, anh nói. “Tôi sẽ khiến nó tuyệt hơn với em. Lần này tôi sẽ không làm em đau đâu.”

Cô chìa tay ra. “Nếu còn có thể tuyệt vời hơn với em được nữa thì em sẽ cháy thành lửa ngay tại đây mất.”

Anh là một bữa yến tiệc, một kho báu, niềm khoái lạc nhục dục. Cơ thể tuyệt vời của anh phủ những sợi lông đen óng

ả nằm thẳng băng và bóng lên trên làn da. Cô không biết phải chạm vào đâu trước.

Cô xòe tay trên lồng ngực rộng của anh, rồi cúi xuống hôn để tóc rơi xuống khắp cơ thể anh. Một tiếng rên trầm như tra tấn thoát ra từ họng anh. Anh định ngồi dậy nhưng rồi tự ngăn mình lại, rên rỉ ngả lưng xuống. Anh túm lấy eo cô, vòng eo gầy như nằm trọn giữa những ngón tay dài, chúng trượt khắp bụng, xương sườn cô, dịu dàng vuốt ve chỗ dưới ngực cô bằng những động chạm nhẹ nhàng, buồn buồn. Cô làm theo ví dụ của anh bằng chính những ngón tay mình, lướt chúng trên ngực anh, vuốt phẳng những sợi lông sẫm màu. Cô do dự hồi

lâu rồi dùng cả hai tay nắm lấy mũi giáo của anh.

Anh thở dốc, gấp gáp nắm chặt tay cô.
“Không phải ý hay đâu.”

“Vì sao?” Vị trí của cô, ngồi trên anh, trao cho cô cảm giác quyền lực đầy sung sướng. Cô vuốt ve anh thật bạo dạn, âu yếm, đùi cô theo bản năng siết chặt lấy đùi anh.

Tay anh kìm kẹp, cố định cô. “Bởi vì tôi đã hứa lần này sẽ tuyệt hơn, và nếu em trêu chọc tôi thì tôi sẽ mất kiểm soát.”

Cô mỉm cười với anh. “Thế nhưng nếu đó chính là những điều em muốn thì sao? Muốn anh mất kiểm soát ấy? Nghe có vẻ thú vị.”

Seth gỡ tay cô ra khỏi phần khuấy động của anh và dùng một bàn tay to bẻ siết chặt cả hai cổ tay cô. “Không được”, anh nói thẳng thừng.

Cô giật tay ra nhưng chúng cứ như bị khóa trong một cái còng bằng thép vậy. “Anh lúc nào cũng hách dịch thế này à?”

“Ừ”, anh nói, mặt không chút mỉm cười. “Quen dần đi.”

Cô giật tay mình một cách vô ích. “Trả tay lại cho em đi”, cô van vãn. “Anh đẹp quá. Em muốn chạm vào anh thêm lần nữa.”

“Không. Tôi không tin em.”

Giọng anh rất nhẹ nhàng nhưng có thứ gì đó đen tối và lạnh lẽo mở ra giữa họ. Nụ cười trêu chọc của cô tắt ngóm. Cô không giật tay ra nữa. Họ nhìn nhau chăm chăm, u ám và dè chừng.

Raine hít một hơi thật sâu, phá vỡ sự im lặng nặng nề. “Anh có thể, anh biết đấy.”

“Có thể làm gì?” Mắt anh lạnh lùng, chăm chú.

“Tin em”, cô nói.

Miệng anh rắn lại và một múi cơ nhỏ giần giật quai hàm anh. Tay anh ghì cổ tay cô đến phát đau khiến cô thở dốc hoảng hốt.

“Đừng có thế”, anh nói dứt khoát.
“Tôi đang rất vui. Đừng phá.”

“Vì sao tin tưởng lại trở thành sự phá hoại?” Anh không đáp lại nhưng từ từ thả tay cô ra. Cô xoa hai cổ tay nhức nhối

của mình, dịu dàng phản đối. “Nói cho em nghe xem, Seth. Vì sao anh không thể...”

“Cho qua đi.” Anh lôi cô nằm lên ngực mình và lấn cô lại, ghim cô xuống dưới. Mặt anh lạnh như băng nhưng mắt anh như hai hồ lửa, cháy rực với sự giận dữ không sao hiểu nổi.

Cô ngược nhìn anh, sốc và hoang mang. “Nhưng em...”

“Quên... nó... đi.” Giọng anh nhẹ nhàng nhưng làm cả người cô lạnh toát. “Ngay lập tức. Không là có chuyện đây.”

Raine không hề biết gì về người đàn ông này. Anh quá to lớn, mạnh mẽ, đã hoàn toàn khuấy động, còn cô đang nằm bên dưới anh, trần như nhộng.

Cô không muốn anh tức điên lên với mình.

“Được rồi”, cô thì thào.

Sự căng thẳng bện chặt trong cơ thể anh thả lỏng gần như không thể nhận thấy. Anh nhích người trên cô, nâng trọng lượng của mình lên vừa đủ để cô có thể thở. Họ nhìn nhau chăm chăm, không dám lên tiếng.

Có điều gì đó được anh giấu sau cái mặt nạ tàn nhẫn. Cô đọc được trong mắt anh. Một sự cô đơn nhức nhối truyền thẳng tới linh hồn cô.

Có điều gì đó chuyển biến trong ngực cô, ngọt ngào một cách đau đớn. Cô gỡ cánh tay mình ra rồi ôm lấy mặt anh, vuốt ve những đường nét thô ráp, góc cạnh của quai hàm và xương gò má. Cô trượt ngón tay qua mái tóc đen mềm như lụa vào kéo mặt anh xuống áp vào mặt cô khi cảm xúc dịu dàng bùng nổ. Cô phủ lên má anh, cằm anh, khoe miệng anh những nụ hôn êm dịu.

Động cơ của cô là xoa dịu và an ủi,

nhưng hiệu quả lại hoàn toàn trái ngược. Hơi nóng bùng lên như một ngọn lửa xì xèo cháy được tiếp thêm xăng. Cánh tay anh siết chặt và miệng anh đè lên miệng cô một cách đói khát, lưỡi anh đâm vào miệng cô. Cô đáp trả, mềm rũ và mở ra đón anh kể cả khi cô chuẩn bị tinh thần chờ cảm giác ran rát khó chịu khi anh xâm nhập.

Anh đột ngột bật dậy rời khỏi cô với một tiếng chửi thề trầm thấp, quay lưng lại và ngồi lên mép giường. “Chúa ơi, em thật nguy hiểm”, anh khàn giọng lắm bầm. “Em cứ liên tục đẩy tôi tới sát mép vực.”

Raine quỳ gối nhóm dậy. “Xin lỗi”, cô nói bằng giọng nhỏ xiu, thận trọng.

Anh quay phắt lại nhìn cô, mắt anh quét qua cơ thể cô. Anh lắc đầu, thô bạo xoa tay trên mặt. “Nghe kỹ này”, anh nói. “Nguyên tắc cơ bản cho vòng tới là em ép chặt tay vào người và vờ như thằng bé của tôi không hề tồn tại cho tới khi tôi cho phép em làm khác. Hiểu chứ?”

Cô nhìn anh chằm chằm, hốt hoảng. “Vậy thì em biết phải làm gì?”

Nụ cười của anh lóe lên, ngắn ngủn và châm biếm. “Không gì hết”, anh nói. “Em để tôi giữ đúng lời hứa. Em để tôi

chạm vào em, âu yếm em, quan hệ với em, và làm em lên đỉnh, hết lần này đến lần khác.”

“Ồ”, cô nói bằng giọng nhỏ xíu.

Anh vươn tay ra ôm lấy một bầu ngực của cô. “Phải rồi”, anh dịu dàng tiếp tục. “Và rồi em ẩm ướt, run rẩy và sôi sùng sục...”, tay anh trượt xuống bụng cô, rồi xuống dưới nữa, “... khi em quần quai và van vỉ tôi, khi em đã quên hẳn tên của mình, thì chúng ta sẽ thử lại. Rồi sẽ xem xem chúng ta vừa vắn đến mức nào.”

“Ồ.” Cô ngớ ngẩn thốt lên. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực.

Những ngón tay của anh dịu dàng vuốt ve cô. Anh trượt tay xuống thấp hơn và đẩy hai đùi cô ra. “Vòng tay quanh cổ tôi đi”, anh thở vào tai cô.

Cô làm như anh bảo, run rẩy. Cô đã biết vở kịch này sẽ được diễn như thế nào rồi. Anh sẽ lột trần cô và dùng đôi mắt đen ánh vẻ đầy toan tính để quan sát cô khi anh đẩy cô qua vách đá, hoàn toàn kiểm soát bản thân mình cũng như bản thân cô.

Seth vùi mặt vào cổ cô, cắn cô đủ mạnh để làm cô thở dốc. “Tôi sẽ khiến em lên đỉnh khi đang ở trong em”, anh

bảo cô, giọng thô ráp vì phần khích. “Tôi nóng lòng muốn cảm nhận cực khoái của em khi tôi đẩy sâu hết mức vào trong em và em siết chặt quanh tôi.”

Cô rên rỉ, chân mở ra, bị lời nói và những nụ hôn dịu dàng, đói khát của anh quấy rối.

“Xin anh...”

Anh túm lấy nắm tóc ở cổ cô kéo đầu cô ngả ra sau cho tới khi cô buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh. Toàn bộ sự mạnh mẽ của anh đâm thẳng vào cô, anh nở một nụ cười lạnh lùng nguy hiểm, chậm rãi lê lưỡi trên môi dưới run rẩy của cô.

“Em phải kiên nhẫn em yêu ạ, vì tôi sẽ không cho em cơ hội nào khác.”

“Vì sao, Seth... Anh có thể có mọi thứ anh muốn từ em. Không cần chơi trò quyền lực.”

Cô có thể cảm thấy nụ cười chế giễu của anh, “Hai lý do”, anh nói. “Thứ nhất, trò quyền lực của tôi sẽ khiến em hét âm lên khi... lên đỉnh.”

Anh bịt miệng cô bằng một nụ hôn dài, hung bạo. “Thứ hai”, anh tiếp tục, giọng khoan thai, “là vì đến cuối cùng thì tất cả đều có liên quan đến quyền lực, thiên thần ạ. Và nếu bây giờ em còn chưa

biết thì đến lúc em phải học rồi đây.”

Một cái găng tay thách đấu, khắc nghiệt và lạnh lẽo, vừa được vút xuống trước mặt cô. Điều khiến sự phản kích đang tan chảy của cô đông cứng hơn bất kỳ thứ gì.

Cô cứng đờ người trong gong kìm của anh và nhìn vào mắt anh. “Em nghĩ anh làm rồi”, cô nói lặng lẽ.

Sự căng thẳng đã dâng lên trong anh như một làn sóng bạo động chết người. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt nheo lại của anh, trong múi cơ làm hàm anh giãn gật, vậy nhưng không hiểu sao

cô vẫn tìm được sức mạnh ý chí để nhìn thẳng vào mắt anh.

“Chúng ta sẽ xem tôi sai lầm đến mức nào”, anh lầm bầm, đột ngột xộc vào cô.

Có thứ gì đó trong cô gây đôi trước biểu cảm hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống trên mặt anh. Như một con thú hoang đột ngột nhận ra cái bẫy đang vây lấy nó, cô giật ra khỏi vòng tay anh, loạng choạng bò đi trong hốt hoảng.

Seth lao về phía cô, tóm lấy eo cô và ném cô nằm xuống. Giường nảy lên khi anh ghim cô bên dưới người mình và kẹp chặt đôi tay đang vùng vẫy của cô trên

đầu. Mắt anh rục sáng: “Em nghĩ mình đang đi tới chỗ quái nào thế?”

Cô mở miệng định hét nhưng anh dùng tay chặn nó lại, hơi thở thô ráp. Miệng anh siết chặt như đang đau đớn, anh nhắm mắt và lẩm bầm điều gì đó không rõ nghĩa.

Trước khi cô kịp lên tiếng, anh đã hôn cô với một sự dịu dàng hoàn toàn không ngờ tới. Môi anh di chuyển trên môi cô, dịu dàng và an ủi, như thể anh đang nhắm vị ngọt từ môi cô. Những giọt nước mắt xúc động trào ra khỏi mắt cô và cơ thể cô run rẩy vì bối rối.

Anh ngẩng đầu lên rồi vuốt má cô. “Suyt”, anh làm bầm. “Tôi xin lỗi, em yêu. Tôi đã thúc ép em quá mức.”

Raine cố cất tiếng nói nhưng phổi cô đang gồng gượng phập phồng dưới sức nặng của anh, và môi cô cũng đang run lẩy bẩy. Nước mắt chảy khỏi hai khoe mắt cô và anh cúi xuống hôn chúng đi.

“Ôn rồi”, anh dỗ dành, hôn trán cô, má cô. “Tôi xin lỗi. Tôi không định dọa em sơ.” Anh thả cổ tay cô ra, gạt những lọn tóc ướt đầm, rồi bù khỏi trán cô và giảm bớt trọng lượng của mình trên người cô.

Cô nhắm mắt lại. “Seth, em nghĩ có lẽ chúng ta nên dừng lại...”

“Suyt. Dừng nghĩ ngợi gì hết.” Anh hôn cổ cô với sự dịu dàng mê hoặc, gặm tai cô. “Chỉ cần thả lỏng và để tôi làm việc của mình mà thôi.”

“Nhưng em... Nhưng anh...”

“Không chơi trò chơi quyền lực nữa”, anh nói dịu dàng. “Chỉ có khoái lạc. Chỉ có tôi làm em phát điên, làm em tan chảy, làm em lên đỉnh. Không có gì đáng sợ hết, em yêu, tôi hứa đấy.”

Cơ căng thẳng run rẩy của cô đang giảm bớt dưới ảnh hưởng của sự dịu dàng bất ngờ từ anh, những nụ hôn dịu dàng, nài nỉ của anh. Cô có thể cảm nhận được sự thành thật nơi anh, tỏa hơi ấm về phía cô như hơi nóng của một ngọn lửa lớn. Nhưng cô cũng cảm thấy có một cái bẫy ẩn sau những lời hứa hẹn nhục dục ấy.

Song cô không muốn biết đó là gì. Cô để nỗi hồ nghi của mình chìm sâu trong vô thức, chìm xuống cho tới khi mất dạng và rơi vào quên lãng. Anh nguy hiểm và khó dò, nhưng môi anh thật dịu dàng và ngọt ngào trên mặt cô. Cơ thể cô như muốn có sự ve vuốt của anh. Anh

làm tâm trí cô chìm đắm trong thèm muốn, ngăn cản mọi lý trí. Cô đã đói khát nhiều năm trời và anh là một bữa yến tiệc. Cô không thể kháng cự. Cô phải mạo hiểm thôi.

Cô quay khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt về phía anh và đặt một nụ hôn khẽ lên cằm anh, chấp nhận câu xin lỗi không lời của anh. Anh không nói gì nhưng cánh tay siết chặt quanh người cô theo phản xạ và cô có thể cảm nhận được người anh thư thái qua cái cách hơi thở anh thả lỏng và đều đều trở lại.

Chân cô vẫn đang khép chặt. Anh âu yếm cô, dỗ dành chúng mở ra. “Để tôi

vào nào, em yêu”, anh thúc giục. “Tôi có thể trao cho em nhiều khoái lạc hơn nhiều, chỉ cần em thả lỏng và để tôi vào.”

Khi Raine mở mắt, Seth đang trầm ngâm quan sát cô. Anh nhẹ nhàng gạt một lọn tóc của cô ra khỏi miệng cô rồi vén ra sau tai cô. “Em đã tan ra ngay trên tay tôi. Tôi cảm nhận được cực khoái của em như thể của chính tôi vậy”, anh nói dịu dàng. “Tôi yêu cái cách em buông thả bản thân.”

Cô chờ tới lúc kiểm soát được giọng nói của mình mới đáp lại. “Trước đây em chưa từng được như vậy”, cô thầm

thì. “Không giống thế này. Chính anh là người làm em như vậy.” Nụ cười của anh đặc thẳng một cách công khai. “Hả hê như thế không tử tế gì đâu”, cô làm bầm.

“Ai nói tôi tử tế vậy?” Anh lại trượt xuống giữa chân cô, ép chúng tách xa hơn nữa.

Cô vùng vẫy chống hai khuỷu tay nhóm dậy, hoảng sợ. “Lại nữa? Chưa gì đã tiếp tục rồi sao? Seth, cho em một phút để nghỉ ngơi chứ!”

Tiếng cười của anh làm cô tắt tiếng. “Quên đi. Tôi chỉ mới bắt đầu thôi. Tôi muốn nữa.”

Cô ôm chặt đầu anh, mơ hồ có ý định đẩy anh ra, nhưng rồi đúng lúc ấy lưỡi anh âu yếm quét ngang vùng da thịt nhạy cảm nhất của cô và cô rơi xuống gối với một tiếng nức nở sung sướng bất lực.

Anh nhẹ nhàng gỡ tóc ra, hôn từng ngón tay cô, mắt lấp lánh nhìn xuống cô với một mục đích không thể nhầm lẫn khi anh nhòm người dậy trên mình cô. “Bây giờ”, anh vừa cầm một trong những cái bao cao su nằm rải rác trên tấm ga nhăn nhúm, vừa hôn hển nói. “Bây giờ em đã sẵn sàng cho tôi rồi, Raine.”

Đây là sự thật. Anh đã hạ xuống từng

rào chắn một với sự thành thạo tàn nhẫn và bằng sức mạnh ý chí dữ dội của mình. Mọi hàng phòng thủ của cô đều đã sụp đổ, kể cả những hàng rào thâm lặng, bí mật bị anh xuyên thủng trước khi cô biết đến sự hiện diện của chúng. Và cô thấy mừng.

Cô chìa tay về phía anh. “Xin anh.”

Anh đâm thật sâu và mạnh mẽ vào trong cô, và cô còn hơn cả sẵn sàng, cô đã được chiều chuộng, mềm như lụa, thả lỏng, háo hức. Tất cả những cơ bắp nhỏ xíu từng chống cự lại anh giờ bám chặt lấy anh một cách hăm hở.

“Bây giờ còn đau không?” Anh gắng hỏi.

Anh không thỏa mãn với cái lắc đầu không lời của cô. “Nói cho tôi nghe em cảm thấy thế nào đi!” Anh khẳng khẳng.

Hông cô rung lên bên dưới anh khi anh đẩy mình vào sâu hơn, mạnh hơn, nhưng cô không thể tìm ra từ nào để nói. Cô túm chặt lấy vai anh, nhắm chặt mắt lại.

“Em thích nó chứ?” Anh gắng.

“Em yêu nó”, cô hỏn hên nói, vòng tay

quanh vai anh và níu chặt bằng hết sức bình sinh. “Em yêu nó.”

Anh phát ra những tiếng thở dài gọi dục đầy nhẹ nhõm từ phổi, rồi miệng anh phủ kín miệng cô, hôn cô với sự dịu dàng đầy đam mê. Họ cùng nhau hòa nhịp, thở dài và hôn hên với khoái lạc choáng ngợp. Anh luồn tay xuống dưới vai cô, kéo cô lại gần hơn. “Em muốn tôi trao tất cả cho em chứ?”

Tim cô căng lên vì sự yếu đuối trong giọng anh. Nó trầm và run, khàn khàn với niềm khao khát tuyệt vọng. Cô siết chặt chân quanh hông anh. “Trao cho em mọi thứ anh có đi”, cô giục giã, hôn quai hàm

anh. “Em không mềm yếu nhớ chứ? Không phải bướm. Em muốn tất cả.”

Anh nhìn vào mắt cô khi cô chuyển động dồn dập và đầy háo hức. Mắt anh như một chiếc mặt nạ hồ nghi. Cô vươn tay vuốt ve má anh, uốn lưng lên, ngậm trao giấy phép cho anh.

Anh nghe lời cô. Khả năng kiểm soát của anh vỡ vụn, tất cả mọi thứ thay đổi và cô bị quán vào một cơn bão lốc. Mọi bộ phận trong cơ thể cô đều chào đón anh. Nó làm cô phát điên, xé bỏ hình ảnh của cô về bản thân mình, giải phóng một thứ gì đó ở sâu hơn và dữ dội hơn, thứ gì đó sáng chói, cao quý, và nữ tính một

cách nguyên thủy.

Khi cô mở mắt ra, mặt anh đang giấu trong cổ cô. Cô giật tóc anh, cố bắt anh nhìn cô nhưng anh cự lại, lắc đầu và ép mặt vào cô mạnh hơn, thở dốc.

Cô ôm cổ anh và trào nước mắt, nhưng chúng là những giọt nước mắt dịu dàng, xúc động, chúng tẩy sạch và làm mới cô. Cô bám chặt lấy anh khi cơn bão chới lòa lao qua người cô rồi tắt dần, để lại cô sạch sẽ, sáng sủa như bầu trời được cơn mưa rửa sạch thơm mát. Cảm xúc ấy làm cô sợ. Cô thấy hạnh phúc thật nguy hiểm. Kinh nghiệm đã dạy cô rằng điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ ngã

đau hơn.

Seth ngẩng lên, vẻ hoảng hốt hiển hiện trên mặt. Cô cười qua hàng nước mắt, dùng mu bàn tay quét chúng đi. “Đừng lo”, cô bảo anh với một tiếng khúc khích đầm nước mắt. “Em ổn. Hơn cả ổn. Chỉ là em hạnh phúc quá. Chuyện này thật tuyệt diệu. Anh thật tuyệt diệu.”

Cô đang hy vọng anh sẽ lại kéo cô vào trong vòng tay nhưng anh đột ngột tách ra, trèo khỏi giường. Đột nhiên không khí trong phòng lạnh giá một cách khó chịu trên da thịt ẩm ướt, ửng hồng của cô. Anh quay đi, bỏ bao cao su. Một cảm giác sợ hãi mơ hồ bầu chặt lấy bụng

cô, chặn dòng nước mắt lại từ đầu nguồn.

“Có chuyện gì vậy Seth?” Cô hỏi.

Anh chờ lâu đến khổ sở mới đáp lại, rồi quay sang nhìn cô.

“Em buông thả bản thân như vậy bằng cách nào thế?” Giọng anh lạnh lùng, kinh ngạc.

Cô ngồi dậy, gạt tóc ra khỏi khuôn mặt ướt đẫm của mình và mỉm cười với anh. “Làm sao em có thể không như vậy?”

“Vậy là lần nào em cũng như thế này

sao hả trời? Với tất cả mọi người?”

Ánh mắt lạnh lùng của anh làm cô run rẩy như thể có một vách đá xuất hiện bất ngờ trước chân cô. “Ý anh là gì khi nói tất cả mọi người?”

“Bất kỳ lần nào Lazar cử em đi ngủ cùng đối tác kinh doanh của ông ta?”, anh nói.

Bụng cô biến thành đá. Cô nhìn anh chằm chằm, thoáng hy vọng mình đã nghe nhầm, dù thừa biết là không phải.

Cô nuốt nước bọt qua cục nghẹn có

răng cửa vừa hình thành trong họng.
“Anh đã nghĩ rằng tôi... rằng Victor...”
Giọng cô lạc đi, hơi thở ngừng hẳn. Cô không thể hít vào và cung cấp không khí cho phổi.

“Tôi hy vọng em được trả lương hậu hĩnh”, anh nói. “Em xứng đáng. Em tuyệt lắm. Chưa từng có lần quan hệ nào như vậy trong đời tôi.”

Cô lại mở miệng nhưng chẳng có từ nào thoát ra. Cô lắc đầu, muốn hủy diệt, phủ nhận, xóa bỏ mười giây cuối cùng vừa xong.

Anh chỉ nhìn cô chăm chăm, mắt lạnh

lẽo và không nao núng. Anh tin điều đó.

Chúa ơi, anh đã làm tình với cô khi vẫn tin điều đó.

Không, không phải làm tình. Cũng chẳng phải tình dục. Anh đã *xử* cô, khi vẫn tin điều đó.

Cô hát tóc ra trước, che ngực đi. Trần truồng trước con mắt lạnh lẽo của anh vượt quá sức chịu đựng của cô. “Chúa ơi, Seth”, cô thì thào, “tôi là thư ký chứ không phải gái gọi.”

Vẻ mặt của anh không thay đổi.

Raine loạng choạng bò khỏi giường và bắt đầu tìm kiếm đồng quần áo vương vãi khắp nơi của mình. Cô mặc chúng vào với những ngón tay lạnh lẽo, run lẩy bẩy, không thềm cài khuy cổ tay hay sơ vin cái áo sơ mi rách tả tơi. Cô xỏ đôi chân trần vào giày cao gót và lao ra cửa.

Anh chặn cô lại, kẹp chặt cô giữa vòng tay mạnh mẽ. “Chờ đã”, anh nói đều đều. “Tôi sẽ mặc đồ và đưa em về nhà.”

Cô nhìn vào đôi mắt đen của Seth, chúng chỉ cách mắt cô vài phân, và nói thật to thật rõ một câu mà cả đời này cô chưa nói với bất kỳ ai.

“Đi chết đi!”

Cô vận hết sức bình sinh đẩy mạnh lồng ngực trần của anh, làm anh loạn choạng, lùi lại hai bước. Cô giật tung cửa và bỏ chạy.

Chương 7

Vị thánh bảo trợ cho những người tình nhục nhã hẳn đang đỡ đầu cho cô. Một xe taxi sân bay đang thả khách bên ngoài

hành lang khi cô lao ra đó. Cô trốn được trước khi Seth theo kịp cô xuống gác và ép cô vào trạng thái kích động.

Hiện giờ cô đang chêṇh vêṇh trong trạng thái đó đây, và đang phải dùng đến mọi mảnh khóe để ngăn chặn. Người lái xe tóc hoa râm cũng biết điều đó. Ông ta liên tục liếc nhìn vào gương chiếu hậu, đôi mắt sau cặp kính dày chứa vẻ lo lắng.

“Cô ổn chứ, cô gái?”

“Tôi ổn, cảm ơn ông.”

Môi cô tê liệt khi chúng định hình lên cụm từ quen thuộc kinh khủng đó. Cô suýt thì phá ra cười nhưng rồi chặn lại. Tiếng cười sẽ mở cửa xả lũ. Rồi nước mắt sẽ trào ra và rồi cô sẽ mất sạch kiểm soát.

Tôi ổn, cảm ơn. Cô đã nói thế suốt mười bảy năm trong khi cô đang chết mòn. Cô không ổn. Cô suy sụp hơn bao giờ hết, nói ra được điều đó thôi cũng phải cố gắng đáng kể lắm rồi. Và lần này tất cả là lỗi của cô.

Cô mong chờ gì cơ chứ? Cô đã cố gắng quá sức để sửa chữa sai lầm, như thường lệ, và nhảy lên giường với một

người đàn ông mà thậm chí còn chẳng thèm đi ăn tối với anh ta hay trao đổi những thông tin cá nhân cơ bản. Cô không biết anh ta đã lớn lên ở đâu hay đã học trường đại học nào và thậm chí đến số điện thoại của anh ta cũng không biết nốt. Cô thật dâm dăng. Cô phải đương đầu với hậu quả thôi.

Nhưng cô teo quắt lại vì đau đớn đến mức cô hầu như không thở nổi.

Nghĩ như nữ hoàng cướp biển ấy, cô nhắc nhở mình.

Còn khuya! Nữ hoàng cướp biển thừa khôn ngoan để dùng một người đàn ông

vì mục đích tình dục mà không để các hàng rào phòng thủ của mình sụp đổ, kể cả khi cơ thể cô ta tan ra vì khoái lạc. Cô ta hẳn sẽ có tâm trí để nói ra một câu nào đó khác câu “Đi chết đi” thẳng thừng, thô tục. Một câu đâm thủng tim hay ít nhất cũng bẻ gãy xương anh ta. Cô không nghĩ gã khốn nạn đó sở hữu một trái tim.

Cơn bão sắp đến. Cô dồn nén và đếm ngược từng giây để tới được một chốn riêng tư rồi mới sụp đổ, một mình cô từ những ngày cô còn đi học. *Tám, bảy*, khi cô trả tiền taxi và phóng lên các bậc thềm trước nhà. *Sáu, năm*, và cô phải thử rất nhiều lần mới đút được chìa khóa vào ổ với những ngón tay run rẩy. *Bốn*, cuối

cùng chìa khóa cũng vào ổ và xoay được. *Ba*, cô đẩy cửa ra. *Hai*...

“Chào buổi tối Raine.”

Cô rít lên và nhảy bổ ra khỏi cửa.

Victor Lazar đang ngồi ườn trong phòng khách, nhấp một cốc whiskey. “Tôi hy vọng cô thứ lỗi cho tôi vì đã tự tiện dùng quầy bar. Tôi quen thuộc với ngôi nhà này, cô biết đấy. mấy tháng trước thôi, chính tôi là người dự trữ đồ cho quầy bar này”, ông ta nói.

“Tôi hiểu. Ừm, Ồn cả”, cô thì thào.

Ha. Lại thế nữa rồi. “Cô Tử Tế” sợ làm người khác phật ý dù cho người ta có giẫm thẳng lên mặt cô, *ồn hết*.

Victor cười khuyến khích cô và ra dấu cho cô vào nhà. Cô bước một bước vào trong. Cô sẵn sàng bỏ chạy. Adrenaline chảy dồn dập, não xoáy tròn với vô số lý do hợp lý cho sự xuất hiện của ông ta ở đây, không mời mà đến, trong phòng khách nhà cô. Không có lý do nào tốt đẹp hết.

Chúa nhân từ, xin đừng để ông ta gạ gẫm con, cô hoảng loạn nghĩ. Không thể chấp nhận điều đó. Không đời nào. Thật quá đáng. Cô sẽ bỏ chạy, la hét, và nếu

giấc mơ có quay lại thì cô sẽ đập đầu vào tường phòng giam độn bông của mình cho tới khi nó tự nhiên biến mất trong một đám sương máu là xong.

Cơn giận dữ đối với sự ngạo mạn của ông ta dần dần trỗi dậy như bọt bong bóng nổi lên từ vực sâu thăm thẳm. Cô ép mình đứng thẳng.

“Đánh giá tình trạng quây bar thì có vẻ cô không uống rượu”, ông ta nhận xét, lắc viên đá trong cốc của mình một cách lịch thiệp.

“Rất ít”, cô nói cứng ngắt.

“Hay ăn, nếu tử lạnh của cô là một manh mối đáng tin”, ông ta nói bằng giọng quở trách dịu dàng. “Cô phải giữ sức khỏe chứ, Raine. Cô không cần ăn kiêng đâu. Ngược lại thì có.”

“Ông đã xem tử lạnh của tôi à?” Cô giật mình trước giọng nói ngồn ngộn hoài nghi của mình.

Ông ta trông có hơi bị tổn thương. “Tôi cần đá để uống rượu”, ông ta vừa nốc cạn cốc rượu vừa giải thích. Ông ta đặt nó xuống bàn điện thoại. “Cứ tự nhiên chỉnh trang lại bản thân đi, Raine.” Ông ta khua tay về hướng phòng ngủ một cách nhã nhặn và mỉm cười. “Tôi có thể

đội.”

Để làm gì? Cô điên cuồng tự hỏi. Cô thoáng thấy bóng mình trong tấm gương sau lưng ông ta và kìm lại một tiếng thở dốc. Tóc cô rối tung hoang dại, môi đỏ và sưng phồng. Áo sơ mi nhăn nhúm, vài cái cúc bị đứt, cổ tay áo mở ra một cách nhếch nhác, một vạt áo nhét vào trong váy, một vạt thò ra ngoài. Mắt cô sáng lên dưới hai hốc mắt thâm quầng, nhoe nhoẹt.

Cô chậm rãi thở ra. Nếu cô trông giống một người điên thì có làm sao. Hôm nay cô vừa trở về từ địa ngục. Đây là nhà cô và cô sẽ không để bị sai khiến

như người hầu đầu. Cô thò tay vào túi áo khoác tìm trâm và búi tóc lại, rồi đâm cây trâm xuyên qua. Cô bỏ kính ra khỏi ví và từ tốn đeo nó vào. “Ông muốn gì, ông Lazar?”

Nếu ông ta có thấy giận dữ trước hành động phản kháng nhỏ bé của cô thì ông ta cũng không thể hiện. Miệng ông ta giãn giật. “Cô có thích buổi chiều cùng anh Mackey không?”

Hơi nóng tràn lên trên mặt cô. “Tôi không muốn thảo luận chuyện...”

“Đáng ra tôi nên gợi ý đến nhà hàng Sans Souci ăn tối nhưng lại không nhớ

ra”, ông ta nói êm ái. “Hai người có đến bảo tàng chứ? Hay chợ?”

“Không”, cô gằn giọng.

“Vậy là cô đã đưa thẳng anh ta lên giường.”

Raine lúi ra cửa. “Ông Lazar...”

“Nói thực, tôi không định khiến cô đích thân nhận lời chiêu đãi anh Mackey như thế.”

Cầm Raine rơi xuống. “Ông đang ám chỉ là tôi...”

“Đừng có vô vị thế”, ông ta quát lên. “Chúng ta đều lớn cả rồi. Và tôi chắc chắn Mackey thích cái cách cô hiểu lời hướng dẫn của tôi hơn là một chuyến thăm quan Space Needle hoặc trải nghiệm tàu đi trên một ray.”

Raine nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tự mãn của ông ta. “Ông đã bẫy tôi”, cô thì thào.

Ông ta cau mày. “Ôi trời, xin cô đấy. Bất kỳ chuyện gì xảy ra giữa cô và Mackey đều là việc của cô, Raine. Và hoàn toàn là trách nhiệm của cô.”

Cô nhìn mặt trước sự thật trong lời ông ta. Hôm nay không một người nào ra lệnh cô phải trao mình cho Seth Mackey hết, đã thế lại còn nhiệt tình đến mức khiến anh ta nhầm rằng cô là chuyên gia trong ngành tình dục nữa chứ.

Ý nghĩ ấy buồn cười đến mức cô bắt đầu khúc khích. Cô dùng tiếng ho nghèn nghèn để nuốt chửng tiếng cười trong họng.

“Cô ồn chứ, cô bé? Tôi lấy cho cô một ly cognac nhé?”

“Không, cảm ơn ông, tôi ồn.” À, lại thế nữa rồi đây. Nữ hoàng cướp biển sẽ

không nói “Tôi ớn” khi bị ép đi trên tấm ván chênh vênh.

Victor vắt chéo chân qua đầu gối và đung đưa bàn chân trước mắt. “Hãy thứ lỗi cho tôi nếu tôi làm cô giật mình. Tôi có lý do để đến đây.”

Cô cứng xương sống lại. “Và đó là?”

“Tôi quan tâm đến đánh giá của cô về Seth Mackey. Không ai nắm được những mối quan hệ của anh ta và cá nhân tôi nhận thấy anh ta khá khó hiểu. Tôi đang giao cho anh ta một dự án cực kỳ nhạy cảm, cô biết đấy. Tôi đã nghĩ có lẽ, à, quan điểm độc đáo của cô có thể giúp tôi

có thêm hiểu biết.”

Raine cố nuốt nước bọt nhưng họng cô quá khô. “Không”, giọng cô ồm ồm. “Không biết gì hết. Không gì cả.”

Ông ta dốc một miếng thuốc lá dài, mỏng ra khỏi cái hộp bằng bạc. “Không gì cả ư?”

Cô lắc đầu mạnh đến mức búi tóc nảy lên và tuột xuống cổ cô. Cô rút cây trâm ra. Búi tóc đổ xuống lưng cô. “Không gì hết”, cô lặp lại.

Mắt Victor chiếu xuống, quan sát bàn

tay đang nắm đến trắng bệch của cô. Ông ta châm thuốc lá. “Cô nên tỉnh ý hơn, cô bé ạ.”

“Vậy ư?” Ngón tay cô nắm chặt lấy cây trâm cho tới khi những hạt pha lê khảm ở mặt trên đâm vào lòng bàn tay đau đớn.

Ông ta phả ra một hơi khói thuốc dài, mỏng, mắt nheo lại thành hai khe lấp lánh. “Nhà thơ William Meredith từng nói *‘tính cách tồi tệ nhất của một người là vô tâm’*.”

Hình ảnh người cha mơ màng, lơ đãng của cô chồng lên trên khuôn mặt Victor.

Đám tro tàn vùi lấp của cơn giận dữ xưa kia bắt đầu bùng cháy trong cô. “Tôi có thể nghĩ ra nhiều điều tồi tệ hơn đây”, cô nói thẳng thừng.

Mắt Victor lóe lên. Ông ta gõ điều thuốc lá vào cái khay pha lê nặng trĩu trên bàn điện thoại. “Thế ư?”

Raine cố gắng giữ vẻ mặt trấn tĩnh.

Ông ta nhìn vào mắt cô dường như lâu đến cả một đời. “Tôi mong dịp tới cô sẽ nỗ lực hơn chút nữa.”

Giọng nói tự nhiên của ông ta thôi

bùng lên đám tro tàn trong cô thành một ngọn lửa sáng lóa. “Ông đang ra lệnh cho tôi ngủ với Seth Mackey, do thám anh ta, và báo cáo lại cho ông đấy à?” Cô hỏi.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Vẻ khó chịu thoáng lướt qua mặt Victor. “Tôi ghét những lời cường điệu thô bỉ.”

“Tôi thậm chí còn chưa nói một câu phóng đại thô bỉ nào đâu đấy”, cô rít. “Ông nghe cho rõ đây, ông Lazar. Một, sẽ không có dịp nào khác bởi tôi không bao giờ muốn thấy Seth Mackey nữa. Và hai, tôi sẽ không bao giờ do thám người có quan hệ thân mật với tôi. Không bao

giờ.”

Victor rít hơi thuốc cuối cùng rồi vò mạnh. “Tôi rất thích sức thuyết phục trong cái cách người trẻ dùng từ ‘Không bao giờ’.”

Hai tay cô nắm chặt lại trước giọng nói bề trên của ông ta. “Muộn lắm rồi. Tôi e là tôi phải đề nghị ông đi cho. Ngay lập tức.”

Chất giọng vỡ vụn của cô phá hủy hiệu quả câu nói mang lại. Cô nín thở, thoáng hy vọng ông ta sẽ sa thải cô. Cô sẽ được giải thoát - ít nhất cho tới khi giấc mơ bia mộ bắt đầu bắn phá sự tỉnh

táo nời cô.

Nhưng lần này khi nó xuất hiện, cô sẽ chẳng còn ý tưởng nào nữa.

Victor đứng dậy, rút áo khoác của mình ra khỏi tủ tường.

Nó có tác dụng. Ông ta sắp đi. Cảm giác hân hoan choáng váng khiến cô thêm can đảm. Cô quyết định thử vận may của mình. “Và ông Lazar này?”

“Gì cơ?” Ông ta dừng lại, lông mày nhướn lên.

“Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông không ra vào không gian riêng tư của tôi tự nhiên như ở nhà. Tôi muốn là người duy nhất sở hữu chìa khóa căn nhà này.” Cô chìa tay ra.

Mắt ông ta sáng lấp lánh với vẻ thích thú mãnh liệt. “Để tôi cho cô vài lời khuyên nhé, Raine. Đừng phí thời gian và sức lực bám lấy ảo tưởng về sự kiểm soát. Cô sẽ chỉ làm mình kiệt sức thôi.”

Cô vẫn chìa tay ra. “Đây là ảo tưởng của tôi, và tôi sẽ bám chặt lấy nó.”

Ông Victor cười khẽ. Ông ta rút một chiếc chìa khóa ra khỏi túi áo khoác và

giơ ra trên lòng bàn tay của ông ta.

Cô dùng đầu ngón tay móc lấy nó và hét lên khi các ngón tay ông ta túm chặt tay cô như một cái bẫy lò xo.

Những ký ức trong mơ về cánh tay nặng nề của Victor siết không khí khỏi phổi cô rền vang như sấm trong đầu, cô kéo bàn tay đang chộn rộn của mình, cố không hốt hoảng. Đột nhiên từ đâu đó, giọng nói của Seth vang lên trong đầu cô. *“Đến cuối cùng thì tất cả đều có liên quan đến quyền lực, thiên thần ạ. Và nếu bây giờ mà em còn chưa biết thì đến lúc phải học rồi đấy.”* Cô bầu vịu vào câu nói ác nghiệt đó như thể nó sẽ

cứu đời cô. Có lẽ Seth nói đúng. Đó là luật lệ của cái thế giới ác mộng này. Cô phải tuân thủ chúng. Nhưng cho đến khi ấy tất cả những gì cô có thể làm là nỗ lực hết sức điều khiển bản thân bé nhỏ, sợ hãi của mình. Tiếng rống trong tai cô nhỏ dần và mắt cô nhìn thấy rõ trở lại. Bàn tay bị kẹp chặt của cô vẫn còn đau nhưng cơn đau đó có thể chịu đựng được.

Cô nhìn trân trân vào mắt ông ta. “Chúc buổi tối tốt lành, ông Victor.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, ông ta thả cô ra và gật đầu gần như là chấp nhận. “Tuyệt lắm”, ông ta nói nhẹ nhàng.

“Chúc buổi tối tốt lành, Raine.”

Khi cánh cửa đóng sầm sau lưng ông ta cô liền lao ra chặn chốt lại. Cô tuột xuống bên cánh cửa bằng gỗ gụ được trạm trổ tinh xảo cho tới khi ngôi sụp xuống đất và nhường chỗ cho những tiếng nứt nở thắt ruột. Suốt mười bảy năm nói “Không tôi ớn” cho tới khi nó trở thành câu nói tự động và chỉ cần một ngày như hôm nay thôi là cô thấy rõ mọi nỗ lực của mình mới ngu ngốc và vô ích chừng nào.

“Đừng bám lấy ảo tưởng về sự kiểm soát”, Victor đã nói vậy. “Đến cuối cùng thì tất cả đều có liên quan đến

quyền lực, thiên thần ạ.” Giọng nói chế giễu của họ vang vọng trong đầu cô khi thực tại tàn nhẫn đè nặng lên cô. Cô không có quyền lực, không có quyền kiểm soát, không có ảo tưởng. Cô đang đắm đầu vào một vùng nước trắng xóa đầy sóng dữ và đang chìm rất nhanh. Chẳng có gì cô có thể nắm giữ, không phải trí não, trái tim, các giấc mơ, hay đến cả thân thể của chính mình. Seth đã chứng minh điều đó cho cô vào buổi chiều hôm nay, một cách tàn nhẫn, lặp đi lặp lại không ngừng.

Tiếng nước nở của cô tắt dần thành sự im lặng đờ đẫn. Cô vùi mặt vào giữa hai đầu gối và bắt đầu cầu nguyện dù cô

không chắc gửi lời cầu nguyện đến ai. Cô không tin hẳn vào Chúa nhưng cô tin tưởng vào hai lực lượng tốt và xấu đối nghịch. Có thể cô không có quyền lực, hay khả năng kiểm soát, hay thậm chí là không có cả một kế hoạch, nhưng cô ở đây để tìm kiếm sự thật vì cha cô.

Cô ở đây vì tình yêu. Cũng đáng kể đấy chứ. Dù ở trong trường hợp nào đi nữa thì đó cũng là tất cả những gì cô có và sẽ bám chặt vào đó bằng cả mười đầu móng tay.

An ninh trong dinh thự của Lazar đã được thắt chặt đáng kể sau lần đột nhập của Seth và anh em McCloud vào bốn

tháng trước. Dầu vậy, xét đến cái cách anh và đội của mình lấy trộm dữ liệu thì những biện pháp an ninh tăng cường đó chẳng phải là thách thức gì lớn. Gần như quá dễ dàng.

Seth nghĩ đến vụ đột nhập đầu tiên khi anh lướt qua các bụi cây như một cái bóng, cách xa tầm hoạt động của máy phát điện chuyển động bằng tia hồng ngoại. Anh đáng ra không nên nghĩ gì mới đúng, anh nên tập trung chuyên chú, song sao cũng được, trừ nghĩ về Raine.

Anh đã rất ngạc nhiên trước cái cách phối hợp trơn tru của bốn người họ khi thực hiện vụ tấn công điện tử vào dinh

thư của Lazar, cài máy quay, máy truyền tín hiệu điện thoại, máy chống tia laser, và gắn micro trên tường, cùng lúc đó cũng dàn dựng một vụ đột nhập giả làm vỏ bọc. Họ đã hành động nhanh chóng, âm thầm như những bộ phận trên một cỗ máy, không có cái tôi cá nhân, suy nghĩ tương thích với nhau. Hai anh em kia cũng là những học trò thông minh dù không được đào tạo bài bản như anh. Một đội giỏi. Những tật xấu khó chịu của bọn họ chỉ xuất hiện vào thời gian nghỉ ngơi.

Anh lọ mọ trong bóng tối khi đặt máy phát tần số vô tuyến để kích hoạt con rệp cộng hưởng sóng trong văn phòng của

Lazar. Anh bật máy nhận tín hiệu truyền về, chửi thề qua kẽ răng khi làm sai và gõ lại. Anh sẽ phải gấp rút mới kịp hoàn thành trong khung thời gian bản thân đã tự đặt ra. Anh ghét làm việc gấp rút.

Anh đã xem xét lại quy trình, hình dung trước mọi đường đi nước bước nhưng đáng ra anh không cần làm thế. Sự tập trung của anh đã vỡ tan tành. Quét dữ liệu buổi đêm là một công việc lén lút kiểu ninja thường làm nguội cái đầu của anh, thế nhưng tối nay nó không có tác dụng.

Sóng não của anh không tạo thành những đường cong trơn tru mà lổm chổm

như răng lược gãy, Mọi cơ bắp trong cơ thể anh đều cứng đờ; đầu, cổ, và phần đàn ông của anh nhoi nhói. Mỗi lần anh bắt đầu dịu xuống thì một đội quân hình ảnh tình dục khác lại đập lên người anh, khiến anh dẹt lép và khó thở.

Giờ anh đã có cả đồng dữ liệu chân thật về Raine Cameron, nhưng thật đáng buồn cười - anh không thể kiểm soát dòng dữ liệu đó. Tất cả đổ dồn về phía anh như một cơn lũ, mùi hương của cô, da thịt mềm mại mượt mà của cô, nụ cười của cô. Đúng là địa ngục trần gian. Tệ hơn cả trước khi anh ngủ với cô. Tệ hơn theo cấp số nhân.

Chính đoạn video đã khiến anh như vậy. Anh đã cáu tiết suốt từ sau khi Raine lao ra khỏi phòng khách sạn, rồi anh về nhà, vào máy tính và thấy Lazar đang chờ cô trong nhà, nhấp rượu giữa *cảnh thực*. Mọi bản năng của anh đều gào lên, đòi anh đi qua đó và bảo vệ cô. Rồi gã người máy thức tỉnh và chiếm quyền kiểm soát. Loại hành vi như thế sẽ khiến anh chết non, làm thất bại cuộc báo thù cho Jesse. Bên cạnh đó, cô có gì phải sợ ông trùm của mình nào? Thời gian mơ mộng đã hết. Đến lúc tỉnh dậy và đối mặt với sự thật rồi.

Vậy nên anh đã nghiền chặt răng, ngồi yên trên ghế và chờ cô về nhà. Chắc chắn

một điều. Nếu anh phải nhìn Lazar ngủ với cô, thì tốt nhất là anh không có gì trong bụng hết.

Cuộc nói chuyện diễn ra từ chín giờ ba lăm đến chín giờ bốn mươi bảy đã làm anh sững sờ. Raine Cameron giống hệt những gì cô biểu hiện ra ngoài: Một thư ký mới hoang mang, bị vắt kiệt sức trong một công ty xuất - nhập khẩu lớn.

Vậy vì sao lại có cái màn trêu chọc đó? Vì sao cô lại náu mình trong cái ổ yêu đương dành cho tình nhân cũ của lão ta? Vì sao cô lại lên giường với anh như thể cô biết người ta mong cô làm vậy? Không khớp. Không có gì khớp hết.

Anh đã giám sát chiếc Mercedes của Lazar đến tận bến cảng, thỏa mãn khi con thuyền lên đường ra đảo Đá và tua đi tua lại mười hai phút phim cho tới khi nó không ngừng chiếu lại trong đầu anh. Anh đi đi lại lại, đá vào những món đồ rẻ tiền, đâm lên tường.

Anh phải làm gì đó không thì sẽ phát điên lên mất. Một việc gì đó lén lút và thách thức, nguy hiểm nữa thì càng tốt. Việc thu thập dữ liệu khá tẻ nhạt nhưng không hề gì, dù sao cũng tuyệt hơn ăn cắp nắp trục bánh xe nhiều.

Việc này đúng là ngu xuẩn. Anh còn

những việc quan trọng hơn phải lo nghĩ. Ừ thì đúng là anh đã ngủ với một người phụ nữ xinh đẹp, làm tổn thương tình cảm của cô, rồi làm cô tức điên lên đấy. Sao chẳng được. Chuối sự kiện đó quá bình thường đối với anh.

Nhưng đây là Raine, công chúa cổ tích nóng như lửa của anh.

Câu đáng kinh tởm cuối cùng anh nói với cô lặp đi lặp lại trong đầu anh khi anh lén qua các bụi cây và con hẻm. Anh không lường được rằng cô sẽ mở khóa tâm hồn anh. Anh không thể gánh nổi hậu quả nếu lộ ra vẻ trần trụi và yếu ớt trước mặt một trong những phụ nữ của Lazar.

Bản năng của anh là đẩy cô ra, nhanh và mạnh hết mức có thể.

Anh quay lại Oak Terrace và thiết lập đề dữ liệu âm thanh chạy qua máy xử lý. Ngón tương đối thời gian đề máy lọc giọng nói của Lazar và Novak trong lượng dữ liệu khổng lồ mà nó thu thập được. Máy phát tín hiệu gần như không thể phát hiện đã được anh và anh em nhà McCloud lắp vào điện thoại trong dinh thự của Lazar, giải quyết gọn gàng vấn đề đường dây điện thoại được số hóa, nhưng anh vẫn chưa áp dụng mảnh khóc đẩy lên đảo Đá được. Những cú điện thoại từ nơi đó vẫn là một ẩn số, biểu trưng cho lỗ hổng trong hệ thống giám sát

của anh. Điều đó làm anh cực kỳ bức tức.

Ôi Chúa ơi. Anh không thể ngồi chờ người trong cái chỗ chật hẹp, ngột thở này và quan sát dữ liệu truyền qua truyền lại được. Anh phải xông vào bầu trời đêm rộng lớn, sáng lấp lánh. Anh cảm thấy nguy hiểm và như đang phê thuốc. Hai lần cực khoái sướng mê người, điên đảo thần trí đáng ra phải làm anh nguội lạnh, nhưng anh lại thấy mình bức bối hơn bao giờ hết. Anh lao tới chỗ chiếc Chevy và phóng xe qua các con phố, tâm trí quay cuồng. Đầu óc rời rạc, mất kiểm soát, ngập đầy dữ liệu, hình ảnh và cảm xúc, khói và lửa.

Lời của Connor McCloud vang vọng trong đầu anh khi anh thấy ngã rẽ sẽ đưa anh tới đường Templeton. *“Một gã đàn ông có vẻ mặt này như cậu, sau khi phá tung mọi câu chuyện thì lăn quay ra, chết thảm thương.”* Seth không đi chậm lại cho tới khi anh đã đỗ cách nhà cô nửa khu phố. Anh tự hỏi liệu những sự kiện buổi chiều cộng với bất kỳ hành vi ngu ngốc nào mà anh có nguy cơ phạm phải trong tối nay, liệu có được tính là phá tung mọi chuyện một cách chính thức rồi hay không.

Anh trượt sâu xuống ghế cho tới khi mặt anh chìm hoàn toàn trong bóng tối,

nhìn chăm chăm vào nhà cô và kết luận rằng đích thực là thế rồi. Nhìn anh này, ẩn nấp trong bóng tối như một gã rình mò. Ít nhất sẽ không mấy ai chú ý đến anh và gọi điện cho cảnh sát vào cái giờ này. Đó mới là sự bẽ mặt tối cao nhất.

Từ địa điểm thuận lợi này, anh có thể quan sát cả cửa trước lẫn cửa sau đồng thời giám thị đèn phòng khách, phòng ngủ, và phòng tắm. Từ khoảng cách này, nhờ tài năng ma quỷ của Kearn, anh chỉ cần bật máy thu được cài trong bảng đồng hồ chiếc Chevy và quan sát từng cử động của cô trên laptop mà không cần đến một đường dây điện thoại.

Tuyệt hơn nữa là anh có thể vô hiệu hóa hệ thống báo động của cô, mở ba ổ khóa và đi thẳng vào. Sự yếu ớt của cô làm anh giận dữ. Điều thật sự khó hiểu vì anh hoàn toàn có lợi trước khả năng phòng ngự yếu kém của cô. Tối nay chẳng có gì dễ hiểu hết.

Cảnh tượng giả định xuất hiện trong đầu anh. Đầu tiên cô sẽ tức giận, nhưng anh sẽ nài nỉ và khom gối cho tới khi cô dịu xuống. Anh biết rõ cách làm cô khuấy động. Xuyên được một lần qua hàng phòng ngự của cô thì giờ đây anh biết rõ đường đi như thể anh được sinh ra ở đó vậy. Giống như biết rõ cách vô hiệu hóa hệ thống báo động và mở trộm

khóa nhà cô, phòng thủ cảnh giác của cô với anh chỉ là chuyện nhỏ. Anh có bản năng tuyệt vời trong những chuyện liên quan đến tình dục. Chúng chưa từng làm anh thất bại - ít nhất cũng không thất bại cho đến khi anh đắm chìm trong chúng.

Còn sau đó, tất nhiên, là một câu chuyện khác. Nhưng anh sẽ không lo lắng về nó vào lúc này. Từng bước một thôi, Chúa ơi.

Đầu tiên là xin xỏ và quyến rũ. Rồi hôn và âu yếm, cho tới khi Raine bình tĩnh, bắt đầu dính chặt lấy anh, ngọt ngào, tin tưởng. Anh sẽ vuốt ve và hít hà cô cho tới khi cô bắt đầu thăm hỏi liệu anh

có định làm gì nữa không. Khi anh cảm nhận được những dấu hiệu khê khàng cho thấy nguồn năng lượng không yên đó lớn dần lên trong cô, thì đó chính là thời điểm anh hành động.

Anh sẽ đặt cô nằm xuống giường, ghé hoặc thẳm, bất kỳ chỗ nào gần nhất, rồi thỏa mãn cô cho tới khi cô quên sạch lý do cô giận anh. Cho tới khi cô quần quai, trơn tuột, mở rộng. Van xin anh. Ngọt ngào. Dễ dàng. Như cướp kẹo từ tay một đứa trẻ con. Anh có biện pháp, anh có sức mạnh, nhưng khi anh với lấy tay nắm cửa, một điều gì đó kỳ lạ đã xảy ra. Anh... khựng lại.

Anh không có lựa chọn. Tháp điều khiển trong đầu anh đột ngột bị chiếm cứ táo tợn. Một đội chỉ huy xa lạ đang điều hành mọi việc. Những suy nghĩ kỳ lạ hình thành trong đầu anh, khiến anh hoang mang. Chỉ vì anh có thể mở ổ khóa nhà cô không nhất thiết có nghĩa là anh nên làm thế. Sau ngày hôm nay, việc tối thiểu anh có thể làm là gác nhà cho cô, bảo đảm cô sẽ có một buổi tối thật sự an toàn. Anh thậm chí còn thấy gượng gạo khi bật máy thu, khởi động chương trình X-Ray Specs và quan sát cô như anh đã quan sát nhiều tuần qua. Tối nay việc làm ấy mang lại cảm giác thật sai trái. Cô đã trao cho anh tất cả những gì cô có để trao đi và anh đã nhận lấy tất cả rồi

trả lại cho cô. Ôi khỉ thật. Sao cũng được. Anh cảm thấy tội tệ, anh hối hận. Đủ rồi đấy!

Thật ngớ ngẩn! Một lễ vật vô vị mà cô sẽ không bao giờ tán thưởng. Cô sẽ không bao giờ biết anh phải khó khăn thế nào mới bỏ lại mọi mảnh khoe kỳ diệu của mình trong túi và ngồi chờ người giữa bóng tối, bất lực, trì trệ.

Thật kỳ quái. Cả đời này anh chưa một lần tỏ ra hào hiệp. Đó là chuyên môn của Jesse.

Thậm chí thoáng nghĩ về em trai thôi cũng là một sai lầm. Tối nay anh không

có sức gạt đi những suy nghĩ không mong muốn nữa. Chúng lao qua đầu anh, vấp lên nhau, điên cuồng trước tình trạng tự do xa lạ của chúng.

Ký ức khơi mào ký ức. Thậm chí những ký ức nhỏ nhất nhất cũng làm bụng anh thít lại. Mái tóc màu đất của Jesse đâm tua tủa trên một cái đầu lúc nào cũng bù xù. Đôi mắt màu lục của em anh sáng lấp lánh như đèn pha ô tô. Trí tuệ chạy một trăm dặm một giờ, những câu nói đùa sinh động. Tình yêu bao la em trai anh dành cho cả thế giới, kể cả khi thế giới đó đá thẳng vào răng nó.

Đến lúc DeAnne - mẹ anh - hện hò

với Mitch Cahill - một trong những gã bạn trai cũ của bà - và chuyển ông ta vào căn hộ của họ, thì trái tim Seth đã bực sức nặng nề. Rồi DeAnne càng khiến sai lầm của mình trở nên trầm trọng bằng việc nảy ra ý tưởng đưa cậu em năm tuổi cùng mẹ khác cha bé bỏng của Seth về sống khi họ đã có sẵn hình tượng người cha trong nhà, dù cậu bé đang sống cùng bà anh ở San Diego. Seth mới chỉ gặp thằng bé kiêu căng, lấm mồm đó hai lần từ khi sinh ra. Hai lần đã là quá đủ đối với anh.

Vừa thấy Mitch là Seth đã ghét, anh cũng hay sung sĩa với thằng bé mắt trố, gầy nhẳng luôn đeo bám, xía mũi vào việc của anh, và nói chung là làm anh tức

điên. Nhưng Jesse giống như một con ruồi cứ liên tục đậu lên mũi anh. Anh không thể đuổi nó đi. Seth vẫn còn nhớ cảm giác báo động kinh hoàng vào cái ngày anh nhận ra Jesse yêu quý anh. Không phải vì anh đáng yêu, anh không hề đáng yêu chút nào, anh đã hết sức xấu tính đối với thằng nhóc vô tư đó. Không phải bởi vì anh đáng yêu, không hề. Seth đối xử khó chịu với tất cả mọi người.

Không, Jesse yêu quý anh bởi vì nó cần yêu quý một người nào đó đến tuyệt vọng. Đó đơn thuần chỉ là tính cách thằng bé. Nó cũng yêu cả DeAnne. Nó thậm chí cũng yêu cả Mitch, ông bố bạo lực, vô giá trị, tởm lợm của nó. Tìm được cách

đề yêu Mitch đúng là một phép màu.

Chỉ là Jesse cần yêu như cần thở, và Seth vô tình lại nằm trong tầm ngắm. Sau một thời gian, dù không chủ tâm, anh bắt đầu có cảm giác bao bọc và sở hữu cậu nhóc bé bỏng đó. Anh sẽ đánh bất kỳ kẻ nào dám trêu thách bé, ăn trộm quần áo và giày dép cho nó khi đồ của nó bị cũ, bảo đảm nó có thức ăn khi Mitch và DeAnne quá say thuốc đến mức không thể cho nó ăn. Tuy chỉ là những điều nhỏ nhặt nhưng chúng dần lấy đà tiến tới và trước khi anh kịp nhận ra, Jesse đã là của anh. Cơn nhức đầu của anh, trách nhiệm của anh. Không còn ai khác ở chỗ đó đủ tỉnh táo để quan tâm đến thằng bé.

Mối liên kết của anh với Jesse không chính thức, Quan hệ giữa DeAnne Mackey và Mitch Cahill chỉ là một đám cưới không được pháp luật ghi nhận.

DeAnne kiên quyết khẳng định Jesse là con Mitch và bà đã cầu nhàu cho tới khi Mitch đổi họ Jesse thành Cahill. Seth vẫn nhớ rõ những cuộc tranh luận ấy. *“Nhưng tôi sẽ không trao họ của tôi cho thằng nhóc trộm cắp lão toét con cô, nên đừng có mà xin xỏ.”*

Ha! Cứ làm như anh thêm lăm ý. Gã khốn!

Sau khi mẹ chết, Seth đã né tránh sự giúp đỡ của các viên chức nhà nước mang tiếng quan tâm đến lợi ích của anh nhưng anh vẫn lảng vảng quanh khu vực đó để trông coi Jesse và bảo vệ thằng bé khỏi Mitch.

Việc đó không hề dễ dàng. Jesse rất khó bảo vệ. Nó yêu một cách bừa bãi, ngu ngốc. Nó tha thứ cho những đứa bạn sau khi bị bọn chúng đâm sau lưng, nó cho lũ trộm và lũ nghiện vay tiền. Seth không đếm nổi số lần nó yêu đương và bị giẫm đạp, nhưng nó vẫn liên tục quẳng trái tim mình vào lửa với sự dũng cảm liều lĩnh chưa bao giờ thôi khiến anh trai nó sững sốt.

Anh không nghĩ sự gấn bó của họ là tình yêu, bởi vì trong thời kỳ ấy, từ *yêu* không có trong từ điển của anh. Trong mắt anh, thằng nhóc như một cái nhọt to trên mông, anh cứ liên tục phải đề mắt đến thằng ôn con vô phép tắc đó. Nhưng trong một vài khoảnh khắc Seth cho phép mình nghĩ đến những điều ấy - hết sức hiếm hoi, và thường chỉ là những lúc anh say bí tỉ - anh biết rõ lý do mình còn lảng vảng quanh đó. Anh giống như Jesse, cần ít nhất một người để yêu. Một tình yêu cứng rắn, đầy tính kiểm soát, nhưng đó là thứ tốt đẹp nhất anh có thể trao đi. Thứ tốt đẹp nhất anh từng trao đi.

Jesse đáng ra không nên gia nhập đội quân thi hành pháp luật. Nó quá tin tưởng, quá mềm yếu. Nó đáng ra nên trở thành một y tá khoa nhi, một giáo viên mẫu giáo cực kỳ tốt. Seth đã cố gắng hết sức để bảo vệ nó khỏi thế giới, nhưng thế giới thì rộng lớn, lén lút, và xảo trá, bởi vậy Seth quyết tâm phải cứu em trai anh khỏi tay lũ người xấu.

Nếu Jesse ở đây thì nó hẳn sẽ bảo anh ngừng tự sướng và chấm dứt ngay bữa tiệc thương tiếc bản thân đi. Hẳn Jesse sẽ cười thất ruột nếu chứng kiến anh đỗ xe giữa trời tối đen ngoài cửa nhà của một người phụ nữ giống như một thằng nhóc vị thành niên điên đảo vì tình. Seth

có thể nhìn thấy thẳng nhóc trong đầu mình, nó chửi rửa và chĩa ngón tay vào anh. *“Ha! Giờ đến lượt anh rồi đấy, anh trai, và cũng đúng lúc lắm. Xem xem anh còn ra vẻ bề trên được nữa không, thật đáng xấu hổ.”*

Mắt Seth cay xè. Anh dùng mu bàn tay dụi mắt khi nhìn vào cửa sổ phòng tắm của cô, tự hỏi cô có khóc tiếp nữa không. Anh đã nhìn không xem cảnh đó. Toàn bộ hai mươi hai phút hai mươi sáu giây.

Có khi cô đang tắm. Anh có thể hình dung cảnh cô đuổi người trong bồn tắm, những đường cong đầy đặn ướt đầm nước và sáng rực lên khi cô xoa xà

phòng. Trong vòng một trăm mười giây anh có thể vào trong đó với cô.

Giúp cô tắm.

Tay anh đặt lên tay nắm cửa, nắm chặt lấy nó cho tới khi các đốt ngón tay đau nhức rồi chậm chạp buông tay ra. Cái đám ở tháp điều khiển trong đầu anh được vũ trang đầy đủ, nguy hiểm, và không đùa được. Chỗ đó được cai trị bằng kỷ luật thép đầy, lũ khốn đạo đức.

Anh lại sụp xuống thấp hơn. Đầu anh nện như búa bổ và bụng anh còn cào. Đáng ra anh phải mua thứ gì đó để ăn. Trước buổi gặp anh quá bồn chồn. Khi

Raine ở trong vòng tay, anh quá điên đảo vì tình dục, còn sau đó lại quá khó. Với một gã cao mét tám, nặng chín mươi lăm cân cùng hệ trao đổi chất đang nổi cơn thịnh nộ như anh, thì cốc cà phê và bánh rán vòng anh ăn sáng hôm đó cứ như đã tiêu hóa từ một triệu năm trước.

Anh nên mời người phụ nữ ấy ăn trưa trước khi nhảy bổ vào cô như một con sói đói, nhưng anh quá khuấy động và điên cuồng, sợ cô đổi ý, rồi bằng cách nào đó thoát khỏi vòng tay anh. Anh mở laptop, cảm thấy ử rữ và nín nhịn. Không có cơ gì để không làm xong vài việc trong khi anh ngồi trong bóng tối này. Anh thắc mắc không biết khi lương tâm

bị công kích dữ dội thì có nhanh khỏi như chứng ợ nóng hay không? Hay nó giống bệnh mãn tính, như mụn trứng cá chẳng hạn?

Trong trường hợp nào đi nữa, thì sự dẫn đo mới xuất hiện của anh cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Dù có hào hiệp hay không, nếu Raine bước ra khỏi cánh cửa đó thì nó sẽ là một trận đấu công bằng.

Nếu cô bước ra khỏi cánh cửa đó, cô sẽ là của anh.

Chương 8

Làm việc? Đầu óc cô quay cuồng. Làm sao cô có thể quay lại làm việc? Làm sao cô có thể trang điểm, mặc quần tất, và đi làm như thể nó là một ngày bình thường - vâng, thưa ông; không thưa ông; gì cũng được, thưa ông - sau cái đêm điên rồ này? Làm sao cô có thể gần gũi với Victor Lazar và bồi dưỡng tình cảm với ông ta nếu ông ta thật sự đã dàn dựng để cô bị quyến rũ và làm nhục?

Điều đó châm lên một đợt hồi tưởng mới về từng giây từng phút cô ở cùng Seth Mackey. Cô đã rất phóng dăng, rất

đói khát. Nghĩ đến anh khiến cô ngừng thở dù cơ thể cô đã mệt lử và đau nhức vì hành động thô bạo của anh. Dù cho cô đang nóng bừng cả người vì xấu hổ. Cô thật ngu xuẩn.

Đến khi đồng hồ chỉ hai giờ rưỡi sáng, cô đành từ bỏ giấc ngủ và mặc quần áo chạy bộ vào. Cô sẽ chạy vòng quanh khu nhà vài lần, giải phóng một ít thứ năng lượng bút rứt này.

Cô giãn cơ trên hiên và bắt đầu chạy bộ, lướt qua những bóng cây trên mặt đất. Gió mang mùi mưa và lá mục. Bóng tối có cảm giác nguy hiểm hơn thường lệ, nhưng cô cho là do tâm trạng của mình.

Cô cần trấn tĩnh thì mới có thể bắt đầu quá trình nguy trang thành một người bình thường của mình.

Cô nghe tiếng cửa ô tô khẽ mở. Tim nhảy bật lên hòng, cô quay phắt lại và tăng tốc chạy thực mạng.

Cô nghe thấy những tiếng bước chân chạy rất nhẹ sau lưng. “Raine, này...”

Cô nhận ra giọng nói của anh, nhưng cô quá hoảng hốt nên khó lòng mà kiềm chế nổi. Cô dồn hơi định hét lên thì Seth bịt chặt miệng cô lại. “Anh đây mà, đồ ngốc. Bình tĩnh lại đi.”

Cô cắn vào tay anh. Anh giật bím tóc của cô ra sau, ép cô thả tay anh ra. Cô dùng chìa khóa đâm vào mắt anh.

Anh chặn tay cô lại và ghim nó ra sau lưng cô. “Đừng đánh nhau với anh!”

“Anh làm tôi sợ!” Cô rít lên. “Thả tôi ra!”

Anh vẫn nắm chặt cổ tay và bím tóc của cô. “Anh xin lỗi vì đã làm em sợ...”

“À, cảm ơn!” Cô tấn công anh, giận dữ.

“... nhưng làm gì có cách nào hay ho để thu hút sự chú ý của một người phụ nữ trên con phố tối tăm vào giữa đêm chứ? Chỉ cần cho anh giải thích vài giây thôi.”

Tim cô đang đập mạnh đến mức cô suýt ngất. “Vài giây để làm gì?”

Anh đưa tay cô lên mặt, bàn tay đang nắm chặt chìa khóa như một con dao găm. Anh cọ mu bàn tay cô qua má mình, một cử động ngượng nghịu, ngập ngừng. “Đề xin lỗi”, anh thì thầm.

Cô là người đi vì sốc. “Xin lỗi sao?”

“Ừ.”

Cô xoay người lại trong vòng tay anh. Anh buông lỏng tay vừa đủ để cô quay lại và nhìn vào mặt anh. Mắt anh sáng lên dưới ánh đèn đường mờ mờ. Ánh mắt cướp biển, tối và thận trọng. Những chiếc bóng lập lờ của màn đêm dường như khiến những đường nét và góc cạnh trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh càng thêm bí hiểm. “*Điên rồi thật đấy*”, cô thì thào. “Sau những gì anh đã nói...”

“Phải. Anh biết. Hẳn nó rất kinh khủng, anh sai rồi, anh là đồ cặn bã. Em đang làm cái quái gì ngoài này vậy? Chạy bộ à? Em điên rồi sao?”

Cô gạt bỏ câu đánh lạc hướng của anh mà thậm chí chẳng thèm chú ý. “Theo tôi hiểu thì anh đã đổi ý? Anh không còn nghĩ tôi được trả tiền để ngủ với anh nữa chứ gì?”

“Phải. Chính xác. Em hiểu rồi đấy.”

Cô hoảng hồn trước niềm vui nho nhỏ nở ra trong người. Càng chứng tỏ sự ngu ngốc mù quáng, tự hủy diệt bản thân của cô không bao giờ cạn. “Điều gì đã thay đổi suy nghĩ của anh vậy?”

Anh trừng mắt nhìn cô. “Anh nghĩ kỹ

rồi.”

“Anh nghĩ kỹ rồi à”, cô lặp lại, sự ngạc nhiên thể chỗ cơn giận. “Mừng cho anh, Seth. Anh mới nhanh trí làm sao. Mẫn cảm làm sao.”

Anh cứng người lại. “Lazar đã bắt em, Raine. Ông ta chào mời em với anh như mời hút thuốc lá. Anh phải nghĩ gì đây?”

Vậy ra đó là sự thật. Đúng như cô đã nghi ngờ. Cô lưu trữ mẫu thông tin kinh khủng đó để về sau suy xét. “Và anh nhận lấy những gì ông ta đưa”, cô chỉ ra, “Điều đó khiến anh cũng xấu xa như ông

ta.”

Anh định nói gì đó rồi tự ngăn mình lại. Anh lắc đầu, kéo cô áp vào mình thật mạnh. “Khi ấy anh rất muốn em.”

“Thật phẩn khởi nhỉ”, cô đáp ứng, bị ép chặt trong lồng ngực vững chắc của anh. “Những những gì chúng ta đã chia sẻ hôm nay thật tuyệt vời. Và rồi... Và rồi anh...”

“Phải, anh biết”, anh ngắt lời. “Anh đúng là một thằng khốn. Nếu em muốn, anh sẽ xin lỗi cả đời. Hãy để anh quỳ gối. Này, nhìn đây. Huy chương vàng môn quỳ gối Olympic.” Anh quỳ xuống

mà vẫn nắm chặt eo cô.

Raine đánh vào đầu anh. Anh hơi né, nhưng không thật sự cố gắng tránh các cú đấm của cô khi sự lo sợ của cô đã biến mất. Sau một lúc, cô dịu xuống và đứng im lìm trong vòng tay anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sẫm màu của anh. Bằng cách nào đó, các ngón tay cô đã luôn qua tóc anh. Cô gần như đang vỗ về anh.

Chưa gì anh đã êm ma thuật hắc ám lên người cô rồi. Khiến cô quên đi anh là một tên khốn nạn ra sao, anh đã làm tổn thương tình cảm của cô đến chừng nào. Cô luôn ngón tay vào mái tóc dày của

anh và giật thật mạnh. Anh nhắm mắt nhưng không buông tay. Cầm anh ép vào rốn cô và anh túm chặt hông cô, hơi ẩm mãnh liệt từ đôi bàn tay to của anh truyền qua lớp vải.

Họng cô, cả cơ thể cô rung lên, như thể cô sắp tan ra thành từng mảnh. “Thả em ra, Seth”, cô thì thào.

“Không. Anh sẽ không để em đi cho tới khi em chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

Cô che mặt bằng đôi bàn tay run rẩy, hương tóc anh vương lại trên tay cô. “Không được đâu. Anh không thể ép

buộc em chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

“Nhìn anh đi.” Giọng anh trầm và buồn bã.

“Chúng ta sẽ bị đóng băng ngoài này mất. Đừng có lơ bịch thế.”

“Anh sẽ giữ ấm cho em.” Anh ép mặt vào bụng cô. Hơi thở nóng rực của anh luôn qua chiếc áo nỉ kéo khóa.

Sự giận dữ của cô đang cạn dần. Nó rỉ ra ngoài như thể cô là một cái sàng, bỏ lại cô trống rỗng và lẻ loi. Cô không có khả năng giận lâu. Một khiếm khuyết có

sẵn trong bản tính của cô ngay từ khi sinh ra.

Một cách lỗi đời, anh cảm nhận được chính xác khoảnh khắc cô dịu xuống. Anh nhòe dậy, mở cửa sau chiếc Chevy và gọn gàng đẩy cô vào trong. Anh theo cô vào rồi đóng cửa lại, sập khóa xuống. Họ ngồi cùng nhau trong bóng tối dày đặc, im như tờ, trừ tiếng thở rìi rạc của hai người.

Anh kéo cơ thể đang run rẩy của cô vào lòng, dúi đầu cô vào cổ mình và ôm chặt lấy cô. Cô cảm nhận được câu xin lỗi không lời đau đớn nơi cơ thể đầy cơ bắp căng cứng đang run rẩy của anh.

Cô cũng cảm nhận được mạch đập dồn dập nơi cổ họng anh hơi nóng từ phần khuấy động của anh ở đùi cô. Có lẽ chuyện này chỉ có thế. Chiều nay anh chưa thấy đủ, tên khốn nạn tham lam vô độ, và anh nghĩ chỉ cần xin lỗi là có thể được ăn thêm. Cảm giác giận dữ bùng lên trong cô, nhưng cô quá mệt mỏi để kích lửa. Đóm lửa lập lòe rồi tắt ngóm. Cô đã cháy tàn, hài lòng với việc nằm dựa vào anh, kiệt sức.

“Đừng có biến em thành kẻ ngốc nữa đây, Seth Mackey.” Cô ép miệng vào làn da mượt mà, nóng rực ở cổ anh và cắn anh, đủ mạnh để khiến anh nhăn mặt.

“Đừng có mà thế nữa.”

Tay anh siết chặt lại cho tới khi cô gần như không thở nổi. “Không đâu.”

Cô ngo nguậy trong vòng tay anh. “Này. Buông lỏng ra”, cô phản kháng.

“Không.”

“Cho em thở thôi”, cô nói. “Em sẽ không đi đâu hết.”

Mắt anh đầy vẻ nghi ngờ, nhưng anh vẫn nới lỏng vòng tay. Một chút.

Đầu cô rụt khỏi dưới cằm anh. “Đừng nghĩ rằng chỉ vì em để anh ôm là có nghĩa anh đã thoát tội.”

Răng anh lóe sáng. “Chẳng dám mơ về nó nữa là.” Một tiếng roẹt rất nhỏ vang lên, và khóa áo của cô đã đứt hàng. Anh mở áo nỉ của cô ra, tay trượt vào trong, di chuyển trên cơ thể cô.

Cô gạt chúng đi. “Vậy ra chuyện này là vì thế đó hả? Anh chỉ xin lỗi vì muốn ngủ với em chứ gì?”

Anh dừng lại. “Khi phát ra từ miệng em, từ đó nghe không ổn chút nào.” Giọng anh thoáng phật lòng.

Cô giật mình cười một tiếng. “Ôi trời, thật sao, Seth? Em đã xúc phạm anh đấy à?”

Anh ôm cô vào trong ngực. Má cô cọ lên vải len áo anh. “Đừng lo”, anh lầm bầm, “Quay lại đây nào.”

“Anh đã ở đây bao lâu rồi?” Cô hỏi anh.

“Từ khoảng mười hai rưỡi.”

“Hai tiếng ư?” Cô vật lộn để ngồi dậy, giật mình.

Anh nhún vai, cọ đuôi tóc của cô vào má mình. “Phải. Sao nào? Chúa ơi, tóc em mềm quá.”

Cô cố kéo bím tóc của mình ra khỏi tay anh nhưng anh khư khư nắm chặt lấy nó. “Vì sao anh không... gõ cửa?”

Anh ngửi tóc cô. “Anh cho là em sẽ lại bảo anh đi chết đi. Em thì đang điên tiết với anh, và lúc đó cũng là nửa đêm mất rồi.”

“Thế thì vì sao?” Cô khẳng khẳng. “Vì sao lại ở ngoài này, trong bóng tối?”

“Sao không? Vì sao người ta có hành động như vậy? Anh có cần phải có lý do không? Anh cảm thấy tội tệ. Anh muốn ở gần em. Có lẽ anh muốn sám hối, hoặc một việc gì đó kỳ cục như vậy.”

“Sám hối”, cô lặp lại. Môi cô bắt đầu cong lên. “Nếu là sám hối thì chưa đủ đâu.”

“Thế nào là đủ?”

Cô đẩy ngực anh và xoay người lại cho tới khi ngồi trên lòng anh, đối diện với anh. “Để em suy nghĩ đã.”

Anh khịt mũi. “Một ý tồi. Đừng nghĩ gì hết, Raine.”

“Phải rồi, em không nghĩ gì hết thì thuận tiện kinh khủng cho anh nhỉ?” Cô nói. “Có điều, nào em không có công tắc đâu.”

Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu, mắt anh là một bể tối khó dò. Anh luồn tay vào dưới vạt áo cô. “Em có biết em quyến rũ thế nào trong bộ đồ chạy bộ không?”

“Ôi, xin trời!”, cô quát lên. “Đừng có thế. Anh không thể đánh lạc hướng em bằng những câu phỉnh phờ rẻ tiền như thế

sau khi anh đã...”

“Phải, anh biết”, anh cắt lời. “Anh là một tên khốn thô lỗ, chúng ta đã thống nhất điều đó rồi. Anh thích nói về làn da mềm mại của em dưới cái áo này hơn. Anh có thể vuốt ve em hàng giờ liền mà không bao giờ thấy chán.”

Sự âu yếm lười biếng của anh khiến da cô run lên từng hồi ngọt ngào. “Anh thật nguy hiểm, Seth Mackey”, cô thì thào.

Anh gạt lọn tóc ra khỏi miệng cô và đặt một nụ hôn nhẹ như bướm lên hàm cô. “Có lẽ vậy.” Anh lại ném môi cô rồi

sâu hơn, đói khát hơn, môi anh tìm kiếm, đỡ dành và đòi hỏi.

Cô quay mặt tránh nụ hôn của anh, tìm đập thành thịch. “Anh không phải một người đàn ông tử tế.”

“Không.”, anh bình thản đồng ý. “Anh chưa bao giờ giả vờ như vậy.”

“Em đáng ra phải chọn một người dễ bảo để thử nghiệm”, cô lầm bầm, gần như là nói với chính mình. “Em quá nông cạn so với anh.”

Anh hít hà má cô. “Quá tệ, em yêu ạ”,

anh làm bầm. “Em đã chọn anh và sẽ bị dính chặt với anh. Giờ dù thích hay không thì em vẫn phải đối phó với anh thôi. Anh không dễ vứt bỏ đâu.” Anh ôm lấy mặt cô trong tay, những vết chai ram ráp cào nhẹ lên da cô khi anh khám phá gò má cô. “Em đã thử nghiệm bao nhiêu lần rồi?”

“Hừm?” Cô rói bời và phân tâm bởi những ve vuốt của anh.

“Em vừa nói em nên chọn một người dễ bảo hơn anh. Điều đó có nghĩa là gì? Em đã có bao nhiêu thử nghiệm tình dục rồi?”

Anh vuốt ve hông cô và cô giật nảy khi ngón tay anh lướt dọc hông cô, cù và trêu chọc. Cô ép mình phải tập trung. “Ừm, không nhiều lắm”, cô thú nhận.

“Chính xác là bao nhiêu? Hãy trung thực. Nếu em nói dối, anh sẽ biết ngay.”

Sự chú ý mãnh liệt của anh làm cô cảm thấy hoảng hốt. “Chuyện đó không phải việc của anh.”

“Đây là sai lầm chết người của em. Từ hôm qua, mọi thứ về em đều đã trở thành việc của anh.”

Cô thở ra một hơi dài, chậm chạp.
“Mới một lần thôi”, cô trả lời.

Cơ thể anh cứng đờ. “Một lần ư?”

Cô nhăn mặt trước ký ức xấu xí ấy.
“Phải. Ở Paris. Em phát ngáy việc vẫn còn trinh, nên đã quyết định...”

“Lúc ấy em bao nhiêu tuổi?”

Dòng suy nghĩ của cô bị đứt quãng và cô đờ người ra một lúc. “Ồ, hình như là hai mươi tư. Gần hai mươi lăm. Cách đây hơn ba năm. Em đang ở Lourve và em tình cờ gặp phải một người đàn

ông...”

“Chúa ơi. Hai mươi tư.” Nghe giọng anh như đang khiếp hãi lắm.

“Anh chính là người muốn nghe chuyện này đấy nhé!”, cô quát lên.

“Tiếp đi, tiếp đi. Anh sẽ không cắt lời em nữa”, anh trấn an cô.

“Dẫu sao đi nữa, em đã gặp anh ta và, ừm, anh ta có vẻ tử tế. Hơi nhạt nhẽo nhưng dễ chịu, lại cũng an toàn. Em cho là thế. Anh ta đang đi công tác ở Paris. Bọn em đã ăn tối và em xác định đây

chính là thời điểm thích hợp. Nên em đã để anh ta đưa về căn hộ của em.”

“Và?” Anh giục.

Cô lại nhăn mặt. “Và làm sao? Em đã để anh ta... À thì, bọn em, ừm, làm việc đó.”

“Và?”

Mặt cô đỏ bừng. “Chúa ơi, anh không bao giờ bỏ cuộc à?”

“Không bao giờ”, anh nói bình tĩnh.
“Kể cho anh đi.”

“À thì nó thật khủng khiếp.” Cô vội vàng bật ra câu đó một cách xấu hổ.

Seth im lặng đến nghẹt thở. “Điều gì tạo nên sự khủng khiếp?” Anh hỏi. Giọng anh có vẻ hết sức tò mò.

“Ôi trời, làm ơn...”

“Kể cho anh đi, để anh không bao giờ làm thế với em.”

Cô bật cười nhưng nó nghe như thốn thức. “Không thể đâu. Chưa đầy một phút đã kết thúc, và hết sức đau đớn. Anh

ta... Anh ta đã bỏ em lại khi em đang gội rửa. Khi em ra khỏi phòng tắm, anh ta đã biến mất.”

Anh rít lên chán ghét. “Đúng là một thằng khốn!”

Cô mỉm cười trước sự tức giận trong anh. “Qua rồi mà.”

“Không dạo đâu, không âu yếm, không gì hết ư?”

Cô thậm chí còn đỏ bừng mặt hơn. “Seth, xin anh...”

“Đừng câu nệ”, anh gắt.

Cô thở dài. “Anh ta không đợi được. Anh ta chỉ muốn... anh biết đấy.”

“Phải, anh biết. Anh biết rõ lắm chứ. Nhưng đây không phải lý do biện hộ cho việc phá hỏng lần đầu tiên của em. Chúa ơi. Đúng là một gã đáng ghê tởm!”

Cô hôn trán anh, cảm động trước vẻ bất bình chân thật trong giọng anh. “Ồn cả rồi”, cô thì thầm. “Lần thứ hai đã đền bù cho nó rồi.”

Anh kéo cô lại gần, ôm cô một cách

sở hữu, mạnh bạo. Raine ngã đầu ra sau với một tiếng thở dài sung sướng êm ái khi anh dụi dụi cổ cô. “Tên của thằng khốn đó là gì?”

Cô đông cứng lại khi câu hỏi của anh ngấm vào đầu mình. “Sao anh lại muốn biết?”

“Muốn anh giết hắn ta hộ em không?”
Giọng anh cực kỳ hờ hững.

Một bàn tay lạnh giá siết chặt lấy bụng cô. “Không vui tí nào đâu, Seth.”

“Ôi trời. Xin lỗi. Thế còn gãy vài cái

xương? Xương sườn, xương bánh chè, ngón tay?” Răng anh lóe lên trong không gian mờ tỏ. “Tùy em chọn.”

“Không cần thiết, cảm ơn anh”, cô nói cứng ngắc. “Qua rồi mà. Ích kỷ, cục mịch, và kỹ thuật chần gối kém cỏi đâu phải tội giết người, Seth. Anh biết rõ điều đó mà, phải không?”

“Mọi thứ đều có thay đổi, em yêu.” Giọng anh dịu dàng như một nụ hôn và anh luồn tay vào dưới áo cô, xòe ngón tay trên khắp bụng cô. “Ích kỷ và cục mịch với em vừa trở thành tội đáng chết rồi đây.”

Anh đang khiến cô lo lắng. Cô dùng cả hai tay túm chặt tay anh, giữ nó nằm yên. “Seth, anh đang đùa, phải không?”

Anh kéo cô vào trong vòng tay. “Chắc chắn rồi, em yêu”, anh nói an ủi. “Chỉ một lần. Chúa ơi. Anh ước gì mình biết trước. Anh sẽ đối xử với em khác hẳn.”

Sự mơn trớn đầy ấm áp khi hơi thở của anh phả vào tai khiến một cảm giác tan chảy, sung sướng chạy khắp da cô. “Em thích cách của anh lúc ấy”, cô bảo anh. “Tất cả, trừ ba phút cuối.”

Môi anh rê trên môi cô, đòi hỏi và quyến rũ, vòng tay anh siết chặt lại. “Vậy

là em tha thứ cho anh rồi phải không?”

Sự mãnh liệt trong giọng anh làm cô cảnh giác. “Em chưa dám chắc.”

“Quyết định đi em yêu, bởi vì anh đang cháy rục ở đây đây.”

“Đừng thúc ép em, Seth Mackey”, cô nói, nghiêm khắc hết mức có thể. “Anh vẫn đang ở thể bấp bênh đấy.”

Anh cười. “Anh giỏi nhất khi hoạt động ở thể bấp bênh đấy, em yêu.”

Cô biết rằng nụ hôn dài ngọt ngào,

thành thạo đó cố tình được tính toán để khiến cô bất lực và choáng váng. Nhưng dù ý đồ đó thành công, dù cô cảm nhận được nụ cười thắng lợi của anh, cô cũng không thể giận dữ với anh. Anh vuốt tóc cô ra sau và nhìn vào mặt cô.

“Anh xin lỗi về những gì đã nói, Raine. Anh ước có thể rút nó lại.”

Sự chân thành của anh khiến tim cô nhức nhối, nóng rực và mềm yếu. Khiến cô muốn phủ lên mặt anh những nụ hôn an ủi như thể anh là một đứa bé, để bù đắp cho sự cô đơn mà cô cảm thấy sau vỏ bọc hung dữ của anh. Cô vòng tay quanh cổ anh và vùi mặt vào tóc anh.

Vòng tay dịu dàng của cô khơi dậy ngọn lửa đáng sợ trong anh. Anh mở rộng áo khoác của cô, đẩy áo phong của cô lên tận xương đòn, thô bạo và khản đặc. Cô vặn người phản đối. “Seth, đừng.”

Song câu nói hỗn hển của cô trở nên vô dụng khi bàn tay anh vuốt ve đầy an ủi. “Chỉ cần thế này thôi. Xin em đây, Raine.”

Thế là xong. Cô đã lạc rồi. Hơi thở của anh nồng nàn âu yếm làm xộc lên luồng hơi nóng hoang dại hỗn loạn. Không có cách nào để ngăn anh lại. Anh có thể chiếm lấy bất kỳ thứ gì anh muốn,

và bắt cô van xin anh cho tới khi toàn bộ đều thuộc về anh.

Anh ngẩng phắt đầu. “Bỏ Lazar đi.”

“Gì cơ?” Cô mất phương hướng, da thịt ẩm ướt nơi anh vừa mút mát trên ngực cô lạnh hẫng đi. “Gì cơ?”

“Em nghe anh nói rồi đấy. Bỏ việc ở chỗ lão khốn ấy đi. Đó không phải chỗ tử tế cho em. Đừng quay lại đó nữa. Thậm chí khỏi cần mất công điện thoại xin nghỉ. Cứ bỏ bom chúng đi.”

Cô lắc đầu, bối rối. “Em không thể

cứ...”

“Nơi đó độc hại với em, Raine. Em thừa biết điều anh nói là sự thật.”

Ha. Giá mà anh biết được. Tâm trí cô quay cuồng, tìm một cái cớ hợp lý. “Em không thể cứ thế mà bỏ đi. Em sẽ đi đâu? Thậm chí đến ngôi nhà này cũng thuộc về...”

“Đi cùng anh. Anh sẽ chăm sóc em.” Tay anh luồn vào dưới cạp quần bó của cô và vùi vào trong quần lót.

Cô rít lên, nắm chặt cổ tay anh với

một tiếng cười run rẩy. “Thế anh muốn gì để đáp lại việc chăm sóc em? Em có phải trở thành, ừm, tình nhân của anh, hay gì đó không? Nô lệ tình yêu bé bỏng của anh à?”

“Nghe hay đấy”, anh khàn giọng nói. “Tình nhân, nô lệ tình yêu, đối với anh cái nào cũng được hết. Anh chưa từng có tình nhân bao giờ, nhưng nghe có vẻ vui đấy.”

“Ôi xin anh, Seth. Em chỉ đùa thôi. Em không thể nào...” Câu nói của cô bị cắt thành một tiếng rít lên khi tay anh đâm vào sâu hơn.

“Sẽ tuyệt vời lắm”, anh nói. “Anh muốn chăm sóc em, muốn bảo vệ em, và muốn ngủ với em nữa. Bằng mọi cơ hội anh có. Trước sau, ngang, áp vào tường, trong phòng tắm, tất cả. Cứ gọi nó là bất kỳ cái quái gì em muốn, chỉ cần đi cùng anh.”

“Seth, chậm lại”, cô nói, vùng vẫy. “Chờ đã. Em...”

“Thuận theo anh đi”, anh lẩm bẩm, cắn vào cổ cô. “Xin em, Raine. Sẽ ổn mà. Anh có rất nhiều tiền. Anh sẽ khiến thời gian của em trở nên đáng giá.”

Lời của anh như một gáo nước lạnh.

Cô đẩy anh ra và giật tay anh ra khỏi quần bó sát của cô. “Đồ khốn!”

“Gì cơ?” Giọng anh hết sức bối rối.

“Khiến thời gian của tôi trở nên đáng giá? Lỗi nhai rằng anh xin lỗi, anh hiểu nhầm tôi, thế mà giờ anh lại cố... mua tôi!”

Anh phát ra một tiếng thở dài chán ghét. “Raine...”

“Đề tôi ra khỏi cái xe này.” Cô quẫy đạp trong vòng tay ôm chặt của anh.

“Anh không gọi em là gái điếm.” Anh kéo cô vào ngực mình. “Chỉ là dùng sai cách diễn đạt thôi. Anh tưởng tiền có thể

là thông tin hữu ích khi cố gắng thuyết phục một người phụ nữ từ bỏ kế sinh nhai và trở thành người tình của anh. Tất cả những gì anh muốn nói là em sẽ được lo chu toàn về tài chính. Tiền không phải vấn đề đối với anh. Hiểu chứ?”

Cô ngừng vùng vẫy nhưng cơ thể vẫn còn run rẩy vì tức giận. “Anh thật khiếm nhã và thô bỉ”, cô nói với anh.

“Phải rồi. Người ta bảo anh bị thiếu những kỹ năng giao tiếp xã hội”, anh nói chua chát.

“Nhận xét chuẩn rồi đấy.”

“Được rồi. Xin lỗi. Anh thề với Chúa, anh không định sỉ nhục em thêm lần nữa. Đó là việc cuối cùng anh muốn làm. Tha thứ cho anh đi. Xin em đây. *Một lần nữa.*”

Sự bức bối trong giọng anh rất chân thật. Cô quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng căng thẳng của anh hồi lâu, gật đầu rồi chậm chạp nắm lấy tay anh.

Tiếng thở dài nhẹ nhõm của anh vang lên rõ mồn một. “Được rồi. Tua lại, xóa đi, và hãy làm lại từ đầu”, anh nói. “Đừng bận tâm đến tiền của anh. Quên sạch nó đi. Hãy làm việc đó vì tình dục, vì khoái lạc, Raine. Em biết anh có thể

thỏa mãn em. Còn nhớ hôm nay thế nào không? Em nằm xoài trên giường, ngọt ngào và dính như kẹo bơ, chân em vắt trên vai anh? Em thích mà, phải không? Sẽ như thế. Lần nào cũng vậy. Muốn nhận bao nhiêu tùy ở em.”

“Chờ đã”, cô cố gắng nói, nhưng cả lưỡi lẫn tay anh đều ráo riết chiếm hữu cô. Đùi cô siết chặt, cô nghe thấy anh làm bầm câu gì đó bằng giọng trầm, tán thưởng trên khuôn miệng run rẩy của cô. Cô vùng vẫy trong vòng tay anh nhưng anh giữ cô ngồi im. Dùng tay, anh chậm chạp, khoan thai, và tàn nhẫn đưa cô thẳng vào trung tâm của cảm giác tình dục lạ lẫm.

Cô lên đỉnh, một cách mãnh liệt. Những dòng khoái cảm nóng bỏng làm cả người cô co giật hết lần này đến lần khác, sắc bén và mãnh liệt.

Cô nằm trong vòng tay anh, ngạc nhiên. Seth ôm ấp cơ thể mềm oặt của cô. “Đúng là thiên đường.”

Một tràng cười rùng mình, đầm nước mắt nở ra khiến cô run rẩy. “Đó là câu thoại của em mà.”

Anh cởi một bên dây giày của cô và gỡ nó ra. “Hãy nói thế vào lần anh làm

em lên đỉnh sắp tới nhé.”

“Chờ đã, Seth. Em không nghĩ là chúng ta...”

“Em thật ngọt ngào.” Anh chiến đấu với sợi dây giày còn lại của cô. “Anh muốn âu yếm em. Ngay bây giờ”. Chiếc giày rơi bịch xuống sàn. Cảm xúc mãnh liệt dữ dội của anh làm cô hoảng hốt.

“Seth, chờ đã, chờ đã”, cô phản đối, đẩy ngực anh. “Chậm lại đã nào, em xin anh đấy.”

“Đừng chống lại anh nữa.” Anh túm

chặt lấy hai cổ tay cô bằng một bàn tay và bắt đầu kéo quần của cô ra. “Thả lỏng. Anh sẽ khiến nó trở nên rất tuyệt đối với em.”

Cô tức điên lên vì anh không chịu lắng nghe. Cô thúc khuỷu tay vào người anh và anh phát ra một tiếng càu nhàu giật mình. Cô đông cứng lại, kinh hoàng về bản thân.

Anh nhìn cô chằm chằm. “Cái quái gì vậy?”

Cô nuốt nước bọt qua cục nghẹn đau đớn, cứng đờ ở họng. “Đừng dùng sức mạnh để ép buộc em.”

Raine đẩy mạnh vòng tay cứng ngắc của anh. Anh buông tay, bỏ lại cô run lập cập trên lòng mình. Cô chống vào vai anh để giữ thăng bằng người, ý thức rất rõ về tình trạng bán khỏa thân của mình, bầu ngực để trần, quần kéo xuống đến giữa đùi, hoàn toàn bất lợi. Cô tìm từ điển đạt mớ hồ lớn phức tạp. Nhưng không có gì xuất hiện trong đầu cô.

“Em thích nó, Raine”, anh nói chậm rãi. “Anh khiến em cảm thấy tuyệt vời. Anh không biết có vấn đề chết tiệt gì nữa.”

“Anh lợi dụng sức mạnh của mình quá

nhiều”, cô nói, cô kiềm chế nước mắt. “Em muốn anh chậm lại. Em không thể kiểm soát bất kỳ điều gì. Điều đó làm em sợ.”

Anh nhìn vào mắt cô như thể đang cố đọc suy nghĩ của cô. “Vì sao em lại phải kiểm soát? Em nghĩ cần kiểm soát thứ quái gì chứ? Hiện không tuyệt sao? Em lên đỉnh như điên. Thật phi thường.”

“Xin anh”, cô thì thầm, vươn tay ra, chạm vào má anh bằng những ngón tay run rẩy. “Xin hãy nhẹ nhàng hơn, Seth. Em không thể chịu đựng được.”

Anh ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại,

lắc đầu với vẻ bức tức bất lực. “Chết tiệt. Anh thật sự không muốn phá hỏng chuyện này.”

Cơn nhức nhối boils rồi trong giọng anh khiến cô đau đớn. “Không hề”, cô bật ra. “Không hề. Nhưng em không thể buông thả mình như anh muốn. Hay ít nhất thì... em không nên thế.”

“Vì sao lại không?”

Cô vung hai tay lên. “Bởi vì em không biết anh!”

Anh ngẩng đầu dậy. “Vậy thì sao? Em

biết anh muốn em nhiều đến thế nào. Em biết anh có thể khiến em cảm thấy tuyệt vời đến mức nào. Em còn cần biết gì hơn nữa?”

Vực sâu giữa hai quan điểm của họ làm cô lao đảo.

“Chiều nay chúng ta đều đã tự đặt ra những giả định ngu ngốc. Chúng ta vỡ vụn, hừng hừng cháy, và nó thật khủng khiếp. Em không thể điều đó xảy ra lần nữa”, cô giải thích, nói vội vã và thật thà. “Em không phải dạng người có thể lên giường với người xa lạ. Nó là... một sai lầm.”

“Một sai lầm ư?” Giọng anh êm ái một cách nguy hiểm.

“Không! Ý em là, phải. Ý em là, làm tình với anh hết sức tuyệt vời, nhưng làm tình với người lạ thì đúng là một sai lầm. Em không muốn anh là người xa lạ nữa, Seth. Em không thể làm tình với anh cho tới khi em đã biết rõ anh hơn.”

Sự im lặng của anh thật đáng lo ngại.
“Em muốn biết điều gì?”

Cô vung hai tay lên. “Bất kỳ điều gì. Những điều thông thường.”

Anh buột miệng cười cụt lủn. “Chẳng có mấy điều bình thường ở anh đâu, Raine.”

“Vậy thì những điều bất thường cũng được”, cô nói một cách tuyệt vọng.

“Cụ thể vào. Chính xác thì em có hứng thú với điều gì?”

“Ôi trời, đừng làm khó em nữa”, cô quát lên. “Anh từ đâu đến? Anh học ở trường nào? Gia đình anh như thế nào? Cha mẹ anh làm gì? Ngũ cốc ăn sáng ưa thích của anh là gì?”

“Anh hy vọng em không mong đợi một câu chuyện đẹp dễ.”

Cô chùn bước trước giọng đều đều của anh. “Không. Chỉ cần sự thật thôi.”

Anh đặt tay lên đùi cô, vuốt ve cô. “Anh lớn lên ở L.A.” Anh nói. “Anh không biết nhiều về cha. Mẹ anh cũng chẳng biết. Tất cả những gì bà có thể nói là tên ông là Raul, ông chỉ nói tiếng Tây Ban Nha, và anh trông giống hệt ông, có điều cao hơn. Họ không giao tiếp với nhau nhiều, trừ lên giường. Đó là toàn bộ những gì anh biết về ông. Anh đoán ông là người cung cấp thuốc phiện cho bà, và bà ngủ với ông để tha hồ kiểm loại thuốc

phiện nào mà bà muốn.”

Cô trừng trừng nhìn anh, kinh hãi. “Ôi Chúa ơi, Seth.”

“Bà chết khi anh mười sáu tuổi, nhưng với những chuyện nực cười bà làm thì bà gần như đã chết từ vài năm trước với anh rồi. Anh có một ông cha dượng trong một khoảng thời gian, nhưng ông ta chẳng ý nghĩa gì với anh hết. Anh tự nuôi dưỡng bản thân.”

Cô vòng tay quanh cổ anh. Anh cứng người lại khi cô ép má vào khuôn mặt nóng bừng của anh. “Đừng trở nên sốt mướt vì anh”, anh lầm bầm. “Như thế

không nằm trong thỏa thuận của chúng ta.”

“Xin lỗi.” Cô lùi ra. “Làm sao anh sống sót được?”

“Anh không biết. Hồi đó anh khá hư hỏng. Vướng vào rất nhiều rắc rối. Đánh nhau, đánh nhau suốt ngày. Anh giỏi đánh nhau. Và cả tình dục nữa, tất nhiên. Anh bắt đầu quan hệ từ rất sớm.” Anh do dự. “Anh cũng giỏi việc đó lắm”, anh nói thêm.

Anh dừng lại, cố dò phản ứng của cô. Cô kiên nhẫn chờ đợi.

“Mẹ anh thích thuốc lắc còn cha dượng của anh thích uống rượu, nhưng loại thuốc phiện mà anh chọn là Adrenaline. Anh giỏi đánh đấm. Dùng dao cũng rất ổn. Anh là một tên trộm tài năng. Anh có thể mở ổ khóa, có thể lấy trộm ô tô. Anh đã đua xe một thời gian, rất vui. Anh cũng giỏi trò đó nữa. Và anh là một tên ăn cắp đáng sợ. Chưa từng một lần bị tóm.”

Anh chờ đợi. Cô gật đầu khuyến khích, vỗ về tóc anh.

“Dù vậy anh chưa từng buôn thuốc phiện”, anh nói. “Chứng kiến mẹ anh khiến anh không bao giờ có hứng với cái

nghe đó.” Anh xoa các khớp ngón tay lên má cô, một động tác vuốt ve chậm rãi, kéo dài. “Anh đã làm em sợ chưa, Raine?”

Giọng anh có vẻ chưa chắc nhưng cô nghe rõ thông điệp ẩn sau nó như thể anh đang hét to lên. Kể cho cô những điều đau đớn và thân mật như thế hẳn chẳng dễ dàng gì với một người đàn ông như anh. Hành động ấy khiến cô vô cùng cảm động.

Anh không làm cô sợ. Có thể đúng là anh đã làm cô đau đớn, nhưng cô không hề thấy bị uy hiếp chút nào. Theo một cách nào đó, tuổi thơ của anh có rất

nhiều điểm chung với tuổi thơ của chính cô. Bị ghét bỏ, phải cô đơn. Có lẽ cả sợ hãi nữa, dù cô dám chắc anh thà chết còn hơn là thừa nhận điều đó.

Cô vuốt ve những sợi tóc ngắn mềm mại ở cổ và dụi mặt vào cái cằm lỏm chớm râu của anh. Cô mỉm cười với anh.

“Không”, cô nói dịu dàng. “Anh không làm em sợ chút nào. Tiếp tục đi.”

Chương 9

Câu nói của Raine mang đến trong anh một cơn rùng mình chan chứa những cảm xúc nguyên sơ nhất. Tối nay anh đã say thuốc và mất kiểm soát, vỏ bọc sắt của anh đột nhiên vỡ tan tành. Những tình tiết khủng khiếp trong quá khứ của anh không liên quan đến đứa quái nào hết, nhưng câu chuyện cứ tự nhiên buột ra khỏi miệng anh. Người gần như không có quần áo trên mình là cô, nhưng anh mới là kẻ cảm thấy bản thân trần trụi.

Anh xòe tay quanh phần eo mềm mại của cô và cố nhớ xem mình đã từng bao giờ kể về thời thơ ấu bất hạnh với một người bạn gái nào khác chưa. Loại chủ đề đó chẳng gợi tình chút nào. Dẫu vậy,

có vẻ có hiệu quả đối với Raine. Khả năng cô ngủ với anh lấy thông tin cho Lazar vẫn luôn tồn tại, nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt thăm thẳm, khuôn miệng mềm mại, run run của cô, anh nghi ngờ điều đó.

Tay cô thật dịu dàng, vỗ về mặt anh, khiến anh xao lãng.

“Được rồi”, anh lầm bầm, cố tập trung suy nghĩ. “Một ngày nọ anh đang xoáy đồ trong nhà của một người đàn ông thì không biết ông ta xô ra từ đâu và giáng một khẩu Para-Ordnance P14-45 vào gáy anh. Hóa ra ông ta là một cảnh sát đã về hưu, tên là Hank Yates. Ông ta nện anh

vài đòn để dạy anh một bài học và rồi định lôi anh ra đòn...”

Họng anh thít chặt. Anh nuốt nước bọt và dừng lại. Anh không thể kể chuyện ông Hank Yates đã túm lấy cổ áo anh để đẩy anh vào ô tô rồi phát hiện thằng nhóc ăn trộm hỗn xược đang nóng rực cả người vì sốt và ho ra máu. Cuối cùng, ông đã đưa Seth tới phòng cấp cứu thay vì trại giáo dưỡng. Ở đó anh được chẩn đoán mắc bệnh viêm phổi do biến chứng từ viêm phế quản lâu ngày. Khi anh hồi phục, ông già cộc cằn, tự cho là đúng đó day dứt vì đã đánh một thằng nhóc ốm yếu đến mức tự nhận trách nhiệm giải cứu Seth khỏi cuộc sống tội phạm về

mình. Chúa ơi, đến là nhục nhã. Giai đoạn đó đúng là cực kỳ khó chịu.

Ông Hank là một kẻ độc tài cứng đầu, một ông già góa vợ độc thân đã sống xa những đứa con trưởng thành của mình từ lâu. Ông và Seth mới đầu rất hay dùng bạo lực để đối đầu, nhưng sau một thời kỳ đông bão, cả hai cùng nhận ra rằng họ cần nhau. Đặc biệt là vì sự giúp đỡ của ông, Seth cũng có thể bảo đảm cho Jesse có một cơ hội để đấu tranh.

Ít nhất cho tới mười tháng trước.

Raine đang kiên nhẫn chờ đợi, vẫn đang vuốt ve mặt anh. Anh cố gắng nhớ

xem đã để cô kẹt lại thời điểm nào trong tuổi thơ tối tăm của mình. “Đến đâu rồi nhỉ?” Anh hỏi.

“Ông Hank sắp sửa đưa anh tới đồn cảnh sát”, cô dịu dàng nhắc lại.

“À. Phải rồi. Rồi ông ấy không làm vậy. Thay vào đó ông quyết định dạy dỗ anh và sau một thời gian, anh quyết định mặc ông thích làm gì thì làm. Anh đủ thông minh để nhận ra lối sống của anh không có mấy tương lai.”

“Rồi thì?” Cô gặng hỏi. “Sao nữa?”

“Nó là một câu chuyện dài nhưng về cơ bản thì ông đánh đập và cãi cọ với anh để anh lấy bằng GED^[1]. Rồi ông lại đánh đập và cãi cọ với anh cho tới khi anh gia nhập quân đội. Ông Hank từng là lính.”

[1] GED: Tương đương với bằng tốt nghiệp Phổ thông Trung học.

Chúa ơi, lâu lắm rồi anh mới để bản thân nghĩ tới những chuyện này. Nào anh đang tự khuấy các ký ức lên, như xem một bộ phim cũ. Anh còn có thể nghe thấy cả giọng nói cộc cằn của ông Hank.

“Thôi nào, nhóc, cháu còn chưa học

được mấy trò công nghệ mà cháu thích ở đâu nữa nào? Học cũng sẽ giúp cháu học xong. Không thể không coi trọng điều đó. Có tám mươi nghìn bảng giấu trong một cái nệm ở đâu đó để tới Stanford không? Có họ hàng giàu có nào không? Định cướp nhà băng à? Không. Dừng lại. Dừng trả lời câu đó.”

Nhưng Seth đã cười toét miệng ra rồi. “Cá là cháu có thể, ông biết đấy.”

“Không hài hước tí nào đâu, nhóc.”

“Ai đùa chứ? Ai cười nào?”

Anh lại lắc đầu. Sự mất tập trung kỳ lạ này làm anh khó chịu. “Anh đang ở chỗ quái quỷ nào rồi?” Anh gắt.

“Quân đội”, cô nhắc.

“À. Quân đội. Phải rồi, họ bắt anh làm đủ bài kiểm tra rồi phát hiện rằng dưới thái độ hỗn xược thì thật ra anh cũng có một bộ não. Họ đưa anh tới trường của đội biệt kích và anh gia nhập trung đoàn 75. Và bùm, anh mắc kẹt. Anh dành thời gian điều tra các hiểm họa đối với an ninh quốc gia. Công tác phản gián, chống khủng bố, tùy em gọi. Kỷ luật ở đó đúng là địa ngục trần gian, nhưng anh biết nếu anh ngoan ngoãn, họ sẽ cho

anh nghịch đồ chơi của họ. Đối với anh điều đó thật sự đáng giá. Nên anh tiếp tục cuộc sống đó.”

“Mừng cho anh.” Cô hôn trán anh.

Anh túm cổ tay cô, nắm chặt đến mức khiến cô phải hét lên. “Nói rõ ra nhé, Raine. Anh không kể cho em về tuổi thơ của anh để em thương hại anh, bởi vì anh không hề cảm thấy thương hại bản thân mình. Anh kể cho em vì hai lý do. Đầu tiên là vì nói dối rất lãng phí thời gian.”

Cô do dự. “Em đồng ý.”

“Tốt. Anh thực sự rất mừng vì chúng ta cùng chung quan điểm về vấn đề đó. Lý do thứ hai là vì, nếu anh hiểu đúng, em sẽ không quan hệ với anh cho tới khi anh làm thế. Và anh muốn quan hệ với em. Sớm. Thực ra là ngay tại đây. Em thấy được chứ?”

Cơ thể rùng mình, nhưng cô không tránh đi. “Ừm, vâng”, cô nói dịu dàng.

“Được rồi”, anh lâu bầu. Anh thả tay cô ra và lại ôm eo cô. “Anh muốn hoàn toàn rõ ràng. Không hiểu nhầm thêm nữa.”

“Rõ như pha lê.” Cô gật đầu khuyên

khích anh. “Tiếp tục đi.”

Tay anh trượt xuống và đặt lên đường cong nơi hông cô. “Tóm tắt một câu chuyện nhạt nhẽo, cuối cùng anh làm việc bán thời gian ở lực lượng dự bị. Anh đăng ký vào học ở UCLA bằng tiền chính phủ. Lấy học bổng, bằng cách nào đó gom đủ học phí. Kiếm được cái bằng Kỹ sư Điện tử, lập đội với vài tên tri thức khác, và Công ty Thiết kế Hệ thống An ninh Mackey chào đời. Từng là trộm cắp nên anh có lợi thế độc nhất khi thiết kế các chương trình giám sát và chống giám sát, nhưng đây không phải là điều anh kể với các khách hàng tiềm năng. Thay vào đó anh khoe giai đoạn trong

đội biệt kích ra. Nó có xu hướng gọi được nhiều tin tưởng hơn. Vậy nên anh rất biết ơn nếu em giữ thông tin ấy cho riêng mình thôi.”

Nụ cười khen ngợi trong bóng tối của cô khiến phần nam tính của anh đập dồn dập và nhức nhối đau đớn. Anh phải kể nốt chuyện rồi quay về với việc quyền rũ cô trước khi anh phát nổ. “Thế đó, em yêu”, anh kết luận. “Câu chuyện đời anh đây. Anh là hàng hóa hư hỏng, nhưng anh có thể vờ tốt đẹp khi cần. Tiền bạc lấp liếm được rất nhiều thói hư tật xấu.”

Cô thu mình, nép vào anh. “Anh rất hoài nghi.”

Anh khịt mũi. “Phải rồi.” Anh xòe rộng hay tay và ôm lấy cặp lông mày xinh đẹp của cô. “Vậy thì sao? Em còn cần biết thêm gì về anh trước khi anh làm em lên đỉnh lần nữa không?”

Cô xoay người trong vòng tay anh, bầu ngực mềm mại áp vào ngực anh khi cô ôm anh, hôn quai hàm của anh. “Em rất tiếc về mẹ anh”, cô thì thầm, giọng nghèn nghẹn.

Anh quay mặt đi tránh những nụ hôn dịu dàng của cô. “Đừng thương hại anh, bởi anh sẽ lợi dụng tình thương đó đây, anh hứa với em”, anh nói một cách thô

lỗ. “Anh là một thằng cơ hội, em đừng bao giờ quên điều đó.”

Cô tì trán vào trán anh và run rẩy với một tiếng cười khế. “Nếu anh cơ hội đến thế thì sao còn cảnh báo em?”

“Quý tha ma bắt anh đi nếu anh biết”, anh lầm bầm. “Phải có người cảnh báo cho em thôi, anh đoán thế.”

[©DTV](#)

Cô tập trung vào những câu hỏi của mình đến mức gần như không nhận ra anh đã cởi hần quần bó và giờ đang cởi đến

tất của cô. “Anh vẫn còn giữ liên lạc với ông Hank chứ?” Cô hỏi.

“Ông Hank mất năm năm trước rồi. Ung thư gan.” Anh ném đồng quần áo của cô xuống sàn.

“Em xin lỗi”, cô nói. “Vậy bây giờ... anh còn người thân nào không? Cô, chú, ông bà? Không ai à?”

Anh do dự. “Không.”

“Nhưng... anh từng có?” Giọng cô nhỏ dần thành sự im lặng dò hỏi.

Nửa giây do dự của anh là một sai lầm. Cô nhanh trí, thông minh và chăm chú lắng nghe đến mức cô đã cảm thụ được hồ đen lờm chờm ở nơi Jesse từng trú ngụ trong anh. Một vị trí mà anh không sẵn lòng đi tới.

Đến lúc đánh lạc hướng rồi.

Anh tóm lấy cổ tay cô và đặt chúng lên ghế, đẩy cô ngã ra sau cho tới khi cô cong người trước mặt anh. Anh cúi xuống, đẩy hai đùi cô ra rộng hơn. “Giờ kể chuyện hôm nay hết rồi, em yêu ạ.”

Cô vươn tay lên tóm chặt áo khoác của anh, thở dốc khi anh dịu dàng đưa

ngón tay vào trong cô. “Em có đau không?” Anh hỏi. “Hôm qua anh đã khá thô bạo với em.”

“Em ớn.” Raine túm lấy vạt áo trước của anh và đưa người trên tay anh. “Em yêu những gì anh làm với em. Xin đừng dừng lại.”

“Thế còn lời đề nghị của anh thì sao?” Anh đùa nghịch cô, hòa nhịp với những chuyển động hăng hái của hông cô. “Em sẽ vứt bỏ Lazar và đi theo anh chứ?”

Tay cô run rẩy, nắm chặt áo anh. “Em không cần người bảo vệ, Seth ạ”, cô thì

thầm. “Em có thể tự chăm sóc cho bản thân.”

Anh dịu dàng đưa đẩy mình trong một hành động vuốt ve chậm rãi, đầy kiểm soát. “Anh không thấy thế đâu, em yêu.”

Cô quần quai, chờ đợi trên ghế, cho tới khi cả hai đều chắc chắn là cô còn muốn nó nhiều như anh. Anh muốn tuyệt đối sẽ không có nghi ngờ nào giữa họ.

“Nghe anh nói như thế em cần được bảo vệ khỏi anh vậy.” Cô khẽ cười lo lắng khi anh nâng cô vào đúng vị trí.

“Phải rồi, có lẽ em nên được bảo vệ khỏi những kẻ giống anh”, anh nói, thậm chí chẳng thèm che giấu vẻ đắc thắng trong giọng mình. “Nhưng em không được bảo vệ, Raine. Và em biết sao không?”

“Sao cơ?” Cô van xin, kéo anh, mắt đờ đẫn. “Sao nào?”

“Đó là vận rủi của em đây, bé cưng.”

Anh vào trong cô với một cú đẩy thật sâu và mạnh bạo.

Họ ôm chặt lấy nhau hồi lâu, ướm dầm,

thở hân hân. “Chúa ơi”, cuối cùng Seth nói. “Anh ướt sũng rồi.”

Cô hôn trán anh, nếm mồ hôi mặn mặn của anh trên môi mình. “Đáng ra anh phải cởi áo khoác, chàng ngốc.”

“Chẳng nghĩ đến việc đó nữa.”

Cô siết chặt tay chân quanh anh, ôm anh vào ngực mình và vuốt ve mái tóc ướt đầm của anh. Anh thở dài mãn nguyện. Cô nhắm mắt lại, cố khắc sâu khoảnh khắc thân mật hoàn hảo này trong trí nhớ. Cô ước gì mình có thể kéo dài nó tới vô tận, nhưng thực tại đang đến gần, như cái cách gió lạnh vẫn lùa vào bên

dưới những tấm chăn ấm áp nhất.

Anh đặt một nụ hôn lên vai cô và ngẩng đầu dậy. “Đi đóng vali đi. Bây giờ anh sẽ đưa em tới ở tạm một khách sạn nào đó, nhưng anh sẽ thuê một nơi khác cho em ngay khi đại lý môi giới bất động sản mở cửa. Em thích khu nào của thị trấn hơn?”

Cô cứng người lại. “Chờ đã, Seth. Từ từ đã nào. Em không nghĩ...”

“Không nghĩ gì?” Giọng anh sắc nhọn.

“Em không nghĩ em phù hợp với việc

làm tình nhân.”

“Được thôi, không sao. Hãy quên việc làm tình nhân của anh đi. Đi với anh thôi. Làm bất kỳ điều gì em muốn. Em có thể tìm căn hộ của riêng em. Và em có thể tìm thấy một công việc tử tế hơn trong vòng mười phút. Nhưng đóng gói đồ đạc của em ngay đi. Bình minh sẽ sớm đến, và khu vực này sắp thức dậy.”

Lời nói của anh ngụ ý quyết định của cô đã chìm vào quên lãng, nhưng sự im lặng thận trọng của anh nói khác. Anh chờ đợi, khi một phần cơ thể anh vẫn ở sâu trong cô. Cô cựa quậy bên dưới anh. Anh thật áp đảo.

Thật cảm ơn. Cô muốn cười vào sự châm biếm đó. Từ một nạn đói biến thành yến tiệc của một kẻ háu ăn. Trước, sau, ngang, áp vào tường, trong phòng tắm. Cô thấy mình nằm xoài bên dưới cơ thể to lớn, tuyệt đẹp của Seth, đạt cực khoái liên tục cho tới khi lạc lối trong hạnh phúc. Đúng là một công việc hứa hẹn. Cô có thể nói với những bóng ma quá khứ rằng, cô không có lựa chọn nào khác. Xin lỗi mấy người nhé. Không cần bận tâm đến hành trình đi tìm sự thật và công lý, cô sẽ bị bế lên và đặt nằm xuống.

Không, cô không thể thoát đi dễ dàng

như thế. Seth không thể nào bảo vệ cô khỏi những gì có trong đầu cô. Ác mộng của cô, quá khứ của cô, định mệnh của cô. Không ai có thể cứu cô trừ chính bản thân cô.

Cô nhìn vào đôi mắt nheo lại của anh, cảm nhận được anh muốn bao bọc cô đến chừng nào. Điều đó khiến mắt cô dâng trào những giọt nước nóng hổi. Cô siết chặt vòng tay quanh cổ anh và hôn anh với sự biết ơn thâm lắng.

“Em xin lỗi, Seth. Em không thể đi cùng anh”, cô nói. Sự căng thẳng tụ lại trong cơ thể anh như chuẩn bị lâm trận. “Không”, cô nói sắc bén hơn. “Không có

nghĩa là không, Seth. Em không thể bỏ việc ngay lúc này. Và em không thể đi cùng anh. Cảm ơn vì đề nghị giúp em, nhưng không.”

Vẻ dịu dàng trên mặt anh đã biến mất. Giờ trông anh cực kỳ căng thẳng và giận dữ. “Vì sao lại không?”

Cô chạm vào má anh, thầm ước bằng cả trái tim rằng cô dám phò thác bí mật cho anh. “Em có lý do riêng”, cô nói lặng lẽ.

Anh tránh tay cô, rút mình ra khỏi cơ thể cô. Anh cài quần jean rồi mò mẫm xung quanh, thu thập quần áo của cô. Anh

ném mớ quần áo lộn xộn lên người cô.
“Mặc đồ tử tế đi.”

Cô ôm chặt chúng vào ngực, lạnh người trước vẻ chua cay trong giọng anh.
“Đó là tất cả những gì anh có thể nói à?”

“Nếu anh van vỉ như một con cún thì liệu có thay đổi được suy nghĩ của em không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì về đi. Anh có việc phải làm.”

“Lúc ba giờ sáng?”

“Ừ.” Anh không nói gì thêm.

Cô bắt đầu lộn quần áo và mặc chúng vào. Mồ hôi hạ nhiệt dần trên cơ thể, khiến cô mặc đồ khó khăn hơn. Anh chờ đợi, hung dữ, im lìm cho tới khi dây giày đã được buộc và khóa đã được kéo. Anh bật khóa cửa, ra khỏi xe. “Em ra đi.”

“Seth...”

Anh thò tay vào trong, nắm chặt cánh tay cô, kéo cô ra. “Em cầm chìa khóa nhà chưa?” Anh hỏi. “Cho anh xem.”

Cô rút chìa khóa ra khỏi túi áo khoác, run rẩy trong gió lạnh.

“Đi vào trong đi. Anh muốn nhìn cửa khóa trước khi đi.”

Anh ngồi vào xe và cô đứng đó trên đường, đông cứng tại chỗ. Đôi chân run lẩy bẩy khiến cô không dám cử động. Cô sợ rằng mình sẽ ngã dập mặt mặt. Động cơ xe gầm gừ tỉnh giấc. Kính cửa sổ xe trượt xuống. “Lê thân vào nhà đi, Raine.”

Giọng điệu cộc cằn của anh làm cô bức bối. “Đừng có ra lệnh cho em, Seth.”

“Nếu anh phải vác em vào trong đó thì anh sẽ làm, nhưng nói cho em biết, điều đó sẽ khiến anh tức điên lên đây.”

Cô lùi lại, giơ hai tay lên, không thể chịu đựng vẻ lạnh lùng trên mặt anh lâu hơn được nữa. Cô vội vã đi vào nhà, khóa cửa lại sau lưng, và ngó ra ngoài cửa sổ. Anh nhìn cô, gật đầu, rồi lái đi. Cô nhìn đèn pha của anh biến mất cuối đường.

Raine ngồi sụp xuống trên thảm. Vai cô run run nhưng vì cảm xúc gì thì cô không dám chắc. Tình huống này có vẻ sẽ hiệu triệu những giọt nước mắt nhưng gần đây cô khóc nhiều đến mức nước mắt

cũng cạn khô rồi.

Rồi cô chợt nhận ra rằng, sau từng ấy đam mê và mãnh liệt trong buổi hò hẹn đó, anh vẫn chưa cho cô số điện thoại.

Sau cùng cô lại đành bật cười.

Chương 10

Victor nhấp một ngụm brandy và nhìn lên bầu trời. Mặt trăng nhô lên, lấp ló qua những ô cửa sổ răng cưa giữa các

đám mây. Nó rọi sáng mặt nước vài giây ngắn ngủi rồi lại biến mất.

Mười hai giờ đêm đã qua từ lâu nhưng ông hiếm khi ngủ được khi gần đến lúc trăng tròn thế này. Gió thổi lạnh buốt nhưng ông đang hân hoan đến mức không quan tâm. Sau cùng thì cô cháu của ông cũng không phải là một con thỏ nhút nhát. Con bé cần được gọt dũa, nhưng nguyên liệu thô đã đủ hết ở đây. Có lẽ con bé thật sự là con gái ông cũng nên. Chắc chắn con bé không sở hữu thứ tinh thần từ Peter tội nghiệp, còn Alix thì chỉ giỏi ồn ào và khoác lác chứ sức mạnh lẫn linh hồn đều rỗng không.

Chiến lược làm con bé cứng cỏi hơn của ông có vẻ đang diễn biến hết sức thuận lợi. Gặp gỡ Mackey giúp con bé khá khảm lên nhiều. Nó đã công khai chống đối ông, con nhóc hư hỏng. Nó đã đuổi ông ra khỏi nhà của nó. Tuyệt vời làm sao. Cả cơ thể ông thức tỉnh một cách dễ chịu, ngân nga vì phấn khích. Tối nay là một tối để ăn mừng.

Ông dốc cạn cốc brandy rồi đi vào trong, đưa cốc cho cô giúp việc đang đứng chờ. “Bảo Mara mười phút nữa tới phòng tôi”, ông nói mạnh mẽ.

Tiếng gõ cửa khe khẽ của cô ta vang lên trước khi ông cởi xong đồ. Ông để cô

ta chờ cho tới khi mặc xong áo choàng và ngồi xuống cái ghế ưa thích nhất của mình, chỉnh hướng để nhìn thấy rõ cả cửa sổ lẫn gương. “Vào đi.”

Cô ta nhẹ nhàng vào phòng, chân trần, mái tóc đen dài xõa tung quanh vai. Cô ta đang mặc một cái áo choàng lụa ngắn màu đỏ thẫm, thắt dây lưng quanh eo. Cô ta chậm rãi đi về phía ông, mặt nở một nụ cười gợi dục, chào đón và dừng lại cách ghế của ông vài bước chân, chờ lệnh. Nhân viên của ông được huấn luyện hết sức kỹ càng.

Ông ngắm nghía cô ta hồi lâu, thích những gì mình nhìn thấy. “Cởi áo”, ông

ra lệnh.

Cô ta giật dây lưng và nhún vai. Chiếc áo tuột khỏi bờ vai sáng bóng, trong một giây ngọt ngào, làn vải mượt mà bị mắc lại trên núm vú nâu sẫm chắc của cô ta. Nó cũng thoáng kẹt lại nơi đường cong trên hông cô ta rồi im lặng rơi thành đồng quanh đôi chân.

Móng chân mạ vàng, ông nhận thấy. Ông thích tiểu tiết đó. Ông không thích nhẵn chân nhưng lúc này điều đó có thể cho qua. Mai ông sẽ bảo với quản gia sau. “Quay lại”, ông nói.

Cô ta làm theo một cách duyên dáng,

nâng tóc lên và ưỡn lưng. Các cơ bắp căng lên rồi thả lỏng, ngực hoàn hảo. Nguồn năng lượng đang găm ghè gay gắt trong cơ thể ông tụ lại thành một khối. Khoảnh khắc này rất phù hợp.

Victor ra hiệu cho cô ta quỳ xuống trước mặt rồi ngả lưng ra sau. Cô ta mỉm cười hứa hẹn quyến rũ với ông. Ông lấy làm thích thú và ấn tượng với kỹ thuật của cô ta. Cô ta táo bạo nhưng không kém phần duyên dáng. Trên tất cả, cô ta biểu hiện sự nhiệt tình tự nguyện, và hứng thú với hành vi này. Ông đánh giá cao điều đó, dù là thật hay giả. Ông sẽ bảo quản gia thưởng thêm cho cô ta. Ông châm một điếu thuốc lá. Mắt Mara lấp

lánh dò hỏi. Ông gật đầu, ra hiệu cho cô ta tiếp tục.

Sự mờ ảo của căn phòng đột nhiên khiến ông cảm thấy ngọt ngào. Ông bật đèn lên nhưng điều đó liền bộc lộ là một hành động không khôn ngoan chút nào, vì nó làm nổi bật khuyết điểm trán thấp, mũi nhỏ của Mara. Bộ dạng trang điểm của cô ta, dưới ánh đèn, có vẻ chói mắt.

Ông nhắm mắt, chặn lại mọi hình ảnh và thấy mình nghĩ về cô cháu gái. Cuộc hò hẹn của con bé với Mackey nhất định là một trải nghiệm tốt đẹp. Hay ít nhất, cực kỳ mãnh liệt, thứ trải nghiệm duy nhất đáng giá, theo ý kiến của ông. Ông

vẫn vợ tự hỏi, liệu Mara có còn đở mắt được không? Ông mở mắt và quan sát, trước sự thành thạo của cô ta, ông khá nghi ngờ điều đó.

Những suy nghĩ mâu thuẫn ấy đè nặng lên ông, đe dọa cả tâm trạng lẫn trạng thái phản kích của ông. Ông cố đuổi chúng đi nhưng một ý tưởng giật mình lại đang hình thành trong đầu ông, và lộ bịch đến mức không thể lờ đi nổi.

Ông ghen tỵ với cô cháu vụng về, ngu dốt, vô tội của mình. Con bé đang lơ lửng giữa những phép màu và thảm họa. Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra với nó. Bất kỳ điều gì. Cuộc sống nguy hiểm và

mãnh liệt của nó cách xa sự trống rỗng mà ông phải đối mặt hằng ngày đến cả nghìn thế giới.

Ông rung mình đau đớn khi Mara đưa ông lên đỉnh. Sự im lặng tuyệt đối phủ lên người ông.

Khi ông mở mắt ra, điều thuốc của ông chỉ còn là một mẩu tro chực rơi. Mara thì đang cố che giấu sự lo sợ trong đôi mắt. Ông kéo áo choàng vào. “Cô đi được rồi”, ông nói cộc lốc.

Cô ta nhòe dấy, trông hơi bị tổn thương, nhưng cô ta quá chuyên nghiệp để đưa ra bất kỳ lời phản đối nào. Cô ta

đi mà không nói thêm một lời.

Ông nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.
Sự lạnh giá trong ông tăng lên.

Gọi Mara đến là một sai lầm. Đôi khi tình dục làm vơi đi cảm giác chán chường, đôi khi lại khiến cảm giác ấy càng trở nên mãnh liệt. Không may thay, trong giai đoạn hưng phấn ban đầu, người ta không thể phân biệt một trong hai vế. Có lẽ nên bỏ hẳn chuyện chăn gối, ông nghĩ, với cảm giác nuôi tiếc mãnh liệt. Nó không còn đáng để mạo hiểm nữa. Ngăn cấm hứng thú của bản thân thật mệt mỏi, nhưng đến thời điểm này, nuông chiều bản thân cũng mệt mỏi

chẳng kém.

Ông thoáng có cảm giác bức dọc trước sự lạnh lùng và thô lỗ mình dành cho Mara. Cô ta đã làm hết mức có thể và tình huống này không phải lỗi của cô ta. Dầu vậy, cô ta sẽ được trả công hậu hĩnh bù cho những cảm xúc bị tổn thương. Ông gạt suy nghĩ đó sang một bên, rót cho mình một cốc whiskey rồi nhắm nháp, ngắm nhìn vẻ đẹp tiêu điều của trăng trên mặt nước.

Ông biết điều gì sắp xảy ra. Cảm giác lạnh lẽo sẽ chuyển thành cơn nhức nhối sâu thẳm. Cơn nhức nhối sẽ lan rộng, làm ông vỡ nát cho tới khi ông phải đối diện

với một vực sâu trống rỗng. Trong những đêm như thế này, mặt trăng thật lạnh lẽo, gương mặt lạnh lùng chứng kiến tất cả, ghi nhớ tất cả, không tha thứ cho bất kỳ điều gì. Thỉnh thoảng ông bị cám dỗ sử dụng thuốc để xua đi cơn nhức nhối và trống rỗng ấy, nhưng dù sao ông cũng thích sự bức bối mãnh liệt này hơn là đám mây mù sinh ra từ thuốc phiện hoặc rượu. Ông tự hỏi, liệu Raine có thừa kế khả năng ngoại cảm qua giấc mơ của dòng họ Lazar hay không?

Nó là món quà tương đối phiền phức đối với một người như ông.

Nếu đánh lạc hướng bằng tình dục

không còn là giải pháp khả thi, thì ông cần thứ gì đó để hấp dẫn và giải trí cho bản thân. Ông đã rơi vào trạng thái nhạt nhẽo suốt từ sau vụ Cahill bất hạnh, thời kỳ tạm ngưng các hoạt động phi pháp này khiến ông khó chịu. Có lẽ đến lúc quay lại thu thập rồi. Không phải thu thập những báu vật mà ông có trong hầm trữ, dù rất nhiều món đồ trong số đó là vô giá. Sở thích thật sự của ông là thu thập con người.

Ông luôn có tài tìm kiếm và khai thác điểm yếu của con người. Những vũ khí giết người bị đánh cắp chỉ là một biến thể mới từ một chủ đề cũ, trói buộc người khác vào với ông bằng bí mật và

tội lỗi. Ông yêu quyền lực, yêu cảm giác nắm quyền kiểm soát.

Bộ sưu tập của ông rộng lớn và đa dạng nhưng dạo gần đây ông đã chán việc thu thập những con người nổi tiếng và trụ cột của cộng đồng. Dạo này ông đang ngẫm nghĩ về ý tưởng thu thập những sinh vật nguy hiểm hơn, khó dò hơn vào vườn thú tư của mình. Ngoại lai là tốt nhất. Bí mật chủ chốt của những người như vậy thì càng xấu xí, càng nguy hiểm. Tương đối giống ông.

Chính động cơ đó đã khiến ông có dính líu tới Kurt Novak. Novak là sinh vật ngoại lai nhất mà ông từng cố gắng

thu thập. Giống như đang cầm đuôi một con rắn độc rồi vung vẩy - người ta phải duy trì một lực ly tâm không đổi. Dầu vậy, khi thu thập thành công, Victor sẽ có lợi thế trước ông bố quyền lực của Kurt, Pavel Novak, người Hungary, và cũng là một trong những tên trùm giàu có, mang tầm ảnh hưởng nhất trong giới mafia Đông Âu ngày một lớn mạnh với tốc độ vũ bão. Phần thưởng đó hấp dẫn đến khó có thể chối từ, kèm theo khả năng giải trí và lợi nhuận vô tận.

Nỗ lực gần đây của ông bị sự xía mũi không đúng lúc của Jesse Cahill phá hỏng. Novak đã tức điên lên vì vụ đó. Giăng bẫy và tàn sát đặc vụ ngầm ấy gần

như chẳng xoa dịu được hẳn.

Victor đã thật sự hối tiếc về cái chết bất bu^oc của Cahill. Giết người chưa bao giờ hợp khẩu vị của ông, còn Cahill là một chàng trai trẻ đáng mến, những cậu ta cũng biết rõ mình phải đương đầu với ai. Cậu ta đã quăng xúc xắc và thua cuộc. Ông mừng vì mình không có mặt ở buổi hành quyết Cahill. Sở thích của Novak rất kỳ dị, mà nói thế là còn nhẹ.

Dẫu vậy, ông đã thấy cảnh đó trong giấc mơ của mình. Càng bất hạnh hơn.

Để khởi động một trò chơi mới, ông phải đánh cược một trong những giấc mơ

của mình. Ông hiếm khi làm vậy bởi bản chất khó đoán của các giấc mơ kỳ bí. Nó có thể phản bội ông bất kỳ lúc nào. Ở đó tồn tại rủi ro và phần thưởng. Tâm trí ông thêm thường nắm lấy ý tưởng đó, ngay lập tức giải phóng ông khỏi cơn nhức nhối và trống rỗng. Ông đã cẩn thận vạch ra đường đi nước bước cho kế hoạch này suốt nhiều tháng trời, kể từ khi các giấc mơ về Corazon bắt đầu.

Ông châm một điếu thuốc rồi với lấy điện thoại.

Đường dây thông sau hồi chuông thứ tư. “Chào, Victor. Tôi ngạc nhiên vì ông có gan gọi cho tôi vào giờ này.”

“Chào buổi tối, Kurt. Tôi tin là cậu vẫn khỏe?”

“Chỉ vì ông bị mất ngủ không có nghĩa là ông buộc tôi phải mất ngủ với ông.” Giọng nói lạnh lùng, cụt lủn của hắn phảng phất chút trọng âm.

“Tôi xin lỗi, nhưng vài cuộc trò chuyện không thích hợp để tiến hành giữa ban ngày. Tự bản thân chúng đã thuộc về bóng tối.”

Novak gầm gừ. “Tối nay tôi không có kiên nhẫn nghe mấy câu chuyện lảm nhảm

huyền bí đâu, Victor. Đi thẳng vào vấn đề đi. Tôi tin rằng đây là đường dây an toàn.”

Victor mỉm cười nhìn lên các đám mây sáng lấp lánh. “Tất nhiên rồi, Kurt. Cậu đã nghe nói về vụ mất tích gần đây của khẩu Corazon chưa?”

Sự chú ý của Novak đột ngột tăng vọt như được nạp điện qua đường dây điện thoại. “Ông có liên quan gì tới vụ đó sao, Victor?”

Victor nhả một hơi thuốc lá, nhắm nháp sự hứng thú mãnh liệt của hắn. Nhử thịt sống trước mặt một con thú điên như

Novak là môn thể thao hấp dẫn nhất trên đời. “Tôi thú nhận là có. Cậu không thể tưởng tượng tôi đã phải nhờ vả bao nhiêu mới kiếm được vật đó đâu. Tôi phải đè ép cả một hệ thống mối quan hệ mất cả một đời xây dựng thì mới ra được đây.”

“Tôi có thể hình dung điều đó. Tôi chỉ không hình dung được vì sao”, Novak nhận xét. “Nhưng tôi cho là ông sẽ khai sáng cho tôi thôi. Khi nào ông thấy thích.”

“Đề đầu tư, tất nhiên rồi. Có vô số người mua tiềm năng, nhưng tôi muốn mời cậu đầu tiên, tất nhiên. Tôi biết rõ cường độ cảm tình cậu dành cho quý cô

trẻ tuổi kia.”

Novak im lặng hồi lâu. “Ông mất trí rồi hả?” Hấn hỏi bằng giọng bình thản.

“Không hề. Tôi chỉ nghĩ cậu muốn được đánh tiếng trước khi khẩu súng lặn mất tăm vào một bộ sưu tập cá nhân vô danh nào đó. Tất nhiên, đó là quyết định của cậu, nhưng cậu nên hiểu rằng khẩu súng đó liên hệ tới một vật khác mà tôi chắc chắn thậm chí còn gây được nhiều hứng thú hơn nữa ở cậu. Và tiện thể, cả với cha cậu nữa.”

“Đó là?”

“Một cuộn video”, Victor nói êm ái.

“Sao?” Novark thúc giục ông một cách nóng nảy. “Nhả nốt ra đi.”

Victor nhắm mắt lại, gọi các hình ảnh lên. Ông bắt đầu nói bằng giọng trầm, mơ màng. “Cô ta nhìn qua lỗ nhòm và không vui khi thấy người đứng sau cánh cửa. Cô ta đuổi hắn đi nhưng vị khách của cô ta không chùn bước. Hắn tự mình mở khóa và đẩy cửa, xô ngã cô ta xuống sàn. Mái tóc đen dài của cô ta ướt đầm. Cô ta mặc một cái áo choàng lụa màu trắng. Hắn xé nó. Cô ta trần truồng bên dưới cái áo. Mọi thứ trong căn phòng đều màu trắng, ngay cả cái bình tuy líp trên cái tủ

thấp dưới gương. Cô ta nhìn thấy thứ mà hấn rút ra khỏi áo choàng... và bắt đầu gào thét.”

Ông dừng lại. Novak không nói gì. Ông tiếp tục.

“Người tình của cô ta đi ra khỏi phòng ngủ, trần truồng, tay cầm một khẩu Walther PPK mà rõ ràng không hề biết cách dùng. Vị khách bí ẩn rút một khẩu súng nhỏ kỳ lạ ra khỏi túi áo, nhắm mục tiêu rồi bắn thẳng vào mặt anh ta. Anh ta ôm chặt cổ họng, ngã bật ngửa vào tường và trượt xuống sàn, vẫn sống, lạnh lặn để trở thành kẻ thế tội sau này. Vị khách bí ẩn quay lại với người phụ nữ trẻ, cô ta

đang cố gắng đứng dậy.” Ông dừng lại.
“Tôi có cần kẻ tiếp không?”

“Bằng cách nào?” Novak rít lên.

“Bằng cách nào không quan trọng”,
Victor gắt hấn. “Điều quan trọng là có
vài bản sao của cuộn băng đó tồn tại, ở
nhiều chỗ khác nhau, kèm theo hướng
dẫn cách xử lý chúng nếu tôi chết yểu.
Dù tôi không hề nghi ngờ tình bạn của
cậu, Kurt ạ.”

“Vậy ra ông là kẻ gọi điện thoại ẩn
danh đã phá hoại kế hoạch trả thù hoàn
hảo của tôi.” Giọng Novak êm ái đầy thù
hằn. “Tôi muốn gã đàn ông đó ngồi sau

song sắt cả đời, Victor. Vì dám chạm vào cô ấy.”

“Đến tôi thỉnh thoảng cũng phải chịu sự tấn công của lòng vị tha”, Victor lầm bầm. “Có vẻ ném Ralph Kinnear cho bầy sói cũng tương đối quá đáng rồi.”

“Ông có biết mình đang đương đầu với ai không, Victor? Ông thật sự dám chơi với tôi đấy à?”

“Lần gần đây nhất cậu cư xử hư hỏng, cha cậu đã cương quyết bắt cậu phải thu mình lại, đúng không nhỉ?” Victor hỏi. “Tổ chức của ông ta đang gặp vấn đề về hình ảnh. Việc cậu con trai ngang ngạnh

có dính líu vào vụ giết người ghê rợn mà nạn nhân là một siêu mẫu nổi tiếng chắc chắn sẽ làm ông ta phiền lòng. Hãy hình dung đến sự cuồng loạn của giới truyền thông. Đúng là rối trí nhỉ.”

Novak im lặng hồi lâu. “Ông muốn bao nhiêu tiền cho cuộn băng đó?”

“Đừng vô vị thế, Kurt. Chuyện này không phải vì tiền. Cuộn băng đó không phải để bán. Chúng sẽ ở trong bộ sưu tập riêng của tôi. mãi mãi.”

Trong sự im lặng căng thẳng xuất hiện sau đó, ông cảm nhận điều gì đó như một thứ thuốc phiện xuất hiện trong cơ thể,

niềm phấn khích hả hê khi có một nước đi xuất sắc trong một trận chiến quyền lực. Chẳng có đoạn băng nào cả, và cũng chưa bao giờ tồn tại. Ông phải cẩn thận với cách dùng từ khi ông sử dụng thông tin mà mình thu thập được từ một giấc mơ, thứ tự thời gian thường bị hy sinh cho sự trù tượng đầy sắc màu. Sau nhiều năm trời, ông đã học được cách bù đắp cho biến số đó.

“Ông muốn gì, Victor?” Sự kiểm soát của Novak đã quay lại, giọng thản nhiên như thể đang hỏi Victor thích loại brandy nào.

“Tôi muốn lấy lại vị trí đặc quyền

trong nhóm kinh doanh của cậu, Kurt. Tôi chỉ muốn cậu bù đắp cho phí tổn của tôi. Tất nhiên, nếu cậu muốn có khẩu súng. Năm triệu là đủ. Và tất nhiên, vấn đề đó sẽ chỉ có đôi ta biết.”

“Ông còn điên rồi hơn cả tôi.” Giọng Novak mang một vẻ ngưỡng mộ miễn cưỡng. “Tôi sẽ sắp xếp một buổi hẹn cho ông với đại diện của tôi.”

“Tôi đã rất vất vả mới lấy được món đồ này cho cậu đây, Kurt”, Victor nói êm ái. “Tôi muốn gặp riêng cậu.”

Đồng nghĩa với việc bước vào nhóm người được thấy khuôn mặt mới của

Novak. Bước tiếp theo trong trò chơi. Ông ta chờ đợi, nín thở.

“Thật ư, Victor?” Novak hỏi chậm rãi. “Ông có phát hiện chuyện xảy ra mười tháng trước đã tổn của tôi cả một gia tài chứ. Tôi buộc phải về ở ẩn, tái tạo cấu trúc khuôn mặt. Tôi không hứng thú kinh doanh với những người có hệ thống an ninh yếu kém như vậy. Nếu chuyện này còn đổ bể như chuyện lần trước thì tôi sẽ hủy diệt ông.”

“Hiểu rồi”, Victor làm bầm, mỉm cười nhìn mặt trắng. Tâm trạng vui vẻ của ông đã hoàn toàn khôi phục. Không gì xua đuổi sự chán nản đang gặm nhấm

ông hiệu quả hơn lời đe dọa từ một con dã thú loạn trí.

“Tiện thể, tôi đang định hỏi thăm ông đây. Về tạo vật đáng yêu ông cho vào ở trong ngôi nhà trên đường Templeton. Tôi đang say mê cô ta đây. Cô ta khác xa sở thích thông thường của ông.”

Một cơn sốc khó chịu râm ran chạy khắp cơ thể Victor. “Cô ta làm sao?” Ông nhẹ giọng hỏi.

“Ông không phải người duy nhất quan tâm đến công việc của bạn bè đâu. Tôi đang nhìn vào ảnh của cô ta khi chúng ta nói chuyện đây. Cô ta có một vẻ tươi

sáng thuần khiết. Tuyệt đẹp. Nhưng nếu tôi là ông, tôi sẽ tăng tiền mua quần áo cho cô ta.”

“Cô ta đã ba mươi ba rồi, Kurt”, Victor nói, cộng thêm năm tuổi cho Raine. “Bạn thích con gái khi vẫn còn vẻ trẻ trung cơ mà.”

“Ba mươi ba hử? Kỳ lạ nhỉ. Cô ta trông trẻ hơn đến mười tuổi.”

“Ba mươi ba”, Victor nói quả quyết.

“Ông biết không, cô ta đang ngủ với một gã đàn ông khác sau lưng ông đây”,

Kurt nói, đây thích thú.

“Thật à?”

“Ngay tối nay đây, bạn thân mến. Chưa đầy một tiếng trước. Cô ta trông giống thiên thần nhưng vẫn chỉ là một con điếm dâm đẳng bản thủ như mọi đứa con gái khác. Ở ghế sau của một cỗ xe thể thao, ngay trên đường. Nguồn tin của tôi cho biết tên ngựa đực khỏe mạnh của cô ta đối xử với cô ta khá thô bạo. Và cô ta rất ồn ào khi tận hưởng điều đó. Hãy ghi nhớ điều này vào lần thăm tới của ông, có lẽ cô ta sẽ không phải tìm thỏa mãn ở chỗ khác nữa.”

“Cậu thật tử tế khi truyền thông tin đó cho tôi.”

Chắc chắn Novak có thể đánh hơi thấy sự bất an của ông, hẳn ta là một con quái vật xảo trá. Trong số tất cả những kịch bản khả thi, đây là điều ông không lường trước được: Novak có hứng thú với cháu gái ông. Kịch bản tuyệt đối khó chịu.

“Tất nhiên, nếu ông muốn cô ta nhận ra sai lầm, tôi sẽ rất vui sướng được hướng dẫn cô ta”, Novak đề nghị êm ái. “Ông biết rõ đó là chuyên ngành đặc biệt của tôi mà.”

“Và cướp mất niềm vui đó của chính

tôi sao?” Victor phát ra một tiếng cười ngắn. “Không, cảm ơn cậu, Kurt. Tôi sẽ tự mình xử lý tình huống này.”

“Nhớ cho tôi biết nếu ông đổi ý. Khoản này thì ông đạo đức hơn tôi, nhưng chúng ta có thể thiết lập trước giới hạn, nếu ông thích. Sẽ không có một vết tích nào trên cơ thể đáng yêu của cô ta, nhưng tôi đảm bảo với ông, quý cô trẻ trung đó sẽ không bao giờ chống đối ông nữa.”

Hình ảnh đáng sợ về tám thảm trắng vương đầy máu của Belinda Corazon hiện lên trong đầu Victor. “Tôi sẽ suy nghĩ”, ông nói.

“Ông biết rõ là tôi sẵn lòng chi trả thế nào cho các trò tiêu khiển rồi đây, Victor”, Kurt nói thêm. “Hắn sẽ rất đáng giá đối với tôi. Thậm chí còn có thể thuyết phục tôi chia tay khẩu súng lục mà ông đã vô cùng ngưỡng mộ ở San Diego năm ngoái nữa kìa. Hung khí trong vụ án mạng - tự tử lưng danh năm 1989 của John F. Higgins, nhớ chứ? Tôi đã trả hai trăm nghìn đô, dù nó đáng giá gấp đôi con số đó. Nghĩ kỹ đi. Còn về vụ kia... ông sẽ sớm nghe tin của tôi.”

Điện thoại dập. Đường dây bị ngắt.

Victor đặt điện thoại xuống, sốc khi

cảm nhận các dấu hiệu sinh lý học sợ hãi trong cơ thể mình. Mồ hôi lạnh, run rẩy, khó chịu ở bụng, tất cả. Ông gần như đã quên mất cảm giác đó, lâu lắm rồi mới có lại.

Ông không còn nhớ cảm giác lo lắng thay ai đó từ rất lâu rồi. Ông kinh hoàng khi nhận ra mình thật sự quan tâm đến cô bé đó. Bản thân ông chơi đùa với Novak thì chẳng sao. Ông là một ông già cay nghiệt, thất vọng, chán chường và chán sự giàu sang của chính mình, ông chẳng có gì để mất hết.

Nhưng phôi bày cô cháu gái của ông trước sự quan tâm độc hại của Novak thì

lại khác. Tôi luyện cho cứng cỏi và gan dạ hơn thì cũng tốt thôi, nhưng con bé không được chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với một đối thủ hiểm độc như vậy.

Ông được an ủi phần nào bởi sự thật rằng Mackey mê mẩn con bé. Nếu bản năng giống đực nguyên thủy của anh ta bị khuấy động, anh ta sẽ tạo nên một bức tường thành khó vượt qua để che chắn cho con bé. Mà bản năng đó bị khuấy động một cách rõ ràng.

Làm tình huyên náo ở ghế sau một chiếc xe thể thao. Trong khu dân cư. Một nụ cười miễn cưỡng cong lên trên môi ông.

Con nhóc hư hỏng. Con bé đang trưởng thành một cách tuyệt vời.

“Ái chà, ái chà, ái chà. Nhìn xem ai cuối cùng cũng quyết định cho chúng ta chiêm ngưỡng dung nhan cao quý của mình kìa.” Bà Harriet bước về phía bàn làm việc của Raine, gót giày gõ xuống thành một nhịp điệu dứt quãng chói tai.

Raine đặt ví lên bàn và liếc đồng hồ. Cô đi muộn một giờ nhưng sau những gì cô trải qua gần đây, đơn giản là cô không còn năng lượng để lo lắng đến chuyện đi muộn nữa. “Chào buổi sáng, Harriet.”

Stefania xuất hiện sau vai bà Harriet. “Nhìn này các bạn”, cô ta nói với nụ cười ngọt như đường phèn. “Người được yêu quý nhất tuần đây. Tôi hy vọng hôm qua cô có một buổi chiều thoải mái trong khi chúng tôi hoàn thành công việc của cô.”

Raine quay lại nhìn bọn họ khi cởi áo khoác. Một phần lạnh lùng, xa xôi trong cô ngấm nghĩ rằng chỉ hai ngày trước thôi, tình huống này hẳn sẽ làm cô muốn nôn.

Giờ thì hai người phụ nữ này như hai con muỗi, vo ve nhìn cô từ đằng xa, phiền nhiễu, nhưng hết sức tâm thương.

“Hai người có vấn đề gì hả?” Cô hỏi lạnh lùng.

Bà Harriet chớp mắt. “Cô đi muộn.”

“Phải”, Raine đồng ý. “Đó là chuyện bất khả kháng.”

Bà Harriet nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Tôi không thích nghe bào chữa đâu, Raine. Tôi chỉ muốn...”

“Kết quả, phải. Cảm ơn bà, Harriet, tôi đã nghe bài thuyết giảng đó không chỉ một lần. Còn bây giờ, xin hai người thứ lỗi, tôi sẽ năng suất hơn nếu hai người

cho phép tôi bắt tay vào làm việc đây.”

Mặt Harriet sầm xuống. “Có lẽ cô nghĩ bây giờ mình đã khá đặc biệt khi ngang nhiên tận dụng mối quan hệ riêng tư với ông Lazar, nhưng cô nên nhận thức được rằng...”

“Tôi không nghĩ thế”, Raine nói một mồm. “Chỉ có điều tôi không có tâm trạng chịu bắt nạt thôi.”

“Cái gì!” Mặt bà Harriet đỏ bừng lên trông chẳng mấy dễ chịu.

“Có lẽ nữ hoàng đây sẽ rất vui được

biết cô ta đã nhớ chuyến phà”, Stefania nói. “Chúng ta sẽ phải gọi cho ông Lazar và bảo ông ấy là cô sẽ không đến được đảo Đá cho tới khi có taxi trống ở cảng để đưa cô qua. Ông ấy sẽ không có thư ký trọn một buổi sáng. Tôi có thể đảm bảo với cô, ông ấy sẽ không hài lòng đâu.”

“Phà gì? Phà nào?” Cảm giác hoảng hốt chọc xuyên qua màn sương mệt mỏi và lạnh đậm đang bao bọc cô. Nó đâm xuống như một con dao.

Bà Harriet cảm nhận được điều đó và nở một nụ cười gằn đặc thảng. “À phải rồi. Cô cần phải ra đảo. Ông Lazar

thường xuyên làm việc tại đó. Những lúc như vậy, nhân viên hỗ trợ sẽ phải đi phà ra vịnh Severin, ở đó họ sẽ lên con thuyền riêng của ông ấy và được đưa ra đảo Đá.”

“Nếu cô đến làm việc đúng giờ thì cô có thể đã lên kịp chuyến phà tám giờ hai mươi với những người khác rồi.” Stefania nói. “Thế này thì cô sẽ phải đón taxi. Dầu vậy vẫn còn nhanh hơn là lái thẳng tới vịnh Severin.”

“Vậy nên hôm nay chúng tôi sẽ phải làm phần việc của cô”, bà Harriet quát lên. “Đừng có bận tâm tới việc cởi áo khoác. Xe đang chờ dưới kia kia.”

Cô đến cảng muộn nửa tiếng, rùng mình trong cơn gió lạnh giá quét qua mặt nước. Cô cố thuyết phục bản thân rằng mình đã sẵn sàng đối mặt với đảo Đá cùng luồng chướng khí hoảng loạn luôn bao quanh hòn đảo trong ký ức của cô.

Mẹ cô đã nói dối khi khẳng khẳng định họ đã ở Ý vào cái ngày cha cô qua đời. Cô chắc chắn về điều đó. Cô nhắm mắt và lần thứ một trăm cố nhớ lại ngày hôm ấy.

Cô hẳn đã ôm và hôn chào ông khi ông trèo lên con thuyền buồm nhỏ nhắn của mình. Có lẽ cô đã xin được đi theo,

như thường lệ, nhưng ông gần như chẳng bao giờ chiều ý cô. Ông thích riêng tư, để ông có thể mơ mộng, ngắm hòn đảo, nhấm nháp từng ngụm rượu từ cái chai dẹt bằng bạc xinh xinh của mình.

Cô đau đớn khi không thể nhớ lại buổi chia tay cuối cùng ấy. Đáng ra nó phải hằn sâu trong ký ức của cô đến mức không cách nào tẩy được, nhưng thay vào đó dường như nó đã bị một lớp mực đen đậm viết đè lên. Tất cả những gì cô cảm thấy là lo lắng, ngày càng nhích lại gần cảm giác hoảng loạn. Hôm nay hẳn sẽ rất khó khăn cho cô để giả vờ lãnh đạm và chuyên nghiệp cho xem. Sau nhiều năm trì trệ đến ngột ngạt, mọi thứ dường như

đang đồng thời chuyển biến. Cô đang thay đổi nhanh đến mức chỉ sau một giây thôi mà cô gần như đã không còn nhận ra mình nữa.

Điều đó khiến cô nghĩ tới chuyến thăm sáng sớm của Seth cùng phản ứng hoang dại, tự do của cô. Trần trụi, đổ mồ hôi, và căng người bên dưới cơ thể anh ở ghế sau ô tô, hét vang lên vì sung sướng. Ôi chao, phải, cô đang thay đổi, đúng vậy, với tốc độ ánh sáng. Hơi nóng lan tỏa khắp mặt cô. Cô quay ra đón làn gió lạnh giá để hạ nhiệt phần nào.

“Chào buổi sáng”, có người nói.

Cô quay phắt lại, giật mình. Một người đàn ông hợp thời trang, đẹp trai, khoảng cuối ba mươi tuổi đang nhìn cô với sự quan tâm nam tính hiện rõ rành rành. Mắt anh ta khuất sau một cặp kính phản quang. Anh ta mỉm cười. Raine mỉm cười đáp lại, không biết có phải sẽ nhận ra anh ta từ nơi nào đó không. Anh ta có hai lúm đồng tiền sâu, một nụ cười quyến rũ, hút hồn. Nếu đã từng gặp mặt thì chắc chắn cô sẽ nhớ ra anh ta rồi.

Vài giây trôi qua. Raine tuyệt đối không thể nghĩ ra bất kỳ điều gì để nói với anh ta. Anh ta tiếp tục nhìn cô chăm chăm, khách quan mà nói, nụ cười của anh ta rất thu hút, nhưng anh ta tỏa ra một

luôn năng lượng kỳ lạ, như một lá chắn âm thanh bằng những đoạn nhạc du dương trong phòng chờ của bác sĩ tâm lý. Cô hầu như không thể nghe thấy suy nghĩ của mình trong không gian phẳng lặng đó.

Anh ta lại gần cô và không hiểu sao cô lại nghĩ tới Medusa, người phụ nữ đầu rắn thần thoại có ánh mắt biến đàn ông thành đá. Anh ta đang ở rất gần cô. Quá gần. Cô có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong hai mắt kính của anh ta. Mắt cô trông rất to và hoảng sợ.

Hai mép cái miệng mỏng, khắc khổ của anh ta hơi nhếch lên. Anh ta có vẻ

thích thú thấy cô bị áp đảo.

Tức giận bùng lên trong cô nhưng sự tiếp xúc giữa họ quá ngắn và quá nhẹ nhàng nên cô khó mà phản đối được. Không nói một lời, gã khốn đáng ghét đó đã khiến cô có cảm giác không khác gì một con mồi. “Xin lỗi”, cô lầm bầm, lùi lại.

“Xin hãy chờ đã. Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?” Giọng anh ta rất thân thiện, thoáng mang trọng âm châu Âu nhưng không thể định vị rõ là từ nước nào.

Cô lắc đầu, đông cứng tại chỗ. “Tôi

không nghĩ vậy.”

Đồ ngốc, cô giận dữ với chính mình. “Cô Tử Tế” vừa cho anh ta cơ hội bắt chuyện rồi khiến bản thân có vẻ hồ nghi và yếu ớt. Chiêm chiếp, chiêm chiếp, con chim non vẫn còn lông tơ cất tiếng kêu khi con rắn vươn người ngoác miệng.

“Cô làm việc cho Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar nhỉ?”

Cả điều đó nữa cũng rất sốc. Chưa gì anh ta đã biết quá nhiều. “Phải”, cô nói. Cô lùì ra xa hơn.

Anh ta đi theo, không nản lòng. “Ra là vậy. Hồi trước tôi từng hợp tác với công ty cô. Chắc chắn là tôi đã nhìn thấy cô rồi. Các bữa tiệc trên đảo. Hoặc buổi họp, tiệc đón khách.” Anh ta toét miệng cười. Hàm răng trắng, đều tăm tắp, hoàn hảo một cách không tự nhiên, như nhân vật hoạt hình.

“Tôi chỉ mới làm việc cho Lazar vài tuần thôi”, cô nói. “Tôi chưa từng tham dự các buổi họp mặt của tập đoàn.”

“Tôi hiểu rồi”, anh ta lầm bầm. “Thật kỳ lạ. Tôi cảm giác mạnh mẽ rằng đã từng gặp cô rồi. Tôi mời cô ăn sáng được chứ?”

“Cảm ơn anh, nhưng tôi phải từ chối thôi. Máy phút nữa tôi phải lên thuyền rồi.”

“Tôi đoán là lên đảo Đá phải không?”, anh ta nói. “Cho phép tôi tháp tùng cô về thuyền của tôi nhé. Thuyền của tôi sẽ đi nhanh hơn nhiều. Như vậy tôi vừa giúp Victor vừa được hân hạnh ăn sáng cùng cô nữa.”

Cơn bốc đồng đã được lập trình trong người cô muốn mỉm cười nhã nhặn lấp bắp viện ra một cái cớ nào đó. Cô ngăn mình lại, hít một hơi thở sâu, bình ổn, và đập nát chương trình đã được lên sẵn.

“Không”, cô nói.

“Tôi có thể gặp lại cô vào lúc khác chứ?”

“Không”, cô lặp lại một cách ngu ngốc.

Anh ta tháo kính râm ra. Mắt anh ta có hai quầng thâm đỏ tía bao quanh, khiến con mắt màu xanh ngọc bích của anh ta mang một vẻ dữ dội kỳ quái. “Xin thứ lỗi cho tôi nếu tôi đã làm cô xấu hổ”, anh ta nói. “Tôi thường hành động quá đà khi thấy thứ gì mình khao khát. Tôi đoán là cô không, à, tự do?”

“Đúng vậy”, cô nói. “Tôi không còn tự do”. Cô đã không còn tự do kể từ khoảnh khắc đầu tiên Seth Mackey nhìn cô bằng con mắt đói khát đến ngạt thở trong thang máy. Chỉ mới hai ngày trước thôi, mà cảm giác như đã qua cả đời người vậy.

Cô sẽ không bao giờ tự do cho người đàn ông này theo đuổi. Dưới bất kỳ tình huống nào. Không trong kiếp này và không luôn trong cả kiếp tới.

“Tôi rất buồn”, anh ta nói nhẹ nhàng.

“Cô Tử Tế” mỉm cười trước khi có thể ngăn chặn các bắp thịt mỉm cười tự

động của mình. Con thuyền đang đi đến. Cô liếc nhìn nó, đếm ngược từng giây cho tới khi có thể thoát khỏi người đàn ông này.

“Cô có thể vui lòng nhắn một thông điệp tới ông chủ của mình không?”

“Tất nhiên”, cô nói lịch thiệp.

Mắt anh ta quét qua người cô, từ đầu xuống ngón chân rồi chậm rãi đi ngược lên. “Hãy bảo ông ấy rằng giá mở thầu vừa tăng gấp đôi. Chính xác đến từng từ nhé.”

Cô cảm thấy mình như một con thú bị đông cứng trước đèn pha của một cỗ xe ô tô đang lao đến. “Tôi có thể nói với ông ấy là lời nhắn này đến từ ai không?” Cô hỏi yếu ớt.

Anh ta vươn tay ra và chạm vào mặt cô. Cô giật người ra sau với một tiếng thở dốc, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay vươn ra của anh ta. Đốt ngón tay cuối cùng của ngón trỏ của anh ta bị khuyết. Anh ta đã chạm vào cô bằng đoạn còn lại của ngón tay.

“Ông ta sẽ biết thôi”, anh ta nói nhẹ nhàng. “Tin tôi đi.”

Đôi mắt màu ngọc bích của anh ta ánh lên tia sáng lấp lánh như phá ra từ một tảng băng xa cách và khó dò rồi bước đi. Cô nhìn anh ta chăm chăm, đông cứng tại chỗ.

Nếu cô mà biết số điện thoại của Seth thì cô hẳn sẽ chạy đi mua cho mình một cái di động và bấm số đó rồi. Chỉ nghe giọng nói gầm gừ của anh thôi cũng sẽ khiến cô cảm thấy an toàn hơn. Dù cho anh có la mắng cô thì cô cũng cảm thấy an ủi. Nhưng cô phải tự lực cánh sinh.

Âm thanh ồn ã khi mọi người xuống tàu kéo cô quay lại thực tại. Cô vội vã lên tàu. Vì sao cô lại cảm thấy sợ hãi khi

bị tán tỉnh bởi một người đàn ông xa lạ và hoàn toàn vô hại nhỉ? Không có điều gì đáng sợ nào trong cuộc gặp gỡ đó hết. Cô chỉ đang hoang tưởng mà thôi.

Lý trí bình tĩnh không dập tắt được cảm giác nôn nao trong bụng cô. “*Giá mở thầu vừa tăng gấp đôi*”. Nó có thể có ý nghĩa gì đây?

Không có gì tốt, về điều đó thì cô tuyệt đối chắc chắn.

Cô nuốt nước bọt thật mạnh và lại quay mặt ra đón cơn gió lạnh. Làm người tình của Seth Mackey chưa bao giờ có vẻ tuyệt vời đến vậy.

Chương 11

“Dậy đánh răng rửa mặt đi, ông bạn.”

Cánh tay Seth giật lên che mặt. Anh buông tay xuống, làm bầm chửi thề bực tức hành động vừa rồi của mình.

Tự động tránh một cú đâm khi thức dậy là việc anh chỉ làm từ hồi mới nhập ngũ. Anh tập trung tiêu cự vào Connor McCloud, anh ta đang cầm một cái cốc nghi ngút khói. “Cái quái gì đây?”

“Oa. Hôm nay cậu không làm một tia nắng nhỏ rạng rỡ mang niềm vui đến cho mọi người nữa à?”

Seth quăng cả hai chân còn đi bớt của mình xuống sàn và cầm lấy một ly cà phê. Ánh mắt xuyên thấu của McCloud khiến anh không thoải mái. Anh ghét bị nhìn chăm chú như một con rệp quý hiếm.

“Cái ghế đó không đủ dài đối với cậu”, McCloud bình luận. “Lên giường mà ngủ, trời ạ. Lazar có còn ở đảo không?”

Seth liếc đồng hồ. “Bốn mươi phút

trước thì còn.”

Connor đút tay vào túi, mắt lộ vẻ lo lắng. “Cậu có tỉnh táo được không đây? Trông cậu thảm hại lắm.”

Seth lạnh lùng trừng anh ta. “Tôi ổn.”

Connor nhún vai. “Hỏi thôi mà. Chỉ muốn cho cậu biết là nàng Barbie trong video của cậu cũng đang trên đường ra đảo Đá đây.”

Cà phê nóng rẫy sánh ra tay Seth và bắn xuống sàn nhà khi anh lao vội tới máy tính. “Cô ấy đang ở đâu?”

“Này. Thư giãn đi. Người của tôi ở bãi đỗ xe nói con limo đang ra cảng. Cậu ta nghe thấy những nhân viên đã rời đi một tiếng trước của Lazar cần nhân về việc đi trễ và nhờ chuyển phà của cô nàng tóc vàng. Thế nên cậu ta mới biết. Tôi vừa nhận được tin khoảng mười phút trước.”

“Thế thì vì cái quái gì mà cậu không gọi cho tôi từ lúc ấy?”

“Vì tôi đang trên đường tới đây rồi”, giọng Connor rất bình tĩnh, nhưng rắn như thép. “Cậu đã cài máy quay ở cảng đúng không? Thế nên bình tĩnh lại đi. Mở chúng ra. Xem xem liệu cô ta có còn ở

đó không?”

Seth học tốc gõ bàn phím, bật hết cửa sổ máy quay ở cảng biển lên cho tới khi tìm được cô, ở sát rìa góc quay, dựa người qua lan can nhìn ra cảng. Gió đã cuốn rơi vài lọn tóc xoăn dài, mỏng manh của cô khỏi búi tóc. Máy quay thu lại dáng người thanh tao nghiêng nghiêng của cô đang nhìn bầu trời trải dài vô tận như hình ảnh quảng cáo của một loại nước hoa đắt tiền. Cô rút một tờ giấy ăn ra khỏi túi, lau nước mưa trên hai mắt kính rồi đeo chúng lại.

“Thôi nào, anh bạn. Đó là điều không thể tránh khỏi”, Connor nói. “Không sớm

thì mu^on Lazar sẽ mu^on thử cô nàng đó thôi.”

“Ng^um miệng lại và để tôi tập trung”, Seth gầm gừ. Anh chống hai khuỷu tay lên bàn và cào tay vào tóc, tính toán thời gian cần thiết để đi ra c^ang, c^an cô lại. Nhưng tôi qua cô đã từ chối được giải cứu, thì vì sao bây giờ cô lại đổi ý chứ? Anh lau d^u mắt và đấu tranh với cảm giác hoảng loạn vô nghĩa.

“Này. Seth. Nhìn cái g^a mặc áo m^ang tô xem.”

Seth chuyển sự chú ý về với màn hình. Anh ước gì chất Adrenaline vô

dụng ngừng bơm vào cơ thể. Đúng là tra tấn, kích thích cao độ và sẵn sàng hoạt động, vậy mà chẳng có một con hổ rừng kiếm nào để đánh nhau, không có những dòng sông dung nham nóng chảy để chạy trời chết. Chỉ có một cái màn hình máy tính để nhìn với sự kinh hãi và khó tin ngày một dâng cao. “Khỉ thật. Cậu có nghĩ những điều tôi đang nghĩ không?” Lần đầu tiên, giọng Connor vắng bóng vẻ châm biếm.

“Không đời nào”, Seth nói.

“Có đấy.” Connor dịch lại gần màn hình. “Mặt khác, phải. Hắn đã phẫu thuật thẩm mỹ, một điều rất tốt. Nhưng phong

cách của hắn đã tố cáo hắn. Hắn toát ra vẻ nhầy nhụa.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Gã này cao hơn. Gầy hơn. Và đường chân tóc khác hẳn hình ảnh trong đoạn băng của Jesse”, Seth phản đối.

“Tức là hắn đã độn giày, giảm cân, và cạo thái dương.”

Raine lùi lại. Gã đàn ông sấn tới với một nụ cười như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Seth bật dậy, sờn gai ốc. “Tôi sẽ đi xuống đó.”

“Cậu ở quá xa.” McCloud nói giọng đều đều và thản nhiên. “Sean và Davy đều ở gần hơn chúng ta. Bên cạnh đó, có lẽ hẳn có đến sáu bảo vệ được trang bị tới tận răng.”

Seth đấm tay xuống thật mạnh, làm bàn phím rung lên bần bật.

“Cậu chính là người chọn chiến lược tiếp cận lạnh lùng và kiên nhẫn, anh bạn a”, Connor nhắc nhở anh. “Bình tĩnh lại đi. Nhìn hẳn xem. Hẳn cảm thấy tự tin, tán tỉnh cô ta, cho cả thế giới ngấm đã khuôn mặt mới của hẳn. Hẳn đang trở nên tự mãn. Đây là tin tốt.”

“Tin tốt à? Có gì tốt chứ? Cô ấy đang ở đó, hắn đang ở đó, chúng ta đang ở đây. Đây không phải tin tốt. Chó chết thật!”

Connor ngồi phịch xuống ghế và nhìn chăm chăm vào màn hình. “Tôi có thể gọi đội Hang Động”, anh ta nói chậm rãi. “Nick sống gần cạnh. Tôi tin Nick. Họ chính là đoàn kỵ binh, Seth. Nếu chúng ta không thể gọi họ, thì chúng ta cũng chẳng thể làm cái quái gì hết.”

“Tuyệt lắm”, Seth gầm ghè. “Lần cuối cùng cậu gọi cho đội Hang Động, em trai tôi bị làm thịt và cậu lâm vào tình trạng hôn mê tám tuần liền.”

Đôi mắt đầy bóng ma của Connor nhìn lảng đi. “Tôi không hiểu nữa. Những người đó là bạn tôi. Chúng tôi đã mạo hiểm tính mạng sống vì nhau.”

Những ngón tay của Seth nhảy múa trên bàn phím, mở một cửa sổ mới khi Raine lùi ra khỏi phạm vi máy quay. “Ngậm miệng lại đi, McCloud”, anh lầm bầm. “Cậu sắp làm tôi khóc đấy.”

Gã đàn ông bí ẩn đưa tay lên mặt cô. Raine lùi bước và cả hai người họ cùng nín thở, chú ý đến đốt ngón tay cuối cùng bị mất ở ngón trỏ, bằng chứng đáng tin cậy.

“Hắn đã bỏ đốt tay giả ra”, Connor thì thầm. “Tên ngạo mạn.”

Seth lắc đầu. “Hắn bỏ ra chỉ để làm cô ấy sợ.”

“Nó có tác dụng đấy”, Connor nói.

Seth bật từng ô cửa sổ lên một, đi theo Novak cho tới khi hắn ra khỏi phạm vi máy quay và biến mất.

Nhóm người rời thuyền trèo lên cầu thang tới cầu cảng, tắt bật băng qua người Raine. Cô đứng chờ ra đó như bị

thôi miên. Có người đẩy cô và cô nhảy dựng dậy, nhìn xung quanh như một cô bé bị lạc hoảng sợ. Cô vội vã đi xuống bến.

“Ngày hôm nay khởi đầu một cách đến là đáng sợ với cô nàng của cậu nhỉ”, Connor bình luận. “Ra đảo để phục vụ Lazar, âu yếm thân thiết với Novak. Ai mà biết ngày hôm nay còn ẩn chứa điều gì nữa?”

Seth lờ anh ta đi. Anh kiểm chế cơn buồn nôn khi nhìn con thuyền rời khỏi bến, di chuyển ra xa, ngày càng nhỏ lại. Bây giờ chẳng còn cách nào ngăn cô lại được nữa rồi.

“... Ái chà, Seth. Có ai ở nhà không? Cậu có đó không?”

“Hử?” Anh ta hướng sự chú ý về khuôn mặt cau có của McCloud.

“Tôi chỉ vừa mới nói đây có thể là một sự kiện thú vị. Nếu Novak có hứng thú với cô ta, điều hiển nhiên, khó mà trách hã, thì chúng ta sẽ có thêm một đầu mối khác. Có lẽ một người trong chúng ta nên mời cô ta đi chơi, tìm hiểu xem cô ta biết điều gì, rồi gắn một cái máy phát tín hiệu trên người cô ta. Tuyệt vời lắm đúng không?”

“Cô ấy không biết gì hết”, Seth gầm

lên.

“Làm sao cậu biết được điều đó. Thậm chí tôi cũng sẽ tự mình thử với cô ta.”

Seth quay ngoắt người lại khiến con chuột bị gạt khỏi bàn.

“Tất nhiên, cậu có quyền ưu tiên đầu tiên”, Connor vội vã nói thêm. “Tôi biết cậu để mắt đến cô ta nhưng nếu cậu không muốn làm thì tôi có thể cạo râu và chải đầu, thử xem sao. Không gian khổ tí nào. Cô ta rất bốc lửa.”

“McCloud...”

“Hoặc tôi có thể chuyển cô ta cho Sean”, Connor nói trầm ngâm. “Nó đẹp trai hơn tôi và cũng cực kỳ thích những cô nàng tóc vàng mọng nước ngon lành. Tôi không nghĩ là Sean từng ngủ với gái để lấy thông tin, nhưng cái gì chẳng có lần đầu tiên.”

Có cái gì đó gãy làm đôi. Mọi thứ trở nên kỳ cục và trôi dạt ra xa, như thể có một tấm màng đỏ rực như máu vừa chắn ngang mắt anh. Không gian và thời gian biến dạng. Anh lao qua không trung như trong một cảnh quay chậm, đâm mạnh vào Connor, làm anh ta ngã khỏi ghế, đập

xuống sàn. Những thiết bị điện tử nát vụn dưới người họ. Tay anh đang thít chặt lấy cổ họng căng cứng của Connor. Tay Connor đâm vào quai hàm của anh. Anh ta đang nói gì đó, giọng khàn đặc và khó nghe. Lời nói của anh ta bắt đầu rõ nghĩa.

“Đ... ĐỪNG, Seth. ĐỪNG làm thế. Thả lỏng đi, anh bạn. Cậu không muốn đánh nhau với tôi đâu. Lãng phí thời gian và sức lực của cả hai chúng ta. D... DỪNG lại.”

Đám sương mù màu đỏ tan bớt. Mặt Connor chậm rãi hiện lên. Căng thẳng nhưng vẫn trong tầm kiểm chế. Nheo mắt. Quan sát anh như một con điều hâu.

Seth ép mình thả lỏng người và buông tay ra. Anh lăn người ngồi dậy và vùi mặt vào hai bàn tay run rẩy.

Connor kéo anh đứng thẳng dậy. “Tôi nghĩ cậu làm tôi chấn thương lưng rồi”, anh ta nói. “Cũng phá luôn vài linh kiện của cậu.”

Seth thậm chí còn chẳng nhìn lên. “Tôi sẽ sửa chúng”, anh nói thờ ơ.

“À, cảm ơn vì đã quan tâm. Đừng mất công làm gì. Tôi sẽ ổn thôi.”

Tay Seth buông xuống. Anh nhìn chăm chăm xuống tấm thảm màu xám bẩn thỉu. Anh rên lên và lại che mặt bằng cả hai tay.

“Cậu đã có cô ta rồi chứ gì?” Connor gắng hỏi. “Đồ khốn lén lút. Vì sao cậu không kể cho tôi?”

Seth nhìn vào mắt anh ta rồi vội vã quay đi.

“Ôi trời, khỉ gió!” Connor ngồi phịch xuống sàn. Anh ta gạt mái tóc rồi bịt phủ kín khuôn mặt gầy gò của mình và nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Nghe này, nếu cậu muốn bỏ thì cứ nói. Đưa cô ta tới

một hoang đảo nào đó. Làm bất kỳ việc gì cậu muốn, tôi cóc thềm quan tâm. Chỉ cần ngừng làm loạn cuộc điều tra của tôi là được rồi.”

“Đây là cuộc điều tra của chúng ta, McCloud, và tôi chẳng làm loạn cái gì hết.”

“Không có gì thật, chỉ ngủ với tình nhân của Lazar thôi”, Connor trả miếng. “Nếu đó chưa phải là làm loạn cuộc điều tra này thì...”

“Cô ấy không phải tình nhân của lão ta. Lazar đã đề nghị trao đổi cô ấy cho tôi. Cô ấy chẳng biết cái quái gì hết, nên

đừng có thúc ép tôi. Cậu sẽ không thể dạy dỗ tôi thêm một lần nào nữa đâu.”

Connor chống hai khuỷu tay nhóm dậy. Sự kinh ngạc của anh ta khiến anh thỏa mãn, nhưng anh ta hồi phục rất nhanh. “Tôi cóc thêm phí thời giờ dạy dỗ cậu”, anh ta quát. “Tôi sẽ đánh cậu như tử, thế cho lành.”

Tay Seth nắm chặt lại. “Còn khuya.”

“Rồi một thằng chống gậy sẽ gây khủng hoảng cho cái tôi đàn ông cỡ bự của cậu. Vô cùng đáng thương. Tôi muốn tránh cho cậu phải chịu điều đó, cậu biết chứ? Vì bây giờ cậu cũng đã là một tên

khôn buồn rầu, tội nghiệp rồi.”

Seth nhìn anh ta chăm chăm hồi lâu rồi cup mắt xuống. Anh ta kìm lại một tiếng cười miễn cưỡng.

Connor lê mông ra lấy gậy và chạt vật đứng dậy. “Hôm nào đấy đánh nhau nhé. Khi mọi chuyện đã qua, chúng ta sẽ chơi vài trận quyền anh. Cho tới lúc đó thì giữ hòa bình. Thỏa thuận chứ?” Anh ta chìa tay ra.

Seth nhồm dậy. Anh vươn tay nắm lấy bàn tay đầy sẹo của Connor. “Tôi sẽ ghi nhớ lời cậu.”

Hai người đàn ông nhìn nhau chăm chăm hồi lâu.

“Cậu cố tình chơi tôi phải không?” Seth hỏi. “Đừng có làm thế nữa, McCloud.”

“Tôi chỉ muốn xem xem cậu đã mất trí đến mức nào rồi thôi”, Connor nói lãnh đạm. “Tôi lo điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra, nhưng cậu còn tệ hơn nhiều. Cậu không chỉ mê mẩn. Cậu yêu rồi.”

“Vớ vẩn.” Seth gầm lên.

“Thật à? May quá.” Connor vờ vịt

quét mồ hôi khỏi trán. “Vậy cậu sẽ không phiền nếu chúng ta dùng cô ta làm mồi chứ?”

“Đừng có lại gần cô ấy. Đừng có lôi cô ấy vào kế hoạch của cậu, đừng có nghĩ gì đến cô ấy hết, McCloud. Cô ấy ở ngoài trò chơi này. Rõ chưa?”

“Thực tế đi”, Connor nói nghiêm trang. “Cô ta đang ở ngoài đảo với Lazar. Cô ta vừa trò chuyện với Novak. Và cô ta đã ngủ với cậu. Cô ta còn có thể vướng sâu hơn vào trò chơi này được nữa chắc?”

Seth lắc đầu, cảm thấy bị săn đuổi và

tuyệt vọng. “Cô ấy nằm ngoài trò chơi này”, anh lặp lại.

“Thôi nào. Thoải mái đi”, Connor nói nhẹ nhàng. Anh ta gạt vết bẩn ra khỏi quần jean của mình rồi lắc đầu, phát ra một tiếng cười nghèn nghẹn. “Đúng là trò cười”, anh ta lầm bầm. “Vì sao tôi lại phải cảm thấy tội nghiệp cậu nhỉ? Cậu là gã vừa hưởng lợi cơ mà. Chúng ta sẽ xem xem cô ấy cách trò chơi bao xa sau khi nghe những gì Novak nói với cô ấy. Những máy thu thanh ở cảng biển ghi âm được đoạn hội thoại đó phải không?”

Seth nghiêng chặt răng. “Phải.”

“Tốt. Vậy thì đi lấy nó về đây. Mà này... bao lâu rồi cậu chưa tắm và cạo râu vậy? Trông cậu chẳng khác gì thằng lang thang. Cậu mà cứ lớn vờn quanh cảnh trong bộ dạng này thì thế nào cũng bị tổng giam cho xem.”

“Xéo đi, McCloud”, Seth mệt mỏi nói.

Connor vỗ vai anh với một nụ cười toe toét. “Thế mới là anh bạn của tôi chứ.”

Tâm trí Raine phình ra, im lìm và hẫ hẫ khi bóng dáng khổng lồ đen ngòm của đảo Đá ngày càng gần hơn. Cảm giác

mênh mông tĩnh lặng từ chốn đó tỏa đi khắp mọi hướng. Gió xì xào qua các cành thông và những đám mây căng phồng trôi nặng nề trên bầu trời. Làn sương mù sáng sớm bắt đầu tan đi, để lộ đường bờ biển quen thuộc. Mùi rêu, gỗ ẩm, tảo, thông, và linh sam lấp đầy lỗ mũi cô.

Clayborne, trợ lý riêng của ông Victor, đang chờ cô trên bến thuyền. Ông ta là một người đàn ông trung niên với hàng ria mép xám mỏng như vệt bút chì trên bờ môi dài, rúm rỏ, cùng thái độ lo lắng thường trực.

“Cuối cùng cũng đến”, ông ta om sòm,

rồi vẫy tay ra dấu cho cô đi theo. “Đi theo tôi. Chúng tôi cần cô phiên dịch tiếng Pháp trong giờ làm việc nhưng bây giờ đã quá bảy giờ tối ở Morocco rồi. Cái gì đã giữ chân cô lại thế?”

“Xin lỗi”, cô lơ đãng làm bầm. Ngôi nhà hiện lên trước mắt cô khi họ đi lên con đường mòn, một kiến trúc bề vế nhưng không hiểu sao vẫn vô cùng duyên dáng. Trông bên ngoài có vẻ đơn giản, khi óp lên mình những tấm ván gỗ đã chuyển sang màu xám bạc sáng lấp lánh.

Hương thơm của không gian sang trọng bên trong khiến các giác quan của cô giật mình tỉnh giấc. Phòng nào cũng

có bát đựng hỗn hợp hương oải hương và thông, bức tường ốp những tấm ván tuyết tùng đắt giá. Hồi xưa mẹ cô luôn than phiền về mùi gỗ nồng, bảo rằng nó khiến bà đau đầu, nhưng Raine thì yêu nó. Mùi hương ấy vẫn lưu lại nhiều tháng trời trên đồ đạc của cô sau khi họ bỏ trốn. Cô vẫn còn nhớ mình đã cảm thấy mát mát đến thế nào khi một ngày ở Pháp cô vùi mặt mình vào nếp gấp áo khoác nhưng nhận ra rằng mùi tuyết tùng đã hoàn toàn tan biến.

Clayborne dẫn cô đi thẳng vào khu văn phòng bận rộn ở tầng hai, đẩy cô vào sau một cái bàn và bắt đầu nã chỉ thị lên người cô với tốc độ cực đại. Cũng tốt.

Cô biết ơn ông ta. Có quá nhiều việc để làm và phải làm một cách vội vàng, nhanh chóng đến mức cô sẽ không có thời gian mà lo lắng. Đó là cách hoàn hảo để đẩy lùi ký ức ra xa.

Không biết bánh sandwich và hoa quả đã được để lên mặt tủ từ lúc nào, nhưng cô bị sự bồn chồn áp đảo và ăn uống dường như là việc bất khả thi với cô. Ngồi nhà vẫy tay gọi, thì thầm bên tai cô. Nếu cô quay đầu quá nhanh, cô sẽ thấy hình bóng bản thân mình trước kia: Một cô gái kém cỏi lặng lẽ với đôi mắt to hoảng hốt được phóng đại sau cặp kính chai.

Gió than thở và rít gào bên ngoài, quất mạnh các cành thông. Mưa lã xuống trên các ô cửa sổ cạnh bàn rồi dần dần hoạt động hồi hải, những âm thanh du dương dai dẳng không còn che chắn cô khỏi ký ức ngày xưa nữa. Hồi cô còn nhỏ, trên đảo Đá không còn đứa trẻ nào khác để cô chơi cùng. Cha cô khép mình trong thư viện với chồng sách hoặc dong thuyền đi chơi mà chỉ đem theo cái bình dẹt bằng bạc để bầu bạn, còn mẹ cô thì thường xuyên ở tại căn hộ của bà ở Seattle. Raine đã kết bạn với sự im lặng, với cây và nước, với đá và rễ cây. Cả hòn đảo là vùng đất thần tiên của riêng cô, nơi có rừng, người khổng lồ và các bóng ma trú ngụ. Sau này, giữa sự ồn ào,

hỗn loạn khi phải luân chuyển thành phố và ngôn ngữ liên miên, khoảng im lặng trong ký ức của đảo Đá đã trở thành thiên đường trong giấc mơ cô. Giờ thế giới thần tiên ấy đang lôi kéo, thì thào vào tai cô bằng cả nghìn giọng nói.

Tối cuối ngày, Clayborne xông vào phòng. “Raine, cô đi tới thư viện đi”, ông ta nói một cách nghiêm trọng. “Ông Lazar có thư tín cần được chuyển phát nhanh ngay khi chúng ta quay lại đất liền. Đi thôi, chạy mau đi.”

Cô túm lấy quyển sổ nhỏ và lao đi, nhưng được nửa đường thì mới nhớ ra chưa hỏi thư viện ở đâu - một sai sót ngu

ngốc nhưng quá muộn đễ rồi rít lúc này.

Thật kỳ lạ khi cô đã quên hẳn sự cô đơn và lạnh lẽo của đảo Đá. Thứ duy nhất ấm áp, mang màu sắc ở nơi đây là Victor. So sánh với người cha u sầu xa cách và người mẹ chỉ yêu bản thân, Victor là một luồng gió nóng đầy năng lượng và nguy hiểm. Cô đứng trước cửa thư viện, tay run lẩy bẩy.

Quá nhiều năng lượng và quá nguy hiểm. Cô đẩy cửa ra.

Căn phòng quen thuộc vươn tay bện chặt lấy các giác quan của cô, kéo cô vào lòng. Từ sàn nhà lên đến trần chất

đầy sách, giữa những giá sách là các ô cửa sổ cao. Cửa sổ được trang trí bởi những viên kính màu, họa tiết là dây nho và bìm bịp, lốm đốm hạt mưa và sáng rực lên màu xanh sẫm của buổi sáng sớm.

Cô bước vào căn phòng trống không, bị mù mịt bởi một dãy ảnh trông như một bệ thờ. Trên đó có ảnh Victor và cha cô khi còn là một cậu bé mười hai tuổi gầy nhảnh. Victor năm đó đã mười tám tuổi, mặc một cái áo ba lỗ mỏng. Cánh tay cơ bắp của ông quàng lên cổ em trai, và miệng ngậm một điếu thuốc lá.

Trên đó còn có một bức chân dung

bằng chì bạc màu của bà cô, một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp với đôi mắt nhạt màu, và trong ảnh, bà đã trở thành một phụ nữ trung niên đậm thắm. Đó cũng chính là tranh gốc của bức chân dung treo trên tủ búp phê. Raine ngắm tấm ảnh của chính mình khi đang học lớp sáu ở trường Trung học Vịnh Severin. Cô vẫn nhớ những viên đăng ten ngựa ngáy trên cổ cái váy bằng nhung màu xanh lục đáng ghét đó.

Bức ảnh cuối cùng là ảnh con thuyền buồm của cha cô. Cô đứng phía trước cùng mẹ, Victor, và một người đàn ông lạ. Đó là một người đẹp trai có mái tóc đen và hàng ria mép rậm. Ông ta đang

cười. Ông ta có vẻ gì đó khiến cô dựng tóc gáy nhưng cô không định hình được nó là gì. Ý nghĩ mơ hồ ấy vụt xuất hiện như một con cá lẩn mất giữa làn nước đen kịt, kèm theo cảm giác lo âu dữ dội. Cô ép mình cầm bức ảnh lên và xem xét.

Hôm đó là một ngày nắng ráo hiếm hoi, mẹ cô đẹp lộng lẫy trong một cái váy buộc dây sau cổ màu vàng, tóc buộc lại bằng một cái khăn lụa. Cánh tay Victor vắt qua vai Alix và tay còn lại xoa tóc Raine. Cô vẫn nhớ bộ đồ tắm có hình ếch xanh và cặp kính râm hình ếch xanh đồng bộ với nó. Không rõ vì sao Victor lại giật tóc cô, đủ mạnh để khiến cô trào nước mắt. Rồi chất giọng nhả

từng chữ lạnh lùng, phảng phất trọng âm nước ngoài của ông ta vang vọng trong ký ức của cô. “Ôi, vì Chúa, Katya, mạnh mẽ lên. Đừng có mít ướt thế. Thế giới không tử tế với lũ mít ướt đâu.”

Khi đó cô đã chớp chớp mi chặn lại dòng nước mắt, mừng vì có kính râm che chắn. Ít nhất cô cũng có thể giả vờ không khóc.

Chính cái kính râm hình ếch đó đang nằm cạnh bức ảnh. Cô vươn tay chạm vào nó, tin rằng tay của cô sẽ xuyên thẳng qua nó như ảnh ba chiều. Nhưng nó có thật. Chất nhựa cứng, lạnh lẽo, trơn tuột. Cô nhìn nó chăm chăm, kinh ngạc

trước vẻ bé nhỏ của nó.

Có thứ gì đó trỗi dậy trong dạ dày cô, làm quặn lên những cảm giác muốn nôn. Nỗi sợ hãi xoáy rộng, dâng cao. Chạy trốn, la hét. Nước mắt. Một đốm xanh lục mờ nhạt choáng váng. Nỗi khiếp đảm mù mờ.

“Katya”, một giọng nói trầm phát ra sau lưng cô.

Cô quay phắt lại với một tiếng thở dốc đột ngột. Cặp kính rơi cách xuống sàn. Không một ai biết cái tên cũ của cô. Không một ai gọi cô bằng cái tên đó trong mười sáu năm qua.

Victor Lazar đứng ở cửa, tay đút sâu trong túi chiếc quần đắt tiền. “Xin lỗi. Tôi không định làm cô giật mình. Nhưng dường như tôi đang biến nó thành thói quen mất rồi.”

“Đúng vậy.” Cô hít vào thật sâu, cố bắt mình ngừng run rẩy.

Victor ra dấu về phía bức ảnh mà cô vẫn đang nắm chặt trong tay. “Tôi vừa nói về bức ảnh. Cô bé trong ảnh là cháu tôi, Katya.”

“À.” Raine đặt bức ảnh lên giá. Hành

động hiển nhiên tiếp theo là lịch sự hỏi thăm về cháu ông ta. Cô không muốn kéo thêm sự chú ý về phía bức ảnh, nhưng với mỗi giây trôi qua, việc cô không bình luận còn khiến người ta để ý hơn là không nói năng gì. “Cô ấy là... một cô bé xinh xắn”, cô đáp ứng. “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Victor nhắc bức ảnh lên và nhìn nó. “Tôi sợ là tôi không biết. Tôi đã mất liên lạc với con bé từ nhiều năm trước.”

“Ôi, tôi xin lỗi.”

Ông ta hất đầu về phía cặp kính rơi trên thảm. “Tôi giữ nó làm kỷ vật về con

bé. Chính là cặp kính nó đang đeo trong hình.”

Cô nhặt nó lên và trả về chỗ cũ. “Ừm, xin lỗi”, cô lắp bắp. “Tôi không có ý...”

“Đừng nghĩ gì.” Ông ta cười nhìn cô an ủi. “Nói đến kính, tôi thấy cô vẫn đang đeo kính đấy.”

Cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời rồi. “Tôi sợ nếu thiếu nó, tôi sẽ không nhìn rõ để làm việc.”

“Đáng tiếc thật”, ông ta lầm bầm.

Cô trung ra nụ cười công việc. “Vậy chúng ta bắt đầu được chưa? Tôi cần phải gấp rút nếu ông muốn bức thư được chuyển phát nhanh ngay tối nay, vậy nên...”

“Cuộc tình dữ dội của cô với chuyên gia cố vấn an ninh bí ẩn của chúng ta sao rồi?”

Cô mím chặt đôi môi run rẩy. “Tôi cứ nghĩ tối qua mình đã nói rõ ràng rồi. Tôi không có gì để nói về...”

“Ôi, thôi nào. Tối qua cô bảo tôi rằng không bao giờ muốn gặp lại anh ta nữa. Hẳn anh ta đã để lại một ấn tượng vô

cùng mạnh.”

“Tôi không có hứng thú thảo luận về Seth Mackey. Dù là bây giờ hay sau này.”

“Anh ta cũng đang lợi dụng cô, cô biết đấy”, ông Victor nói. “Hoặc nếu chưa thì cũng sớm thôi, thế giới là như vậy mà. Anh ta có xứng đáng với sự trung thành đó của cô chỉ vì anh ta có khả năng cho cô lên đỉnh không?”

Ông ta lại làm như vậy, dùng chất giọng trầm, bóng gió của mình để bóp méo thế giới quanh cô như một cái lỗ đen, khiến cô hồ nghi bản thân. “Những

gì ông hỏi không được phù hợp cho lắm”, cô nói. “Toàn bộ cuộc trò chuyện này đều không phù hợp.”

Tiếng cười của Victor rất hay, vui vẻ và sang sảng, khiến cho giọng nói mỏng manh, lo lắng của cô có vẻ bất lực và cứng nhắc. Cô cảm thấy mình dần dần và nhạt nhẽo, trở thành một đũa ngốc khi không đồng ý với tất cả những gì ông ta nói.

Ông ta chỉ vào bức ảnh. “Nhìn đi, cô gái.” Trọng âm tiếng Nga phảng phất của ông ta tăng lên thành một chất giọng khó nghe. “Nhìn thấy không? Mẹ tôi đây. Và cậu bé này là Peter, em trai tôi. Gần bốn

mười năm trước tôi đã chạy trốn khỏi Nga. Tôi đã làm việc, sắp xếp kế hoạch, kiếm tiền để hồi lộ và làm giấy tờ để đưa mẹ cùng em tôi tới đây. Tôi đã xây dựng đế chế này vì họ. Để làm vậy, tôi đã phải thỏa hiệp và thực hiện rất nhiều điều không thích đáng. Người ta sẽ quen dần thôi - nếu muốn trở thành người chơi trong thế giới này. Cô muốn làm một người chơi phải không?”

Cô nuốt nước bọt. “Với luật lệ do tôi tự đặt ra.”

Victor lắc đầu. “Cô chưa ở vị thế có thể đặt ra luật lệ đâu, cô bé. Bước đi đầu tiên về phía quyền lực là chấp nhận thực

tế. Đối diện với sự thật, và cô sẽ càng nhìn thấy rõ đường đi của mình.”

Cô ôm siết lấy thứ gì đó ở sâu trong người và kháng cự lại sức hút của ông ta. “Ông đang nói về cái gì vậy, ông Lazar?”

Giọng cô trong và chói tai. Nó phá vỡ câu thần chú của ông ta.

Ông ta chớp mắt, một nụ cười tán thưởng nở ra trên mặt. “À. Giọng nói của sự thật. Tôi đã nói quá nhiều rồi nhỉ?”

Dù dùng đến một cái gậy dài ba mét thì cô cũng không thể chạm vào phạm vi

ấy. Cô ngậm chặt miệng và tập trung sống trong thế giới của mình chứ không phải của ông ta.

Ông ta cười khẽ và đặt bức ảnh lên tủ. “Nhiều năm rồi không ai có can đảm nói thế với tôi. Thật sáng khoái.”

“Ông Lazar... những bức thư?” Cô nhắc nhở ông ta. “Chuyến phà sẽ sớm rời đi, và tôi...”

“Cô được mời ngủ lại đây tối nay, nếu cô thích.”

Cô nổi gai ốc trước ý nghĩ dành trọn

cả đêm trên đảo Đá mà không có ai trừ Victor bên cạnh. “Tôi không, à, muốn gây phiền hà cho các nhân viên của ông.”

Ông ta nhún vai. “Các nhân viên của tôi tồn tại để bị gây phiền hà.”

Thế giới của mày chứ không phải của ông ta, cô tự nhắc lại với một hơi thở sâu, bình ổn. “Tối nay tôi muốn về nhà hơn.”

Ông ta gật đầu. “Vậy thì tạm biệt.”

Cô hoang mang. “Thế còn thư?”

Ông ta nở một nụ cười quyến rũ. “Để hôm khác.”

Người đàn ông ở cảng biển xuất hiện trong đầu cô. “À phải rồi. Thưa ông Lazar, sáng nay tôi đã gặp một người đàn ông nhờ tôi chuyển lời cho ông.”

Nụ cười của ông ta răn lại. “Gì?”

“Tóc anh ta vàng, ăn vận sành điệu tầm ba mươi tuổi. Anh ta không cho tôi biết tên. Anh ta bị mất một đốt ngón trỏ trên tay phải.”

“Tôi biết anh ta là ai”, Victor nói

xăng. “Lời nhắ^ln là?”

“Anh ta bảo tôi nói với ông rằng giá mở thầu vừa tăng gấp đôi.”

Sự vui vẻ và quye^ln rữ rộn ràng trên mặt Victor biến mất. Bên dưới nó là vẻ sắt đá lạnh lùng. “Không có gì hơn à?”

Cô lắc đầu. “Anh ta là ai?” Cô hỏi dò.

“Cô càng biết ít thì càng có lợi cho sức khỏe.” Dưới ánh sáng mờ mờ, đột nhiên ông ta trông già sọ^mm. “Đừng khuyến khích người đàn ông này, Raine.

Nếu cô gặp lại thì nhớ tìm đủ mọi cách để tránh anh ta.”

“Ông không cần phải dặn tôi”, cô nói sốt sắng.

“À. Vậy là cô có bản năng tốt đấy.” Ông ta vỗ vai cô. “Hãy tin chúng. Càng được tin tưởng thì chúng càng mạnh mẽ hơn.” Ông ta nhắc cặp kính ếch lên, xoay trong tay. “Thêm một điều nữa. Hãy cầm lấy món đồ này.”

“Ồ, không, thưa ông.” Cô lùi lại, hốt hoảng. “Chúng là kỷ vật của cháu gái ông. Tôi không thể nào...”

Ông ta dúm cặp kính vào tay cô, khép các ngón tay cô lại quanh nó. “Cô sẽ giúp tôi một việc lớn đây. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, không có cách nào chặn nó lại. Từ bỏ quá khứ rất quan trọng, đúng không?”

“À... Phải, tôi cho là vậy”, cô thì thầm. Cô nhìn chăm chăm vào cặp kính, sợ rằng cảm giác hãi hùng kỳ lạ sẽ lại túm lấy mình.

Nó nằm lặng lẽ trong tay cô. Cặp kính nhựa lạnh lẽo vô tri vô giác.

“Tạm biệt, Raine.”

Một câu đuổi quá rõ ràng. Cô vội vã rời phòng. Xin Chúa đừng để con thuyền bỏ lại cô ở đây, mắc cạn trên một hòn đảo đầy bóng ma.

Cô nghĩ về những câu nói bí ẩn của Victor trên phà khi cơn gió lạnh giá quét qua tóc cô. *Từ bỏ quá khứ.* Ha. Tay cô đút vào túi và nắm chặt cặp kính éch. Cứ làm như cô không cố gắng làm thế vậy. Cứ làm như dễ lắm không bằng. Cuộc đời cô ngày càng phức tạp hơn. Giờ thì ngoài Victor ra, cô còn phải dè chừng cả gã tóc vàng bí ẩn nữa.

Rồi còn cả Seth Mackey. Đầu gối cô khụy xuống, và cô túm chặt lấy lan can.

Cô không nên dính líu với Seth. Anh là một kẻ hoang dại, mạnh mẽ, đòi hỏi, và kiêu căng. Anh có thể làm cô chệch hướng. Nhưng anh cân bằng sự lạnh lẽo buồn bã, cô đơn mà đảo Đá mang đến cho cô. Anh là một lò nung găm gào đốt lên ngọn lửa cuộc sống. Dù nó có thể đốt cháy cô, thì cô vẫn không thôi khao khát.

Tim cô đau đớn khi nghĩ đến câu chuyện trần trụi, ngắc ngư mà anh đã kể cho cô về cái chết của mẹ anh. Cô nhức nhối vì nỗi đau mà anh đã cố gắng bùng bít một cách vụng về. Nó khiến cô giận dữ. Cô muốn trừng phạt những kẻ từng làm anh đau đớn hay thờ ơ với anh, bảo vệ cậu bé trong sáng từng là anh thừa

xưa. Nước mắt trào lên mắt cô. Cô nghĩ đến câu nói từ rất lâu về trước của Victor ở cầu cảng.

“Mạnh mẽ lên, Katya. Thế giới không tử tế với lũ mít ướt đâu.”

Cả cuộc đời này cô đã cố gắng làm theo lời khuyên cứng rắn của Victor. Cuối cùng thì cô cũng nhận ra sự thật. Thế giới không chỉ không tử tế với lũ mít ướt. Thế giới không tử tế với tất cả mọi người.

Cô chớp khẽ khi gió thổi đi những giọt nước mắt khỏi hai khóe mi, thương tiếc cho những nỗ lực tự kiềm chế ngu

ngốc, uổng phí khi xưa. Ánh đèn trên bờ biển tan ra rồi hòa thành một dải màu mềm mại. Cũng giống như một thứ gì đó vốn đã mong manh và buột giá trong ngực cô suốt nhiều năm qua. Cô để mặc nó tan chảy với cảm giác kinh ngạc ngày một lớn lên. Nước mắt được thả tuôn trào, và cô để chúng rơi xuống. Cô cũng có thể khóc mà. Điều đó đâu có nghĩa là cô yếu đuối. Chỉ mình chứng rằng trái tim cô chưa chết mà thôi.

Và đó là tin mừng.

Anh sẽ giết họ, cả hai người họ. Rồi anh sẽ tự đá vào hông mình thật mạnh vì đã ngu ngốc đến mức đi hợp tác với lũ

dở hơi như anh em nhà McCloud.

Connor ngừng lê chân khắp khiêng khắp phòng và ngồi bịch xuống một cái ghế với tiếng thở dài chán ghét. “Vượt qua đi, Mackey. Cô ta là mối câu tốt nhất chúng ta tìm được. Cậu đã xem đoạn băng rồi đấy. Cậu cũng nghe nội dung cuộc nói chuyện đấy thôi. Hấn muốn cô ta. Vụ này có thể xử lý nhanh hơn chúng ta tưởng nếu...”

“Cô ấy đã từ chối hấn thẳng thừng. Có thể hấn sẽ không bao giờ tiếp cận cô ấy nữa.”

Davy McCloud gầm gừ, vất chéo đôi

chân dài. “Không. Novak thì không. Giờ có lẽ hắn đang muốn dạy cho cô ta một bài học lắm.”

Dạ dày Seth quặn lên. “Đó là lý do cô ấy sắp rời thị trấn. Chuyến bay đầu tiên tới nay tới bất kỳ đâu nằm ngoài SeaTac.”

Hai anh em họ trao nhau một ánh mắt dài, ngẫm hiểu. “Thế à?” Davy hỏi. “Định kể hết cho cô ta chứ?”

Seth quay phắt người lại, dụi đôi mắt đỏ quạch. Tâm trí anh quay cuồng với những hình ảnh ghê tởm mà gã đàn ông đó đã gây ra cho Jesse trước khi giết nó.

Anh không thể chấm dứt chuỗi hình ảnh đó, không thể chặn chúng lại. Không thể để Novak đặt tay lên Raine. Không thể.

“Hãy nghĩ theo hướng này”, Connor nói bằng giọng của một người đang cố lý lẽ với kẻ điên. “Dù chúng ta có lợi dụng cô ta hay không thì cô ta cũng thành mồi rồi. Giờ cậu lại có một cái cớ trời ban để dính chặt lấy cô nàng đó như keo. Đây chẳng phải là tất cả những gì cậu vẫn muốn làm sao? Thế nên cứ vậy mà tiến thôi. Tận hưởng đi.”

“Không. Tôi muốn cô ấy thoát đi”, Seth lặp lại. “Quá nguy hiểm.”

Connor lắc đầu. “Cậu không thể kéo cô ta ra khỏi nơi đó mà không manh động, Seth ạ”, anh ta nói một cách nhẹ nhàng. “Đừng gục ngã. Tôi cần ma thuật công nghệ của cậu để hoàn thành vụ này.”

“Đừng ra vẻ kẻ cả với tôi, McCloud”, anh gầm lên.

Connor chỉ nhìn anh ta chăm chú, ánh mắt nhạt màu bình tĩnh và khiến người ta nhụt chí.

Anh ghét phải thú nhận rằng mình đã sai. Điều đó khiến cảm anh đau đớn. Anh nhắm mắt và cố tổ chức lại suy nghĩ của mình. “Tôi phải ở ngay cạnh cô ấy. Bảo

vệ cô ấy”, anh ủ rũ đầu hàng.

Hai anh em nhà họ lại trao nhau một ánh mắt thâm lặng, và Seth quay đi. Hành động của họ khiến anh nhớ tới Jesse. Dù mỗi lần có Jesse ở cạnh thì chẳng mấy khi được yên ắng. Jesse chẳng bao giờ ngậm mồm vào được.

Chúa ơi, anh tức điên lên mất. Tức anh em McCloud vì bọn họ vẫn có nhau trong khi em trai anh đã chết. Tức Jesse vì để mình bị giết như một gã khờ. Tức Raine vì để mình bị kẹt vào cái hố rắn chết tiệt này khi thực chất cô không biết rõ ràng mọi chuyện, và đủ để thoát ra an toàn.

Điều khiến anh giận dữ nhất là hình ảnh Jesse sâu trong đầu anh, cười gập người. Người ta hẳn sẽ nghĩ thằng nhóc khốn nạn vô ơn đó sẽ trân trọng nỗ lực báo thù của anh trai nó. Nhưng không. Dù chết hay sống, Jesse vẫn cứ là chính nó thôi.

Anh mở một trong những cái hộp nhựa đen chất đầy đồ điện tử của Kearn, cầm lấy một chiếc điện thoại di động, mở nó ra và bắt đầu mở xẻ nó.

“Cậu đang làm gì đấy?” Davy hỏi.

Anh lục các máy phát tín hiệu trong hộp. “Làm quà cho bạn gái mới của tôi”, anh nói. “Di động với chip Colbit bên trong. Tôi cũng sẽ gắn chúng lên những đồ đạc khác của cô ấy nữa. Tôi muốn biết cô ấy ở đâu tất cả những thời điểm tôi không ở cùng cô ấy. Dù chuyện đó cũng không thường xuyên xảy ra đâu.”

Davy trầm ngâm. “Novak chắc sẽ không có động tĩnh gì nếu cậu cứ luôn lảng vảng xung quanh.”

“Khó nhằn nhỉ”, anh gầm ghe. “Bất kỳ lúc nào tôi không ở cùng cô ấy thì một trong hai tên các cậu sẽ phải trông chừng. Trang bị vũ khí và sẵn sàng đánh

nhau. Rõ ràng chưa? Giờ thì đi ra. Tôi không thể tập trung nếu hai người cứ phà hơi xuống cổ tôi.”

Davy gật đầu chào và khom cơ thể cao lêu nghêu xuống để đi ra khỏi khung cửa thấp tè. Connor dậm đi theo nhưng rồi quay lưng lại, mắt chứa đầy vẻ thương cảm bất đắc dĩ. “Hãy nghĩ thế này. Chúng ta càng xử lý sớm thì cậu càng sớm được ổn định cuộc sống và có mười đứa nhóc cùng cô ta.”

“Xéo đi, McCloud.” Cậu nói bật ra khỏi miệng anh, một phản ứng tự động.

Lần đầu tiên anh bắn khoắn vì sao

mình lại phản ứng như thế.

Connor gật đầu như thể Seth vừa nói tạm biệt, hoặc hẹn gặp lại sau, hoặc chúc một buổi tối tốt lành. “Cứ thoải mái đi nào”, anh ta nói. “Giữ liên lạc nhé.”

Seth tiếp tục sửa soạn, nhưng hình ảnh Connor mới đặt vào đầu anh cứ rung lên như một cây cung vừa bắn vào cọc gỗ.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc làm cha. Anh là ví dụ sống về người đàn ông sẽ trở thành một ông bố tồi nát. Anh thô lỗ, cục súc, và kiêu căng, tính xấu của anh dài đến cả mười dặm, đạo đức của anh còn phải hoài nghi, mà nói thế là còn

nhẹ, anh thiếu cả những kỹ năng xã giao cơ bản. Trừ ông già Hank cái bản, nóng tính, anh không có hình mẫu người cha nào cả. Đương nhiên là không kể đến Mitch. Nói vậy là đủ hiểu hết rồi đây.

Còn những việc mà anh giỏi sao? Danh sách đó cực ngắn và ấn tượng. Do thám. Trộm cắp. Đánh nhau. Tình dục. Chửi bậy. Kiếm tiền.

Không phải là những kỹ năng hay ho để dạy cho một đứa bé bi bô khi ngồi trên đầu gối cha.

Khi trưởng thành, anh nhận thức rất rõ ràng rằng, cuộc sống của mình hoàn toàn

không có điểm nào tương đồng với những gì trình chiếu trên các bộ phim truyền hình, quảng cáo bảo hiểm an sinh và ngũ cốc ăn sáng. Không mất nhiều thời gian để một thằng nhóc hay hoài nghi như anh bắt đầu nghi ngờ rằng thế giới bình thường hoàn hảo trên tivi không thật sự tồn tại. Anh thấy dễ chịu với thế giới ngậm u ám, đen tối của mình. Anh biết luật lệ, cảm thấy của nó. Anh không mơ mộng về câu chuyện cổ tích với đám cưới, gia đình, và cuộc sống hôn nhân đầm ấm.

À, anh vẫn có cuộc sống bình thường, dù ít dù nhiều. Anh đi bỏ phiếu, anh phục vụ đất nước trong quân đội, anh nộp

thuế, họ có anh ở nơi cấp giấy phép lái xe. Địa vị xã hội của anh đúng là một phương tiện cứu cánh. Ông Hank và Jesse là điểm tựa của anh, đại sứ dẫn anh vào thế giới bình thường. Không có họ, anh đã lạc lối trong vũ trụ, nằm xa máy quay đến mức thậm chí còn không xuất hiện trên màn hình.

Anh rất giỏi gạt những suy nghĩ và cảm xúc ra xa. Giờ thì nhìn anh xem. Mơ mộng về viễn cảnh Raine mang thai. Ôm con anh trong vòng tay. Những cảm xúc mà hình ảnh ấy khuấy lên mạnh mẽ đến mức làm anh kinh hãi. Sợ, vì nó sẽ khiến anh yếu đuối không tả xiết. Giận dữ, vì sự giận dữ luôn bám gót nỗi sợ. Sự giận

dữ trước những biến động xấu xí, đáng sợ, đáng nghiến răng đó.

Giận dữ và sợ hãi đúng là một thực đơn chết người cho kẻ làm cha. Tốt nhất anh cứ nên trung thành với đánh nhau và kiếm tiền. Như thế, anh sẽ bớt gây thiệt hại cho thế giới hơn. Anh ép mình tập trung. Anh đang làm gì ấy nhỉ? Thu thập đồ đạc để mang tới đường Templeton. Phải rồi. Báo thù và hủy diệt. Đó là thứ anh nên để tâm. Với nó, anh sẽ đứng trên nền đất cứng. “*Bám chặt lấy những gì cậu biết*”, các chuyên gia vẫn nói thế còn gì. Anh quăng túi vào con xe Chevy và lái ra đường, cô không nghĩ về Raine hoặc Jesse.

Anh cần phải nghĩ đến sự hủy diệt và báo thù. Lạnh lùng, cẩn trọng, tuân t_ut. Novak muốn Raine. Seth muốn Novak. Công thức thật đơn giản. Cô là con mồi. Khi anh đã giết được Novak, anh sẽ được tự do xử lý Lazar, và thế là rắc rối chấm dứt, trừ phi có một tên t_un m_un nào đó cố ý khởi tố anh vì điều ấy. Trong trường hợp đó, anh sẽ bí mật biến mất và sống quãng đời còn lại ngoài vòng xã hội đáng kính. Viễn cảnh ấy chẳng gây sợ hãi cho anh lắm. Đẳng nào nửa phần đời của anh cũng đã sinh sống tại đó rồi. Luật lệ chẳng mấy khác biệt. Anh sở hữu đến vài căn cước khác nhau và lúc nào cũng sẵn sàng: hộ chiếu, lịch sử tín dụng, đủ thứ.

Anh đã trử tiền ở nhiều chỗ, nhưng khi chúng hết thì cũng chẳng sao. Có đầy công việc béo bở trong thế giới ngầm đối với một chuyên gia như anh.

Nhưng anh không thể đưa một người phụ nữ theo mình tới đó. Ít nhất cũng không phải là dạng phụ nữ thường thấy. Giấu một người phụ nữ tại đó đúng là một ý kiến bất khả thi. Phụ nữ thích những buổi tụ họp gia đình, thiệp Giáng Sinh, trẻ con.

Anh chợt nghĩ, có khi mình cũng không phải một ông anh tồi lắm đối với Jesse. Đúng là anh không phải kiểu chuyên nhớ các ngày sinh nhật, nhưng

anh luôn có mặt trong những lúc gay go, sẵn sàng đánh nhau.

Chúa ơi. Anh đang nghĩ gì không biết? Biết đánh nhau vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để sở hữu một mái ấm gia đình. Thằng nào trên đường chả đánh nhau được.

Không, nó đòi hỏi những phẩm chất khác, bí ẩn hơn nhiều.

Khi đỗ lại trước cửa nhà Raine, anh rút ra kết luận là danh sách phẩm chất bí ẩn ấy có lẽ không bao gồm việc theo dõi, cài rệp vào nhà cô, cắm máy phát tín hiệu vào đồ đạc, hoặc cố tình không cho cô biết mình đang là môi nhử một tên đồ

tê tàn bạo. Có lẽ nó sẽ chú trọng vào những phẩm chất ghê tởm, bất tiện như là tuân thủ luật lệ, tôn trọng ranh giới, nói ra sự thật như một cậu bé hướng đạo sinh bé bỏng, ngoan ngoãn.

Quá tệ. Sự thật quá nguy hiểm để nói ra. Và quá nhiều đối với lượng đạo đức ít ỏi mới được khai quật cùng lương tâm cắn rứt của anh. Anh cười ử rữ khi gắn dụng cụ bẻ khóa vào ổ khóa của cô. Anh đã khỏi bệnh. Tuyệt vời.

Anh lén vào căn nhà tối om và đi dạo khắp nhà. Cô không bỏ lại một dấu ấn hữu hình nào ở chốn này, chỉ có chút cảm giác tươi sáng, ngân nga về sự hiện diện

của cô mà thôi. Tủ lạnh, chạn bát của cô trống rỗng. Đây là lần đầu tiên anh vào đây từ khi cô về đây sống. Anh ngửi thấy mùi hương của cô ở khắp mọi nơi, đâu đó thoang thoảng mùi xà phòng, mùi kem dưỡng, mùi hương ngọt ngào khó tả của chính cô. Anh quỳ gối xuống cạnh giường cô và vùi mặt vào gối của cô, khuấy động đến mức đau đớn.

Anh đang nhập vào máy tính, tắt đi tất cả thiết bị cảm biến trên tường và máy quay trong nhà. Anh cần có sự riêng tư tuyệt đối cho những chuyện sắp xảy ra trong phòng tối nay. Không nhân chứng, không dữ liệu.

Bây giờ hành động khôn ngoan nhất là ra ngoài và ngồi trong xe cho tới khi cô về nhà rồi rung chuông cửa. Ding dong, là-di-đa. Chào buổi tối, tối nay trông em đẹp quá. “Chàng Văn Minh” giả vờ thể hiện các kỹ năng xã giao. Một lời nói dối nữa trên tất cả những dối trá khác của anh.

Khỉ gió. Sao phải giả vờ? Đằng nào cô chả biết anh rồi. Cô đã biết rõ anh là loại đàn ông gì kể từ khi anh đưa cô lên giường. Và anh cũng thích việc cô biết. Dù rằng điều đó rất nguy hiểm và đáng sợ, anh vẫn muốn có ít nhất một người trên thế giới có chút hiểu biết về bản chất của anh.

Anh ngồi xuống ghế, bật màn hình theo dõi xe lên. Con thuyền mang tên Đảo Đá cuối cùng cũng đã hướng về vịnh Severin. Anh cầm danh sách tuyến phà lên, tính toán thời gian đi phà rồi đi taxi. Rồi anh sẽ tìm hiểu xem chính xác thì cô đóng vai trò gì trong trò chơi này. Anh chưa từng ngủ với đàn bà để lấy thông tin bao giờ, nhưng như Connor đã nói - cái gì chả có lần đầu tiên.

Chương 12

Có lẽ cô có thể giữ lại ít súp gà trong bụng, nếu may mắn, thêm vài cái bánh để lâu nữa.

Raine tựa lưng vào ghế taxi, kiệt sức. Cơ thể cô bắt đầu phản đối vì thiếu thức ăn quá lâu, nhưng ký ức về tủ lạnh không mấy hứa hẹn với cô. Cô không có năng lượng để đi mua sắm, hay nấu ăn, hay đi ăn hàng. Thậm chí đến ý nghĩ xem một chồng danh sách thực đơn đồ ăn giao tận nhà dường như cũng quá sức chịu đựng.

Cô phải chăm sóc mình tốt hơn. Cô không thể sống chỉ nhờ căng thẳng. Mỗi ngày của cô ngày càng trôi qua điên cuồng hơn. Trại thương điên với phòng

giam lót bông nằm ở cuối con đường.

Khi về đến nơi, cô dạo quanh nhà, quăng áo khoác và đá giày. Cô thậm chí còn chẳng thèm bật đèn lên. Cơ thể thoáng xuất hiện sắp tan biến, và giờ cô cảm thấy quá mệt mỏi để ăn. Cô hướng tới phòng ngủ. Đầu tiên là tắm để làm ấm người, rồi mặc bộ đồ ngủ vải mềm, và rồi...

“Em đã ở chỗ quái nào vậy?”

Cô nhảy ra khỏi cửa, co rúm người áp vào tường hành lang. Tim cô nện vào xương sườn. Ánh sáng xanh kỳ dị của màn hình laptop tràn ra qua cửa phòng ngủ.

Seth, tất nhiên. Còn ai vào đây nữa.
Cô thò tay vào trong cửa, bật đèn lên.

Chiếc ghế bành mà anh đang ngồi ườn ra, trông quá kiểu cách và bé nhỏ đối với cơ thể dài ngoẵng của anh. Anh mặc một thân đen tuyền đúng phong cách kẻ trộm đêm: quần jean đen, áo nỉ đen, mái tóc đen dày bù xù chìa ra tứ tung như thể anh vò đầu cả ngày. Mắt anh thâm quầng mệt mỏi nhưng chúng sáng rực lên nhìn cô với sự mãnh liệt làm cô mất bình tĩnh.

Cô run đến mức phải túm chặt tay nắm cửa để đứng thẳng. “Anh làm em sợ chết khiếp!”

Anh gõ bàn phím vài cái rồi đóng sập laptop lại, đút nó vào túi rồi trừng mắt nhìn cô. Không xấu hổ dù chỉ chút ít. Cứ như cô mới là người sai. Tên kiêu căng ngông cuồng!

“Xong rồi đấy.” Cô sầm sập đi vào phòng. “Người đàn ông tiếp theo nhảy ra từ trong bóng tối và dọa em sợ đến mất hồn... *sẽ chết*. Em chán ngấy cảnh đó rồi. Anh nghe rõ lời em chứ? Không biện hộ, không giải thích. Em không nói cho có đâu. Anh hiểu điều đó chứ, Seth?”

Anh thậm chí còn chẳng chớp mắt.
“Ừ.”

“Ừ?” Con giận của cô sôi sục và bốc khói. “Thế là tất cả hả? Ừ à?”

Anh đứng dậy. “Ừ, anh hiểu rồi. Giờ thì bàn tới những việc quái quỷ em đã làm trong mười sáu tiếng qua đi.”

Cô giận dữ đến mức vóc dáng đồ sộ của anh thậm chí cũng chẳng hăm dọa được cô. “Anh thì liên quan gì tới việc đó nào? Anh không có quyền hỏi! Anh thậm chí còn chẳng có quyền ở đây nữa! Đáng ra em phải gọi 911!”

“Sau ngày hôm qua, anh có tất cả các quyền.”

Sự tự tin lạnh lùng trong giọng anh làm cô điên tiết. Cô ước gì mình chưa bỏ giày. Cô cần thêm năm phân chiều cao đó để đương đầu với anh. “Để em giải thích cho anh điều này nhé, Seth, bởi vì hiện tại chúng ta giao tiếp với nhau không được tốt lắm”, cô nói. “Nếu em mà có bạn trai thì tất nhiên em sẽ đưa anh ấy vào mọi mặt đời sống của em. Em sẽ gọi cho anh ấy, email cho anh ấy, và gửi những tin nhắn đáng yêu vào di động của anh ấy. Em sẽ thông báo cho anh ấy nơi em sắp đi, thời điểm em trở về...”

“Phải rồi. Chính xác. Đó là những gì anh...”

“Nhưng em làm gì có bạn trai, Seth”, cô hét lên. “Em chẳng có đến một số điện thoại hay số máy nhắn tin. Em chẳng biết cái quái gì hết! Thứ em có là rắc rối. Một rắc rối khổng lồ, nóng tính, xâm phạm riêng tư của em và nhảy xổ ra từ bóng tối như quái vật trong phim kinh dị! Một gã đàn ông nghĩ rằng anh ta sở hữu em chỉ vì bọn em đã ngủ cùng nhau!”

“Cho em biết, đó không phải là chỉ ngủ cùng nhau.”

“À không à? Thế chính xác thì nó là gì?” Cô hỏi. “Khai sáng cho em đi. Nhớ nhé, em không có kinh nghiệm phong phú như anh trong lĩnh vực này đâu.”

“Nó là... hơn cả thế.” Anh vùi tay vào tóc và lắc đầu. “Nó làm nổ tung tâm trí anh. Và anh chẳng thể nào ngủ được. Thực tế thì anh đã không ngủ được cho ra hồn kể từ khi gặp em.”

“Ôi xin anh. Em thấy hãnh diện quá! Trên giường em nóng bỏng phi thường đến mức anh không thể ngăn mình lại à? Thiếu ngủ làm anh loạn trí đến mức cảm thấy đột nhập vào nhà em là việc làm chính đáng? Hay là em bị làm sao hả? Vì sao ai cũng nghĩ những quy tắc bình thường của xã hội văn minh không áp dụng với em? Em có tám biển đề chữ ‘Gì cũng được’ ở sau lưng à?”

Hơi thở anh rít lên qua kẽ răng. “Chúa ơi, Raine. Anh phải ngồi trên cả bàn chông vì lo sợ không biết lão khốn đó đang làm gì em, thế mà em lại phát cáu vì anh không đưa số điện thoại của anh cho em ư?”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Làm sao anh biết em đã ra đảo?”

“Anh đã gọi tới văn phòng! Nếu em mà ở đó thì anh đã mời em đi ăn tối! Nhưng em làm gì có ở đó! Em đã ra hòn đảo riêng chết tiệt với Lazar!”

Cô ngồi xuống giường và cắm móng chân vào tấm thảm dày. “Vì sao anh lại nghĩ Victor sẽ làm tổn thương em?” Cô dịu dàng hỏi.

“À. Giờ đã là Victor rồi chứ không còn là Lazar nữa cơ đấy?”

Cô gạt lời anh đi bằng một cái phẩy tay. “Xin anh đừng có lố bịch như thế. Trả lời câu hỏi của em đi.”

“Hôm qua ông ta đã giao em cho anh như thể em là gái chuyên nghiệp, Raine”, anh khan giọng nói. “Ông ta đã ném em cho lũ sói và ông ta làm thế chỉ để cho vui. *Cho vui*. Sao điều ấy không tiếp tục

xảy ra nếu đó là cách ông ta tiêu khiển?”

Miệng cô há hốc. Anh đã lo lắng. Sợ hãi cho cô. Cô cảm động đến mức trong khoảng khắc, cô quên mất mình đã tức giận đến chừng nào. “Victor Lazar không ép em lên giường với anh”, cô dịu dàng bảo anh. “Nếu có thể thì em đã quyết định quyến rũ anh từ trước rồi.”

Anh khịt mũi. “Nếu em có thể. Ha!”

Cô héch cằm lên. “Em đi cùng anh vì em muốn anh. Em không yếu ớt và ngu ngốc như anh nghĩ đâu. Hôm nay, em đã thương thuyết hợp đồng mua thuốc Đài Loan, sàn gỗ téch và vải dệt Indonesia,

gỗ Baltic và phô mai Na Uy. Em cũng tổng hợp lại báo cáo thường niên, soạn thư và gửi đi cho cả thế giới, bằng năm ngôn ngữ khác nhau. Nó là một ngày làm việc hết sức bình thường, Seth. Em không bị gọi đi để làm đồ chơi tình dục cho Victor hay bất kì ai, vậy nên anh hãy thả lỏng đi.”

Anh mở miệng nhưng cô giơ tay ra. “Em chưa xong đâu. Anh phải tuân theo luật. Như thấy khóa cửa thì phải gõ chẳng hạn. Đòi hỏi thế có gì quá đáng đâu. Còn chuyện nhảy ra từ trong bóng tối và dọa em sợ chết khiếp này cũng là một thói quen xấu. Đây là điều em sẽ không dung thứ.”

“Như là một con chó đi đái trên thảm hả?”

Cô ép mình không cười trước vẻ câu kinh của anh. “Chính xác”, cô nói. “Mọi người nên cố gắng tuân theo những nguyên tắc cơ bản của xã hội văn minh. Đặc biệt là... người tình.”

Căn phòng chìm vào im lặng. Mắt anh nhìn cô chăm chú, xuyên thấu như một tia laser. “Điều đó có nghĩa chúng ta là người tình phải không?”

Đây là khoảnh khắc quyết định. Cô đã

cảm nhận được điều đó từ chuyển thăm sáng nay của anh rồi. Đây là lúc phải lao khỏi vách đá và nhảy xuống làn nước sâu bí ẩn hoặc quay đầu, bỏ chạy thực mang. Cô nhắm chặt mắt lại, đầu quay cuồng với cảm giác choáng váng. Cô mở mắt ra và nhảy. “Em không biết nữa, Seth”, cô thì thào. “Có phải không?”

Hai sải chân nhanh như cắt và anh đã ở cạnh cô. “Chết tiệt, phải.”

Vòng ôm rắn như đá của anh làm người cô cứng ngắc, quá dữ dội, quá sớm, cô vẫn còn giận giữ và bối rối. Thế giới chìm xuống, xoay tròn. Cô nằm xuống trên thảm với Seth cong người

phía trên. Anh cởi búi tóc của cô và xõa tóc cô ra quanh đầu. Anh đẩy chân cô ra rồi ép cơ thể rắn chắc của mình vào người cô.

Cô đẩy mạnh ngực anh. “Seth, từ từ. Chờ đã!”

“Thả lỏng đi.” Anh kéo áo ra khỏi vạt váy cô, luồn tay vào bên dưới. Anh gầm lên sung sướng khi bàn tay tìm thấy làn da ấm áp. “Có vấn đề gì nào? Em vừa nói chúng ta là người tình phải không?”

Cô túm chặt cổ tay anh và giật nó ra khỏi áo. “Từ đó không chỉ có nghĩa là làm tình, sao anh cứ như chó vậy!”

Mắt anh sáng lên. “Sói”, anh nói. “Nó còn có nghĩa gì nữa?”

“Người tình cùng nhau làm nhiều việc! Họ thuê video, đi bánh xe không lốp, ra ngoài ăn pizza, chơi ghép chữ cùng nhau. Họ... Họ trò chuyện!”

“Trò chuyện à?” Anh ngẩng đầu lên và nhíu mày, mắt bắn khoăn. “Chúng ta toàn nói chuyện còn gì, Raine. Anh chưa bao giờ quan hệ tình dục mà nói nhiều như thế.”

“Chỉ có thế mà thôi!” Cô vùng vẫy,

oắn người, nhưng không thể đẩy anh ra. “Chỉ hai phút ở riêng với anh là em đã nằm ngửa ra rồi. Lần nào cũng thế!”

Một nụ cười ta đây chậm rãi nở ra khắp mặt anh. “Ý em là muốn ở trên hả?”

Đúng là quá sức chịu đựng mà! Cô bị thúc ép cả ngày hôm nay và Adrenaline vẫn còn tràn trề trong người, chính vì thế, cái vẻ tự mãn, hài lòng trên mặt anh khiến cô không sao chịu nổi. Áp lực tăng vọt lên và gãy đôi, nhanh hơn suy nghĩ lý trí của cô. Tay cô vọt ra và tát anh thật mạnh.

Họ nhìn nhau chăm chăm, sững sờ.

Raine nhìn vào bàn tay nhoi nhói của mình như thể nó không còn là tay của cô nữa. Seth túm chặt cổ tay cô, ghim nó lên đầu cô mà không nói gì. Mắt anh sắt đá với vẻ tức giận kìm chế.

“Ôi, chúa ơi”, cô thì thào. “Em ước gì mình không làm thế.”

“Anh cũng vậy.” Giọng anh trầm và hăm dọa. Anh dồn thêm trọng lượng lên cơ thể cô, ép cô đến nghẹt thở. “Cú tát đó được miễn phí. Đừng bao giờ, *đừng bao giờ* đánh vào mặt anh nữa. Rõ chưa?”

Cô liếm đôi môi khô khốc và giật giật

cổ tay bị kẹp lại. “Seth, em...”

“Tuyệt đối rõ ràng rồi chứ?”

Cô gật đầu. Những giây phút im lặng dài dằng dặc trôi qua. Họ đông cứng, bất động. Như thể đang chờ một quả bom phát nổ.

Raine đẩy ngực anh, cố tìm chỗ để phổi cô dẫn nổ. “Anh lại đang chơi trò quyền lực rồi”, cô nói. “Xin anh đừng làm thế.”

“Đây không phải là một trò chơi. Em đang thúc ép anh, Raine. Em đang thử

anh, còn anh chỉ đặt ra luật lệ mà thôi.”

“Luật của anh?”, cô nói.

“Đúng vậy.” Mặt anh không chút mỉm cười. “Luật của anh.”

“Như thế không công bằng.”

“Cái gì không công bằng? Em muốn tuân theo những luật lệ căn bản của xã hội văn minh phải không? Người văn minh không đánh nhau. Đơn giản là thế. Hay luật lệ chỉ áp dụng với anh chứ không phải em?”

“Anh vừa đột nhập vào nhà em, đồ lươn lẹo”, cô rít lên. “Sao anh dám ném thẳng lời em vừa nói vào mặt em! Em không phải người thúc ép người khác. Anh mới là người đang thúc ép em. Anh không bao giờ chịu ngừng. Xin anh di chuyển cho. Em không thở được.”

Anh dịch trọng lượng ra và gác đầu lên khuỷu tay. “Nhưng những lúc anh thúc ép em đều làm em khuấy động”, anh chỉ ra. “Anh cảm nhận những gì khiến em nóng người và anh tuân theo chúng. Đó là cách anh đưa em lên đỉnh. Đẩy em tới những nơi em cần đến.”

Khó mà định hình những suy nghĩ trù

tượng thành từ ngữ khi mắt anh đóng đinh trên mặt cô, làm trí tuệ của cô vỡ vụn. “Nhưng nó làm em phát điên!”

“Anh muốn làm em phát điên.” Anh cúi mặt xuống để hôn cô.

Cô đẩy anh ra. “Ý em là điên theo nghĩa xấu chứ không phải tốt đẹp gì hết! Cả đời em chưa từng đánh ai hết, Seth! Em hoàn toàn là một người yếu đuối theo chủ nghĩa hòa bình, thế mà anh... anh khiến em đánh anh!”

Anh quan sát mặt cô hồi lâu với ánh mắt kiên định chăm chú. “Nhảm nhí”, cuối cùng anh nói.

Cô chớp mắt nhìn anh, bối rối.

“Đừng nhìn anh bằng vẻ mặt trong sáng, hoang mang đó. Vẻ yếu đuối của em chỉ là một lớp mặt nạ. Anh có thể nhìn xuyên qua nó. Anh có thể nhìn vào trong tâm hồn em, Raine.”

“Thật à?” Cô oằn người bên dưới anh, không yên. “Anh thấy gì?”

“Thứ gì đó sáng rực rỡ. Xinh đẹp, mạnh mẽ, hoang dại. Nó lôi kéo anh, khiến anh nhức nhối và cháy bỏng. Khiến anh muốn tru lên trước mặt trăng.”

Những câu chữ nóng bỏng của anh liếm qua cô như những ngọn lửa. Cơ thể cô thả lỏng với một tiếng thở dài rung mình cuối cùng, cô đầu hàng, quán lấy người anh, mềm mại và dẻo dai. “Đừng thúc ép em quá dữ dội”, cô van xin.

“Đừng kháng cự nữa”, anh dỗ dành, môi hôn hít và gặm cổ cô. “Nếu em chịu buông thả bản thân thì anh có thể đưa em đi xa đến phi thường. Để anh lèo lái, Raine. Anh thề là anh biết mình đang ở đâu.”

Cô phát ra một tiếng cười hôn hên chán nản. “Làm sao em có thể tin tưởng anh nếu anh không tin em? Nhìn chúng ta

xem, Seth.” Cô ra dấu vào cơ thể anh vẫn đang ấn bẹp cô xuống. “Em chỉ nặng có năm mươi tư cân, còn anh...”

“Không, em ít cân hơn thế đấy. Tủ lạnh của em chẳng có gì hết trừ mù tạt và vài quả táo nhãn nhúm bên trong. Em có bao giờ ăn gì không vậy?”

Giọng nói chỉ trích của anh làm cô cáu kỉnh. “Đồ trong tủ lạnh của em không phải việc của ai hết”, cô gắt. “Ý em là anh không cần phải ghim em xuống. Dù muốn thì em cũng không đủ nhanh để chạy trốn anh.”

“Em không muốn à?”

Cô mở miệng ra rồi khép lại, không sẵn lòng trao cho anh khởi đầu một câu chuyện mới. Sự chân thật đơn giản thẳng thắn. Cô không có tâm trí để nghĩ ra bất kỳ điều gì để nói với anh, trừ sự thật trần trụi.

“Không. Em không muốn chạy trốn anh”, cô nói lặng lẽ. “Em muốn anh thả cổ tay em ra. Em muốn anh để em hít thở.”

Hai bàn tay mạnh mẽ như gọng kìm của anh từ từ thả lỏng. “Anh không muốn bị đánh nữa đâu đấy”, anh cảnh cáo.

“Em hứa mà”, cô trấn an anh.

Anh kéo cô để họ nằm đối mặt nhau trên sàn rồi quan sát mặt cô như thể cô là một câu đố mà anh đang cố giải. “Anh xin lỗi vì đã đột nhập vào nhà em”, anh nói bằng giọng trang nghiêm, cứng nhắc. “Anh xin lỗi vì đã làm em sợ.”

Cô đặt tay lên mặt anh, vuốt ve chỗ cô vừa đánh anh. “Em đánh giá cao lời xin lỗi đó.” Cô bắt chước giọng nói nghiêm trang của anh.

“Anh làm thế vì anh lo cho em”, anh nói thêm, cau có.

Nó phá vỡ câu thần chú. Raine cười vào mặt anh. “Đừng phá hoại một câu xin lỗi tử tế bằng cách thanh minh cho một hành vi xấu.”

Nụ cười cần trọng của anh nhanh chóng tan biến. “Nghĩa là, anh là bạn trai của em phải không? Chính thức?”

Một lần đánh trống lãng mù quáng khác. Cô không biết cụm từ đó mang ý nghĩa gì với anh không, nếu xét đến lỗi suy nghĩ như từ ngoài hành tinh của anh, nhưng có thứ gì đó nóng ran và mềm yếu đang di chuyển trong tim cô. Cô không thể rút lui. Cô có thể nhìn thấy anh muốn lời tuyên bố lạ lùng, ngượng ngịu đó

đến mức nào trong mắt anh.

“*Đừng bám lấy ảo tưởng về sự kiểm soát*”, Victor đã nói vậy. Lần này, cô đồng ý với ông ta. Đến lúc cho trái tim cô cơ hội để điều khiển cuộc chơi rồi. Dù sao mọi chuyện cũng chẳng thể nào điên cuồng hơn bây giờ được nữa.

“Được”, cô nói dịu dàng. “Anh là bạn trai của em, nếu anh muốn.”

Anh phát ra một tiếng thở dài chậm chạp, móc chân vào chân cô, kéo cô lại gần hơn để toàn bộ chiều dài cơ thể cô chạm vào anh. “Anh muốn lắm. Chúa ơi. Anh chưa bao giờ muốn gì hơn.”

“Vậy thì được rồi.” Cô vỗ về quai hàm căng thẳng của anh với bàn tay dịu dàng và mỉm cười với anh. “Anh là bạn trai em. Chính thức đấy. Anh có thể thư giãn được rồi.”

Seth dàn tóc cô giữa mặt họ, ngay cạnh mũi anh để anh có thể vuốt ve và hít hà nó. “Anh biết mình bắt đầu quá hăng hái”, anh nói, giọng do dự. “Đây thật sự là một giai đoạn kì cục trong cuộc đời anh.”

“Anh có muốn nói về nó không?” Cô dịu dàng mời mọc.

“Không.” Giọng anh không khác gì một cánh cửa đóng sập vào mặt cô. Cô lùi ra, cảm thấy như bị quăng trả lòng tốt vậy.

Anh kéo cô vào lòng, khẽ chửi thề. “Anh xin lỗi, Raine. Anh không thể nói chuyện về nó được. Phải, anh mãnh liệt thật, nhưng không nguy hiểm đâu.”

“Không à?” Cô quay mặt đi, tránh nụ hôn của anh.

“Không. Với em thì không.” Anh ôm mặt cô trong tay và khẳng khẳng hôn cô, ngón cái dịu dàng vuốt ve má cô. Cô ngấu ngiến hương vị ngọt ngào nóng

bỏ, động tác đưa vào thân mật của
lưỡi anh.

Điều Seth nói không hề đúng. Cô sẽ từ bỏ bất kì thứ gì để có được sự dịu dàng nồng nhiệt, say đắm này từ anh – chính điều đó khiến anh trở nên nguy hiểm chết người đối với cô.

Anh ngẩng đầu dậy, vuốt tóc cô khỏi trán. “Hôm nay anh đã mua cho em một chiếc di động đây.”

Điều đó bất ngờ đến nỗi cô chẳng nghĩ ra nổi điều gì để nói.

“Em sẽ gửi cho anh những tin nhắn đáng yêu ngay bây giờ chứ?” Anh giục.

Cô ngậm cái miệng há hốc lại. “Đó là điều anh muốn à?”

“Đó là điều anh muốn.” Có chút xấu hổ ngang ngạnh chất chứa trong giọng anh. “Giờ anh đã trở thành bạn trai chính thức của em, cho nên anh muốn tất cả lợi ích kèm theo công việc đó. Em thấy ổn chứ?”

“Ừm, vâng.” Cô lẩm bẩm.

Anh ôm đầu cô trong tay và hôn cô

thêm lần nữa, nhưng lần này nụ hôn đã thay đổi. Ẩn trong đó là vẻ van nài dịu dàng như thể anh đang thầm xin cô một điều gì đó mà cô không thể trao anh. Một thứ mà nếu giữ lại sẽ làm trái tim cô tan vỡ.

Anh lúi ra, nhìn vào mặt cô, lo lắng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh e sợ”, anh nói thẳng thừng. “Anh không biết nhiều về một mối quan hệ bền vững. Anh cảm thấy mình như một con bò trong cửa hàng đồ sứ vậy.”

Cô cười khẽ và vuốt ve cái rãnh cau có xuất hiện giữa hai hàng lông mày anh. “Chỉ cần tử tế với em thôi. Dịu dàng vào.”

“Anh không lo về chuyện tình dục”, anh cúi kính. “Và anh lúc nào chẳng dịu dàng với em.”

“Dù anh không lưu lại vết bầm thì cũng không có nghĩa là anh dịu dàng nhé, Chiến Binh Conan.”

Anh vuốt tóc cô, từ gốc tới tận ngọn. “Này. Cho anh thư giãn chút đi. Anh muốn em vô cùng. Em đẹp mê hồn, anh chỉ muốn vác em về hang ổ của anh và

làm tình với em cả đời mà thôi. Trên tấm thảm bằng da gấu.”

Cô chạm đầu ngón tay vào mặt anh, nhìn vào mắt anh, không nói nổi nên lời. Cô có thể cảm nhận được rằng anh đang tập trung quyền năng quyền rũ và dệt nên một câu thần chú nhằm khiến cô bất lực vì khao khát. Anh túm tay cô, đặt những nụ hôn nóng bỏng lên lòng bàn tay ấy rồi dụi mu bàn tay vào má mình. “Em sẽ không thể mắng mỏ anh bằng cái tên Chiến Binh Conan nữa đâu”, anh nói. “Lần này em sẽ tự mình nói cho anh biết em muốn anh đến nhường nào. Anh muốn nghe em ngoan ngoãn xin xỏ.”

Cô lo lắng lùi lại. “Sao nghe giống như một trò chơi quyền lực khác vậy”, cô nói. “Seth, em không...”

“Suýt.” Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Không hề. Em hiểu nhầm anh rồi. Anh chỉ muốn cho em thấy một điều về bản thân em thôi. Một điều hết sức đẹp đẽ. Em sẽ thích nó cho xem.” Anh dùng ngón tay khám phá môi dưới đang run rẩy của cô, nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt mê đắm, nóng rực.

Một cơn bốc đồng táo bạo xuất hiện trong cô. Cô kéo đầu ngón tay anh vào miệng và mút. Anh giật nảy người như thể vừa bị sốc điện, rút tay ra khỏi miệng

cô và bắt đầu cởi khuy áo cô bằng những ngón tay run run. “Những cái khuy chết tiệt”, anh lầm bầm.

Cô cười với anh. “Anh không thích quần áo của em phải không?”

“Không hề. Em giống như một cái hộp bọc quá nhiều băng dính bên ngoài vậy.”

“Cậu bé tội nghiệp. Bực mình ghê”, cô trêu.

“Ăn nói cẩn trọng vào nhé, nếu em quan tâm đến số phận cái áo này”, anh cảnh cáo.

Anh cởi được áo ra và quăng nó đi, lẫn cô nằm nghiêng để cởi áo lót của cô. Anh nhấc nó ra với sự chậm chạp đầy tôn thờ, âu yếm ngực cô.

Anh ngấm nhìn cơ thể cô, rẽ đầu ngón tay trên bụng cô, chọc vào rốn cô.

“Em có bao giờ chạm vào mình không?” Anh hỏi.

Raine sững sờ đến mức không thể đáp lại. Cô nhìn anh chăm chăm, miệng mở ra, ngực và mặt đỏ bừng lên.

“Thôi nào, em yêu. Có hay không

nào?” Anh dỗi.

“Chẳng phải ai cũng thế sao?” Cô cố giữ giọng thản nhiên.

“Anh đâu thèm quan tâm đến ai khác. Anh chỉ có hứng thú với em.”

Cơn xấu hổ của cô tan đi trong hơi nóng tỏa ra từ anh. “Tất nhiên”, cô nói đơn giản.

“Chạm vào em cho anh xem đi.” Giọng anh khàn khàn, van nài.

“Nhưng... chẳng lẽ anh không

muốn...”

Anh ép tay cô vào chỗ gồ lên nóng rực trong quần jean đen của anh. “Chúa ơi, có. Lần kế tiếp. Nhưng trước tiên anh muốn em mở ra cho anh, tự em làm. Không thúc ép.” Anh an vị giữa hai chân cô và gạt đùi cô ra rộng hơn. “Kiểm tra anh đi, Raine”, anh thì thầm. “Hiện thân của người văn minh biết kiềm chế. Em không nghĩ anh đủ sức làm vậy phải không?”

“Đây có phải là một trò chơi quyền lực khác của anh không?” Cô hỏi.

“Không đời nào. Nó là một món quà.

Để bù đắp cho việc bị tát.”

Cô run lên với một tiếng cười lo lắng và cô tránh xa anh cùng nụ cười dè xòm hư hỏng của anh. “Khỉ gió nhà anh, Seth. Điều đó không công bằng.”

Anh chớp lấy tay cô, ôm chặt lấy eo cô và ghì cô lại. “Xin em đấy, Raine”, anh nói dịu dàng. “Em đẹp quá. Chuyện này sẽ rất riêng tư, rất bí mật mà. Anh khao khát chết mất. Hãy cho anh thấy ít ra em cũng tin tưởng anh đến mức độ đó đi.” Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên bụng cô, hông cô và để tay anh đi xuống, chậm rãi, âu yếm, suốt dọc chiều dài đùi cô. Anh túm đầu gối cô và lại đẩy chúng

rộng ra. “Anh muốn biết điều gì đang diễn ra trong đầu em, những gì em mơ mộng. Đó là thiên đường theo định nghĩa của anh.”

Cô không thể trả lời, không thể nói gì. Anh nắm lấy tay cô, dịu dàng ép ngón tay cô vào khu nữ tính của chính cô. “Cho anh thấy đi.”

Cô nhắm chặt mắt lại và làm như anh bảo, mới đầu e thẹn nhưng ma lực của anh hùng mạnh đến mức những chương ngại tâm lý của cô tan chảy thành dòng xi rô nóng hổi, ngọt ngào. Phòng ngủ của cô biến mất. Họ có thể ở bất kỳ đâu trên trái đất này, cùng nhau trôi bồng bênh trên

một hình trái tim tĩnh mịch kết từ hoa phong lan trắng trên vùng biển nhiệt đới. Cảm xúc nở rộ trong cô không làm cô sợ hãi nữa. Nó như một đám mây nóng rẫy phình ra trong ngực, bụng, chốn nữ tính của cô. Nóng hơn, cao hơn, sáng chói hơn. Cô muốn đẩy anh tới tận cùng khả năng tự kiềm chế của anh, nhưng anh vẫn ngồi đó, quan sát và chờ đợi. Mắt sáng lấp lánh, háo hức. Những mảng màu đỏ rực cháy bùng trên gò má anh.

Cô thét lên và vỡ vụn, cả người run bần bật. Rồi cô lăn người nằm nghiêng, cuộn mình thở dốc. Thực tại chậm chạp bò đến cùng nỗi xấu hổ khi nghĩ tới những gì anh sẽ nghĩ về cô khi cô phô

bày bản thân như thế. Cô cảm thấy yếu ớt hơn bao giờ hết.

Chắc chắn đó là dự định của anh.

Mắt cô mở choàng ra trước tiếng còi thất lung, kéo khóa quần. Anh lột cái áo đen ra khỏi cơ thể rắn chắc, cơ bắp một cách tuyệt đẹp và ném nó đi. Anh mỉm cười với cô một cách đen tối. “Đến lượt anh.”

Cô liếm môi. “Anh đang làm em phát điên đấy, Seth.”

Anh nằm ườn người xuống bên cạnh

cô, kéo cô áp vào mình. “Như vậy là tốt hay xấu?”

Cô ngập ngừng vòng tay ôm lấy anh. “Em chưa biết nữa”, cô nói bằng giọng nhỏ xíu.

“Lần vừa rồi anh đâu có thúc ép em”, anh phản đối. “Em tự mình làm tất cả còn gì.”

“Có đấy, anh thúc ép em”, cô vừa khẽ nói vừa vuốt ve những cơ bắp chắc nịch trên vai anh. “Em nghĩ anh thậm chí còn chẳng biết thúc ép nghĩa là thế nào đâu.”

Anh trượt tay xuống dưới vai cô, ép lồng ngực rắn chắc vào ngực cô. Mắt thận trọng và lo lắng. “Vậy là em nghĩ anh, ừm, lập dị trên giường hả?”

Raine suyt thì phá ra cười trước sự hoài nghi trong giọng anh nhưng kịp thời ngăn mình lại. “Em không có cơ sở để so sánh”, cô nói dịu dàng.

Tay anh siết chặt hơn. Anh hôn trán cô. “Cứ như thế nhé.”

Cô rê tay qua những đường gò trên tấm lưng cơ bắp của anh, khám phá anh bằng những ngón tay thích thú, háo hức. “Bên cạnh đó, đây có phải là giường

đâu”, cô chỉ ra.

“Em không thể nhìn vào gương từ trên giường”, anh nói. “Anh thích gương. Nó phô bày cho anh thấy cơ thể trần trụi, lông lẩy của em ở một góc độ khác.”

Cô nhìn vào gương và lại đỏ bừng mặt. Anh nhìn theo ánh mắt cô, lăn người cô lại, kéo cô áp vào mình.

“Đẹp tuyệt”, anh nói. “Giờ em đã sẵn sàng rồi. Xin anh chính xác những gì em muốn đi, Raine. Nào. Nói ra đi.”

Cô nhắm mắt lại và tựa lưng đón nhận

sự sợ trốn bạo dạn của anh. “Vì sao anh lại làm thế này với em hả Seth?” Cô van xin. “Lúc nào anh cũng muốn chứng minh. Điều ấy khiến em cảm thấy thật yếu đuối.”

Anh rúc mũi vào tai cô, kéo dài tai cô vào giữa hai hàm răng và gặm nó. “Đôi mắt đi em yêu. Em *thật sự* yếu đuối.”

Giọng anh làm cô tức giận, cứ như thể đang nói đến một chuyện hiển nhiên chẳng đáng nhắc đến. Cô có tránh xa anh nhưng anh lại ép cô nằm bẹp xuống và lăn lên lưng cô.

Anh khóa mắt cô trong gương. “Quá

lập dị đối với em hử?” Giọng anh thách thức cô, dịu dàng và trêu chọc. “Em sẽ thích hơn nếu anh là một gã tử tế, dễ bảo, bình thường sao?”

Cô không thể nghĩ, không thể nói. “Em thích chính anh bây giờ”, cô thú nhận bằng giọng ngập ngừng. “Nhưng em không biết làm sao để trao cho anh những gì anh muốn. Nó là lỗi diễn đạt em không biết dùng.”

Anh cắn cổ cô. “Không phức tạp đến thế đâu. Anh chỉ muốn em biết những gì mình muốn mà thôi. Để anh có thể chắc chắn sẽ đem chúng đến cho em. Tưởng chừng không phải nhưng anh thực sự

đang nỗ lực để tỏ ra văn minh đây.”

Cô cười. “Văn minh à? Anh bảo mình văn minh à? Seth, anh là một con thú hoang.”

Mắt anh sáng lên như chó sói dưới ánh trăng, khiến cô lại run rẩy cả người. Cô cảm nhận được rằng câu nói của cô vừa giải phóng thứ gì đó cần bị kiềm chế. Seth lù lù sau lưng cô. Anh vuốt ve cô bằng đôi bàn tay mạnh mẽ. “Đó là những gì em muốn từ anh phải không? Em thích anh là một con thú hoang.”

Tư thế này khiến cô cảm thấy quá yếu đuối. Cô làm bằm một câu nói tối nghĩa

nào đó và cố bò đi nhưng anh quá nhanh. Anh vòng cánh tay mạnh mẽ qua hông cô, khom người trên cô và ghim cô tại chỗ. “Tin anh đi”, anh nói vỗ về. “Đây là điều em muốn.”

Cô lắc đầu, điên cuồng. “Không, Seth. Em cảm thấy quá...”

“Chờ đã”, anh nài nỉ, tay vỗ về xoa dịu. “Em sẽ thích cho xem”, giọng anh khàn khàn ẩn chứa dục vọng một cách mê hoặc. “Em biết vì sao không? Bởi vì em cũng là một con thú hoang, Raine. Hệt như anh.”

Cô cứ nghĩ tư thế thuần phục này sẽ

khiến cô cảm thấy yếu ớt và bất lực nhưng không phải thế. Không hề. Cô cảm thấy hoang dại và đói khát, chất chứa một khoa khát dữ dội, nguyên thủy. Tất cả nguồn năng lượng tự nhiên đều thức tỉnh bên trong cô, nập đầy sức mạnh tinh khiết, hoang dại của nó cho cô.

Cô cảm thấy mạnh mẽ. Giận giữ với anh vì sự kiêu căng của anh, vì dám trêu chọc, bắt cô chờ đợi. Cô uốn lưng lên căm dỗ anh, rồi nhìn vào mắt anh, nhìn thấy phản ứng bất lực của anh. Trong một giây ngắn ngủi, cô có cảm giác thoáng qua về quyền năng mà cô có thể sử dụng với anh. Giá như cô biết cách.

“Đẹp quá, em yêu”, anh nói khàn khàn. “Trao tất cả cho anh đi.”

Suýt nữa thì cô khóc òa nhẹ nhõm khi anh lôi bao cao su ra khỏi túi quần jean, vuốt nó trên mình. Anh khẽ đẩy mình vào sâu hơn một chút, và cô chống người để lùi ra sau. “Anh biết bí mật của em. Con thú xinh đẹp. Em thích những lúc chúng ta làm như thế này. Phải không?”

Cô cất tiếng nói nhưng họng cô rung rung và không chịu tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào cả đầu óc. Cô gật đầu.

“Nhìn đôi ta đi”, anh yêu cầu. “Nhìn em... như thế này.” Anh nhấn mạnh câu

phát biểu của mình bằng một cú đâm mạnh mẽ. “Chúa ơi, đó là cảnh lộng lẫy nhất anh từng thấy.”

Cô nhìn mình chờ đợi. Cảnh tượng đó kêu gọi hơn bất kỳ giấc mộng tình dục cảm đoán nào mà cô từng cho phép mình mơ. Seth ở sau lưng cô, đẹp như một vị thánh với cơ thể rám nắng cơ bắp. Anh ngấm hình ảnh của họ trong gương, mê mẩn.

“Đẹp quá”, anh thì thầm. “Em thật khó tin, Raine. Nóng rực.”

Đáng ngạc nhiên, khao khát mãnh liệt lại bắt đầu cuộn cao. Thêm một cú đâm

manh mẽ không ngừng nghĩ nữa, và cô đã nỗ tung, la hét, rồi với tốc độ ánh sáng, lên tới cực khoái một lần nữa.

Anh nắm lấy một ngọn tóc của cô, xoắn nó vào giữa các ngón tay anh. “Mở mắt ra đi”, anh thúc giục. “Nhìn anh khi anh quan hệ với em đi, Raine.”

Cô mở mắt, hỏn hển lấy hơi. “Ôi, xin anh đừng thô lỗ vậy nữa”, cô quát lên. “Màn kéo tóc quá quắt lắm rồi đấy, kể cả với anh.”

Anh cười toe toét, nắm chặt tóc cô và kéo đầu cô sang một bên, cắn cần cổ ướt sũng của cô. “Em yêu nó mà”, anh nói,

quan sát cô với mỗi cú đâm mạnh bạo.
“Anh là Tarzan, em là Raine.”

Câu nói ngớ ngẩn ấy hoàn toàn lạc lõng giữa ngữ cảnh u tối, phức tạp từ vở kịch tình yêu của bọn họ, đến mức làm cô phá lên cười ngặt nghẽo. Tiếng cười của cô ngay lập tức chuyển thành nước mắt, và cô đổ người về phía trước, vừa cười vừa nức nở. Cô nghe thấy giọng anh bên tai nhưng không hiểu nổi câu chữ của anh. Rồi giọng nói lo lắng, van vỉ của anh dần rõ ràng trong đầu cô.

“Đừng khóc. Raine, vì chúa. Xin em. Anh không chịu nổi đâu.”

“Khổ thân anh”, cô nói, cười qua hàng nước mắt. “Nếu không thích thì anh đi mà tìm một cô gái lãnh đạm nào đó ấy.”

Anh đẩy cô nằm xuống cho tới khi cô nằm sấp và dịu dàng ôm lấy cô từ đằng sau, bao bọc cô trong hơi ấm của anh. Tầm thắm cào vào má cô, những giọt nước mắt làm cô xơ xác. Khi cô mở mắt, cô đang nằm nghiêng, má ướt đầm, vẫn run lên với những tiếng nức nở bé xiu. Anh vuốt tóc cô, vai cô, ôm chặt lấy cô. Hít hà cổ cô với những nụ hôn van vỏi. Cô hít vào thật sâu và để cơn rung mình dịu xuống.

Mồ hôi bắt đầu khô đi trên người họ.

Anh rút ra, dừng dậy mà không nói một lời và đi vào phòng tắm.

Cô gắng gượng chuyển động nhưng bất lực. Ý chí của cô tách rời với thân thể. Cô chỉ có cách nằm đờ ra trên thảm, mềm oặt và kiệt sức. Cô nghe tiếng nước chảy vào bồn tắm, mái tóc phủ lên gương mặt cô. Cửa mở. Anh khom người xuống cạnh cô, gạt tóc cô ra và quay mặt cô lại để cho anh có thể nhìn vào mắt cô. Cô ngửi thấy hương xà phòng trái cây của mình trên tay anh. Mâm xôi với tâm xuân.

“Em mệt lử rồi”, cô thì thầm. “Em không di chuyển được.”

“Em cần ăn”, anh nói.

Cô nhăn nhó. “Táo héo với mùa tạt ư? Eo ôi.”

“Không. Anh đã gọi đồ rồi”, anh thông báo, giọng đắc thắng. “Có bánh mỳ, salad khoai tây, gà tây, thịt bò hun khói, thịt bò nướng, giăm bông. Phô mai cắt lát và phô mai Thụy Sĩ. Vài loại trà hoa quả đóng chai. Và cả bánh sô cô la nữa.”

Trước từ đó, cô xoay sở để nhồm được đầu dậy. “Bánh sô cô la à?”

Anh luồn tay vào dưới vai và đầu gối cô, dễ dàng bế cô lên, trông có vẻ hài lòng với bản thân. “Phải rồi. Hai loại. Hồ đào với phô mai sô cô la.” Anh bế cô về giường, đặt cô nằm xuống. “Anh sẽ làm cho em một cái sandwich. Rồi chúng ta sẽ cố gắng đi ngủ một chút.”

Cô nheo mắt. “Em không nhớ đã mời anh qua đêm trên giường của em”, cô nói không mấy mạnh mẽ.

“Bạn trai chính thức được phép ở qua đêm”, anh nói, cẩn thận dặt mép chặn quanh người cô. “Đó là một trong những lợi ích. Một điều khoản của hợp đồng tiêu chuẩn. Nó cũng thuộc những quy tắc

của xã hội văn minh. Rất thô lỗ khi quăng một người đàn ông ra khỏi cửa sau khi anh ta đưa em lên đỉnh... có phải ba lần không nhỉ? Hay bốn?”

Raine phản bội bản thân bằng cách cười khúc khích. “Thật sự là em nên quăng anh ra ngoài. Chỉ để dạy cho anh một bài học?”

“Phải rồi. Em cũng mười gã đàn ông cầm súng Uzis và băng dính à?”

Cô lại cười, anh được thể hôn cô, thứ nhanh chóng nở rộ thành điều gì đó nóng rực, ngọt ngào và quanh co. Anh lúi lại khó nhọc, hơi thở không đều. “Bên cạnh

đó, ai sẽ cho em ăn bánh sandwich và bánh sô cô la nếu em ném anh ra ngoài chứ?”

“Anh thật khủng khiếp”, cô bảo anh. “Anh đúng là người theo chủ nghĩa cơ hội mà.”

“Em đang học hỏi dần đấy, em yêu. Em đang học hỏi.” Nụ cười toe toét của anh tắt dần khi anh nhìn vào mắt cô. “Anh sẽ cảm nhận được ngay nếu em thực sự muốn anh đi. Và anh sẽ đi. Anh sẽ không ở lại nơi người ta không chào đón anh. Nhưng em muốn anh ở lại. Cũng như vừa nãy em muốn anh chiếm lấy em ngay trên sàn. Như một con thú hoang.”

Cô ngồi dậy, đau nhói và cái chấn
bông trượt xuống eo. “Sao anh dám nói
với em là em muốn gì hả, Seth Mackey?”

Anh vươn tay ra, chạm vào bầu ngực
trần của cô, và cô gạt tay anh đi. Anh
nhún vai, buồn bực. “Anh chỉ làm theo
tín hiệu của em, đó là ý anh. Anh không
có ý xúc phạm đâu.”

Cô kéo chấn lên ngực, liếc nhìn anh.
“Em nghĩ anh làm thế để trừng phạt em.
Vì em gọi anh là một con thú.”

Mắt anh mở to, khiếp hãi. “Trừng phạt

em ư? Khi thật, không!”

“Em cảm thấy như thế đấy”, cô lẩm bẩm. “Ít nhất thì ban đầu là vậy.”

“Em bảo cực khoái nhiều lần là sự trừng phạt sao?”

Cô suyt thì phì cười trước vẻ hoang mang trên mặt anh. “Cơn cực khoái không tính.”

“Còn lâu mới không! Nếu đấy là định nghĩa của em, về sự trừng phạt thì thề với Chúa anh rất muốn biết điều gì tạo nên phần thưởng.”

“Seth...”

“Có lẽ nó sẽ giết chết anh”, anh tiếp tục, giọng hồ nghi. “Đầu anh sẽ nổ tung. Anh cũng không biết người ta cảm thấy sỉ nhục khi bị gọi là một con thú đấy. Anh thích là đằng khác. Cụm từ đó khiến anh thấy hứng.”

Cô túm lấy một cái gối và dùng nó đánh anh. “Ôi xin anh đấy. Cái gì chả làm anh thấy hứng”, cô cáu kỉnh nói.

Anh giật cái gối ra khỏi tay cô, trèo lên giường. Anh đẩy cô nằm xuống, trèo lên cô và nắm cầm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Xem này, em yêu. Nếu lúc

trên giường anh quá lập dị, quá thô bạo, hoặc quá quắt quá mức đối với em, thì anh sẽ giảm bớt. Làm tình không cần lúc nào cũng phải hoang dại và điên cuồng. Nếu em muốn nó ngọt ngào và dịu dàng dưới ánh nến thì cũng ổn thôi. Anh sẽ trao sự ngọt ngào và dịu dàng ấy cho em.”

“Thật ư?”

“Thật. Với anh thì ngọt ngào với dịu dàng cũng tuyệt mà. Kiểu gì anh cũng thích. Bất kỳ điều gì em có thể mơ tới đều là giấc mộng của anh. Hiểu chứ?”

Cô gật đầu. Anh đứng dậy, trông nhẹ

nhỏm. “Giờ thì tranh thủ nghỉ ngơi trong khi anh làm một ít thức ăn cho em đi.” Anh túm lấy quần jean và mặc vào. “Em muốn sandwich có gì nào? Nói anh nghe xem, em yêu. Đừng bắt anh đoán. Anh không muốn mất thêm điểm với em nữa. Nếu không, hẳn anh đã bị quăng ra khỏi cửa vì đái lên thảm trước khi đoán ra rồi.”

“Ôi, dừng lại ngay”, cô quát.

“Mỗi thứ một ít nhé? Mù tạt, sốt mayonnaise, hay cả hai?”

“Cả hai là ổn.”

“Nước chanh hay trà đào?”

“Nước chanh, cảm ơn anh.”

Anh trông có vẻ muốn nói thêm gì đó nhưng tự ngăn mình lại. Anh nhặt cái gối lên, dịu dàng nhét nó xuống dưới đầu cô rồi vuốt tóc cô. “Anh sẽ không đi lâu đâu.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh, và cô luôn xuống dưới chăn, run rẩy trong lớp chăn đệm lạnh lẽo. Cô nhìn lên trần nhà, cố gắng lĩnh hội những gì đang xảy ra với mình.

Liệu nó là chuyện tốt hay chuyện xấu đây.

Chương 13

Bạn trai. Anh là bạn trai chính thức của Raine Cameron. Anh thử nói từ đó trong miệng. Chắc chắn rồi, tuy chỉ là vỏ bọc nhưng là một vỏ bọc hết sảy. Vệ sĩ có thể ẩn núp dưới vỏ bọc nào tốt hơn một anh bạn trai mới, ghen tuông, đầy tính sở hữu? Sẽ không ai bận tâm đến lần thứ hai về việc anh bám riết lấy cô. Họ chỉ cần nhìn bộ ngực tuyệt đẹp, đôi môi

hồng mềm mại, đôi mắt sáng lấp lánh của Raine là sẽ kết luận ngay rằng anh đang yêu cô điên cuồng. Ai có thể trách anh nào?

Anh cảm thấy phấn khởi và lâng lâng khi dạo chân trần trong nhà cô. Anh kéo cái túi thiết bị nhỏ ra khỏi giá trên cùng của tủ đựng quần áo, nơi anh giấu nó vào, dừng lại và chăm chú lắng nghe động tĩnh trên gác. Không có gì hết.

Anh mở hộp đồ nghề ra, lục tìm các con rệp Colbit với đủ loại kích cỡ và phạm vi hoạt động. Một cái kín đáo rơi vào trong ngăn ví không sử dụng của cô. Một cái khác được gắn vào bút của cô.

Anh dùng dao găm cửa đứt đường chỉ may trên túi của cô và nhét vào một cái lỗ hồng. Anh lôi ra một hộp kim chỉ từ trong vali, khéo léo khâu vết cửa và khâu thêm một cái nữa vào vạt áo mưa của cô.

Hiện giờ, cùng với di động, thế này là đủ. Sau này, khi anh có thời gian và sự riêng tư, anh sẽ sáng tạo và tham vọng hơn. Anh nhăn mặt khi thấy hình ảnh của mình trong tấm gương ở phòng khách. Chắc chắn trông anh không hề giống một anh bạn trai chính thức. Tóc bù xù, râu lườm chớm, ngực trần. Đây mùi mồ hôi và tình dục. Một trong những người tình cũ của anh có lần từng bảo anh sẽ rất đẹp trai nếu có thể làm sao cho trông bớt

đáng sợ hơn. Khi anh gắng hỏi thế nghĩa là sao, thì cô ta liền lấp bắp đánh trống lảng và tỏ vẻ hối hận về câu phát biểu thiếu suy nghĩ đó. Sau cùng cô ta bảo là do mắt anh.

Sau đó mối quan hệ chẳng kéo dài được bao lâu. Giờ anh nghĩ thì thực tế đó có lẽ là đêm cuối cùng. Anh nhìn vào mắt mình trong gương. Chúng trông vẫn giống như bình thường, chẳng qua là có thêm chút vằn đỏ và vết thâm quầng hơn thường lệ. Raine vẫn chưa phản nản về chúng, tạ ơn Chúa.

Anh lẳng lẳng đi vào bếp và bắt tay làm bốn cái sandwich khổng lồ với sự tỉ

mắn đã biến anh thành một tên trộm, điệp viên, và dân chơi công nghệ xuất sắc.

Khỉ thật. Bạn trai chính thức. Trong đời anh chưa từng tự nguyện tìm kiếm danh hiệu đó từ bất cứ ai. Với những người tình, anh lúc nào cũng thành thật đến tàn nhẫn về thiên hướng ưu tiên giữ mọi thứ sao cho đơn giản của anh. Anh thích tình dục nhưng phần còn lại thì anh chẳng buồn bận tâm. Vì thế mà Jesse trêu chọc anh, trêu chọc rất nhiều. Cứ làm như anh coi đó là một rắc rối thực thụ không bằng, dù cuối cùng cả hai anh em vẫn thường bật cười vì điều đó. Jesse thì nghĩ tại quan hệ của Seth với mẹ nên anh khó lòng tin tưởng và kết nối với phụ nữ,

vân vân, buồn ngủ chết đi được. Rồi Jesse sẽ chìm đắm trong tâm lý học tự biên đến một lúc. Đại học thường hay gây nên tác động đó với những người đàn ông thông minh quá mức cần thiết. Thường thì Seth sẽ tìm ra cách chặn hòng nó lại.

Anh chuẩn bị tinh thần đón nhận cảm giác đau nhói chảy bỏng mỗi khi nghĩ tới Jesse. Nó không đến. Hay phải nói, cảm xúc vẫn có mặt, nhưng đã khác trước rồi. Giống như có một bàn tay ấn mạnh lên tim anh hơn. Một cảm giác nhức nhối nóng rực, cứng nhắc. Gần như... có thể chịu đựng được.

Anh đã từng thích rất nhiều phụ nữ, vài người thích vô cùng, nhưng ngay khi họ mời anh tới lễ kỷ niệm đám cưới bạc của cha mẹ họ, hay gì gì đó, thì anh chuồn ngay. Mà thật ra là anh đang giúp họ đấy chứ, vì đằng nào mọi chuyện chả biến thành địa ngục. Đến một ngày nào đó không thể tránh khỏi, anh sẽ mở miệng, thốt ra bất kỳ điều gì mà anh đang nghĩ, và bùm! La hét, khóc lóc, cùng những cảnh tượng mà kết thúc sẽ là “*Cút xuống địa ngục đi, đồ khốn thô lỗ, vô cảm nhà anh*”. Cửa đóng sầm, lớp xe rít lên, và anh đứng đó cầm thẳng bé trong tay, quay lại điềm khởi đầu. Thất vọng nào nề.

Chết tiệt nhất là anh chẳng bao giờ biết được chính xác họ nổi điên vì cái quái gì. Đó là một bí ẩn.

Chúa ơi, anh đúng là một thằng ngốc. Anh là một con thú hoang, mơ về việc bị thuần hóa. Anh đứng trước cửa tử lạnh, mù tạt nhỏ từ dao xuống sàn, chờ người khi nhận ra anh sẽ nói bất kỳ điều gì, sẽ làm bất kỳ điều gì để giữ người phụ nữ này ở bên mình. Anh thậm chí còn sẵn lòng gặp cha mẹ cô nữa. Anh nhìn vững mù tạt trên sàn nhà, chết đứng. Anh còn cố gắng thể hiện trước mặt bố mẹ cô nữa ấy chứ. Nói dối về hoàn cảnh xuất thân, rồi ăn nói tử tế. Dù có phải mút ngón chân của họ, anh cũng sẽ làm.

Anh đang mất dần kiểm soát. Việc này không còn vì vỏ bọc để hành động nữa, và anh cũng chẳng cần có Jesse để báo với anh như vậy. Anh sợ phá hỏng việc này. Nó thật mong manh, thật yếu ớt. Và đó là tất cả những gì giữ lại lý trí cho anh.

Anh gạt suy nghĩ đáng báo động đó ra khỏi đầu, đi lấy thìa nhựa cùng khăn ăn. Anh dừng lại. Montserrat thích nén. Có khả năng vẫn còn vài ngọn nến rải rác. Hồi xưa anh suốt ngày nhìn thấy cô ta châm những chân nến ma quái của cô ta lên.

Anh tìm thấy năm ngọn nến đỏ rực trong một ngăn tủ bếp cùng với một hộp diêm. Anh kẹp tất cả dưới cánh tay, bê một khay đồ ăn và mang chúng lên phòng ngủ.

Raine đã thiếp đi, một tay đặt dưới gò má đỏ bừng. Khuôn miệng đỏ rực như trái sơ ri căng mọng con trẻ của cô hơi hé ra, làn mi rợp bóng trên hai quầng thâm xanh xao dưới mắt. Cô thật đẹp và trông cũng thật mệt mỏi. Cảm xúc âu yếm che chở trào lên trong người anh khiến khay sandwich rung lên.

Anh đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường,

quỳ gối châm một ngọn nến. Anh nhỏ sáp nóng lên khay và gắn các cây nến vào đó. Anh thích chúng. Như một lùm cây nhỏ màu rượu vang. Chúng thoang thoảng hương mật ong, giống như cô. Anh vuốt tóc cô bằng đầu ngón tay, ghét phải đánh thức cô dậy. “Bé con”, anh nói dịu dàng. “Ăn thôi.”

“Gì cơ?” Mắt cô chớp chớp mở ra. Trông cô mơ màng.

“Bạn trai mới của em đây”, anh thông báo cho cô. “Mang theo bữa tối.”

Cô chống khuỷu tay ngồi dậy, nhìn thấy những ngọn nến. Nụ cười hân hoan

của cô rục rĩ đến mức làm anh đau đớn. Cô thật dễ hài lòng. Anh phải quay mặt đi mấy giây, hấp háy mắt để che dấu con mắt ẩm ướt nhức nhối.

Cô thở dốc khi nhìn thấy khay sandwich cao chót vót. “Chúa nhân từ. Ai sẽ ăn tất cả chỗ đó?”

Anh gầm gừ, thích thú trước sự ngây thơ của cô. “Đừng lo về việc ấy. Anh sẽ ăn sạch tất cả những thứ em không muốn.”

Anh không hề chuẩn bị thức ăn cho ai kể từ hồi Jesse quá nhỏ để tự ăn uống. Đồ ăn sáng và sandwich gần như là toàn

bộ năng lực bếp núc của anh, nhưng Raine có vẻ thích nó. Họ ăn, ngồi khoanh chân trên giường cô. Cô ăn trọn được một cái sandwich và mê mẩn ngồi nhìn anh nuốt gọn ba cái còn lại. Rồi anh nảy ra một ý kiến vĩ đại là dứt cho cô từng mẩu bánh sô cô la một, nhưng kế hoạch phản lại anh bởi khi đặt những miếng bánh vào cái miệng mềm mại của cô, anh trở nên hưng hực vì khuấy động. Khuấy động khi cảm nhận được chiếc lưỡi nóng rực của cô tham lam liếm hết các mẩu vụn và sô cô la, cũng như nhìn vẻ sung sướng nở rộ trên mặt cô.

“Cơn cực khoái vì đường”, cô rên lên. “Cho em một miếng nữa đi, nhanh

lên.”

“Bánh kem hay bánh sô cô la?”

“Em muốn kết thúc bữa ăn bằng bánh sô cô la, nên hãy chắc chắn nó là miếng cuối cùng anh dứt cho em”. Cô mở miệng, nhận thêm một miếng to nữa. “Ai lại nghĩ một ngày kỳ lạ thế này mà lại có thể kết thúc tuyệt vời như vậy chứ?”

Anh dứt một miếng khác vào giữa hai môi cô và cả cơ thể anh căng lên khi cô liếm sô cô la đi. “Em đang nhắc đến tình dục hay bánh sô cô la đây?” Anh hỏi.

Raine đuổi người và mỉm cười theo cái cách khiến thằng bé của anh lại sung lên, chọc gần phần khóa quần jean chưa cài nút của anh một cách nguy hiểm. “Sao thế? Anh cảm thấy bất an và muốn ganh đua à?”

Bản thân anh sung sướng một cách ngớ ngẩn vì làm cô cười. “Anh sẽ không bao giờ bắt em chọn một trong hai”, anh trấn an cô. “Anh sẽ dự trữ đầy đủ cả hai cho em.”

Cô rê ngón tay trên bụng anh. Mắt cô hạ xuống, mở to. Anh nhìn xuống, nhận ra rằng một phần thân thể đã thò quá giới hạn cặp quần. Anh bẹn nhỏ sung phòng

của anh đang thò đầu ra ngoài trần trề hy vọng.

“Đừng lo”, anh khàn giọng. “Anh biết em mệt. Anh sẽ không làm phiền em nữa đâu. Anh chỉ muốn ôm em trong lúc em ngủ thôi.”

Cô nhẹ nhàng xoáy trong ngón tay quanh phần nhạy cảm của anh, mắt mê mẩn. “Làm phiền em ư? Anh nghĩ thế à?”

Anh dờ dẩn nhìn vào ngón tay đang xoay tròn của cô, đấu tranh để kiểm soát bản thân.

“Làm phiền em tiếp đi, Seth”, cô thì thầm. “Nhưng hãy làm phiền em một cách ngọt ngào và dịu dàng vào. Như anh đã hứa. Được không?” Cô mềm mại như lụa, ấm áp, và mạnh mẽ, ôm ấp anh. Cánh tay mảnh dẻ của cô ôm quanh cổ anh, và chân cô bện vào chân anh. Ngọt ngào và dịu dàng, anh nhắc nhở bản thân. Làm tình kiểu bạn trai chính thức. Không trò chơi quyền lực, động dục như thú vào thời kỳ trăng tròn, hay Chiến Binh Conan chết tiệt, hay bất kỳ hành vi điên rồ đủ dạng có thể nảy đến bất cứ lúc nào trong trí tưởng tượng hư hỏng của anh. Anh muốn ôm cô, càng gần càng tốt. Anh muốn khiến cô cảm nhận được sự tuyệt vời đến khó tin.

Anh muốn khiến cô cảm thấy an toàn.

Giữ chậm rãi và dịu dàng, đó là việc khó khăn nhất anh từng làm. Hương thơm của cô xộc thẳng vào đầu anh như thuốc phiện, và ánh nến biến tóc cô thành những lọn xoắn màu đồng điểm xuyết ánh vàng. Cô lộng lẫy đến mức anh có thể lên đỉnh chỉ bằng việc ngắm nhìn khuôn mặt cô. Mắt họ khóa vào nhau, không nói nên lời. Anh tự ti, khiếp sợ trước cái thần bí bên trong. Anh chưa từng nhận ra rằng khoảnh khắc này thân mật đến mức nào. Hay niềm tin từ phía cô có tác động khổng lồ đến mức nào.

Anh chưa từng nghĩ về sự tin tưởng

trong chuyện gới chẵn. Chỉ có khoái lạc, trách nhiệm phải trao đi, quyền được đáp trả. Một sự trao đổi đơn giản và thẳng thắn. Suốt đời này anh đã đi theo bản năng trong hành trình tìm kiếm khoái lạc, nhưng giờ chúng đang dẫn anh vào những con đường mà anh chưa từng đặt chân. Làm tình với Raine không giống bất kỳ điều gì anh từng biết.

Anh bắt đầu đưa người trong cô, rồi đột nhiên họ hôn nhau như thể cả thế giới sắp sụp đổ, và tay cô vòng quanh cổ anh. Những va chạm của anh tiến vào sâu hơn, chẳng bao lâu cô đã đón nhận tất cả của anh, trơn và sâu, hông cô đẩy lên đón anh.

Anh rời khỏi nụ hôn làm tan chảy thần trí đó, cười lớn.

“Bình tĩnh nào”, anh phản đối. “Em bảo phải ngọt và dịu dàng, nhưng nếu em trở nên điên cuồng thì anh biết làm cái quái gì đây?”

“Ôi, ngậm miệng vào.” Cô kéo đầu anh về với mình.

Raine nằm bên dưới anh, mềm oặt và kiệt sức vì khoái lạc trước khi anh buông thả bản thân. Ý nghĩ cuối cùng của anh, sau khi vút bao cao su đi, là hẳn sẽ phi

thường lắm nếu được làm tình với cô mà không có màng cao su chắn giữa. Thường thì điều này thậm chí còn chẳng đi qua đầu anh nữa. Anh không còn quan hệ tình dục mà thiếu biện pháp bảo hộ từ khi còn trẻ và ngu ngốc, phải cách đây hai phần ba cuộc đời. Phải sẽ tuyệt vời lắm nếu thằng bé trần trụi của anh được tắm trong hơi nóng bỏng da của cô, được bùng nổ bên trong cô. Và anh được lấp đầy cô bằng bản thân anh, hạt giống của anh.

Seth không cho mình nghiên ngẫm suy nghĩ đó nữa, thay vào đó chọn cách chìm vào giấc ngủ sâu chân chính. Dường như là lần đầu tiên sau cả một thập kỷ.

Mới đầu vẫn là sự mâu thuẫn kinh điển, cơn rùng mình ngạc nhiên sóng đôi với cảm giác không thể tránh khỏi hãi hùng. Cha cô, chỉ tay. Bản thân cô, cúi xuống nhìn. Máu rỉ ra từ mặt bia đá như cảnh quay trong những bộ phim kinh dị hạng B ngày xưa. Cô ngẩng lên nhưng cha cô không còn đó nữa mà biến thành Victor, đang cười. Ông ta túm bím tóc của cô và kéo mạnh, làm cô trào nước mắt. “Mạnh mẽ lên, Katya. Thế giới không tử tế với lũ mít ướt đâu.” Giọng ông ta vang lên trong đầu cô, to và lạnh lẽo.

Cô đứng ở bến cảng đảo Đá, mặc áo tắm hình éch xanh. Tóc bện chặt để đi

bơi, và mẹ cô đang mặc một cái váy vàng, cười đùa. Người đàn ông da ngăm to lớn có hàng ria mép giật cặp kính ếch xanh của cô và đang giơ chúng lên quá cao khiến cô không thể với tới. Như cô, giọng lủng lẳng và giật mạnh. Giọng lủng lẳng và giật mạnh. Cô bắt buộc phải đeo kính râm, không thì mọi thứ sẽ chỉ là một đốm mờ. Người đàn ông ria mép phá lên cười ra chiều hài hước lắm, nhưng cô chẳng thấy hài hước tí nào. Những giọt nước mắt phản uất trào lên trong đôi mắt nhòe nhoẹt của cô, bất kể cô có cố gắng chớp mắt chặn chúng lại bao nhiêu lần đi nữa, mà Victor chắc chắn sẽ lại mắng cô, nếu ông ta nhìn thấy chúng.

Thuyền buồm của cha cô đang dần dạt ra xa bờ. Ông đang vẫy tay chào tạm biệt, và kể cả với đôi mắt nhòe nhoẹt thì cô vẫn thấy vẻ buồn bã ảm đạm trong mắt ông. Cô đau đớn khi thấy ông cam chịu đến vậy. Ông ra dấu vào ba người lớn đang cười đùa, ngày càng nhỏ dần.

“Hãy nhớ.” Ông quá xa để cô có thể nghe thấy lời ông nhưng từ ấy cứ vang dội trong đầu cô như thể ông nói bên tai cô.

Chính nó, cô biết rõ. Cô sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa. Ông ngày càng nhỏ dần, chỉ có đôi mắt u uất của

ông còn hiện rõ như hốc mắt của chiếc thuyền đầu lâu nhiều năm tuổi. Sự hốt hoảng bùng nổ, cô hét tên ông, cầu xin ông quay trở lại, quay lại, cô sẽ cứu ông, cô sẽ nghĩ ra một cách nào đó, cô sẽ làm bất cứ việc gì chỉ cần ông quay lại, quay lại và đừng bỏ cô lại một mình...

“Raine! Chúa ơi, tỉnh dậy nào! Đó chỉ là một giấc mơ thôi em yêu. Tỉnh dậy nào!”

Cô vùng vẫy cuồng loạn trong vòng tay mạnh mẽ đang ôm cô. Rồi mọi thứ dần hiện lên rõ ràng hơn. Seth. Làm tình, sô cô la, ánh nến biến thành một đồng

sáp màu đỏ như máu. Hòn đảo. Một giấc mơ khác.

Cô sụp xuống trong lòng ngực ấm áp của anh và òa khóc, nhưng cơn nức nở của cô không kéo dài như mọi khi. Vòng ôm dữ dội của anh tỏa nhiệt khắp cơ thể cô, làm cô thư giãn. Nước mắt cô giảm dần, và cô lấy mu bàn tay quạt mắt. “Em xin lỗi vì đã đánh thức anh”, cô nói.

“Đừng có ngốc thế”, anh nói. “Đó đúng là một cơn ác mộng kinh hoàng”

Cô gật đầu, tựa vầng trán nóng rực vào ngực anh.

“Em muốn kể cho anh nghe về nó không?” Anh gợi ý.

“Không, cảm ơn anh.”

Anh ôm cô chặt hơn. “Biết đâu lại có ích. Anh nghe nói thế.”

Cô lắc đầu. Anh hôn bên má cô không áp vào người anh. “Tùy em thôi”, anh nói. “Nếu một lúc nào đó em đổi ý thì anh vẫn sẽ hứng thú muốn nghe.”

“Cảm ơn anh”, cô thì thầm.

Anh kéo cô về phía mình, ép cô vào

hõm vai. “Em có thể ngủ chứ?”

“Không”, cô thừa nhận. “Phải mất một lúc hoặc thức trắng”.

“Vậy ra đây là bệnh mãn tính.”

Giọng nói hiển nhiên của anh khiến mọi thứ trở nên bớt đáng sợ. Anh bật đèn bàn và nhìn vào khuôn mặt ướn dẫm của cô, mắt ảm đạm. “Anh giúp gì được không? Anh có thể đánh ai đó hộ em không?”

Cô rúc sâu hơn vào hơi ấm của anh, hôn cơ bắp dày nịch ở bắp tay anh và lắc

đầu. “Vớí rắc rối này thì anh không thể giúp nổi em đâu, Seth à”, cô nói lặng lẽ. “Nhưng em yêu anh vì anh muốn làm vậy.”

Anh cứng người bên dưới cô và cô nhận ra, với chút hốt hoảng, rằng cô vừa dùng cái từ đáng sợ bắt đầu bằng chữ Y. Cô nghe nói khi dùng từ đó quá sớm sẽ làm đàn ông hoảng loạn.

Đừng bám lấy ảo tưởng về sự kiểm soát nữa, cô nhắc nhở bản thân một cách châm biếm. Anh chưa bỏ chạy hoặc la hét. Cũng hứa hẹn đấy chứ.

“Vậy thì”, anh nói, khá tốn công phu

đề giọng nói có vẻ bình thản. “Bây giờ thì sao?”

Cô hôn ngực anh. “Giờ thì anh đi ngủ, còn em trừng mắt nhìn trần nhà.”

“Không. Ý anh là với chúng ta.”

Cô chống khuỷu tay nhóm dậy, mỉm cười với anh, lùa ngón tay vào đám lông trên ngực anh. “Anh có thể bắt đầu bằng việc hứa sẽ không bao giờ nhảy ra từ trong bóng tối và dọa em sợ nữa, không bao giờ.”

“Đưa chìa khóa cho anh đi”, anh gọi

ý. “Khi em về, chỉ cần nói ‘Anh yêu, em về rồi’, và nếu anh có ở đó thì anh sẽ nói ‘Ngày hôm nay của em ra sao, em yêu?’, kiểu vậy đó.”

Cô sửng sốt trước yêu cầu táo bạo của anh. “Có vẻ đưa anh chìa khóa là việc làm hơi dư thừa đấy, Seth”, cô lảng tránh,

“Nếu hàng xóm suốt ngày thấy anh bẻ trộm ổ khóa nhà em thì họ sẽ lo lắng lắm đấy. Bên cạnh đó, bạn trai chính thức được phát chìa khóa.”

“Thật à?”

Anh cau có. “Khỉ gió, thật.” Anh trông giận dữ trước sự lưỡng lự của cô.

Raine nhìn chăm chăm vào dải lông trên lồng ngực cơ bắp của anh, ngẫm nghĩ về ý kiến đó. Điều này chống lại mọi luật lệ, nhưng những luật lệ ấy cũng nào có phù hợp với thực tại điên rồ bao quanh cô. Định mệnh của cô là phải chịu cảnh hỗn loạn. Cô hít một hơi thật sâu và nghe theo trái tim chứ không phải cái đầu của cô. “Em sẽ đưa anh chùm chìa khóa mà Victor đưa em”, cô đề nghị.

Anh giật người chống khuỷu tay dậy. “Gì cơ?”

“Tôi qua lúc em về tới nơi thì ông ta đã chờ sẵn trong nhà em”, cô nói.

Anh phẩy tay nóng nảy. “Ông ta muốn gì?”

“Ông ta muốn em do thám anh”, cô nói. “Ông ta tò mò về anh.”

“Vậy rồi sao? Em đã nói gì với ông ta?”

“Em từ chối”, cô nói đơn giản. “Em đuổi ông ta về. Em còn có thể làm gì nữa?”

“Em có thể bỏ việc”, anh nói xẵng.
“Em có thể bảo ông ta xéo đi. Em có thể chạy khỏi thị trấn, em có thể làm từng ấy việc cơ đấy.”

Cô cúi xuống và lắc đầu.

Anh chửi thề rồi nằm ngửa ra, nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Em đang làm anh phát điên đấy, Raine. Điên theo nghĩa xấu chứ không tốt đẹp gì đâu.”

Cô quan sát khuôn mặt cau có của anh, khó hiểu. “Anh không bận tâm đến việc Victor muốn do thám anh sao?” Cô hỏi.

Anh liếc nhìn cô một cách nóng nảy “Không nhiều lắm. Nếu anh là ông ta thì anh cũng làm vậy. Anh hiết ông ta bản thủ. Chẳng có gì gây sốc cho anh. Muốn anh bịa ra vài câu chuyện cho em kể với ông ta chỉ để ông ta tránh xa em không?”

“Không, cảm ơn anh. Em không muốn chơi trò chơi của ông ta.”

Mặt anh răn lại. “Thế thì em đang làm gì ở đây?”

Cô lại lắc đầu. “Seth...”

“Anh cần phải biết. Dù không muốn

tham dự những trò chơi bản thủ của Lazar nhưng em lại không thể bỏ đi. Em nói có lý do riêng. Vậy chúng là gì?”

Giọng anh cứa qua các dây thần kinh vốn đã xơ xác từ cơn ác mộng của cô, và sự bình tĩnh yếu ớt của cô bắt đầu sụp đổ. Cô nghĩ đến đôi mắt hờn sâu buồn bã của cha cô khi thuyền của ông dần trôi đi. Nước mắt trào ra giàn giụa, nóng rực, không thể kiểm soát được, và cô dùng cả hai tay che mặt.

Seth phát ra một tiếng kêu nóng nảy. “Anh sẽ không bỏ qua vì cơn sốt mướt của em đâu, Raine. Em và Lazar có chuyện quái quỷ gì vậy? Kể ra đi.”

Lời nói của cô tự động tuôn ra. “Ông ta đã giết cha em.”

Anh không phản ứng, hay ca thán, hay trông sững sốt. Anh chỉ quan sát cô, mắt trầm ngâm, rất lâu. Anh vươn tay, lau nước mắt khỏi má cô bằng mu bàn tay. “Em muốn kể lại cho anh nghe lần nữa không em yêu?” Anh hỏi dịu dàng.

Cô ép tay lên miệng khi cố lọc lấy những điều cô dám kể cho anh. Chỉ cần sai một từ thôi là toàn bộ mọi chuyện sẽ tuôn ra khỏi miệng cô như thác đổ, không chút kìm giữ. “Chuyện xảy ra cách đây lâu lắm rồi”, cô thì thào. “Em mười một

tuổi. Cha em... làm việc cho ông ta. Em không biết chi tiết. Em còn quá nhỏ. Nó được xem là một tai nạn đường thủy. Em và mẹ bỏ chạy, không bao giờ quay lại. Mẹ em không chịu nói về chuyện đó.”

“Vậy điều gì khiến em nghĩ rằng lão Victor...”

“Do cơn ác mộng chết tiệt này!” Tay cô buông thõng xuống, để anh nhìn khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt, sự tuyệt vọng bẽ bàng của mình. “Em đã mơ thấy nó suốt từ khi cha em mất. Ông chỉ cho em bìa mộ của ông, rồi những con chữ trên đó bắt đầu rỉ máu. Em ngược lên, và Victor đứng đó, cười nhạo em.”

“Không bằng chứng? Vào thời điểm ấy không có ai khác buộc tội ông ta sao?”

“Không”, cô thì thào. “Bọn em chỉ biết trốn chạy. Mẹ em và em.”

Anh dịu dàng dùng mu bàn tay gạt nước mắt của cô đi. “Em yêu”, anh nói cẩn trọng. “Có thể nào là tại em quá đau buồn không?”

Cô tránh anh. “Anh nghĩ em chưa tự hỏi mình câu hỏi đó trong suốt mười bảy năm nay sao? Nhưng lúc này em cũng

chẳng quan tâm nữa. Hoặc là làm đến cùng, hoặc bị nhốt vào trại tâm thần. Đơn giản thế thôi.”

Anh cau mày. “Làm gì? Chính xác thì em phải làm gì?”

Cô vung hai tay lên trời. “Tìm hiểu xem cha em đã biết điều gì khiến ông phải chết. Tìm manh mối, động cơ. Em chưa bao giờ nói mình là Nữ Siêu nhân cả.”

“Anh tưởng cha mẹ em sống ở Luân Đôn.”

Cô giật mình nhìn anh và anh nhún vai nóng nảy. “Anh đã xâm nhập sơ yếu lý lịch của em”, anh giải thích.

“À”, cô lẩm bẩm. “Hugh Cameron là cha dượng của em. Sau khi cha em bị giết, bọn em đã rong ruổi khắp châu Âu trong năm năm. Rồi cuối cùng mẹ em cũng bình tĩnh lại đủ để an cư tại Luân Đôn với ông Hugh.”

“Cha em tên là gì?”

Đây là một chi tiết mà cô chưa sẵn lòng kể với anh, hay bất kỳ ai. Bản năng nào đó trong cô chặn ngay cái tên ấy lại. Cô cố gắng che dấu cơn run rẩy đang lan

đi khắp người. “Tên ông ấy là... Peter Marat.”

Nó là sự thật. Peter Marat Lazar.

“Em học Văn học và Tâm lý học ở Cornell phải không?” Anh hỏi.

“Anh thật sự đã nghiên cứu tập sơ yếu đó nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. Quan điểm của anh là, một thư ký tốt nghiệp chuyên ngành Văn học nghĩ gì mà lại đi điều tra một vụ án mạng từ mười bảy năm trước? Em có chút ý tưởng dù là mơ hồ nhất nào

không?”

Cô nhìn tránh đi. “Em đã đọc vài tài liệu”, cô nói.

“Đọc. Hừ.”

Sự kiệt sức nghiền nát cô bằng một con sóng mạnh mẽ. “Em không làm việc này cho vui, Seth”, cô nói. “Em bị ép buộc. Có thể những cơn ác mộng đó đã khiến tâm lý em trở nên bất bình thường. Em sẽ không ngạc nhiên đâu, nhưng điều đó sẽ chẳng thay đổi được gì hết. Em vẫn phải làm việc mình phải làm.”

“Em phải làm gì nào?” Anh hỏi. “Kế hoạch là gì?”

Cô do dự. “Em vừa đi vừa tính thôi”, cô thừa nhận. “Mừng là Victor nảy sinh hứng thú với em...”

“Còn khuya”, anh gầm lên.

“Điều đó thuận lợi vô cùng nếu xét đến mục đích của em”, cô sửa lại. “Em may mắn vì được gọi tới đảo Đá ngày hôm qua. Em đang tìm kiếm các ký ức, các manh mối và dấu hiệu. Em có mặt tại đó, em chú ý tới mọi thứ. Em sẽ làm hết sức mình. Giấc mơ không cho phép em làm khác đi.”

“Đồng nghĩa em đang tuyên bố không có kế hoạch nào hết.”

Cô phát ra một tiếng thở dài rầu rĩ.
“Cũng gần như thế.”

Tay anh đấm mạnh xuống gối, đủ mạnh để làm lông bay lả tả trong không khí.
“Đó là thứ điên rồ nhất, ngu ngốc nhất, vớ vẩn nhất anh từng nghe trên đời.”

Anh đang trừng mắt nhìn cô, tức giận đến mức có khả năng nhổ bặt cả đinh, nhưng cô lại cảm thấy thật tuyệt vời.

Cô như được cất gánh nặng ngàn cân khỏi người sau khi kể cho anh nghe. Cô nhẹ như không khí, hẳn sẽ bay lên khỏi giường mất. “À phải”, cô vui vẻ đồng ý. “Thật sự thì rất ngu ngốc. Tin em đi, em biết mà.”

“Lazar là một con cá mập ăn thịt người”, anh nói thô lỗ. “Làm sao một người ngu ngốc, ngây thơ như em vẫn còn có thể sống sót nhỉ?”

Cô kìm lại một tiếng cười khúc khích rồi cố gắng trông trầm ngâm và nghiêm túc. “Đó là điều em đã hỏi bản thân không dưới một lần”, cô nói. “Câu trả lời duy nhất em có thể đưa ra là thuần

túy ngáp phải ruồi thôi.”

“May mắn không kéo dài đâu, em yêu”, anh gầm lên. “Em cần hỗ trợ.”

Trạng thái phấn khích ngăn ngủ bắt đầu phai dần. “Em sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

“Không, Em sẽ lên chiếc máy bay đầu tiên bay ra khỏi SeaTac vào sáng mai. Không đời nào có chuyện anh để em...”

“Seth”, cô cắt lời anh, đặt một bàn tay lên lồng ngực rắn chắc của anh. “Anh quên mất một điều quan trọng rồi. Việc

này không phụ thuộc vào anh.”

Mắt họ khóa vào nhau. Cô đấu tranh với anh, trên mức nhận thức mà cô mới chỉ khám phá ra từ khi họ trở thành người tình, và phát hiện một điều đáng kinh ngạc về bản thân mình. Seth cực kỳ mạnh mẽ nhưng cô có thể chịu đựng nổi sự phản đối của anh và cơn giận dữ của anh nữa.

Mắt Seth nheo lại trầm ngâm. “Không phải bướm nhỉ?”

Cô lắc đầu. “Không phải nữa.”

“Quên lão ta đi, Raine. Cắt đuôi và bỏ chạy. Hãy tìm một chỗ nào đó mà em có thể sống cuộc đời bình thường ấy.”

Cô chớp chớp mắt hồi lâu rồi phát hiện ra một tiếng cười giật mình. “Một cuộc đời bình thường là thế nào hả Seth?” Cô hỏi.

Trông anh trống rỗng. “Ừm, một ngôi nhà ở vùng ngoại ô?” Anh thử hỏi. “Hai con, một ông chồng, họp mặt các bà mẹ, nghỉ hè bên hồ? Siêu thị nhỏ, rạp hát, bán bánh, giải bóng chày thiếu nhi? Nợ tín dụng?”

Môi cô cong lên một nụ cười ảo não.

Cô im lặng lắc đầu.

Anh nhún vai, đầu hàng. “Sao cũng được. Anh bỏ cuộc”, anh lẩm bẩm. Kéo cô lại gần. “Dù có bị cái gọi là bình thường tọp mông thì anh cũng chẳng biết nữa là.”

“Chúng ta là hai người giống nhau”, cô bảo anh.

Anh vùi mũi vào tóc cô. “Anh thích cái cách nói đó đấy.”

“Em mừng vì ít nhất cũng có cái gì đó là hài lòng được anh.” Giọng cô nghèn

nghet vì mũi cô đang ép chặt vào xương đòn của anh.

Anh đẩy cô nằm xuống giường, lăn lên trên người cô. “Anh không thể nói gì để khiến em lên máy bay vào ngày mai phải không?”

“Em đã cố gắng trốn rồi”, cô nói đơn giản. “Em đã cố gắng làm thế suốt mười bảy năm rồi. Em cam đoan với anh. Không tác dụng gì đâu.”

“Được rồi. Mai mọi chuyện sẽ như sau.” Giọng anh cứng rắn và nghiêm túc. “Mai anh sẽ đưa em đi làm và đón em về. Em sẽ không rời văn phòng mà không

báo cho anh. Gọi điện cho anh, email cho anh, nhắn tin cho anh, gì cũng được. Đừng thò chân ra khỏi nơi đó mà không cho anh biết, dù là để đi uống cà phê.”

“Nhưng em...”

“Lazar muốn em do thám anh phải không? Hãy làm thế đi. Quyến rũ anh, ngủ với anh, do thám anh. Nghiên cứu từng phần cơ thể anh, đếm từng sợi tóc trên đầu anh. Em đang cố làm ông chủ hạnh phúc phải không? Cái có hoàn hảo. Viễn cảnh đó anh gọi là đôi bên cùng có lợi.”

Cô bắt an. “Seth, em nghĩ anh đang

phản ứng hơi quá rồi đây.”

“Cô bạn gái ngờ nghệch của anh bảo rằng cô ấy đang tự mình cố gắng bắt một tay tàn bạo, đây quyền uy trả giá cho tội giết người của hắn. Rồi cô ấy bảo anh là cô ấy không có bằng chứng cũng như không kinh nghiệm điều tra. Rồi thì cô ấy bảo anh phản ứng hơi quá. Khổ thân em, em yêu. Đây là cái giá phải trả vì phó thác bí mật cho anh. Làm như anh bảo đi, không thì anh sẽ khiến cuộc đời em trở nên vô cùng chật vật, dù chẳng nào em chẳng bỏ cuộc, song lúc ấy em còn kiệt sức và tức giận nữa đây.”

Một nụ cười ngớ ngẩn không sao ngăn

nổi lan khắp mặt cô. Cô không bận tâm chút nào đến bản tính bao bọc và hoang tưởng của anh. Cô sẽ giải quyết những chi tiết đầy hóc búa trong cách đương đầu với anh trên đường đi. Với cảm giác ấm áp, dịu dàng nơi lồng ngực cô lúc này, thì điều đó thật đáng giá. “Được rồi”, cô nói, dụi má vào quai hàm lồm chồm râu của anh. “Em sẽ luôn cập nhật cho anh, nếu như anh muốn.”

“Anh muốn”, anh gầm lên, trượt xuống dưới tấm chăn. Anh chỉnh vị trí của cô để cô nằm trên người anh, tay đặt lên tim anh.

“Seth”, cô lầm bầm.

“Hả?”

“Em biết anh nghĩ em mất trí, nhưng giờ em cảm thấy khá hơn hẳn sau khi đã kể tất cả mọi chuyện cho anh.”

“Thật à? Vậy thì chúc mừng em. Anh thì thấy như sắp phát điên lên đây.”

Cô giấu nụ cười vào ngực anh, rúc vào gần anh hơn. Cô đưa tay xuống vuốt ve anh.

Anh rên lên. “Đừng làm anh bất đầu. Bỏ tay ra. Đến giờ đi ngủ rồi.”

Cô miễn cưỡng rút tay về. “Việc này có, ừm, bình thường không?”

“Em biết cảm giác của anh về hai chữ bình thường rồi đây, em yêu.”

“Anh hiểu ý em mà.”

“À. Em đang nhắc đến sự cương cứng bất diệt của anh, anh hiểu rồi.” Anh hôn đỉnh đầu cô. “Ừm, anh chưa từng gặp rắc rối với việc dựng nó dậy, nhưng anh cũng chưa từng gặp nhiều rắc rối đến thế với việc hạ nó xuống cho tới khi gặp em.”

“Ôi. Em, à, cảm thấy hạnh diện đây.”

“Kệ nó đi”, giọng nói lười biếng của anh phảng phất tiếng cười. “Lờ con quái vật hung bạo đó đi, rồi cuối cùng nó cũng chịu bình tĩnh thôi.”

“Anh có thể ngủ như thế à?”

Ngực anh rung lên với tiếng cười lặng lẽ dưới tai cô. “Đề anh lo về chuyện đó”, anh nói. “Nghỉ chút đi, xin em.”

Cô ngạc nhiên, nhận ra mình thực sự có thể nghỉ ngơi. Cô ảm áp và thư giãn, cuộn người trên mình anh, dựa dẫm vào

sức mạnh của anh. Lần đầu tiên, cô không đơn độc trong bóng tối với lũ quái vật.

Hôm nay là một ngày mới điên rồ làm sao. Quá nhiều chuyện xảy ra, tất cả xảy ra cùng một lúc. Cô có bạn trai. Cô sẽ đưa anh chìa khóa nhà. Cô đã kể cho anh nghe những bí mật đen tối, đau đớn nhất của cô. Anh sưởi ấm cô, nạp đầy năng lượng tự do và phấn khích cho cô, có khi còn có cả lòng can đảm và may mắn nữa.

Họ đang lao không phanh về phía trước với tốc độ ba trăm dặm một giờ và cô thậm chí còn không muốn ghìm tốc độ lại.

Cô thức giấc với cảm giác mãnh liệt quặn thắt trong người. Ánh ban mai đang rọi vào mắt cô, chiếc chăn thì được kéo ngược lên ngực, và Seth... đang nằm giữa hai chân cô.

Cô giật nảy người, định lăn sang một bên, nhưng Seth giữ cô lại, anh ngẩng đầu dậy đủ lâu để trao cho cô một nụ cười hài lòng, thỏa mãn. “Chào buổi sáng.” Anh lặp lại khi ngồi dậy.

“Chào buổi sáng”, cô đáp, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. “Em muốn đi tắm, người em ướt đầm rồi.”

“Phải, và anh muốn xoa nó lên khắp người mình. Hương nước hoa của em khiến anh phát điên vì dục vọng.” Anh hít vào thật sâu, đói khát.

Cô cười khúc khích trước vẻ ngỡ ngàng của anh. “Em đã bảo anh rồi, em không xúc nước hoa.”

“Anh không nói về nước hoa trong chai. Anh nói về nước hoa của chính em. Tất cả những thứ có hương thơm mà em dùng, xà phòng, kem dưỡng, kiểu như thế, chúng hợp thành hỗn hợp của riêng em, nhưng chúng chỉ là phụ gia mà thôi. Hương thơm cơ bản giống như...”, anh dừng lại, vùi mũi vào rốn cô và hít vào

thật sâu, “... như sự pha trộn giữa mùi mật ong và violet. Violet sau cơn bão. Nhưng ấm hơn, nóng hơn. Mềm mại hơn. Trộn hương tình dục vào trong đó, và thế là giết chết anh.”

Cô vùng vẫy chống khuỷu tay dậy và nhìn anh, cảm động. “Seth, anh đúng là một nhà thơ”, cô nói dịu dàng.

Anh hoảng hốt. “Không đời nào. Anh chỉ phát biểu sự thật trần trụi mà thôi. Tình cờ thay, chúng lại nghe có mùi thi ca đấy chứ.”

“À, em hiểu ời”, cô lẩm bẩm. “Lạy trời đừng để em nghĩ rằng anh có một

mặt thi sĩ, trữ tình nữa.”

“Phải rồi”, anh lầm bầm nghi ngờ.
“Lạy trời.”

Raine ngồi dậy, tập trung can đảm.
“Seth. Lần tới...”

“Gì cơ? Lần này anh đã làm gì sai à?”

Cô giật mình trước vẻ bén nhọn trong giọng anh. “Không có gì hết”, cô nói hấp tấp. “Anh làm đúng một cách phi thường. Em chỉ tự hỏi liệu lần tới anh có thể cho em thử... ừm, anh biết đấy.”

Anh lắc đầu. “Anh không dám đoán đầu. Nói ra đi, em yêu.”

Cô hít vào một hơi thật sâu và nhắm mắt lại. “Quan hệ bằng miệng”, cô thì thầm. “Anh luôn làm việc đó cho em, và em cũng muốn thử làm thế với anh. Nhưng em chưa thử bao giờ. Vì thế có khi em sẽ chẳng giỏi giang gì đâu.”

Khi cô mở mắt ra, anh đang nhìn cô với vẻ lo sợ khá khôi hài. “Chúa ơi, Raine. Em cần gì phải hỏi. Cứ làm bất cứ việc gì em muốn với anh.. Làm thế, và anh sẽ là nô lệ của em. Bất kỳ lúc nào, bất kỳ đâu, anh không đùa đâu. Ngay bây giờ cũng được, nếu em muốn.”

Cô đỏ mặt, lắc đầu. “Em bị muộn rồi. Để lần tới.”

“Anh sẽ không để em quên đâu.” Anh nhảy lên trên người cô ấy, nhìn cô xuống giường. “Chỉ có một điều nữa anh phải biết trước khi chúng ta phải đương đầu với ngày hôm nay. Em thích trứng thư thế nào?”

Cô nhìn anh như phỗng. “Trứng à? Em làm gì có quả trứng nào, Seth.”

“Chắc chắn là có. Tối qua anh đã mua đồ ăn sáng, cùng với các đồ ăn khác.

Trứng, thịt hun khói, nước cam, bánh mì nướng, và cà phê, kem tươi. Khung xương của em cần đắp thêm thịt đấy.”

Anh trông hài lòng với bản thân đến mức cô phải bật cười. “Tôi qua anh cảm thấy khá là tự tin đấy nhỉ?” Cô hỏi, vuốt ve mặt anh.

“Đừng ghét anh vì điều đó.” Anh dụi mặt vào tay cô như một con mèo, rồi túm lấy tay cô và hôn lên lòng bàn tay. Một cảm giác ấm áp, tươi sáng nóng lên trong ngực cô. Lâu lắm rồi cô mới có lý do để cảm thấy hạnh phúc vào buổi sáng.

Cô liếc nhìn đồng hồ và nhăn mặt.

“Thật ra thì bây giờ muộn lắm rồi. Em nên tắm qua một cái rồi chạy. Em phải...”

“Họ có thể chờ tới khi em nạp chút đồ ăn sáng vào người.” Giọng anh cắt ngang lời cô một cách cay nghiệt. “Em đã phải hiến máu cho nơi đó suốt mấy tuần liền. Đủ rồi đấy.”

Cô bất an trước khả năng huyền bí nắm bắt mọi chi tiết đời sống của cô của anh. “Làm sao anh biết được điều đó?” Cô hỏi một cách lưỡng lự.

“Tất cả những gì anh cần làm là nhìn em.”

Cô nhăn mặt. “Tệ đến thế sao?”

“Nói thẳng ra nhé”, anh nói. “Em lộng lẫy chết người, và em biết thừa điều đó. Nhưng em cần phải ăn nhiều hơn. Mà tiện thể anh là người sẽ đưa em đi làm đây. Anh sẽ không lái xe nếu em chưa ăn.”

Mắt cô lang thang từ ánh mắt cau có xuống cơ thể rám nắng lộng lẫy, trần trụi của anh. “Anh có muốn tắm với em không?”

Vẻ cau có của anh biến mất, luồng mắt

anh nóng rực. “Có. Chỉ hơn anh muốn thở mà thôi. Nhưng em biết chính xác điều gì sẽ xảy ra mà. Và anh muốn em ăn sáng.”

Những hình ảnh gợi tình lướt qua đầu cô, đôi tay đầy xà phòng trượt khắp da thịt, hơi nước bốc lên, khi anh ép cô vào đá lát trơn tuột. Nước nóng chảy ào ào, rơi xuống mặt bàn.

Anh lùi ra xa cô, lắc đầu. “Em nguy hiểm quá em yêu. Đi tắm mau lên không lại quan hệ với em bây giờ.”

Cô lao vội vào phòng tắm, bật vòi hoa sen. Cô đứng bên dưới dòng nước,

kinh ngạc và biết ơn vì không chút tàn dư sợ hãi hoặc đau khổ nào lưu lại từ cơn ác mộng đang bám đuổi cô nữa. Cô được nghỉ ngơi đầy đủ, thư giãn, cơ bắp thả lỏng, tràn đầy năng lượng. Sung sướng.

Thật ra cô cũng thấy đói. Cô chưa từng cảm thấy đói đến vậy vào buổi sáng nào trong đời. Đạo này cô còn bắt đầu quên luôn cảm giác đói. Nhưng bây giờ, thịt hun khói, trứng, bánh mì nướng, và nước cam nghe như thiên đường vậy. Cô nhảy múa dưới làn nước, ngân nga khi xoa dầu gội lên tóc. Một bóng người đứng lù lù bên kia cửa kính. Seth đẩy cửa ra, mắt lướt trên khắp cơ thể đầy xà phòng của cô.

“Anh đã cố tử tế”, anh nói. “Anh đã cố tự kiềm chế. Anh cố văn minh và tự chủ. Anh đã cố chống lại sự cám dỗ.”

Raine lau xà phòng khỏi mắt và chớp mắt nhìn anh.

“Ồ? Và?”

Anh bước vào dưới vòi hoa sen, vươn tay kéo cô. “Anh đã thất bại.”

Chương 14

“Em nhớ thủ tục chưa?”

Raine tựa vào ghế và hôn anh. “Đừng lo, Seth.”

Cô nở nụ cười để trấn an anh nhưng hiệu quả mang lại hoàn toàn trái ngược. Bởi nó càng khiến anh bồn chồn nhận ra cô không nghĩ anh nghiêm túc. Nếu cô biết toàn bộ sự thật thì chắc cô sẽ sợ chết khiếp.

“Anh không thắc mắc xem mình có nên lo lắng hay không. Anh chỉ thắc mắc em có nhớ thủ tục không thôi.”

Vẻ gay gắt trong giọng anh khiến cô lùi ra xa, mắt mở to và thận trọng. Anh hít vào một hơi thật sâu, cố dịu giọng xuống. “Không bước chân ra khỏi chỗ đó mà không liên lạc với anh. Hiểu chứ?”

“Rồi. Chúc anh cũng có một ngày tươi đẹp, Seth. Kiểm tra các nhà kho vui nhé.” Cô mỉm cười qua vai, nhìn anh, và ngay lập tức bị nuốt chửng trong cửa kính xoay của tòa nhà.

Anh dần lại thôi thúc chạy theo cô, làm mình phân tâm bằng cách gõ mã chuyển tín hiệu của cô vào màn hình cầm tay. Anh điều chỉnh cho tới khi đám tín

hiệu được hiển thị trên mạng lưới, dữ liệu không gian liên tục truyền về vị trí tọa độ thay đổi cùng với những tín hiệu nhấp nháy. Anh ấn số McCloud.

Connor trả lời ngay hồi chuông đầu tiên. “Gì?”

“Tôi cần biết tất cả mọi thứ cậu có thể tìm hiểu về một người có tên Peter Marat”, Seth nói. “Bảo Davy kiểm tra xem. Ông ta làm việc ho Lazar khoảng mười bảy năm trước, trước khi chết đuối một cách bí ẩn.”

“Có liên hệ gì?”

“Ông ta là cha Raine. Cô ấy muốn chứng minh Lazar đã giết ông ta. Một tai nạn đường thủy có chứng cứ xác thực khi cô ấy còn bé.”

Một khoảng im lặng ngắn ngủi xuất hiện. “Câu chuyện trở nên phức tạp rồi đấy”, Connr nói, bằng giọng chế giễu báo điềm gở.

“Cứ làm đi. Một trong số các cậu phải bảo vệ cô ấy khi tôi ở Renton. Tôi ra đó ngay bây giờ đây. Cô ấy đang ở văn phòng. Hôm qua tôi đã cài năm con Colbit lên người cô ấy. Đây là mật mã. Có bút chứ?”

“Chờ tí... Rồi. Nói đi.”

Seth đọc dãy mật mã truyền tín hiệu. “Mở một màn hình và lê xác đến đây thật nhanh vào. Tôi không muốn cô ấy không có người bảo vệ. Bảo Sean theo đuôi Lazar vào sáng nay đây.”

“Ừ, chắc chắn rồi. Không vấn đề. Đô ta nào, đô ta nào. Cậu biết đấy, Seth, khi mọi chuyện đã kết thúc, cậu và tôi sẽ phải có một cuộc nói chuyện nghiêm túc về các kỹ năng xã giao của cậu.”

“Không đời nào.”

Seth ngắt kết nối và len xe vào dòng giao thông dày đặc sáng sớm. Một người trang trí cửa sổ đang bày biện cho lễ Tạ Ôn trong một cửa hàng, và anh lơ đãng nhìn anh ta trong khi chờ đèn sáng. Một cái sừng đàn bằng liễu gai với quả bí và lõi ngô tràn ra, một con gà tây nhồi giấy, ma nơ canh mặc quần áo hành hương. Dạ dày anh thắt chặt. Jesse bị giết vào tháng Một. Anh đang phải đối diện với một kỳ nghỉ đông không có Jesse. Anh chưa sẵn sàng.

Dù khi còn bé kỳ nghỉ lễ cũng không phải là một dịp trọng đại gì đối với họ, ngược lại là chẳng khác; nhưng chúng đã có vị trí đáng kể hơn từ khi họ bắt đầu

qua lại với ông Hank. Những dịp nghỉ lễ rất quan trọng với ông Hank, như một mối liên kết tinh thần với người vợ quá cố của ông, nên anh và Jesse dù phàn nàn thì vẫn tuân theo ông. Hàng năm họ sẽ mua gà tây đã tẩm ướp ở Safeway, bánh bí ngô, nhân nhồi, tất cả. Họ sẽ ăn sạch đồ trên các đĩa giấy và ngồi cả đêm nghe những album Giáng Sinh cũ của Julie Andrews và Perry Como của ông Hank, nốc Jack Daniels cho tới khi ông Hank bắt đầu lè nhè về người vợ Gladys quá cố. Đó là dấu hiệu để họ xóc nách ông lên, lôi ông về giường. Cuối cùng câu chuyện trở nên rối rắm và buồn bã khi ông Hank trở nên quá ốm yếu. Nhưng đó là gia đình hoàn chỉnh nhất đối với cả ba

người họ, và cả ba đều thấy biết ơn vì điều đó.

Vì một lí do nào đó, trong vài năm cuối cùng sau khi ông Hank mất, anh và Jesse vẫn duy trì thói quen tụ tập trong kỳ nghỉ lễ. Họ thường chọn đi Mexico hoặc Thái Lan thay vì thói quen nghỉ lễ theo truyền thống vô vị, nhưng những cốc Jack trong đêm là cách tưởng nhớ ông Hank. Giáng Sinh đầu tiên sau khi ông mất diễn ra hết sức phiền muộn nhưng họ đã vượt qua được. Họ kể rất nhiều câu chuyện cười nhạt nhẽo, nghiền chặt răng, nốc whiskey, và cùng nhau đương đầu với nó.

Anh không biết mình sẽ đối đầu với nó ra sao khi chỉ còn một mình nữa.

Anh chàng bảnh bao trong cửa sổ cửa hàng đang sắp xếp mái tóc vàng dài thướt cho cô nàng hành hương. Seth đang so sánh đám sợi tổng hợp đó với mái tóc vàng ấm áp của Raine thì nảy ra một ý. Cách hoàn hảo để sống qua khỏi Giáng Sinh.

Anh có thể bắt cóc Raine và đưa cô ra bờ biển. Tìm một phòng khách sạn nhìn ra biển với bồn tắm Jacuzzi và dành cả kỳ nghỉ trong trạng thái đờ đẫn vì hoóc môn. Đồ đầy sâm banh cho cô, đút hầu cho cô ăn giữa những cuộc làm tình

nóng bỏng, hấp dẫn trong khi mưa đập vào cửa sổ và sóng vỗ vào bờ biển. Bọt nước trắng xóa trào lên trên mặt cát sau những cú xô gợn tình, có nhịp điệu.

Phải rồi. Anh suýt thì hét lên sung sướng. Đó sẽ là một cách làm phân tâm hết sảy. Jesse hẳn sẽ tự hào về anh, Anh có thể thuyết phục cô. Anh có thể điều khiển cô như một loại nhạc cụ. Cô quá ngọt ngào, quá tình cảm. Sẽ rất tuyệt cho xem. Anh chẳng đợi được mất. Anh trở nên phân khởi khi nghĩ về nó, đến mức trong một hai phút anh quên bằng mục đích đến đây của mình.

Jesse, Lazar, Novak. Trả thù bằng

máu. Chúa ơi, anh đang nghĩ cái gì thế. Tất cả đều là đối tượng của cuộc điều tra này. Tất cả.

Tuy vậy, một phần trí não anh vẫn buống bình bám chặt lấy ý tưởng về anh và Raine, bồn tắm nước nóng, sóng xô dòn dập. Có lẽ đến lúc đó anh đã có thể xử lí rất ráo cái cơn ác mộng chết tiệt này, và nghỉ lễ Giáng Sinh ở bãi biển cùng cô sẽ là phần thưởng của anh. Giả sử anh sống sót.

Còi ré lên. Có ai đó rống lên chửi. Đèn đã chuyển xanh mà anh còn mãi nhìn nụ cười trống rỗng của con ma nơ canh. Anh đập ga và ép mình nhớ lại hình dạng

cơ thể Jesse sau những gì Novak làm với nó.

Đúng, hình ảnh đủ sức trả thứ tự ưu tiên của một người đàn ông về đúng vị trí.

“Ông chờ tôi được không?” Raine hỏi người lái xe “Tôi sẽ không đi lâu đâu.”

Người lái xe ngồi sụp xuống ghế và lục tìm một quyển sách bìa mềm. “Cột tính cây số vẫn cứ chạy đấy.”, ông ta thông báo với cô.

“Không sao”, cô trấn an ông ta.

Cô kiểm tra lại địa chỉ khu vực Lynnwood trên mẫu giấy, chậm rãi đi tới căn nhà gỗ một tầng. Cô ấn chuông. Cửa mở và một người phụ nữ tóc trắng nhìn ra ngoài sau dây xích. “Vâng?”

“Bác sĩ Fischer?”

“Tôi đây.”

“Tôi là Raine Cameron. Sáng nay tôi đã gọi cho bà về biên bản khám nghiệm tử thi của Peter Lazar.”

Người phụ nữ già do dự rồi dây xích.
“Vào đi.”

Vị bác sĩ đưa cô vào ngôi trong một phòng khách nhỏ rồi mang cà phê và một đĩa bánh quy đường ra. Cô ngồi xuống ở đầu ghế sofa bên kia.

“Cô Cameron”, bà nói mạnh mẽ. “Tôi có thể giúp gì cho cô nào? Tôi sẽ vui vẻ trả lời câu hỏi của cô qua điện thoại mà.”

“Không may là tôi không có sự riêng tư mà tôi cần. Tôi muốn hỏi vài câu về biên bản này. “Cô rút chiếc phong bì giấy mà văn phòng điều tra những vụ án chết bất thường của vịnh Serverin đã gửi cho cô.

Hàng lông mày của vị bác sĩ nhíu lại chặt khi bà đọc lướt qua những giấy tờ bên trong.

“Như tôi nhớ, vụ này khá rõ ràng và minh bạch. Nó được xem như là một tai nạn. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Tôi là bác sĩ duy nhất trong vùng có bằng Bệnh lý học nên tôi được gọi đi khám nghiệm tử thi trong những khu dân cư xung quanh khá thường xuyên. Dù vậy chúng ta không có nhiều cái chết bất thường trong một nơi như vịnh Serverin. Chúng có xu hướng ăn sâu vào kí ức của người ta.”

“Bà có nhớ đã thật sự khám nghiệm tử thi không?” Raine hỏi.

“Có. Hệt như những gì báo cáo này nói. Mẫu thử độc cho thấy ông ấy đã uống rượu say mềm. Có một vết đánh ở sau đầu, đoán chừng là do sào thuyền. Chiều hôm đó có một cơn bão khá dữ và chúng tôi đều nhìn thấy. Nước cùng khí trộn lẫn trong phổi, và có nước trong bụng. Cho thấy ông ấy thật sự đã chết đuối, nếu đó là những gì cô băn khoăn.”

Raine tìm kiếm từ ngữ. “Liệu có lí do nào cho thấy cái chết đó có nguyên do khác ngoài... tai nạn không?”

Môi vị bác sĩ mím lại. “Nếu có thì hẳn tôi đã trình bày trong biên bản.”

“Tôi không nghi ngờ trình độ nghiệp vụ của bà”, Raine trấn an bà “Tôi chỉ là... ừm... Liệu có khả năng ông ấy bị ai đó đánh không? Liệu có dấu vết nào trên cây sào ứng với vết thương trên đầu không?”

“Về mặt lí thuyết tôi nghĩ có khả năng có người đánh ông ấy”, vị bác sĩ nói một cách miễn cưỡng. “Nhưng một vài nhân chứng đã chứng kiến cảnh ông ấy rời đảo Đá một mình, và cú đánh cũng không làm rách da. Tôi không nghĩ có bất kỳ dấu vết thương nào trên cây sào nhôm. Đặc biệt là khi con thuyền bị lật úp vài tiếng đồng hồ sau đó.”

Raine đặt chiếc bánh chỉ mới được cắn một miếng lên đĩa chén, nén xuống cảm giác co thắt báo hiệu một cơn buồn nôn. Cô đứng dậy, cố gắng bám lấy sự kiềm chế. Nếu cô trở nên hoảng loạn thì chắc chắn cô không muốn có khán giả. “Tôi biết ơn việc bà dành thời gian cho tôi như thế này, bác sĩ Fischer”, cô nói yếu ớt. “Tôi xin lỗi nếu những câu hỏi của tôi có vẻ hơi thừa thãi.”

“Không sao cả”. Bác sĩ đi theo Raine ra sảnh và lấy áo của cô ra khỏi tủ treo đồ. Bà đưa áo khoác cho Raine, định nói gì đó. Bà dừng lại rồi lắc đầu.

Raine đông cứng khi đang mặc được một nửa cái áo. “Sao vậy?”

Bác sĩ nắm hai tay lại trong túi áo khoác mỏng. “Tôi không biết chuyện này có liên quan hay có hữu dụng với cô không. Nhưng cô không phải là người duy nhất có hứng thú với kết quả của cái báo cáo đó đâu.”

Raine đông cứng tại chỗ, quên mất rằng mình đang mắc lại trong ống tay áo khoác phía sau. Bác sĩ Fischer vươn tay nắm lấy hai ve áo, kéo cho tới khi cái áo nằm thẳng thớm trên vai Raine. Bà vỗ nhẹ vai Raine như thể cô là một đứa bé. “Đã có hai đặc vụ FBI tới chỗ tôi, hỏi

những câu hỏi gần giống với cô. Họ có vẻ tức giận khi Peter Lazar tự làm mình chết đuối. Rồi tin chắc tôi thiếu chuyên môn. Cả hai đều là những tên kiêu căng.”

Raine cố nuốt nước bọt nhưng miệng cô khô khốc. “Họ muốn gì từ Peter Lazar?”

“À, họ không chia sẻ chi tiết cho tôi nhưng thời đó có vài tin đồn và nghi ngờ.”

“Về điều gì?”

Khuôn mặt bác sĩ rúm lại như thể bà

hồi hận vì đã mở ra một hộp đầy giòi. “
Ôi, những hoạt động điên cuồng ở đảo
Đá, giữa những chuyện khác. Họ nói chỗ
đó được đặt tên quá phù hợp với số
lượng thuốc phiện lưu thông trên ấy. Nơi
đó còn diễn ra vài bữa tiệc thật sự đi
vào truyền thuyết. Có rất ít người dân
bản địa phương được mời, nhưng mọi
người đều thích kể giai thoại. Đa phần
chỉ là chuyện tào lao, tôi chắc chắn thế,
nhưng cô biết người ta thế nào rồi đây.
Và Alix gây được rất nhiều sự chú ý với
đám quần áo hào nhoáng cùng thái độ
ngôi sao của mình. Mọi người đều thích
bàn tán về cô ta.”

“Bà có biết bà ấy không?” Raine hỏi

một cách thận trọng.

“Chỉ thấy thôi”, bác sĩ nhún vai. “Cô ta chăm sóc sức khỏe trong thành phố cơ.”

Raine do dự. “Những đặc vụ đó”, cô đánh bạo. “Bà có nhớ tên họ không?”

Mặt bác sĩ Fischer nhăn lại. “Cô may đấy. Không biết tám danh thiếp họ đưa đã bị tôi quăng chỗ nào, nhưng tôi vẫn nhớ một trong những cái tên đó vì giống tên một anh bạn trai thời đại học của tôi. Haley là tên người lớn tuổi hơn. Bill Haley.”

Raine vươn tay nắm lấy bàn tay bà.
“Cảm ơn bà. Bà thật tử tế.”

Bác sĩ siết tay cô nhưng không bỏ nó ra. Bà nắm chặt, nhìn vào mặt Raine với vẻ chăm chú cho tới khi Raine bắt đầu bồn chồn. “Xem ra danh tính của cô là một bí mật sâu kín, mơ hồ nhỉ?”

Raine mở miệng nhưng không có gì thốt ra hết.

Bác sĩ chạm vào bím tóc vàng dày trĩch trên vai Raine. “Cháu thực sự nên cắt và nhuộm tóc, cô gái ạ.”

“Làm sao bà... Làm sao...”

“À, thôi nào. Ở thời điểm này thì còn ai hứng thú với Peter Lazar nữa?” Vị bác sĩ nói một cách dịu dàng. “Bên cạnh đó, cháu đúng là hình ảnh của mẹ mình. Dù cháu cho tôi cảm giác... ấm áp hơn, theo một cách nào đó.”

“Ôi, Chúa ơi”, cô thì thầm. “Liệu những người biết mẹ cháu có nhận thấy sự tương đồng ấy hay không?”

“Điều đó còn tùy vào khả năng quan sát của họ.”

Raine lắc đầu, kinh hãi trước sự ngu ngốc của chính mình. Cô đã thử đội một mái tóc giả màu nâu nhưng mái tóc sẫm màu ấy đi kèm với khuôn mặt nhợt nhạt của cô trông giả tạo đến mức cô kết luận làm thế có khi còn thu hút sự chú ý nhiều hơn mục đích đánh lạc hướng nhiều. Bên cạnh đó, kiểu tóc nhiều lớp bồng bênh màu đồng của mẹ cô những năm 86 không hề giống kiểu tóc xoắn hay bện đơn giản của cô. Và lại mẹ cô cũng thường xuyên nói rằng Raine quê mùa đến mức sẽ không ai đoán được cô là con gái bà Alix. Với cặp lính gọng sừng to tổ chẳng, cô đã cảm thấy đủ an toàn.

Đúng là đàn độn. Khả năng quan sát

của ông Victor rất phi thường.

“Tôi từng khám cho cháu một lần, cháu biết không”, bác sĩ Fischer bình luận.

Raine thở dốc với bà. “VẬY Ừ?”

“Cô y tá trường Tiểu học Severin là một người bạn của tôi. Chiều nào cháu cũng phải vào bệnh xá vì đau đầu, kể cho cô ấy những câu chuyện hoang đường về ma, yêu quái, các giấc mơ. Cô ấy rất lo cho cháu. Cô ấy nghĩ cháu cần gặp bác sĩ thần kinh hoặc bác sĩ tâm lý. Hoặc cả hai.”

“Ồ”, Raine lầm bầm, cố gắng nhớ lại tình tiết đó.

“Cô ấy đã liên lạc với mẹ cháu và rõ ràng là không nhận được phản hồi nào.” Hàng lông mày của người phụ nữ già chau lại trước ký ức ấy. “Nên cô ấy đề nghị tôi ghé qua xem cho cháu.”

Raine chờ đợi. “Và?”

“Tôi chẩn đoán rằng cháu là một cô bé mười tuổi thông minh, nhạy cảm, với trí tưởng tượng phong phú và hoàn cảnh gia đình hết sức áp lực.” Bác sĩ Fischer vỗ vai Raine và để tay lại đó. “Tôi rất tiếc về việc cha cháu. Và cực kỳ tiếc về

cháu. Chứ không có chút thương cảm nào dành cho lũ đê tiện ngoài hòn đảo ấy. Xin cháu thứ lỗi vì tôi phải nói vậy.”

“Không sao.” Raine chớp mi chậm lại một dòng nước mắt. “Cháu rất biết ơn nếu bà không kể cho ai khác về cháu.”

“Chúa ơi, không”, bác sĩ Fischer nói một cách mạnh mẽ. “Tôi mừng vì có cơ hội giúp cháu, trong khi ngày xưa lại bất lực. Chúc may mắn, cô Cameron. Hãy cho tôi biết tiến triển của mọi việc. Và này... Nhớ cẩn thận nhé.”

Raine vội vã ra xe taxi. “Vâng”, cô nói với lại.

Cô ngồi vào xe, xấu hổ. Cô mới là một nữ hoàng cướp biển ghê gớm làm sao, khóc lóc thốn thứt trước những hành vi tử tế dù là nhỏ nhặt nhất. Nó không có nghĩa là cô yếu đuối, cô nhắc nhở bản thân. Chỉ là cô bị áp lực mà thôi. Cô nuốt nước bọt, làm dịu cổ họng đang rung lên của mình.

“Đi đâu?” Người lái xe hỏi.

“Tôi sẽ biết ngay đây”, cô bảo ông ta.

Cô dùng chiếc điện thoại di động Seth đưa để hỏi đường và bắt đầu tìm kiếm

Bill Haley. Họ lái xe vòng vòng quanh khu dân cư, chờ kết nối điện thoại, được chuyển hết từ chỗ này sang chỗ nọ. Một lúc lâu sau, cô được thông báo rằng ông ta đứng đầu một đội đặc vụ ở một địa điểm khác. Cô quay số mà người trực tổng đài cho, xin nối máy tới Bill Haley, và ngồi lại chờ đợi, thất dă dầy chống lại những cơn nôn nao.

Vận số của cô đang thay đổi. Cô có thể cảm nhận được điều đó. Sáng nay, cô đã nhìn thẳng vào mặt Harriet và nói một lời nói dối trơ tráo mà không thềm chớp mắt, cô phải đi khám, xin lỗi vì sự bất tiện, tạm biệt. Chỗ đáng sợ nhất là cô thật sự thấy thích vẻ mặt của bà ta. Có lẽ

là do bữa sáng ngon lành mà Seth cứ khẳng khẳng nấu cho cô. Anh đã phủ lớp bụi lên chỗ trứng cô ăn.

Nghĩ đến Seth mang lại một tia tội lỗi bất an. Cô đã hứa sẽ kể cho anh về mọi động thái của mình, nhưng yêu cầu ấy quá hách dịch và hoang đường. Đằng nào hôm nay anh cũng còn bị trói vào việc kiểm tra hệ thống nhà kho, vậy nên vì sao phải làm anh lo lắng cơ chứ? Cô không thể lãng phí năng lượng để tranh cãi xem có nên được tháp tùng hay không. Bên cạnh đó, mục đích của cô cũng khá bình thường. Có phải cô sắp đi gặp một người lạ mặt dưới chân cầu lúc nửa đêm đâu nhỉ.

Bản năng bao bọc của Seth khiến cô cảm thấy được nâng niu và yêu thương, nhưng anh cũng có cuộc sống riêng và trong thời gian đó phải làm nhiều việc quan trọng hơn là lễ đờ đi theo cô. Cô phải gan dạ, phải đón con sóng dữ cảm mới đến và lấy nó làm đà để đưa cô đi càng xa càng tốt.

Bản nhạc nền “Silver Bells” đột ngột tắt tiếng. “Đây là văn phòng của Bill Haley”, một người phụ nữ nói. “Tôi có thể giúp gì cho bạn?”

“Tôi là Raine Cameron. Tôi gọi điện để hỏi vài điều về một vụ án mà ông

Haley phụ trách vài năm trước, liên quan đến Peter Marat Lazar, vào tháng Tám năm 1985.”

“Và vì sao cô lại có hứng thú với vụ án này?”

Raine thoáng lúng túng rồi nghe theo bản năng như cô đã làm tối qua với Seth. “Tôi là con gái của Peter Lazar.”

“Chờ máy nhé”, người phụ nữ hướng dẫn.

Raine túm chặt điện thoại, đầu quay mòng mòng. Cô đã nói ra sự thật, lần đầu

tiên trong mười bảy năm, với một người phụ nữ vô danh trên điện thoại. Giờ thì có ba người trên trái đất, kể cả mẹ cô và bác sĩ Fisher, biết danh tính thật của cô. Khi Bill Haley biết thì con số đó sẽ là bốn.

Nhạc nền “White Christmas” tắt đi. “Ông Haley sẽ rất vui được nói chuyện với cô. Khi nào cô tới được?”

“Ngay bây giờ thì sao?”

“Thế cũng được. Nhưng phải nhanh lên. Ông ấy có cuộc hẹn lúc mười hai rưỡi.”

Tay cô run bần bật khi cô ngoặc ghi chép hướng dẫn. Cô kích động cao độ trước ý nghĩ rằng sẽ có một ngày cô không còn phải nói dối bất kỳ ai về bất kỳ điều gì nữa.

Ôi Chúa ơi, cảm giác đó nhất định phải tuyệt vời lắm.

Anh hẳn sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng khuôn mặt thiên thần đó cả dám gan nói dối. Sự run rẩy chân thật đau đớn khi phơi bày mọi việc trong giọng cô tối qua, anh đã tin tuyệt đối. Đây là những chuyện xảy ra với một tên đàn ông khi bắt đầu dùng hạ bộ để suy nghĩ. Có thể

những người đàn ông khác quen với điều đó. Nhưng với anh, đó là một trải nghiệm mới mẻ không hề dễ chịu.

Anh gọi cho McCloud, nhìn chăm chăm vào đám tin hiệu trên màn hình hiển thị. Raine không ngồi an toàn trong văn phòng của Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar. Cô đang đi về hướng nam, di chuyển qua Shoreline. Anh đã ghé qua Oak Terrace để lấy ít quần áo mới và thiết bị rồi bật màn hình để kiểm tra cô. Để anh có thể thả lỏng. Ha!

McCloud nhắc máy ở hồi chuông thứ ba. “Vì sao cậu không gọi tôi khi cô ấy chuồn ra ngoài?” Seth gầm gừ.

“Bởi vì cậu bạn và tôi và tôi vẫn kiểm soát được tình hình”, Connor nói bình tĩnh. “Ít nhất là cho tới bây giờ.”

“Thế hả? Điều đó có ý nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là Raine vẫn còn giữ bí mật với cậu, anh bạn ạ. Tôi vừa nói chuyện với Davy. Không một ai mang tên Peter Marat từng làm việc cho Victor Lazar hết.” Connor tắc lưỡi. “Tôi sẽ chặn thiệp đám cưới lại cho tới khi cậu tìm hiểu xong cô ta định làm gì.”

“Cậu đang làm tôi tức điên đây,

McCloud.”

“Đó là chuyên ngành của tôi mà. Quay lại với em tóc vàng của cậu nhé. Tôi đã theo đuôi cô ấy cả sáng. Chuyến thăm đầu tiên của cô ấy là tới nhà một vị bác sĩ đã về hưu có tên là Serena Fischer. Davy đã kiểm tra về bà ấy, kể cho tôi rằng Fischer là một bác sĩ đa khoa từng hành nghề ở vịnh Severin. Cô ấy ở đó tầm hai mươi phút.”

“Bây giờ cô ấy đang làm gì?”

“Giờ mới đến phần thú vị đây. Tôi đã bắt sóng điện thoại của cô ấy. Cô ấy sắp tới gặp sếp tôi. Cô ấy đang trên đường

tới văn phòng của Bill Haley.”

Miệng Seth há hốc.

“Cô ấy giỏi đến thế hử?” Giọng Connor suy tư một cách lạnh lùng. “Có lộ chuyện gì khi ngủ với tóc vàng không, Seth?”

“Khỉ thật, không.” Anh quá kinh ngạc nên không cảm thấy tức giận trước cáo buộc đó.

“Hừm. Cậu sẽ không bao giờ đoán được cô ấy còn nói gì nữa với Donna khi gọi điện tới đội Hang Động đâu. Đang

ngồi chứ?”

“Đừng có giả vờ rụt rè nữa đi.” Seth quát.

“Cô ấy nói cô ấy là con gái của Peter Lazar. Peter... Marat... Lazar. Chúc mừng, Mackey. Cậu đã ngủ với cháu của Victor Lazar đấy.”

Một chiếc vuốt lạnh giá túm chặt lấy da dầy Seth và bóp mạnh. Anh ngồi xuống. Nặng nề.

Giọng Connor bình thản. “Davy đã kiểm tra lại. Tất cả mọi việc xảy ra gần

giống như Raine đã nói, trừ cái chi tiết vụn vặt về họ tên. Peter, em trai của Victor bị chết đuối năm 85. Ông ta có một đứa con gái tên Katerina. Cô nhóc và mẹ đã chạy ra nước ngoài và từ đó không còn tin tức gì.”

Connor dừng lại, chờ đợi, nhưng Seth kinh ngạc đến không nói nổi nên lời.

Anh ta gầm gừ và tiếp tục. “Chưa phải tất cả đâu. Sean đã theo đuôi chiếc Mercedes của Lazar cả buổi sáng, nghe trộm di động của ông ta. Sẽ có một buổi tiệc VIP truy lạc diễn ra ở đảo Đá tối nay. Victor đã gọi điện cho các thành viên trong câu lạc bộ những nhà sưu tập

đồ bất hợp pháp của ông ta, cộng thêm dịch vụ gái tháp tùng yêu thích của ông ta để giải trí đêm khuya. Nghe có vẻ sẽ là một vụ lớn. Hẳn sẽ thú vị lắm khi xem những danh sách người tham dự.”

Seth cố gắng theo kịp anh ta. “Ừ, phải. Cực kỳ thú vị.”

“Và mẩu tin thú vị hơn cả là một cú điện thoại gọi tới đường dây cá nhân được xem là an toàn của Lazar. Hơi bị yêu con rệp nhỏ mà cậu nhét vào điện thoại của ông ta đấy. Davy ghi lại được một cú điện thoại dài hai mươi lăm giây từ một kẻ không rõ danh tính nói đơn giản rằng, cuộc gặp vì ‘trái tim của bóng

tôi’ sẽ diễn ra vào sáng thứ Hai.”

Seth xoa tay trên đôi mắt cay rát.
“Không có địa điểm à?”

“Không. Chán chết. Kẻ gọi điện bí ẩn nói là chi tiết sẽ đến sau.”

“Chó thật”, Seth lầm bầm.

“Phải. Chúng ta sẽ phải ứng biến thôi, như tôi vẫn luôn nghĩ. Dầu sao đi nữa, quay lại với tóc vàng nhé. Tôi không thể theo cô ta tới Hang Động. Tôi không có cách nào ẩn sự giám sát của mình ở dưới đó. Tôi đã nhờ Sean yểm hộ...”

“Tôi đang trên đường tới”, anh cắt lời. “Đừng để cô ấy rời khỏi tầm mắt của cậu.”

“Nhưng cô ấy biết cậu”, Connor phản đối. “Cô ấy không biết Sean. Thôi nào, Seth...”

“Cô ấy sẽ không nhìn thấy tôi.” Anh ngắt kết nối và nhét điện thoại vào túi bằng đôi tay run rẩy. Anh phải lạnh lùng. Không sương mù đỏ. Điều đó sẽ đẩy anh ra khỏi lan can, và anh sẽ chết.

Cháu gái của Victor Lazar. Khỉ thật.

Lúc này sẽ là thời điểm thích hợp để gã người máy trong anh nắm quyền kiểm soát, nhưng anh chẳng còn lại gì trừ một đồng sắt vụn. Vì mạch nổ tung, dây điện bốc khói, tất cả mắc vào với da thịt, xương và máu. Raine Cameron Lazar đã đập anh thành từng mảnh vụn.

“May là cô đến vào lúc này”, Bill Haley bảo cô. “Tôi sắp nghỉ hưu, cô thấy đấy. Giờ này tuần sau là tôi đang ngồi câu cá ở Inside Passage rồi. Mời ngồi.”

“Chúc mừng ông sắp được nghỉ hưu. Tôi mừng vì gặp ông kịp thời”, Raine nói. Bill Haley là một người đàn ông có đôi mắt lấp lánh tầm sáu mươi tuổi với

đôi má Santa Clause mập mạp, hàng lông mày rập rập, và mái tóc xám xoắn tít.

“Không cần phải chứng minh cô là người đúng như cô nói”, ông ta nói. “Khi thật, cô trông giống hệt mẹ mình.”

“Dạo này tôi rất hay nghe được câu đó”, Raine nói.

Ông ta chụm các ngón tay lại và trao cho cô một nụ cười niềm nở. “VẬY, cô Cameron. Cô nghĩ tôi có thể làm gì cho cô?”

“Tôi nghe nói ông từng rất quan tâm

tới cái chết của cha tôi”, cô nói. “Tôi muốn biết lý do.”

Nụ cười của Haley nhanh chóng tắt ngóm. “Cô không nhớ gì nhiều về quãng thời gian đó phải không? Cô bao nhiêu tuổi nhỉ? Chín, mười?”

“Gần mười một”, Raine nói. “Và tôi nhớ đủ để khiến tôi rất bất an.”

Bill Haley quan sát mặt cô. “Cô thấy bất an là đúng”, ông ta nói thẳng thừng. “Tiện cho Victor Lazar làm sao khi em trai ông ta gặp vụ tai nạn đó. Lúc ấy Victor nhúng tay vào đủ mọi vụ việc. Cuối cùng thì Peter cũng đã đồng ý làm

chúng chống lại ông ta.” Haley gõ bút lên bàn, quan sát phản ứng của cô. Mắt ông ta không còn lấp lánh nữa. Chúng ánh lên một vẻ sắc bén, lạnh lẽo.

Bụng cô lại quặn lên buồn nôn. Cô ép nó dịu xuống. “Xin cứ tiếp tục”, cô nói kiên quyết.

“Không còn nhiều chuyện để nói. Với sự làm chứng của Peter, chúng tôi có thể đóng đinh gã khốn đó vào năm 85, nhưng trước khi chúng tôi phát hiện thì Victor đã đến Hy Lạp rồi, còn Peter thì úp mặt trôi lênh bênh trên vịnh. Ừm... Xin lỗi cô.”

“Không sao.” Cô chờ đợi.

Haley nhún vai. “Sau đó Victor đã khôn hơn. Hắn bắt đầu làm ăn lương thiện, gần như đúng luật. Kể từ đó chúng tôi không còn tóm được đuôi hắn nữa. Hắn rất quỷ quyệt. Rất cẩn trọng. Có rất nhiều mối quan hệ.”

Cô nắm chặt đôi tay trên lòng và chuẩn bị tinh thần. “Ông có tin rằng Victor đã cho người giết cha tôi không?” Cô hỏi thẳng.

Biểu cảm rút sạch khỏi mặt ông Haley. “Không có bằng chứng chứng cho thấy có nguyên do nào khác gây nên cái

chết cho Peter ngoài tai nạn. Đôi khi đời là thế. Chúng tôi chẳng thể làm gì hết. Đặc biệt là khi vợ và con gái của Peter bốc hơi. Chúng tôi không bao giờ có cơ hội hỏi cung họ.” Mắt ông ta ghim chặt lên cô với vẻ lạnh lùng, tìm kiếm. “Nhưng cô đã ở đây rồi. Cô có nghe thấy hay nhìn thấy gì trong ngày hôm đó không cô gái?”

Cảm giác hoảng loạn buồn nôn, xoáy tròn lại xuất hiện, tất cả là một đốm xanh nhòe nhoẹt. La hét, tiếng vang. Cô nuốt nước bọt và dần nó lại. “Tôi... không nhớ”, cô đáp ứng. “Mẹ tôi quả quyết rằng chúng tôi không có mặt tại đó.”

“Tôi hiểu rồi.” Ông ta gõ bút lên màn hình, nhanh và dồn dập. “Bác cô, ông ta có biết cô đang dò hỏi về Peter không?”

Cô lắc đầu.

Ông Haley nhún vai. “Nếu cô hỏi tôi thì tôi phải nói sẽ tốt hơn cho cô nhiều nếu ông ta không bao giờ phát hiện.”

“Tôi hiểu”, cô căng thẳng.

“Coi chừng đấy, cô gái. Những người quá đề tâm tới công việc của Victor thường có xu hướng chết trẻ. Và quan hệ họ hàng với ông ta cũng không phải lá

chấn an toàn đầu. Rõ ràng là thế.”

“Rõ ràng là thế”, cô nhẹ nhàng lặp lại.

Sự im lặng trì trệ sau đó báo hiệu cuộc trò chuyện đã đến lúc kết thúc. Một bộ phận mơ màng, máy móc của não cô xử lý việc bắt tay và cảm ơn ông Bill Haley vì đã bớt chút thời gian. Cũng chính bộ phận đó giúp cô không va vào người ở hành lang bên ngoài.

Cuối cùng thì cô cũng có vài điều cụ thể để minh chứng cho các giấc mơ của mình. Cô tiến triển. Nhưng nếu đến những đặc vụ được huấn luyện bài bản của cơ quan an ninh quốc gia, với kinh

nghiệm phong phú và nguồn lực dồi dào còn phải giờ tay đầu hàng thì cô có thể hy vọng sẽ làm được điều gì đây?

Raine va vào ai đó và xoay người lằm bằm xin lỗi. Cô phải tiếp tục như hiện tại. Thâm nhập vào tổ chức. Ít nhất cô không điên rồ hay hoang tưởng. Cô đang theo dấu vết một sự thật kinh khủng, bất kể nó có khó tìm đến đâu đi nữa. Cô thoáng liếc nhìn ông ta, chỉ vừa đủ lâu để thu thập thông tin mà không lộ vẻ chú ý. Trong một phần nghìn giây sau khi quay mặt đi, dạ dày cô bắt đầu quặn thắt.

Không lí do gì hết. Cô chưa từng gặp ông ta. Cô hồi tưởng lại tất cả những gì

cô nắm được qua cái liếc mắt nhanh chóng đó. Cao, bụng bia. Tóc đen mỏng, cao râu sạch sẽ, kính hai tròng. Không có gì đặc biệt ở ông ta và vẻ mặt. Không hề có vẻ tán thưởng của phái nam. Ông ta trông kinh hãi.

Cô quay người để nhìn lại. Ông ta đang sải bước ra xa cô rất nhanh. Gần như chạy. Tránh vào một ô cửa, chính ô cửa cô vừa đi ra. Văn phòng của Bill Haley.

Cô quay người, tiếp tục bước đi, run rẩy với cảm giác hốt hoảng ngày dâng cao. Trong cô như một vùng nước xoáy, một cảm giác buồn nôn, vượt ngoài tầm

kiểm soát. Đốm nhạt nhòa màu xanh lục, tiếng hét. Chuyện này thật vô nghĩa. Vì sao lại hoảng loạn sau khi thoáng bắt gặp một người đàn ông trung niên vô hại chứ? Có lẽ cô sắp điên thật rồi.

Phương án tốt nhất là phương án đơn giản và trực diện nhất, cô tự nhủ. Cô có thể quay lại văn phòng của Haley, gõ cửa và hỏi ông ta xem có phải họ đã gặp nhau ở đâu đó rồi không. Hoặc có hoặc không, Raine quay lại, ngập ngừng bước một bước thật chậm về hướng đó.

Một tiếng gậy vang lên rất to. Cô cảm thấy tay đau nhói, bèn rút tay ra khỏi túi áo khoác. Cô đã nắm chặt cái kính ếch

đến mức một bên gọng gãy đôi. Máu nổi bằng thép đâm vào lòng bàn tay cô, đủ mạnh để làm chảy máu.

“Hãy tin tưởng bản năng của cô”, Victor đã nói vậy. “Được tin tưởng sẽ càng mạnh mẽ hơn”. Cô nhét kính vào túi và vội vã đi về phía cầu thang. Một khi chân cô cử động, cô phải cố hết sức để không thu hút sự chú ý về phía mình với việc bỏ chạy thực mạng.

Chương 15

“À. Cô đây rồi. Harriet bảo tôi rằng cô xin nghỉ để đi khám. Tôi tin hẳn cô đã cảm thấy khỏe hơn rồi nhỉ?”

Raine ngược mắt khỏi chiếc di động mà cô đang dùng để soạn tin nhắn cho Seth. Cô đút nó vào túi, tin nhắn chưa hoàn thành, ép mình đáp lại nụ cười quan tâm của Victor.

“Tôi ổn, cảm ơn ông”, cô trấn an ông ta.

“Bác sĩ riêng của tôi lúc nào cũng sẵn lòng gặp cô.”

“Không, tôi khá ổn rồi, thật đấy”, cô lặp lại.

“Rất mừng được nghe điều đó. Vậy thì tôi tin là cô đủ khỏe để ra đảo Đá chiều nay. Tôi cần cô giúp trong một dự án khẩn.”

Cô mừng tượng ra phản ứng của Seth và thầm nhủ nhớ trước suy nghĩ ấy. “Tôi... À, ừm, thông báo gấp rút như vậy thì tôi thật sự...”

Đừng lo về việc đóng gói đồ đạc. Mọi thứ đều sẽ được cấp cho cô. Xe đang chờ để đưa cô ra cảng. Tôi sẽ gặp cô ở cảng sau khi xử lý xong vài việc

nhỏ. Nhanh lên. Có rất nhiều việc phải làm.” Ông ta bước đi mà không chờ cô đáp.

Cô nhìn chăm chăm vào tấm lưng đang bỏ đi của ông ta, bất an. Bà Harriet khệnh khạng đi tới bàn cô và cúi xuống nở ra một nụ cười giả tạo. “Đừng lo”, bà ta rít lên. “Mọi thứ đều sẽ được cấp cho cô.”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Raine héch cằm và trừng mắt nhìn lại, phát ngán sự thù địch vô nghĩa, độc hại của nơi này. “Bà không chán khi cứ phải làm một con khốn không biết mệt mỏi sao, bà Harriet?” Cô hỏi. “Bà không mệt

mọi sao?”

Giọng cô vang xa hơn cô sự tỉnh. Sự im lặng sừng sốt bao trùm lên văn phòng như tiếng đập của một quả bom hydrogen vậy. Không một mẫu giấy nào xê dịch. Đến cả điện thoại cũng ngừng đổ chuông. Cả văn phòng chờ bầu trời sụp xuống.

Harriet giật áo khoác của Raine ra khỏi móc và vút vào người cô. “Xe của cô đang đợi đây”, bà ta nói to. “Ra khỏi đây. Đừng có mà quay lại.”

Phải mất cả quãng đường ra cảng thì nhịp tim của cô mới giảm xuống mức bình thường. Cô làm mình trấn tĩnh lại

bằng cách nghịch điện thoại, soạn và gửi một tin nhắn cho Seth. “*Ra đảo Đá. Không có lựa chọn. Đừng lo.*” Cô đính kèm biểu tượng trái tim nho nhỏ. Những tin nhắn ngớ ngẩn là thứ anh muốn. Cũng vô dụng nữa. Tất nhiên anh sẽ lo. Cô phải gạt thực tế đó đi và tập trung.

Cô được đón riêng ở cảng, không phải Clayborne, mà là một cô gái tóc nâu lộng lẫy có đôi mắt nâu lục nhạt giới thiệu mình là Mara. Họ đi qua cầu thang chính dẫn lên văn phòng ở tầng hai trước sự hoang mang của Raine. “Nhưng tôi không... Không phải ông Clayborne cần tôi ở văn phòng sao?”

“Clayborne không có ở đây. Không có nhân viên văn phòng nào ở đây hết.” Mara đi lên một cây cầu thang xoắn dẫn tới phòng ngủ trên tháp từng là của mẹ cô. Sự e sợ của Raine tăng lên thêm một nấc.

“Vậy vì sao ông Lazar lại bảo tôi...”

“Hỏi ông ấy chứ đừng hỏi tôi.” Mara đẩy cửa phòng ngủ ra.

Căn phòng sáng trưng với một cái gương trang điểm, một dãy quần áo bọc trong túi nhựa treo trước giường. Raine quay sang nhìn Mara, bối rối. “Nhưng ông Victor bảo tôi là ông ấy có một dự

án...”

“Cô là dự án đó đây, cô gái”, một người phụ nữ tóc ngắn gầy gò nói. Bà ta và người phụ nữ tóc trắng mập mập bên cạnh đứng dậy, mắt nheo lại khi những bản năng nghề nghiệp của họ thức tỉnh. “Cởi bộ đồ kinh khủng đó ra và vào tắm đi. Chúng tôi phải gội đầu cho cô để cô có thể đuổi các lợn xoắn.”

Raine lắc đầu. “Nhưng tôi...”

“Làm đi”, Mara nói dứt khoát. “Tối nay có một bữa tiệc rất lớn. Cô phải trông thật đẹp nên hãy làm cho xong đi.”

“Nhưng...”

“Cô có mang theo kính áp tròng phải không?” Mara hỏi.

“À, có. Tôi mang chúng trong túi, nhưng...”

“Tạ ơn trời.” Người phụ nữ tóc trắng đảo mắt và bắt đầu gỡ bím tóc của Raine.

Không có cách nào cản được họ. Họ tỉa tóc, hấp hơi và đắp người, xoa bóp rồi thoa dưỡng ẩm cho cô. Tóc cô được gội, xả, tỉa, sấy khô, ép thẳng. Phản

kháng lại có vẻ là việc làm phí năng lượng. Đó là một phần ma thuật của đảo Đá. Một phần thiết yếu của sự biến đổi kỳ dị mà cô trải qua, ngày qua ngày.

Đến cả đồ lót cũng được mang đến. Nó là thứ đẹp đẽ nhất cô từng thấy - quần lót ren màu xanh dương sậm, tất đùi viền ren. Cô nhìn xung quanh tìm áo lót, nhưng Mara lắc đầu. Không hợp với bộ váy cô sắp mặc. Cô sẽ không cần nó đâu.”

“Tôi sao?” Raine lo lắng nhìn xuống bộ ngực trần của mình, cố tưởng tượng ra loại váy khả thi mà không cần áo con, nhưng không có thời gian để băn khoăn

nữa. Cô bị ấn xuống trước chiếc gương trang điểm to sụ. Lydia, người phụ nữ tóc ngắn, cuốn tóc cô lại thành búi mượt cầu kỳ ở sau đầu trong khi người phụ nữ đẩy đà kia, tên Moira, bắt đầu trang điểm. Bà ta khẽ phát ra tiếng tán thưởng bằng mũi khi phủ mỹ phẩm bằng bàn tay từ tốn, khéo léo. Bà ta dặm một lớp phấn phủ trong suốt lên mặt Raine rồi lùi lại với một nụ cười chiến thắng. “Xong.”

“Giờ đến váy.” Mara tìm kiếm trên giá treo và rút ra món đồ, ném nó lên giường. Chân váy dài lưng chừng xòe ra dưới cái túi nhựa, sáng lấp lánh trên khăn phủ giường bằng ren trắng. Nó bằng vải taffeta màu xanh dương sậm, có hai

dải màu cầu vồng nhẹ nhàng xuyên qua thân váy. Váy được chia làm hai phần, chân váy phồng và thân váy bó chặt, không dây và cổ họa tiết hình vỏ sò, kéo xuống thành chữ V tròn ở hông. Raine cuối cùng hiểu vì sao lại không có áo con. Thân váy bó chặt cũng chính là áo ngực. Nó đẩy ngực cô lên, lộ ra một khoảng ngực trắng mịn và khe ngực sâu hun hút. Lydia cau mày khi cài nút. “Cô gầy hơn tôi được báo.”

“Xin lỗi.” Raine suýt thì bật cười trước giọng buộc tội của bà ta. “Dạo này tôi không có thì giờ để ăn.”

“Nếu cô không ăn thì sẽ mất vẻ đẹp

hiện giờ đây”, Lydia quở trách, xỏ kim.
“Đứng im trong khi tôi sửa cái này.”

Họ kéo và gấp, khâu và kéo, phun và xịt. Cuối cùng họ dẫn cô ra trước tấm gương trên tủ đứng.

Cô cố không thở dốc nhưng cô thật sự thấy sốc trước vẻ ngoài của mình. Màu váy làm tôn nước da của cô, khiến nó óng ánh ngọc trai. Cô trang điểm rất nhẹ nhàng nhưng nó giúp các nét trên mặt cô được nhấn mạnh, làm nổi bật gò má cao của cô. Hàng lông mày thẳng được tỉa tốt thành một hình dạng thanh nhã, làm mặt cô sáng lên. Mắt cô có vẻ rất to. Thậm chí đến cái miệng to và đầy mà cô luôn

cảm thấy khiến mình trông trẻ con và yếu đuối, trong cũng khác. Gợi tình và đầy đặn. Cô trông như đang tỏa sáng. Gần như... là đẹp.

Cô chưa từng nghĩ mình xinh đẹp. Xinh, có thể, theo kiểu thường thường, nhưng đẹp là lãnh địa không thể tranh giành của Alix, và từ bé Raine đã cảm thấy sẽ rất nguy hiểm nếu xâm lấn vào phạm vi ấy.

Dẫu vậy, biết rằng cô đẹp cũng không khiến cô thấy sung sướng. Nó có thể là một lợi thế, có thể còn là một vũ khí, nếu cô có gan dùng nó. Alix vẫn hay lợi dụng sắc đẹp của mình. Thường xuyên, không

chút thương tiếc.

Ý nghĩ ấy làm cô lạnh giá. Sắc đẹp không khiến cô cảm thấy quyền lực. Ít nhất thì cũng không phải ở đây. Ngược lại, cô thậm chí càng cảm thấy yếu ớt hơn trong bộ váy gợi tình xinh đẹp này. Victor đang chơi đùa với cô.

Bộ váy mang sắc màu của tia sáng cuối cùng buổi ban chiều trên một bầu trời quang đãng. Nó gợi cô nhớ tới một câu chuyện cổ tích có hình minh họa mà cô đã đọc khi còn bé. Cô dâu của Bluebeard đã mặc một bộ váy như thế này nhưng có thêm ống tay áo phồng. Cô ta đã mặc chính màu xanh này trên

chuyến hành trình kinh hoàng khám phá lâu đài đáng sợ, đầy mùi máu tanh của chồng mình.

Cô run rẩy. Mara hiểu nhầm, liền vươn tay ra sau lưng cô. “Có khăn choàng đây nếu cô lạnh”, cô ta nói, rồi vắt một cái khăn choàng bằng taffeta cùng màu lên vai Raine. Những dải màu cầu vồng dịch chuyển, sáng lấp lánh. Raine rời mắt khỏi gương và nhìn những khuôn mặt mong đợi của ba người phụ nữ. Cô gượng cười. “Cảm ơn các vị. Các vị rất tài năng. Trông tôi thật tuyệt vời.”

“Đi với tôi ngay nào”, Mara nói mạnh mẽ. “Ông Lazar bảo đưa cô tới thư viện

khi cô đã sẵn sàng.”

Cô đi theo qua Mara qua hành lang. Chân váy bằng vải taffeta phồng lên quanh người cô, lướt qua sàn nhà một cách đầy gợi cảm. Những ngọn gió mát lạnh thổi qua bả vai trần và cần cổ lộ ra ngoài của cô, làm cái khăn choàng bay phấp phới sau lưng cô như cánh tiên. Mara mở cửa thư viện, khẽ gạt đầu tạm biệt cô rồi hòa mình vào bóng tối.

Raine đi trên tấm thảm màu đỏ rực. Thư viện chỉ bật một ngọn đèn treo có chùm bằng kính màu rọi sáng những bức ảnh trên cái giá bên dưới và chân dung bà nội Raine. Cô đứng chính giữa họa

tiết nghèo khổ của tấm thảm Ba Tư giữa một không gian lạnh lẽo như trong mơ.

Cô nhìn lên bức chân dung. Hình vẽ của bà cô dường như đang nhìn xuống cô, đôi mắt xám nhạt sáng lên vẻ thích thú khó nhận thấy. Raine nhận ra cô mang cùng đôi mắt và hàng lông mày của bà. Hàng lông mày có hơi khác sau khi được Moira và Lydia nhổ lông, tỉa tót, nhưng ấn tượng cơ bản thì vẫn vậy.

Cô ước gì mình đã gọi Seth nhưng di động vẫn nằm trong túi cô ở phòng tháp. Cô không có túi dự tiệc hợp với váy để đặt nó vào. Mới đầu cô rất sợ phản ứng

của Seth nhưng giờ đây, chúng diện và bị dẫn vào đây như trinh nữ tế lễ, cơn giận của anh dường như là nỗi lo nhỏ nhất nhất của cô. Cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong ô cửa sổ. Bóng tối bao trùm, da thịt trên cổ và bả vai trần của cô trông nhợt nhạt vô cùng trong căn phòng lờ mờ. Bị kẹt trong thế giới mộng mị ma quỷ này, ý nghĩ về Seth là con đường sống còn dẫn tới thực tại.

Những luồng không khí phả qua vai cô. Cô cảm giác thấy thư viện mở ra dù không có một tiếng động nào. Các giác quan của cô giãn rộng giống như đôi mắt mở choàng. Không còn chuyện nhảy dựng lên và hét ầm ĩ vì ngạc nhiên nữa. Cô

biết chính xác ai vừa bước vào cửa.

Cô đứng giữa họa tiết vòng xoáy đỏ như máu kỳ lạ của tấm thảm và im lặng chờ đợi, nhìn vào tấm chân dung của bà nội. Hình ảnh phản chiếu của Victor tiến lại gần hơn. Ông thoáng chạm tay lên vai cô rồi bỏ xuống.

Ông ra dấu và bức tranh. “Cháu rất giống bà, cháu biết đấy.”

Cô phát ra một tiếng thở dài lặng lẽ. Ông biết cô là ai, đã biết ngay từ đầu, và phát hiện ấy đã đến với cô một cách từ tốn tới nỗi không còn đủ sức để làm cô giật mình hay hoảng hốt nữa.

Thế giới dịch chuyển rồi an tĩnh lại một cách lặng lẽ như một tấm vải phủ xuống quanh người cô. Cô quay sang nhìn ông. “Thật ư? Mọi người vẫn bảo cháu trông giống hệt mẹ.”

Victor phẩy tay hờ hững gạt chuyện mẹ cô đi. “Nhìn thoáng qua thôi”, ông nói. “Da cháu trông giống Alix nhưng cấu trúc xương thì rõ ràng và thanh nhã hơn nhiều. Môi cháu đầy đặn hơn. Mắt và lông mày của cháu đúng chất Lazar. Nhìn bà mà xem.”

Họ chăm chú nhìn bức chân dung hồi lâu.

“Cháu không chỉ có cùng tên với bà.” Victor nói. “Ta gọi cháu là Katya được chứ? Điều đó sẽ làm ta rất vui.”

Khao khát tự động muốn tỏ ra dễ dãi và đáng yêu của cô bị nghiền nát trước sự xuất hiện của người phụ nữ cứng cỏi đang đứng chôn chân chính giữa vòng xoáy đỏ rực. Người phụ nữ mới chiến thắng trận chiến với sự dễ dàng đáng ngạc nhiên. “Cháu thích được gọi là Raine hơn”, cô nói. “Cuộc đời của cháu rất hỗn loạn. Cháu muốn duy trì liên tục một điều gì đó càng lâu càng tốt. Không thì cháu sẽ đánh mất bản thân.”

Mắt ông thoáng xuất hiện vẻ không hài lòng. “Điều đó làm ta thất vọng đấy. Ta hy vọng tên của bà cháu sẽ được mang cùng tới tương lai.”

Raine giữ vững lập trường. “Không phải lúc nào chúng ta cũng đạt được thứ chúng ta muốn.”

Miệng Victor giật giật. “Điều đó, cháu yêu, là sự thật của Chúa.” Ông chìa tay ra cho cô. “Đi nào. Không lâu nữa các vị khách của chúng ta sẽ tới.”

“Khách nào?” Cô héch cằn và không đón cánh tay ông giơ ra.

Nụ cười của ông toát lên vẻ âm áp, tán thưởng. “Ta coi mọi chuyện hiển nhiên quá sao? Vì chúng ta chưa chính thức thiết lập địa vị là cô cháu gái yêu quý mà ta đã bị thất lạc từ lâu của cháu, ta không thể thảo luận các kế hoạch của mình với cháu được. Không nhẹ nhõm ư? Khi cuối cùng cháu cũng được là chính mình?”

“Có”, cô nói, thành thật với cả trái tim. “Còn các vị khách của bác thì sao?”

“À. Khách khứa của ta. Đó chỉ là buổi tụ họp bạn bè và đối tác kinh doanh đến ăn tối thôi. Ý tưởng ban đầu là chủ trì một buổi họp mặt đơn giản cho câu lạc

bộ sưu tầm của ta, dùng bữa tối và uống rượu, đồng thời trưng bày vài món đồ kỳ lạ ta mới mua. Cháu biết đấy, ta là người sưu tập các tác phẩm nghệ thuật và đồ cổ. Nhưng sau khi cháu đến thì ý nghĩa của bữa tiệc trở nên lớn lao hơn nhiều.”

“Cháu hiểu rồi”, cô làm bầm, vẫn thấy khó hiểu. “Nhưng sao lại phải trang trọng thế này? Váy này, tóc này. Vì sao bác muốn cháu tham dự bữa tiệc tối nay của bác?”

“Nó chưa rõ ràng sao?”

“Cháu sợ là chưa.”

Victor cười, vuốt mu bàn tay ngang má cô, một động chạm nhẹ nhàng, thoáng qua. “Ta cho là do tính phù phiếm. Ta không có con cái. Ta không thể cưỡng lại cơ hội giới thiệu một người phụ nữ trẻ sinh đẹp, có học thức, quyến rũ trước bạn bè và đối tác với tư cách là cháu gái ta. Hãy xem nó là buổi ra mắt của cháu.”

Cô trừng mắt nhìn ông.

“Ta biết nó thật ngớ ngẩn”, ông nhún vai nói. “Nhưng ta đang già đi. Người ta phải nắm bắt cơ hội trong khi còn có khả năng.”

Cô nuốt nước bọt qua cục nghẹn đang

hình thành trong cổ họng. “Bác đã biết về cháu bao lâu rồi?”

Tim cô xoắn lại trước sự tương đồng giữa nụ cười của ông với cha cô. Gò má cao, nếp hăn sâu, đường quai hàm sắc lẹm như điêu khắc. “Ta vẫn biết cháu ở đâu từ ngày mẹ cháu đưa cháu rời khỏi chỗ này. Ta chưa bao giờ mất dấu cháu đến một ngày.”

Cô gần như không thở nổi. “Chạy trốn bao lâu như vậy”, cô thì thào. “Từng ấy danh tính giả mạo. Tất cả chẳng vì cái gì hết.”

“Alix có xu hướng thích kịch tính hóa

mọi chuyện. Ta có trách nhiệm trông chừng cháu vì ta không tin tưởng Alix. Cô ta... Ừm, nói quá yêu bản thân là vẫn còn nhân đạo.”

Raine nhăn nhó trước sự khinh miệt vô ý mà giọng Victor để lộ ra.

Ông tiếp tục. “Ta thiết lập cảnh báo trong hệ thống máy tính của Công ty Xuất-Nhập khẩu Lazar để nó sẽ báo cho ta biết khi có bất kỳ ai dùng một trong các danh tính của cháu để liên lạc với ta. Hãy hình dung tới sự sung sướng của ta khi một sáng ta đăng nhập vào máy tính và thấy tin nhắn tự động trong hòm thư của ta xem. Raine Cameron đã gửi sơ

yếu lý lịch tới phòng Nhân sự của ta. Thú vị làm sao.”

“Cháu nghĩ bác hẳn đã rất bận khoản không rõ lý do cháu không liên lạc thẳng với bác”, cô nói một cách cẩn trọng.

“Người nhà Lazar có xu hướng xảo quyệt và đi đường vòng”, ông nói với một nụ cười lôi cuốn. “Nó là dấu ấn chung của gia đình rồi. Theo lẽ tự nhiên, ta cho là cháu muốn biết thêm về các sự kiện diễn ra trong mùa hè kinh khủng mà Peter mất.”

Dạ dày cô thắt chặt lại. Khuôn mặt tươi cười của Victor không hé lộ một

điều gì hết. “Bác không giận sao?”

Ông lắc đầu. “Không hề. Việc cháu quan tâm đến cha cháu đủ để tìm kiếm sự thật là một lễ vật đối với em trai ta. Ta tự hào vì cháu gái duy nhất của ta rất dũng cảm và dám nghĩ dám làm.”

Miệng cô khô đến mức nó bị dính chặt lại. Cô nhìn chằm chằm vào nụ cười của ông, dùng tất cả các giác quan để tìm kiếm cái bẫy nhất định là đang giấu dưới những câu nói dịu dàng, tán thưởng ấy.

Ông bước một bước về phía cô. “Ta mừng vì cuối cùng cũng có cơ hội để nói với cháu điều này, trực tiếp, cháu yêu:

khi Peter chết đuối, ta đang ở nước ngoài. Cái chết của cha cháu khiến ta buồn bã vô cùng. Lúc đó cha cháu rất chán nản. Cha cháu không nên đi biển một mình. Điều ta ân hận nhất là sự căng thẳng giữa chúng ta. Phần lớn là do mẹ cháu. Alix thích khuấy động mọi chuyện. Bất kể mọi người có nói gì đi nữa thì ta vẫn yêu cha cháu.”

Lời lẽ của ông ngân vang giữa họ, trầm và đầy kích động.

Họng Raine bắt đầu rung lên. Cô cẩn thận dùng đầu ngón tay gạt nước mắt, khóa mình trong sự đấu tranh nội tâm để bám lấy thông điệp từ giấc mơ, bám lấy

lời nói của Bill Haley. *Thế giới của mày chứ không phải của ông ta*, cô thầm nhắc lại, như một câu thần chú để chống lại sức quyến rũ của ông.

Ông nhìn cô rồi cười rầu rĩ. “Cháu không tin?”

Sự im lặng của cô khiến ông bật cười. “Đạo này sự chân thật trở nên vô cùng hiếm có trong cuộc đời ta. Như một xô nước lạnh vậy. Mới mẻ thật. À cháu yêu, dù cháu có tin ta hay không thì liệu cháu có thể gạt mối nghi ngờ sang một bên để tận hưởng một buổi tối thú vị với bạn bè ta không?”

“Nếu bác cho phép thì cháu muốn gọi điện trước.”

Ông ra dấu về phía chiếc điện thoại trên bàn. “Cứ tự nhiên.”

Cô dừng lại. Đây không phải là cuộc trò chuyện mà ông có thể nghe.

Ông mỉm cười trước sự do dự của cô. “Ta thấy có vẻ cháu muốn gọi cho anh chàng của mình phải không? Để trấn an anh ta là cháu không bị lôi kéo vào một cuộc truy hoan tục tĩu à? Ta đã lường trước được điều đó cháu yêu ạ. Ta đã mời anh Mackey tới buổi tụ tập này rồi.”

Mắt ông sáng lên trước vẻ chết lặng của cô. “Anh ta đã chớp ngay lấy cơ hội đó khi nghe tin cháu sẽ là một thành viên của bữa tiệc. Anh ta là típ ghen tị, có tính sở hữu cao đúng không? Nghĩ về nó mà xem. Cháu, ở ngoài này qua đêm, là đối tượng của những khao khát trụy lạc nào thì ai mà biết. À, ghê tởm thật. Chắc chắn sẽ biến một chàng trai trẻ máu nóng thành một gã ghen tuông. Nên ta đã mời anh ta tới ăn tối để xoa dịu tâm trí anh ta. Ta hy vọng ta đã làm tốt. Hy vọng anh ta sẽ không khiến cháu khó chịu.”

“Ồ, không. Không hề”, cô trấn an ông.
“Cháu rất mừng vì anh ấy sẽ tới đây.”

Đầu gối cô gần như nhũn ra vì nhẹ nhõm. Seth sẽ tức điên khi cô được giới thiệu là cháu gái của Victor với anh, nhưng anh sẽ hiểu sau khi cô giải thích rõ tình hình. Và anh đủ quyền lực để tránh cho cô khỏi bị thần chú của Victor mê hoặc. Anh sẽ giúp cô ấm áp, tỉnh táo, và thực tế. Cô sẽ an toàn hết mức có thể trong vùng đất kỳ lạ này với Seth ở bên.

Mắt Victor quét qua người cô, ông gật đầu tán thưởng. “Quan sát phản ứng của anh ta khi thấy cháu thế này sẽ thú vị lắm cho mà xem.” Ông quét tay về phía cô. “Cháu đẹp đến nghẹt thở, cháu yêu.”

Cô đỏ mặt. “Cảm ơn bác.”

“À nó làm ta nhớ ra một chuyện.” Ông quay về phía bức tường, nhắc một cuộn giấy da cổ của Nhật Bản ra, để lộ cái kết an toàn bên dưới. Ông gõ vào một dãy số, chờ đợi, gõ thêm một dãy số nữa. Ổ khóa bật mở.

Ông mở nó ra, tay lần mò qua vài món đồ và rút ra một cái hộp nhung dẹt màu đen. “Mẹ cháu luôn thèm muốn một nó nhưng ta không cho phép Peter tặng nó cho cô ta. Ta không xem cô ta là một người canh giữ thích hợp.” Ông đặt chiếc hộp vào tay Raine. “Nào. Mở nó ra đi.”

Cô nhắc nắp hộp và thở dốc. Nó là

một viên opal đỏ rực hình giọt lệ đặt nằm trên dây chuyền vàng giữa một vòng xoắn từ những hạt kim cương nhỏ xiu sáng lấp lánh. Cô đưa nó về phía ánh sáng, những ký ức xa xăm khuấy lên trong cô. Bề mặt mượt mà như ngọc trai của viên opal sáng lấp lánh dưới ánh đèn, rộn ràng với ngọn lửa sắc xanh, lục, và tím.

“Cháu vẫn nhớ chiếc dây chuyền này”, cô thì thầm.

“Cháu từng chơi đùa với nó khi ngồi trên lòng bà nội”, Victor bảo cô. “Cháu là niềm vui của bà. Chiếc vòng này mang tên ‘Người theo đuổi những giấc mơ’.”

“Cháu đã nghĩ là có một cây cầu vòng nhỏ bị giam trong viên đá”, Raine nói, tôn kính chạm vào nó bằng đầu ngón tay. “Một cầu vòng sống động.”

“Đồ gia truyền đây. Một món quà từ kỵ cháu để lại cho cô dâu của kỵ. Cuối cùng thì nó cũng tới tay cháu.”

Ông đeo nó quanh cổ cô. Chất vàng lạnh giá của chiếc dây chuyền lấp lánh làm cô rung mình. Quá khú đang vươn những ngón tay lạnh lẽo để chạm vào cô. Nó phát ra những tiếng gọi dịu dàng, thì thầm, như âm nhạc từ chốn xa xăm.

Victor xoay người cô cho tới khi cô nhìn vào mình trong gương. Chiếc dây chuyền có độ dài thích rất thích hợp cho bộ váy màu xanh. Nó nằm gọn giữa khe ngực của cô, lộng lẫy và thanh tao. Hoàn hảo.

“Cháu không biết nói gì nữa”, cô lắp bắp.

“Người theo đuổi những giấc mơ sẽ nhắc cháu nhìn vào bản chất bên dưới bề mặt của mọi vật. Tìm kiếm đam mê và ngọn lửa bên dưới một bề mặt tầm thường lừa người. Dù rằng cháu cũng không cần được nhắc nhở nữa đâu.” Victor đặt tay lên vai cô. “Ta mong cháu

thường xuyên đeo chiếc vòng cổ này. Suốt cả ngày, nếu cháu có thể. Nó đã chờ đợi cháu nhiều năm dài đằng đẳng. Bà cháu sẽ rất vui vì cháu có nó. Bà sẽ hẳn tự hào về sắc đẹp và trí tuệ của cháu lắm. Cả sự gan dạ của cháu nữa.”

Cô nắm chặt dây chuyền trong tay. Nước mắt nhỏ xuống hai bên má cô và cô gạt nó đi, cố không làm nhòe phần. Đôi mắt sắc nhọn của Victor nhìn thấu cô, thấu triệt tất cả những nỗi sợ hãi và điểm yếu, rồi cả nỗi niềm thèm khát tình yêu và sự tán thưởng nơi cô. Thật khó mà kháng cự. Cô không nhớ nổi một ai từng tự hào về cô. Alix luôn chê bai và ganh đua với cô. Ông Hugh, cha dượng của

cô, gần như còn chẳng biết cô tồn tại.

Cô biết nó là một cái bẫy - cô hầu như không thêm quan tâm. Hầu như.

Victor dịu dàng hôn trán cô và đưa cho cô một cái khăn tay. Cô chấm nước mắt, trao cho ông một nụ cười thận trọng. Ông mỉm cười đáp lại - nụ cười đã thấy quá nhiều, hiểu quá nhiều. Ông chìa cánh tay ra. “Ta sẽ rất vui được giới thiệu bộ sưu tập của ta cho cháu, nhưng tối nay không còn thời gian. Có lẽ để mai. Tất nhiên, nếu những thứ đó gọi được hứng thú của cháu.”

“Cảm ơn bác, có chứ. Hẳn sẽ rất thú

vị”, cô lầm bầm.

“Đi thôi, hãy tham quan ngôi nhà trước khi khách khứa của chúng ta đến. Cho phép ta giúp cháu làm quen lại với ngôi nhà thơ ấu của mình.”

Cô vươn tay ra khoác tay ông. Dù là bây hay không, dù là lời nói dối hay không thì cô cũng không thể dùng ý chí để bắt những vết sẹo, nỗi sợ, và nhu cầu của mình biến mất. Tất cả những gì cô có thể làm là quan sát chúng cháy như dòng nước, xoáy tròn và thay đổi theo từng phút, từng giây.

“Vâng thưa bác”, cô nói. “Cháu rất

thích.”

Chương 16

Trong tất cả các viễn cảnh, thông thả đi vào một bữa tiệc tối ở đảo Đá với tư cách là bạn hẹn của cô cháu gái đã thất lạc của Victor Lazar là điều cuối cùng anh có thể mừng tượng ra. Seth đỗ lại ở bên cảng đảo Đá và ép mình tập trung vào việc trang bị thiết bị phát hiện chuyển động bằng tia hồng ngoại tự chế trên thuyền của mình. Nếu có bất kỳ ai đến gần con thuyền trong vòng hai mét

khi anh vắng mặt, một thiết bị gắn vào cạp quần anh sẽ rung lên và một máy quay video sẽ khởi động, quay lại tất cả mọi thứ.

Chú ý đến từng tiểu tiết đóng vai trò quyết định trong ngành nghề này nhưng anh cứ liên tục nhìn đờ đẫn vào khoảng không, quên mất mình đang ở đâu, rồi lầm bầm chửi thề. Anh muốn đổi đầu với cô nhưng anh cũng bị trói buộc bởi những bí mật của chính mình. Trước đây sự bí mật chưa bao giờ gây ra cảm giác kìm hãm đến vậy. Lúc nào nó cũng mang lại cảm giác quyền lực. Nhưng giờ thì nó khiến anh thấy bất lực và điên tiết.

Ba ngày trước anh hẳn sẽ để mình trần rồi bò trên kính vỡ để dò lấy cơ hội đi xuyên qua hệ thống an ninh gai góc của đảo Đá. Nhưng tâm trí anh đang chao đảo, sự tập trung của anh tiêu tan. Anh cố gắng vạch ra một kế hoạch cho tối nay nhưng đầu óc anh trống rỗng. Anh sẽ phải làm bừa thôi. Nhìn xem anh đã xuống cấp đến mức nào này. Victor Lazar đúng là một thiên tài chết bầm.

Ngôi nhà được thấp sáng như cây thông Giáng Sinh. Anh có cảm giác lạ lùng khi được hiên ngang đi thẳng vào chốn này mà không cần phải lén lút. Con đường lát đá được thấp sáng bởi một dãy đèn trắng xóa treo dọc các cành cây. Anh

cảm thấy không an toàn, bất chấp sự hiện diện của khẩu SIG Sauer nằm dưới áo khoác.

Một lò sưởi khổng lồ đang kêu ì xèo trong phòng tiếp khách chính. Có một ban nhạc jazz ở trong phòng, tiếng saxophone đang ngân nga. Bên trong là liệt người mặc đồ dự tiệc. Anh nhận ra một chính trị gia địa phương ở ngoài ban công, trò chuyện sinh động với một người phụ nữ trẻ mặc áo lông thú ngắn. Cô ta nhấp sâm banh, ngửa đầu ra sau và cười lớn. Quá tệ vì Connor không có ở đây cùng kiến thức uyên bác của cậu ta về những nhân vật tai to mặt lớn ở địa phương. Tất cả những gì Seth biết là

Victor nắm được đủ dạng người trong túi, đặc điểm chung duy nhất là giàu có, quyền lực, và bị Lazar moi ra điểm yếu để lợi dụng. Giống như ông ta đã làm với Seth. Anh cũng thảo hiệp hết như bất kỳ gã tội nghiệp đang nốc sâm banh ở đây.

“À! Anh ta đây rồi. Nhà cổ vẫn anh ninh gan dạ của chúng ta. Vào đây, vào đây.” Lazar vội vã đi tới, nắm lấy tay Seth và lắc một cách nồng nhiệt. “Rất mừng vì anh tới được. Raine sẽ vui lắm. Khi con thuyền cuối cùng cập bến, con bé đã rất buồn bã vì tưởng anh không đến.”

“Tôi tự đến bằng thuyền riêng.”

Lông mày Victor nhướn lên. “À. Tất nhiên là anh nên làm thế nếu anh có phương tiện. Con bé ở đâu nhỉ? À kia rồi, đang trò chuyện với Sergio. Cháu yêu! Vị khách danh dự của cháu đã tới rồi đây!”

Nhưng Seth không còn hiểu nổi những gì Lazar nói nữa. Thế giới biến mất, không khí bị hút sạch khỏi phổi anh. Tất cả những gì anh thấy là Raine.

Chung diện như vậy khiến cô giống hết một nữ thần. Lông lẩy như siêu mẫu, diễn viên Hollywood. Công chúa băng giá, sang trọng và trắng lệt, không thể với

tới. Cô lúc nào cũng duyên rũ và ngọt ngào kể cả trong bộ đồ công sở lôi thôi và cặp kính gọng sừng. Cô thật dễ thương trong bộ đồ ngủ lòng thùng, và cô đẹp đến mức làm tim anh ngừng đập khi cô khỏa thân, mái tóc loăn xoăn đổ xuống hông.

Nhưng anh chưa từng tưởng tượng ra cô như thế này. Cái áo nịt màu xanh bó sát lấy mọi đường cong, nâng bầu ngực trắng mịn của cô lên và dăng chúng ra cho mọi con mắt chiêm ngưỡng. Nữ thần tình dục và công chúa băng giá hòa làm một. Một viên đá quý trông đắt giá tệ hại nằm gọn giữa bầu ngực hoàn hảo của cô. Tóc cô hoàn hảo một cách lạ kỳ khi quán

lại thành một búi tóc phức tạp. Cô là công chúa cổ tích bước ra từ một trong những giấc mơ thần tiên của anh. Cô sáng lấp lánh như một ngôi sao.

Anh không thích thế. Bởi nó khiến quai hàm anh siết chặt, còn phần nam tính của anh thì cứng ngắc. Nó khiến anh muốn đập phá một thứ gì đó, đâm tường, quăng đĩa. Anh muốn lôi cô vào nột góc nhà và xé bỏ vỏ bọc lừa người hào nhoáng của cô. Nhắc cho cô nhớ rằng cô là con thú hoang xinh đẹp của anh, chứ không phải con người hoàn hảo, lãnh đạm này. Cô là mặt đất, mồ hôi, máu và xương, cô đói khát, thèm muốn, và tru lên với mặt trăng. Giống như anh. Một

phần của anh.

Cô vội vã đi về phía anh với nụ cười ngọt ngào và chào đón đến mức làm bụng anh siết chặt. Tất cả những gì cô còn thiếu là cánh tiên và một cái mũ miện chết tiệt và ... anh phải bình tĩnh lại. Ngay lập tức. Ngay bây giờ.

“Seth! Em thật mừng vì anh có thể...”

“Em không gọi điện.”

Giọng anh làm cô chết cứng. Mắt cô mở to và ngập ngừng. “Em biết. Em xin lỗi. Hôm nay là một ngày khắc nghiệt.

Em có thể giải thích...”

“Anh cá là em có thể.”

Cô chùn bước, vẻ chào đón đã biến mất khỏi mắt cô và anh ghét cả điều đó nữa. mọi người xung quanh cảm nhận được sự căng thẳng giữa hai người. Họ ngừng nói chuyện và nhìn sang một cách hiếu kỳ.

Tự chủ đi, Mackey, anh tự bảo mình.
Đừng có đái lên thảm.

“Có gì không ổn sao?”

Giọng nói trơn như bôi dầu của Victor Lazar làm lông cổ anh dựng lên.

Anh chuyển động các múi cơ trên mặt thành một nụ cười lịch sự. “Không hề”, anh nói sau hàm răng nghiến chặt.

“Tôi rất mừng vì anh có thể đến được. Tối nay là một tối đặc biệt đối với chúng tôi, anh Mackey ạ. Sau mười bảy năm, cuối cùng thì tôi cũng được đoàn tụ với đứa cháu gái yêu quý của mình. Những người quan trọng với con bé nhất định phải ăn mừng cùng bọn tôi.”

“Cháu gái ông, hử?” Giọng anh khàn đặc một cách nguy hiểm. Anh nhìn chăm

chằm vào mắt Raine. Chúng to và xéch một cách tự nhiên. Được nhấn nhá bằng mỹ phẩm và mở to vì sợ hãi, chúng dường như khổng lồ. “Cháu ông”, anh chậm rãi nhắc lại. “Việc đó đúng thật là... không thể tin được.”

Miệng Raine mím lại. Làm da mờ mờ của cô đỏ bừng lên.

“Con bé trông không lộng lẫy sao?”

Mắt Lazar đặt lên người cô với một sự tự hào đầy sở hữu khiến Seth muốn nhổ nước bọt. “Tôi thích cô ấy hồi trước hơn.”

Giọng anh phát ra thẳng thừng và to. Raine nhăn mặt thấy rõ. *Rõ khổ*, anh nói với cô bằng mắt. Anh chỉ là người bình thường bằng da bằng thịt. Nếu cô muốn chọc que nhọn vào người anh qua chân song lồng giam thì cô tốt nhất hãy phải lường trước là sẽ bị anh tộp và cào vào mặt. “Phụ nữ nhà Lazar có xu hướng trở nên không thể đoán trước”, Lazar nói lạnh lùng. “Anh sẽ quen với điều đó thôi. Nếu anh đủ sức giữ sự hứng thú của con bé.”

“Bác Victor!” Giọng Raine có vẻ sốc. Seth nhìn vào mắt lão khôn nạn tự kiêu, mắt bạc đỏ. Đám sương mù màu đỏ đang trùn lấy anh, máu anh chảy dồn dập bên

tai, âm ỉ và nặng nề. Anh dần nhận ra Raine đang tuyệt vọng giật cánh tay anh. “Seth, xin anh”, cô van vỏi.

“Raine, vì sao cháu không dẫn vị khách của chúng ta ra quầy bar và gọi cho anh ta một món đồ uống ngon lành, giúp thư giãn nào đó nhỉ?” Victor gợi ý. “Bữa tối sẽ diễn ra sau mười lăm phút nữa. Tôi sợ là anh đã bỏ qua món khai vị nhưng phần còn lại của tối nay vẫn sẽ rất tuyệt vời nhờ Mike Ling đứng bếp, vì bữa tiệc này mà ông ta đã bị cướp khỏi Topaz Pavilion. Hợp nhất giữa ẩm thực Mỹ và Á. Tôi hy vọng anh thích nó.”

Seth chìa cánh tay ra cho Raine.

“Nghe ngon đấy”, anh nói qua hàm răng nghiêng chặt. “Đi thôi, em yêu. Dẫn anh tới quầy bar nào.”

Cô bám đầu ngón tay lên cánh tay anh và họ lặng lẽ đi qua căn phòng xa hoa. Anh biết mình nên tập trung, thu thập dữ liệu, nhưng anh bất lực, trơ ì. Tất cả những gì anh có thể cảm nhận là đầu ngón tay cô nóng chảy qua vai áo khoác của anh.

Anh lấy cho mình một chai bia, cô một ly sâm banh, và dẫn cô ra một góc phòng vắng vẻ cạnh cửa sổ. Họ nhìn nhau chăm chăm như thể đang e sợ lẫn nhau.

“Anh đang giận”, cô lầm bầm, nhìn chăm chăm vào ly sâm banh.

“Phải.” Anh hớp một ngụm bia. “Em đã nói dối không chớp mắt kể từ khi anh gặp em. Nói dối khiến anh thấy phát ốm.”

“Em không hề nói dối.”

Giọng nói lạnh lùng chính đáng của cô khiến anh bật cười, “Thế hả? Peter *Marat* phải không nhỉ?”

“Đó là điều duy nhất em giữ lại và

anh cũng không thể trách em được. Cố hiểu cho em đi, Seth. Em mới chỉ quen anh có bốn ngày và em đang làm một việc khiến em sợ chết khiếp...”

“Chết khiếp, hử?” Anh nhắc mặt dây chuyền của cô lên và cô lùi lại khi các ngón tay anh nắn ná tại khe ngực nóng rực mịn màng của cô. Anh giơ nó về phía ánh sáng, tán thưởng những màu sắc lấp lánh. “Rất đẹp”, anh bình luận. “Anh cá là tròng cái thứ này quanh cổ khiến em sợ vãi linh hồn. Em đã làm gì để được nhận nó thể hả em yêu?”

Cô giật mặt dây chuyền ra khỏi tay anh. “Đừng có tục tằn như thế. Nó là đồ

của bà nội em.” Cô lùi lại và quần chiếc khăn choàng màu xanh lấp lánh quanh ngực. “Anh đang tỏ ra thô bỉ và em ghét điều đó”, cô nói bằng giọng nhỏ nhưng rõ ràng. “Mong anh hãy dừng lại.”

“Anh không thể.” Nó là sự thật trần trụi. “Anh rất thành thực đấy em yêu. Những gì em thấy là những gì e biết. Thế tốt hơn rất nhiều so với những gì em có thể miêu tả về bản thân đấy, Raine Cameron Lazar.”

Má cô càng hồng hơn. Cô héch càm chìa đôi mắt sáng rực, thách thức về phía anh và uống cạn ly sâm banh trong một ngụm. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này

sau”, cô nói. “Gần đến giờ ăn tối rồi. Anh có thể cố gắng không làm gì quá đáng trước mặt các vị khách của Victor không?”

“Nó đáng giá ra sao với em?” Anh chậm chọc.

Môi cô trắng bệch. “Xin anh đấy, Seth.”

Có thứ gì đó ám ảnh và giày vò đằng sau lớp mặt nạ quyến rũ sáng lấp lánh trên gương mặt cô kêu gọi lòng trắc ẩn của anh dù anh đang tức giận, khiến anh cảm thấy mình không khác gì một thằng khốn vừa đá một con cún con.

“Để sau vậy”, anh làm bầm.

“Những người khác đang tới phòng ăn. Chúng ta đi chứ?”

Anh cúi người và chìa cánh tay ra.
“Mời em.”

Anh ngồi xuống cạnh cô bên bàn ăn, mặt nở một nụ cười căng thẳng, giả tạo. Cuối cùng thì anh cũng hiểu được giá trị của những kỹ năng xã giao.

Nó là những kỹ năng đơn giản, thuần túy để hỗ trợ khi người ta sắp mất tự chủ

nhưng không được phép làm vậy. Cũng giống như đánh nhau.

Người ta phải tập đá, đấm, né tránh, và ngã xuống cho tới khi chúng trở thành bản năng thứ hai. Rồi khi có người cố đánh bạn như tử thì kỹ năng phản vệ sẽ bộc lộ một cách trơn tru và tự động.

Những kỹ năng xã giao. Đánh đấm. Hết như nhau.

Raine không biết làm sao mà cô xoay sở nổi nữa. Cô mỉm cười, nói chuyện bằng tiếng Ý với Sergio, người phụ trách bảo tàng ở bên trái cô, về nghệ thuật thời Trung cổ, cô trao đổi với người đàn ông

già thanh lịch bên kia bàn về sở thích âm ảnh là thu thập các vũ khí có lịch sử lâu đời của ông ta. Cô cười lớn, cười mỉm, bàn tán những câu chuyện xã hội vô nghĩa với một ngọn núi lửa đang gào rú ngồi ở bên cạnh. Thức ăn được chuẩn bị một cách tuyệt vời nhưng cô không nhớ đã ăn hay uống gì dù nhất định là cô có làm vậy.

Sau khi ăn hoa quả, tráng miệng, và uống cà phê, mọi người bắt đầu đi thư thân vào phòng chính, nơi trưng bày những món đồ mà Victor mới mua được. Một tràng rì rào tán thưởng nổi lên. Victor đi về phía họ và vuốt một sợi tóc của cô vào lại búi tóc. Bằng tất cả những

dây thần kinh mẫn cảm, cô cảm nhận rõ ràng cơn thịnh nộ của Seth bùng lên như lửa trước cử chỉ đầy tính sở hữu của Victor, dù anh không biểu hiện công khai. Nụ cười của Victor cho thấy ông cũng cảm nhận được điều đó và lấy làm thích thú.

“Có lẽ hai người trẻ tuổi các cháu muốn được ở riêng. Ta định dẫn cháu đi xem toàn bộ bộ sưu tập của ta vào ngày mai, Raine à, nên không cần thiết phải làm anh Mackey thấy buồn tẻ. Hãy dẫn anh ấy đi tham quan ngôi nhà, nếu cháu thích.”

“Tham quan ngôi nhà này có vẻ rất

tuyệt đối với tôi”, Seth cắt lời, tay vòng quanh vai cô. “Ông có một chổn thật tuyệt vời. Tôi rất thích được ngắm nó.”

“Vậy thì tốt. Lát nữa hãy xuống uống rượu nhé, nếu hai người thích.” Ông hôn má Raine, gật đầu với Seth, và đi vào hành lang.

Seth kéo cô ra khỏi cửa trước. Cô đi vội vã để bắt kịp những sải chân dài của anh. “Anh dẫn em đi đâu thế này?” Cô hỏi.

“Tới thuyền của anh.”

Cô lùi lại và cắm gót chân xuống.
“Thuyền của anh? Em không thể bỏ đi thế này, Seth. Em phải...”

“Thuyền của anh là chỗ trú ẩn duy nhất trên cả hòn đảo này mà anh có thể tương đối chắc chắn là cuộc trò chuyện của chúng ta sẽ không bị nghe lỏm hay ghi âm lại. Đương nhiên với điều kiện chúng ta không hét vào mặt nhau. Điều anh cũng không dám đảm bảo và thời điểm này.”

“Ờ”, cô thì thầm.

Không khí thậm chí còn lạnh hơn khi họ đến gần mặt nước đen ngòm vỗ vào

bến cảng. Anh giúp cô lên thuyền, giữ cô đứng thẳng khi cô lảo đảo trên đôi giày cao gót mảnh mai. Cô đứng ở cửa cabin và quan sát khi anh cời neo thuyền, sau đó khởi động máy.

Anh đưa họ ra mặt nước đen kịt, hai mươi, ba mươi, năm mươi mét, rồi tắt máy. Cô loạng choạng tránh khỏi lối đi của anh khi anh vào trong cabin. Hơi nóng của anh bắt đầu sưởi ấm cả cabin ngay giây phút anh theo cô vào trong.

Anh bật cái đèn lồng được gắn trên bàn và làm gì đó với một cái bàn phím và màn hình gắn vào tường cabin. Anh quay về phía cô, khoanh tay lại. “Được

rồi. Chúng ta đã ra khỏi phạm vi hoạt động của bất kỳ cái mic định hướng nào mà Victor có thể chĩa vào chúng ta, Cùng nghe thử xem nào.”

Cô co rúm người trong chiếc khăn choàng mỏng manh. “Nghe cái gì?”

“Vì sao em không giữ lời. Vì sao hôm nay em không nói cho anh biết những việc em đang làm?”

Cô ngồi sụp xuống nệm ghế và xoắn chân váy taffeta xanh nhẵn nhúm, sắp xếp lại các suy nghĩ. “Em biết anh sẽ làm việc cả buổi sáng”, cô bắt đầu một cách chậm rãi. “Em không muốn anh lo lắng.

Và phản ứng thái quá.”

“Anh hiểu rồi.” Anh chờ đợi.

Cô nhắm mắt lại trước sự soi xét mãnh liệt của anh và cho phép bản thân cảm nhận mức độ mệt mỏi thật sự của mình. “Lúc đó em chưa sẵn sàng để kể cho anh hay bất kỳ ai khác rằng em là cháu của Victor Lazar”, cô thú nhận. “Dù vậy em rất mừng vì giờ anh đã biết. lúc này có thể nói cho bất cứ ai muốn biết được rồi vì ngay từ đầu đã chẳng giấu được Victor. Thế mà em cứ nghĩ mình nhiều mưu mẹo cơ đấy.”

“Nói cho em nghe nhé, em yêu. Trông

em đâu có kinh khủng lắm, chúng diện lông lấy trong váy dạ hội với vòng cổ của bà nội. Cô cháu được Victor hết mực cưng chiều. Nếu em hỏi anh, thì anh phải nói em đón nhận mọi sự khá trớn tru đó chứ.”

“Em đâu có kế hoạch làm thế!” Cô phản đối. “Ông ta bắt em ra đây để làm việc, Seth! Em bị cưỡng ép bởi một nhóm phụ nữ ấn em xuống và mặc đồ cho em như một con búp bê! Em không biết phải làm gì nữa nên chỉ còn cách làm theo họ!”

“Xem xem sự chuyển biến của em nào. Em yêu, mở cái khăn choàng ra và

để anh ngắm đi.”

Anh giật cái khăn ra. Nó tuột xuống sàn và anh chặn không cho cô chụp lấy nó, túm chặt bắp tay của cô. Cô giật tay ra trước tiếp xúc thô bạo đó nhưng tay anh nắm lại nhanh và chặt. “Cả những người đàn ông khác trong phòng cũng thế. Em có thấy tất cả họ đều nhìn em chăm chăm không, Raine? Nhất định là có rồi. Em thích thế phải không?”

“Đừng, Seth.” Cô chạm vào mặt anh, cố bắt anh nhìn vào mắt nhưng mắt anh đang đóng đinh vào cơ thể cô. Anh túm lấy mép dưới của cái áo nịt bó chặt và kéo nó xuống. Ngực cô tràn ra khỏi

đường cổ áo.

Cô cố gắng đập tay ngăn anh. “Dừng lại, Seth! Anh phải ngừng ngay việc xé rách quần áo của em!”

“Không vấn đề gì đâu công chúa. Bác Victor sẽ mua lại cho em bộ khác.” Tay Seth đói khát trượt trên thân váy của cô, ôm lấy ngực cô.

“Không phải thế”, cô phản đối.

“À không à?” Tay anh trượt xuống, ôm lấy hông cô. “Anh thích cái váy này. Anh muốn quan hệ với em cùng với đồng

vải vóc sáng lấp lánh này kêu sột soạt xung quanh người em. Đây là lý do bộ váy này được may. Đa phần các bộ váy chỉ khiến đàn ông muốn xé toạc, nhưng bộ váy này, ôi trời. Bộ váy này có thể ở lại, không vấn đề.”

Cô cố gắng túm cổ tay anh và kéo chúng ra khỏi người mình. “Dừng lại”, cô rít. “Sao anh dám chạm vào em khi anh còn tức giận. Em...”

“Ngắm cái dây chuyền kim cương này mà xem. Hoàn thiện quá.” Anh giờ mặt opal về phía ánh sáng. “Hôm nay công chúa của Victor là một cô gái ngoan hử?”

“Em đã bảo anh rồi, nó thuộc về bà em, và nó là một... Ồi!”

Anh mở khóa dây chuyền rồi quăng nó ra sau lưng. Nó đập cách vào tường, rơi xuống sàn. “Nếu giờ em thả tóc xuống và bớt đồng son phấn đó đi thì có khi anh có thể nhận ra em đấy.”

Thế là đủ lắm rồi. Sự phẫn nộ trong cô kết dính lại. Cô tấn công anh với một tiếng hét giận dữ. Seth phát ra một tiếng gầm gừ kinh ngạc khi ngã xuống ghế. Cô đáp xuống trên người anh. Con thuyền tròn tránh dữ dội. “Khỉ gió nhà anh, Seth”, cô rít lên. “Nghe em nói đây.”

Anh mở miệng. Cô che tay trên miệng anh. “Em đã nói là *nghe* cơ mà!”

Mắt anh nhìn đắm đắm vào mắt cô hồi lâu. Anh khẽ gật đầu.

Cô sững sốt trước sự phục tùng của anh đến mức một giây hôn hên dài dằng dặc trôi qua mà cô chẳng nghĩ ra được gì để nói. Cô nhắm chặt mắt lại, tìm câu chữ. “Anh nói có thể cảm nhận những gì em thực sự muốn, bất kể em có nói ngược lại. Đồ khốn kiêu căng nhà anh. Điều em thật sự muốn bay giờ là anh bình tĩnh lại và lắng nghe em như một người đàn ông văn minh, lý trí, chứ

không phải là một gã điên đầu đất. Anh có thể làm thế vì em không, Seth? Em thách anh đấy.”

Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu và những nếp nhăn quanh mắt anh hằn xuống. Anh gật đầu, dưới tay cô, nét mặt anh thay đổi.

Anh đang cười. Cô nhấc tay ra.

“Tư thế này thực sự hữu ích với anh”, anh nói dịu dàng.

Cô nhìn xuống. Cô đang cười trên người anh, dựa vào thứ đã trở thành một

vật cương cứng dễ nhận thấy. Anh phát ra hơi nóng kể cả qua từng lớp vải. Cô lồm cồm bò dậy.

“Đừng có mà thế”, cô quát. “Quên đi. Em chưa xong đâu!”

“Nói tiếp đi. Kể cho anh thêm vài câu chuyện đi.” Mắt anh vẫn dán vào ngực cô, thứ đang ngông cuồng vượt qua viền váy. “Ở nơi này góc nhìn rất đẹp, bất kể em có nói gì đi nữa.”

“Em không hề nói dối anh, khỉ thật!”

“Bình tĩnh lại đi, em yêu.”

“Vậy thì đừng có dẫn vặt em nữa! Và cũng đừng có gọi em như thế!” Cô chỉnh lại thân váy cho tới khi nó bao được ngực mình, dù ít dù nhiều. “Em chưa từng nói dối anh. Điều duy nhất em giữ lại là tên thật của cha em, và...”

“Một chi tiết khá là quan trọng, nếu em hỏi anh.”

“Như em đã nói”, cô tiếp tục một cách băng giá. “Tất cả những gì em nói với anh đều là sự thật, một sự thật được ghi chép lại. Cứ kiểm tra câu chuyện của em nếu anh muốn.”

Mắt họ khóa vào nhau và cô im lìm

đứng đó trong nhiều phút và để anh dùng ánh mắt cháy bỏng đâm vào mình. Cô không cho phép mình nhìn tránh đi hay chùn bước.

Anh túm váy cô, kéo cô cho tới khi cô đi về phía anh. “Vậy hôm nay em đã đi đâu, em yêu?” Giọng anh dịu dàng và thách thức. Anh kéo cho tới khi cô đứng giữa hai chân anh, ôm lấy hôn cô bằng đôi tay to ấm áp, chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô được khuyến khích bởi sự tiếp xúc cơ thể dịu dàng ấy. “Em đã tới gặp vị bác sĩ đã kí tên vào biên bản khám nghiệm tử thi của cha em”, cô bảo anh.

“Bà ấy nói có hai đặc vụ FBI điều tra Victor vào thời gian đó. Bà ấy nhớ một trong hai cái tên của họ. Em đã lần theo dấu vết của ông ta. Vào mùa hè năm 85, cha em định ra làm chứng chống lại Victor. Ông chết đuối trước khi có cơ hội.”

Mắt Seth nheo lại trầm tư. Anh không bình luận gì.

Miệng cô mím lại khi nghĩ tới cuộc bàn luận với Bill Haley. “Ông ấy không khuyến khích em”, cô nói. “Về cơ bản ông ấy bảo em hãy cúi đầu làm một cô bé ngoan.”

“Đó là một lời khuyên cực kỳ hữu ích”, Seth nói. “Nói ra đi nào và anh sẽ khởi động cái máy này đưa em ra khỏi đây. Mãi mãi.”

Raine nhắm mắt và để bản thân hình dung về nó, trong một khoảnh khắc khao khát, buồn bã. Cô lắc đầu. “Không. Các giấc mơ sẽ không bao giờ dừng lại nếu em bỏ chạy. Mai em sẽ dành chút thời gian với Victor và xem xem điều gì sẽ xảy ra. Ông ấy muốn dẫn em đi xem bộ sưu tập của ông ấy. Bất kể nó là gì.”

Seth vuốt ve lớp vải taffeta trơn tuột trên mông cô, mắt lộ vẻ xa cách, tính toán. “Bộ sưu tập của ông ấy à? Thật thế

hả?”

Cô gật đầu, tựa vào vai anh để đứng thẳng người. Cả người cô kiệt sức và cô lao đảo lại gần anh hơn. Anh dịu dàng kéo cô xuống cho tới khi cô ngồi lên lòng anh, tay anh ôm quanh eo cô.

Cô nên giận giữ với anh. Anh đã cư xử rất tệ nhưng giờ anh lại đang hít hà ngực cô và hôn cổ cô, gã khốn ranh ma, quyến rũ. Cô quá mệt mỏi và đờ đẫn để phản đối. Cô dựa vào anh, nhận hơi nóng giúp tăng lực của anh. Một ý tưởng nảy đến với cô.

“Seth?” Cô thì thào.

“Hửm?” Anh hôn ngực cô, bên này rồi bên kia, rồi chôn mặt vào khe ngực cô. “Gì nào?”

“Em đang tự hỏi liệu anh có thể... giúp em không.”

“Giúp em làm gì?” Đầu anh ngẩng lên. Anh cau mày nhìn cô.

“Thu thập thông tin”, cô nói dịu dàng. “Em chỉ biết mò mẫm. Em biết anh có rất nhiều kinh nghiệm trong... trong việc...”

“Lém lút trong bóng tối? Tham gia

vào những hành động đáng ngờ về phương diện đạo đức để tìm kiếm những thứ không liên qua gì đến công việc của anh?”

Cô hăm hờ gật đầu. “Chính xác. Em thật sự cần vài chỉ dẫn.”

Anh rúc mũi vào vai cô. Cô có thể cảm nhận rõ ràng sự tập trung của anh kêu tách tách như điện giật khi anh cân nhắc yêu cầu của cô. Con thuyền khẽ lắc lư như một cái nôi trong khi cô chờ đợi. Nước bị bơm vỗ vào mạn thuyền với nhịp điệu chậm chạp đo đếm sự im lặng của anh.

Anh ngẩng lên. “Anh sẽ giúp em. Nhưng em phải làm cho anh một việc.”

Hơi nóng trào lên mặt cô. Anh phát ra tiếng cười khàn khàn. “Không, em yêu. Không phải điều em đang nghĩ đâu. Dù chúng ta có lập thỏa thuận thế nào đi nữa thì anh cũng có được nó thôi. Chúng ta không thương thảo trên điều kiện đó. Hiểu chứ?”

Cô gật đầu, chờ mặt bớt đỏ rồi mới dám lên tiếng. “Vậy thì anh muốn gì từ em?” Cô rụt rè hỏi thử.

Tay anh trượt trên tấm lưng trần của cô, vuốt ve cô như thể cô là một con thú

hoang sắp cùng chạy. “Một ơn huệ. Em nói mai Victor muốn dẫn em đi xem bộ sưu tập của ông ta phải không?”

Bụng cô bắt đầu nôn nao. “Phải”, cô chậm chạp nói. Nhưng sao?”

“Có một món đồ trong bộ sưu tập đó mà anh muốn theo dấu. Anh không muốn cướp đi bất kỳ thứ gì hết. Anh chỉ muốn thu thập thông tin mà thôi.”

Mọi thứ lắng lắng vào đúng vị trí, và cô dùng bộ óc tinh táo để nhận thức một điều mà cô có cảm giác ngay từ đầu. “Đúng như em nghĩ”, cô nói dịu dàng. “Anh không ở đây để nâng cấp hệ thống

nhà kho của Lazar phải không, Seth? Anh có kế hoạch riêng.”

Mặt anh vô cảm. Anh không cố giữ cô lại khi cô tuột khỏi lòng anh và lùi ra. “Em có muốn sự giúp đỡ của anh không nào, Raine?”

Cô ghét giọng nói lạnh lùng, không thể lay chuyển của anh, nhưng cô đang lạc đường, và anh là con đường duy nhất cô có thể nhìn thấy. “Có”, cô thì thào.

“Điều anh muốn từ em rất đơn giản. Anh muốn em nhét một thiết bị định vị vào một trong những món đồ trong bộ sưu tập của Victor. Thiết bị chuyển tín

hiệu này rất nhỏ, chỉ cỡ một hạt gạo thôi. Không có gì ghê gớm hết.”

Cô nhặt khăn choàng từ trên sàn và quần nó quanh người, run rẩy. “Vì sao anh không lên vào và tự mình cài nó?”

Mắt anh cong lên. “Anh giỏi nhưng chưa giỏi đến thế. Căn hầm đó được làm bằng bê tông cốt thép với máy Doppler siêu âm và hệ thống phát hiện chuyển động bằng tia hồng ngoại, đó chỉ là bắt đầu thôi đấy. Có thể anh sẽ xử lý thành công nhưng không phải không tốn nhiều công sức để lên kế hoạch. Và lịch trình của anh sát sao lắm.”

Cô nuốt nước bọt. “Sít sao cái gì?”

“Em làm chứ?”

Cô lão đảo trên đôi giày gót nhọn và chống người vào bàn. “Anh muốn em... cài một thiết bị định vị”, cô khẽ nhắc lại. “Nhưng vì sao? Thứ đồ anh muốn theo dấu là cái gì vậy?”

“Tức là có phải không?”

Cô ngồi sụp xuống cái ghế bành đối diện với anh và vò vãi váy taffeta màu xanh bằng cả hai tay. “Em không biết liệu mình có làm được một việc như vậy

không”, cô chân thành nói với anh. “Em không ma mãnh hay láu cá cho lắm và cũng không giỏi nói dối.”

“Em đang học mà, em yêu. Em ngày càng giỏi hơn rồi đây.”

Câu nói của anh làm cô đau nhói, nhưng khi cô nhìn vào mặt anh, cô không thấy vẻ nhạt bóng hay mỉa mai gì hết. Trông anh ủ rũ và trầm tư.

Cô chợt nhận ra nếu cô từ chối thì có thể thấy bị vướng vào nhiều rắc rối nghiêm trọng hơn cô từng tưởng tượng. Raine ép mình phải nghiên cứu viễn cảnh xấu xí đó. Cô gạt suy nghĩ ấy đi.

Có thể cô đang tự lừa mình thật nhưng những bản năng sâu nhất trong cô bảo rằng Seth sẽ không bao giờ làm cô tổn thương. Ít nhất cũng không cố tình. Và nếu đây là giao dịch với quỷ dữ mà định mệnh cảm thấy phù hợp để chào mời cô, thì ổn thôi. Cô sẽ nhận và thấy biết ơn nữa ấy chứ. Cô hít một hơi thật sâu. “Được rồi. Em sẽ làm.”

Anh gật đầu. “Tốt. Nghe kỹ đây, bởi vì chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện này sau khi rời thuyền. Đó là một khẩu Walther PPK. Nó có thể được đựng trong vali, có thể trong túi nhựa, trong trường hợp đó thì đặt máy chuyển tín hiệu sẽ khó

hơn. Nếu được, em cứ tùy cơ ứng biến. Còn không thì thôi. Đừng mạo hiểm một cách ngu ngốc. Nếu làm việc đó không đơn giản và dễ dàng thì hãy bỏ đi.”

“Khẩu súng này có gì đặc biệt?”

“Nó là vũ khí sát nhân trong vụ án Corazon.”

Miệng cô há hốc. “Nhưng.. Ôi, không. Ôi Chúa ơi, Victor làm gì với một thứ như thế chứ?”

Một nụ cười dữ tợn làm miệng Seth cong lên. “Điều đó, em yêu à, là một câu

hỏi mà cả đồng người muốn có câu trả lời đấy. Dù vậy, anh không phải một trong số đó.”

“Không à?”

Anh lắc đầu. “Anh cóc thềm quan tâm xem ông ta lấy nó bằng cách nào hay vì sao ông ta muốn nó. Tất cả những gì anh muốn biết là nó sẽ đi đâu từ đây. Không được nhắc đến một từ nào về chuyện này sau khi chúng ta rời khỏi con thuyền này nhé Raine. Làm như chúng ta chưa từng đề cập tới nó ấy.”

“Em hiểu”, cô nói. “Vì sao anh muốn theo dấu thú này?”

“Đừng lo về việc đó, em yêu.”

Cô xù lông như một con mèo bị trêu chọc. “Em thà anh quát em còn hơn là giọng hạ cổ ra với em.”

“Tốt thôi. Anh sẽ ghi nhớ điều đó cho lần hỏi tới của em về những thông tin hoàn toàn không liên quan và vô dụng đối với em.”

“Anh không tin tưởng em, phải không, Seth?” Cô thách thức anh. “Anh biết toàn bộ bí mật của em nhưng anh không hờ ra một bí mật nào của mình hết.”

Mắt anh sáng lên nhìn cô, không thể lay chuyển. “Chấp nhận chung sống với nó đi. Em muốn hạ gục Victor chứ? Vậy thì hãy làm như anh bảo và đừng hỏi gì. Bởi vì em cần sự giúp đỡ, em yêu. Tự bản thân em chỉ là một thảm họa sống mà thôi.”

Mặt cô đỏ bừng và cô xé toạc luồng mắt khỏi anh, đau nhói. Cô vô cùng muốn anh tin tưởng cô và đó là một ước mơ ngu ngốc, vô dụng, vô vọng. Cô rúm người lại trong chiếc khăn choàng. “Giờ thì làm sao đây?”

Mắt anh lướt đi trên cơ thể cô, nấn ná tại ngực cô. “Victor đã mời anh tới bữa

tiệc này để giúp em tiêu khiển.” Anh nắm cổ tay cô, dịu dàng kéo cô dậy. “Anh muốn làm tròn chức năng của mình.”

Cô thở dài. “Seth, anh có khả năng nghĩ đến cái gì khác ngoài tình dục trong hơn ba mươi giây liên tục không?”

“Hồi xưa thì có”, anh nói ảo não. Anh quỳ gối và nhắc cái váy bông bênh lên. Những vết chai trong lòng bàn tay anh cào và làm xước đôi tất mềm mại của cô khi anh quét bàn tay ấm áp lên đùi cô. “Hồi xưa kỹ năng tập trung của anh giỏi đến khó tin. Em đã biến nó thành rác rưởi, Raine. Nên em phải dùng những gì còn lại từ anh thôi. Tốt nhất là thế.”

Cô lồng cả bàn tay vào mái tóc dày, mềm mại của anh, rùng mình khi anh lùa tay vào trong. Anh vuốt ve cô bằng những cử chỉ trêu chọc nhẹ như lông.

“Hãy ký kết hiệp định của chúng ta ngay tại đây”, anh gợi ý. “Em sẽ không thấy lạnh khi anh đã xong việc đâu. Em sẽ nóng hơn cả lửa. Lốp trang điểm hào nhoáng sẽ trôi sạch, tóc em sẽ xõa xuống, và em thậm chí còn không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra với đồ lót của mình nữa.”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, kháng cự lại ma lực hắc ám từ giọng nói

của anh. Dưới thái độ lạnh lùng, quý
quýệt kia, cô cảm thấy dù chỉ một giây
thì anh cũng sẽ không giao sự tự chủ của
anh cho cô. Anh có lẽ còn chẳng thèm
cởi đồ ra nữa. Cô sẽ là kẻ khóa thân nằm
gục thành một đồng nức nở, run rẩy. Cô
muốn anh nhưng theo điều kiện của riêng
cô. Cô phải thay đổi trạng thái đối kháng
quyền lực không cân xứng này. Vì anh và
vì cô.

“Không phải ở đây”, cô nói bằng
giọng lạnh lẽo, gay gắt.

Các ngón tay anh dừng lại giữa động
tác âu yếm. “Vì sao lại không?”

“Em không muốn như thế. Ở trên sàn hay đứng cũng không. Em thích thoải mái”, cô nói một cách hóm hỉnh.

Mắt anh nheo lại. “Xin thứ lỗi thưa công chúa.”

Cô quần chặt khăn choàng quanh người, run rẩy. “Đừng có gọi em như thế trừ phi anh thật sự nghĩ thế”, cô quát. “Căn phòng trên tháp của em có một cái giường bốn cột cỡ đại. Vải lanh theo tay, chăn ca sơ mia, và một cái khăn phủ giường bằng ren trắng.”

Anh càu nhàu. “Tuyệt ghê. Những gã như anh phát điên vì khăn phủ giường

bằng ren trắng ấy chứ.”

Anh quay lại với lấy cái áo khoác da đang treo trên móc và nhân cơ hội đó, cô mau chóng nhặt mặt dây chuyền bị vỡ lên tay. Cô giấu nó khi anh quay lại, cẩn thận không đánh động đến sự cân bằng mong manh mới có giữa họ. Anh khoác cái áo lên vai cô và vòng tay quanh người cô. Cô nép vào anh, mò mẫm cho tới khi tìm thấy cái túi áo trong.

Cô đút nó vào túi và kéo khóa lại.

Bất kể Victor có thể phạm phải những tội gì, viên đá opal rục rở ấy vẫn là kết nối duy nhất của cô với bà nội. Cô sẽ bị

nguyên rửa nếu ném nó đi chỉ để xoa dịu Seth. Đây là bước đi khởi đầu trong chiến dịch vĩ đại nhằm chấm dứt việc bị sai khiến của cô. Dù bởi bất kỳ ai.

Chương 17

Con đường vào nhà từ đằng sau hết sức im ắng. Anh túm lấy vai cô, đầu óc anh tăng tốc nhằm nỗ lực biện minh cho hành vi bốc đồng điên rồ của mình. Nó là một canh bạc khó tin nhưng khó lòng cưỡng lại. Sự cân bằng của nó khiến anh cảm thấy rất thích hợp, cơ hội này hiện

ra trước mặt anh kịp thời và còn được mang đến bởi chính người thân của Victor nữa. Đây thi vị. Bản năng của anh gào thét đòi chớp lấy khoảnh khắc này, tiếp tục tiến hành, để anh có thể tìm hiểu xem liệu có kết quả gì hay không, một lần và mãi mãi. Mà cũng không phải anh đang lừa Raine bằng cách hứa giúp cô. Nếu anh báo được thù thì đồng nghĩa cô cũng sẽ báo được thù đấy thôi. Kết quả cuối cùng mà cả hai bọn họ cùng khao khát là giống nhau. Anh có thể khép lại vụ này và cuối cùng cô có thể được an toàn.

Phải rồi. Đẩy cô ra chống cự cả Lazar và Novak đúng là một cách giữ an toàn

cho cô tuyệt vời lắm nhỉ. Hoặc giữ an toàn cho chính anh. Có thể là anh vừa mới ký vào giấy báo tử của chính mình, nhưng thế thì có sao. Nếu cô không đáng tin thì đằng nào cô cũng không cần giải cứu, và anh cũng đã quen nghĩ mình là người chết rồi.

Cô dẫn anh đi lên một cái cầu thang xoắn dù anh hầu như không nhìn thấy gì trong không gian mù mịt này. Ở cửa, anh kéo cô ra sau lưng, nhìn vào trong, cẩn thận quan sát phòng trước khi cho cô vào.

Anh biết rõ căn nhà này có đầy tai mắt, nhưng dù không biết trước thì anh

hắn cũng sẽ cảm giác được. Anh có thể thật sự cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo, trùng trùng của máy quay trên da mình.

Anh khóa cửa, mở túi và đặt máy báo động cầm tay ở khung cửa. Một trong những phát minh lúc uống cà phê rảnh rỗi của Kearn, rất tiện nếu bạn muốn có sự riêng tư. Anh rút máy dò tín hiệu ra và bắt đầu cẩn thận quét các bức tường.

Raine ngồi xuống giường. “Anh đang làm gì đây?” Cô hỏi.

“Quét rệp.” Anh cầm lấy một cái ghế cổ trông yếu ớt và trèo lên, hy vọng nó chịu được trọng lượng của anh.

Mắt cô mở to. “Anh nghĩ rằng...”

“Anh không nghĩ. Anh biết chắc. Đó là lý do ông ta mời anh tới đây. Ông ta muốn xem chúng ta, và có lẽ còn quay phim lại nữa. Để truyền lại cho con cháu.”

“Em không tin điều đó!”

Dưới những hoàn cảnh khác, anh hẳn sẽ bật cười trước vẻ kinh hoàng ra vẻ đoan trang trong giọng cô, nhưng anh quá tập trung vào nhiệm vụ của mình.

“Victor thích xem”, anh nói thẳng thừng. “Và anh biết chính xác ông ta sẵn lòng tiêu bao nhiêu tiền vào những món đồ chơi này.”

Anh tìm thấy con rệp đầu tiên trên quạt trần: máy chuyển tín hiệu xa ở tần số 399-030 MHz. Có một con khác ở đèn treo dọc tường. Thêm một con rệp điều biến 490-mm trong một trong những cái bóng đèn trên đầu. Có bốn lỗ nhỏ ở cao trên tường với máy quay được giấu sau ván tường bằng gỗ tuyết tùng, không thể động tới nếu không có búa hoặc rìu. Anh rút một thỏi kẹo cao su ra khỏi túi, nhai nó cho tới khi nó mềm ra và dán lên những cái lỗ.

Anh dùng chức năng dò VLF để kiểm tra các tín hiệu rồi tìm được hai cái - một trong đồng hồ và một trong hai cái đèn cạnh giường. Anh gỡ bỏ cả hai. Lazar rõ ràng là người theo chủ nghĩa càng nhiều càng tốt.

Mạo hiểm bị mang tiếng hoang tưởng, anh rút kính dò nhiệt đa chức năng lên, bật chức năng buổi đêm để tìm máy phát tia hồng ngoại ống hai cực laser. Có hai cái. Lão già ranh ma.

Anh gỡ bỏ chúng rồi chậm rãi quay vòng vòng ở chính giữa phòng hồi lâu, quét tường và trần nhà. Về cơ bản, anh

đang dò bằng ăng ten của chính mình, thuần túy dùng bản năng.

Không có gì. Trừ phi anh đang lựt nghề, không thì căn phòng đã sạch trơn.

Anh quay lại với Raine và chìa ra một nhúm thiết bị giám sát vừa bị gỡ bỏ. “Có rất nhiều chuyện mà em không biết về ông bác quý giá của mình đây, công chúa.”

“Đừng có gọi em như thế”, cô nói gay gắt. “Anh tìm thấy chúng rồi còn gì? Chúng ta sẽ được riêng tư. Vậy là chẳng có tổn hại gì hết.” Cô nhìn cái đèn bị gỡ ra, cái đồng hồ bị móc ruột. Mặt cô rúm

lại và cô vùi mặt vào tay, vai rung lên với tiếng cười lặng lẽ.

“Cái quái gì mà vui đến thế vậy?”
Anh hỏi.

Cô ngẩng mặt lên. Mặt cô sáng lên những đốm đỏ. “Tất cả. Chỗ này thật kỳ dị. Em cảm giác mình như Alice lọt xuống hang thỏ vậy.”

“Anh mừng vì em thấy thú vị”, anh cần nhần.

Tay cô buông thõng xuống lòng. “Em không hiểu vì sao anh căng thẳng thế.”

Giọng cô có vẻ run run buồn cười. “Gia đình nhà ai chẳng có một...”, cô kìm lại một tiếng khúc khích, “... ông bác rắc rồi”.

“Rắc rồi? Em gọi thế này là *rắc rồi* hả?” Anh xòe bàn tay ra và để đồng thiết bị rơi xuống, kêu lạch cạch trên sàn nhà lát ván.

Raine giơ hai tay lên, run cả người vì cười không thể dừng lại được. “Em chỉ đang cố thích nghi thôi mà, Seth. Nếu anh cố gắng làm như vậy thì em sẽ thật sự biết ơn đấy. Hãy thử nhìn tình huống này như... một bài kiểm tra.”

Anh phát ra một tiếng gầm gừ mỉa mai. “Giống như câu chuyện thần tiên bí mật mà anh hay đọc khi còn bé hả? Anh ở trong lâu đài của vị vua phù thủy quỷ quyết. Nếu anh giải được câu đố thì anh được ngủ với nàng công chúa xinh đẹp. Còn nếu không thì anh bị ném cho rồng ăn, từng khoanh từng khoanh một.”

Cô lắc đầu, vương giả và xa cách. “Không, đồ quê mùa khiếm nhã nhà anh. Anh được *cưới* công chúa xinh đẹp và cùng nàng sống hạnh phúc trọn đời.”

Anh cứng người, tai bắt đầu kêu ong ong. “Ồ”, anh nói một cách ngớ ngẩn, nhìn cô chăm chăm. Anh nuốt nước bọt.

“Vậy ra câu chuyện diễn biến như thế hả?”

“Phải. Mô típ điển hình của truyện cổ tích. Những hiệp sĩ lang thang thường không phải là những gã sợ gấn bó lâu dài, bị ám ảnh với tình dục, hay là kẻ hoài nghi, thô lỗ và đàn độn.”

“Chắc hồi bé anh đã đọc nhầm thể loại truyện tranh rồi.” Anh nhìn cô chăm chăm, mê mụi trước cái cách ngọn đèn đầu giường rọi sáng những sợi tóc dần tuột khỏi búi tóc của cô, chiếu sáng chúng khiến chúng trông như một cái vương miện bằng vàng tinh xảo. “Anh đoán nếu gã đó tốn từng ấy công sức để

chém rông và giải câu đố để cứu công chúa thì hẳn gã ta cũng sẵn sàng để ổn định cuộc sống tại một ngôi nhà ngoại ô với cô ta rồi.”

“Lại mơ về một cuộc sống bình thường hả Seth?” Cô hỏi ngọt lịm.

Cái đèn hoa hồng vẽ những khoảng sáng tối mượt mà trên người cô. Anh không thể đợi thêm một giây nào nữa để liếm và gặm từng đường cong ngọt ngào ấy. “Quên bình thường đi”, anh nói. “Anh đã giải được câu đố và anh muốn có phần thưởng của mình. Cởi bộ váy đó ra đi, công chúa. Để anh xem xem mình đã thắng được gì nào.”

Cô nhòm dậy và lùi lại. “Chờ đã, Seth.”

Anh giam cô vào ván tường, yêu cái cách áo nịt ép chặt ngực cô lại và mời mọc chúng trước mắt anh như hai trái cây chín mọng. “Sao phải đợi? Anh được triệu tới để phục vụ em phải không? Cùng chơi một trò chơi gợi cảm nhé, Raine. Em là cô cháu gái xinh đẹp, hư hỏng của một tay triệu phú chuyên làm những việc mờ ám, còn anh là một gã trai đầu đất, đầy cơ bắp và giỏi khoản kia được triệu tới hòn đảo nghỉ mát này để đáp ứng mọi ý thích khêu gợi của em. Em nói sao?”

Cô xòe tay trên ngực anh nhưng không phải để đẩy anh ra... mà giống như cô muốn trấn an mình rằng anh có thật hơn. Cô liếm môi, mắt sáng lên vẻ hứng thú ma mẫn. “Em phải nói bối cảnh đó khá là vớ vẩn và không thực tế, nhưng cũng có khả năng đấy.”

Anh vuốt ve ngực cô một cách dịu dàng bằng đầu ngón tay. “Nghe giống cốt truyện của một bộ phim khiêu dâm đặc sắc.”

Khuôn miệng mềm mại của cô mím chặt. “Em không biết. Em không xem thể loại phim đó.”

Tông giọng “Cô Khó Tính” của cô làm anh khó chịu và anh lại giật mép áo nịt của cô xuống. “À không à? Quá dở dáy đối với em sao, công chúa?” Anh ngân nga.

Cô vắn người và gạt tay anh đi. “Đừng như thế”, cô nói xẵng. “Tính xấu của anh lại nổi lên rồi đấy, em bắt đầu bức rức rồi đây này. Bỏ cái tông giọng nhóp nhúa khỏi giọng nói cùng cái vẻ bần thủ kia khỏi mặt anh ngay đi, không thì em không chơi nữa.”

Lời nói của cô lơ lửng trong không khí. Tay anh rơi xuống hai bên người.

Anh cảm thấy bồi rồi gần bằng với cảm giác khuấy động. “Kỳ lạ”, anh lầm bầm.

“Cái gì kỳ lạ?” Mặt cô cảnh giác.

“Anh vừa phát hiện ra một khoản lập dị ở bản thân. Thói đỏng đảnh chanh chua của em thật sự làm anh hứng lên. Cứng như thép rồi thấy không.” Anh túm lấy bàn tay mảnh dẻ của cô và đặt nó vào chỗ gồ lên nhức nhối trước quần anh. “Thương anh đi”, anh lầm bầm với nụ cười đồ dằn. “Anh tuyệt vọng rồi. Anh sẽ ngoan. Anh sẽ tử tế. Anh sẽ làm bất kỳ việc gì mà.”

Cô hít vào một hơi giật cục, gần như

cười, và đo anh bằng đầu ngón tay của mình qua lần vải quần. “Cân nhắc đến những gì em có trong đầu thì may cho anh đây.”

“Muốn diễn giấc mơ của anh không?” Anh hỏi một cách háo hức.

Cô lách ra khỏi người anh và tường. “Em có cái hay ho hơn.”

Một nụ cười toe toét chiếm cứ mặt anh. “Tất nhiên rồi, nghe xem nào.”

“Ra đứng ở giữa phòng đi”, cô ra lệnh.

Anh làm như được bảo, sự tò mò và khuấy động dâng trào thành một quả bom sắp phát nổ. Cô bắt đầu đi vòng quanh anh, mắt quét lên quét xuống cơ thể anh. Anh quay đầu để nhìn theo cô.

“Em là nữ thuyền trưởng hải tặc, và em đã đánh chiếm tàu của anh”, cô bảo anh.

Anh quay phắt người lại, sửng sốt. Với nụ cười nhục dục và ánh mắt gợi cảm kia, cô là một tạo vật mà anh chưa từng nhìn thấy. Bí ẩn, khó đoán. Công chúa nguy hiểm của anh, đứng giữa đêm đen và ánh trắng. “Oa”, anh thở. “Em thật sự nhập tâm đấy hả?”

“À, phải. Em đã định bắt anh đi trên ván nhưng khi em nắm anh, khi em nhìn thấy những múi cơ đó, hình dáng mộng anh, chỗ gồ lên trước quần anh, em quyết định rằng như thế sẽ lãng phí mất một gã đàn ông ưu tú.”

“Anh có phải là thuyền trưởng của con tàu bị bắt không?”

Cô quăng cái khăn lên giường. “Điều đó có quan trọng không?” Cô duyên dáng giơ cánh tay lên khi đi vòng quanh người anh như thể đang bỏ bùa. Động tác ấy làm ngực cô tràn ra khỏi thân váy thêm một phân đầy dọ nữa.

Mắt anh nhìn theo cô, mê mẩn. “Có, đối với anh”, anh thừa nhận.

Vai cô nhún hờ hững. “Được thôi. Cứ làm thuyền trưởng nếu anh thích. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì đâu. Bây giờ anh chỉ còn là nô lệ của em mà thôi. Anh càng bám lấy quyền lực và sự kiểm soát đã mất của mình thì anh sẽ càng phải chịu đựng nhiều hơn. Đi thôi, nô lệ. Đầu hàng định mệnh mới của anh đi.”

Miệng anh há hốc trong một tiếng cười không âm thanh. “Chà. Nữ hoàng cướp biển độc ác, nhẫn tâm. Anh thật sự vương vào rắc rối to rồi hử?”

“Phải đấy”, cô lạnh lùng đồng ý. “Đội hải tặc lực lưỡng của em, những kẻ tôn thờ em, đã lôi anh xuống cabin của em. Sự tồn tại của anh hiện giờ phụ thuộc vào những khoái lạc mà anh có thể mang đến cho em. Nên hãy chuẩn bị nỗ lực đi... cậu bé thủy thủ.”

Nụ cười của anh mở rộng đến tận mang tai. “Khi anh làm em thét lên sung sướng, liệu họ có chạy vào và giết anh không?”

“Họ đã được truyền lệnh”, cô lãnh đạm nói. “Họ đã quen với sở thích của em rồi. Cởi quần áo ra.”

Giọng của Raine, thường thì rất du dương và êm tai, đột nhiên có một vẻ uy quyền sắc bén. Anh vội vã tuân lệnh cô, các ngón tay run rẩy háo hức giằng quần áo trên người ra. Anh thoáng có chút nghi ngờ khi cô nhìn thấy khẩu SIG Sauer. Cô chớp mắt nhưng không bình luận gì khi anh cởi bao súng đeo vai và đặt nó lên cái bàn cạnh giường. Cô làm một động tác rất kiên nhẫn. Anh quên sạch về khẩu súng và vội vã cởi nốt đồ với sự gấp gáp háo hức, bỏ quần áo thành đống lộn xộn trên sàn.

Anh đứng ở giữa phòng, trần như nhộng và hoàn toàn khuấy động. Cô lại

bắt đầu đi vòng qua anh, đủ gần để anh có thể ngửi thấy mùi hương thanh nhã của cô, hỗn hợp của hương mật ong ấm áp và violet sau cơn bão. Anh cảm nhận được hơi thở của cô phả lên vai và gáy anh như một nụ hôn không có thực. Rồi cô chạm vào anh, các ngón tay mát lạnh chạm nhẹ qua người anh, đo đạc, vỗ về, trêu chọc. Rê bàn tay mềm mại của cô với sự chậm chạp tra tấn. Ôi, Chúa ơi, chuyện này sẽ giết chết anh.

[©STEN'T](#)

“Rất đẹp. Mạnh mẽ, và cường tráng”, cô lầm bầm. “Lâu lắm rồi em không nhìn thấy một gã đàn ông nào đẹp đẽ như thế

này.”

Anh cố không rên lên. “Đã nhìn thấy rất nhiều rồi hử?”

“À, nhiều hơn anh có thể hình dung đây.” Tay cô ngày càng ấm hơn khi chạm qua hông anh, bầu cơ bắp rắn chắc ở đó với một tiếng thở dài tán thưởng. “Đủ mọi màu sắc, kích cỡ, và hình dáng. Em tham lam vô độ, anh biết đấy. Em giữ họ sống cho đến lúc họ còn kích thích được em. Tốt nhất là anh hãy cố gắng hết sức để làm hài lòng em, nếu muốn trì hoãn cái ngày em chán anh và quyết định bắt anh bước lên ván sắp đến.”

“Anh sẽ cố hết sức”, anh hứa.

“Anh chàng khôn ngoan”, cô lầm bầm, bàn tay mát lạnh dịu dàng lướt đi trên ngực anh, cảm nhận từng chỗ gồ lên và lõm xuống. “Nằm xuống giường đi.”

Cười toét miệng dường như không phù hợp với kịch bản của cô, nhưng anh không có cách nào kiểm soát mặt mình. Dù vậy anh không quan tâm. Anh đã vứt bỏ bộ não, anh đã sẵn sàng rơi tự do. Cô có thể làm bất kỳ việc gì cô thích với anh. Anh nằm dang người trên giường và cười toe toét với cô như một thằng ngốc.

Raine thong thả đi về phía giường,

vươn tay ra sau để cởi váy. “Em có cần trói anh lại không, hay anh sẽ là một cậu bé ngoan ngoãn?”

Anh suýt thì bị cảm dỗ. Mắt anh đặt lên khẩu SIG trên cái bàn cạnh giường. Một chút mình mẫn quay trở lại, kịp thời. Chơi trò nô lệ trong hang ổ của Lazar hơi quá nguy hiểm để ngẫm đến, kể cả với anh.

“Bây giờ anh sẽ ngoan”, anh nói. “Nhưng sau này thì anh không dám nói trước.”

Anh rên lên, gần như đau đớn, khi cô để cái váy trượt xuống đất. Anh há hốc

miệng, trừng mắt nhìn vào cặp đùi trắng mịn, hoàn hảo của cô, đôi tất màu xanh dương đậm, cái quần lót nhỏ xíu bằng đăng ten màu bầu trời lúc nửa đêm. Tất cả đều đồng bộ với cái áo nịt màu xanh vô nhân đạo mà hẳn đã khiến tất cả lũ đàn ông ở bàn ăn tối nay phải cứng lên dữ dội.

Cô quay lại và cúi xuống để cởi đôi giày cao gót ra. Cố tình cho anh được ngắm đã đời phần mông dưới cái dải đăng ten trên người kia. Cô quăng giày, đứng thẳng dậy và chậm rãi móc ngón tay cái vào trong quần lót. Cô kéo chúng xuống, từng phân một, cho tới khi chúng đi qua đường cong của đùi cô và rơi

xuống. Cô nắm lấy mép áo nịt, dừng lại, nở một nụ cười chậm rãi, nhục dục với anh và kéo nó xuống.

Chính vẻ mặt của cô là thứ khiến anh chói mắt. Ma thuật tình dục mãnh liệt, bí ẩn. Nó khiến cô tỏa sáng. Cô là một con sói cái dưới ánh trăng, một con thú hoang xinh đẹp đã khám phá trọn vẹn tầm ảnh hưởng từ quyền lực của mình đối với anh. Cô trèo lên giường, cuộn chân lại bên dưới, rê ngón tay ngang cơ thể anh.

Anh vươn tay tóm lấy cô và cô đập tay anh xuống. “À, à, à”, cô kêu gừ gừ, “Đừng lạm dụng, nô lệ. Hãy làm như anh được bảo đi.”

“Lần tới anh sẽ chiếm tàu của em”,
anh bảo cô.

Cô lại gạt tay anh ra. “Lúc nào anh chẳng chiếm tàu của em, đồ bắt nạt to xác. Hành xử cho tử tế đi. Hay em lại phải triệu đội cướp biển lực lưỡng của em đến để đánh anh nào?”

“Em đang làm anh phát điên, Raine”,
anh rên lên.

“Điên theo nghĩa tốt hay nghĩa xấu?”

Anh lắc đầu, bắt lực, và cô cười.

“Đến lúc anh biết cảm giác đó ra sao rồi”, cô thì thầm. “Đội thủy thủ cướp biển của em rất thích những lúc em tra tấn nô lệ tình yêu của mình. Thỉnh thoảng, khi họ vâng lời... em còn để họ xem nữa.”

“Cái quái gì cơ?” Anh ngồi bật dậy.

Cô đẩy anh nằm xuống. “À, à, à. Cẩn thận nào, nô lệ.”

“Cô nàng nóng bỏng.” Mặt anh đỏ bừng bừng. “Anh sẽ bắt em trả giá cho chuyện này.”

“Thật à?” Cô trêu. “Hình ảnh này làm anh khó chịu sao?” Cô vuốt ve, làm anh bật ra một tiếng rên bất lực. “Hừm. Xem ra không làm anh khó chịu thì phải”, cô nói bằng giọng hoang mang châm chọc. “Nếu em mà không biết rõ thì chắc em đã nghĩ nó thật sự... làm anh phản kích đấy.”

“Anh tưởng em nói em không phải người thích biểu diễn.”

Cô khẽ cười anh. “Không phải, đồ ngốc. Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Giờ thì làm việc một cách hiệu quả hơn đi, cậu bé thủy thủ.”

Anh không cần thúc giục thêm nữa. Cô có thể vươn tay vào trong anh và khiến anh hét âm ỉ vì phát điên mà không cần cố gắng. Nhưng anh cũng có mảnh khõe của mình. Anh sẽ dùng đến từng cái một. Mắt vẫn nhắm, Raine mơ hồ mỉm cười khi cô cảm thấy tay anh lần ra sau lưng cô cởi cái áo nịt bó chặt. Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nó lỏng ra. Cái áo mang lại hiệu quả rất tuyệt đối với thân hình cô nhưng không phải là thứ đồ dễ chịu nhất mà cô từng mặc.

“Liệu nữ hoàng cướp biển gợi tình có để anh sống thêm một ngày nữa để yêu không?”

“Phụ thuộc vào thể lực của anh”, cô nói nghiêm khắc.

“Cho anh xem ai là chủ nhân đi, nữ hoàng cướp biển. Ngồi lên người anh đi.”

Vị trí lạ lẫm này khiến cô cảm thấy vụng về, không chắc chắn. Cô chạm vào mặt anh, thấy nó nóng rực và ẩm mồ hôi. Ánh mắt không chút đề phòng của anh làm cô cảm động và cô nằm gục trên ngực anh, vòng tay ôm quanh cổ anh.

Trong khoảnh khắc ấy tất cả những trò chơi quyền lực của anh, dù để cho vui hay vì mục đích khác, đã lộ bản chất thật

trước cô. Một trò chơi làm vỏ bọc, làm họ không chú ý tới mức độ cảm xúc mãnh liệt của mình. Cô không có cảm giác chinh phục hay bị chinh phục. Cô cảm thấy tấm màn che của mình được vứt bỏ. Trong khoảnh khắc ấy cô biết rõ bản thân hơn bao giờ hết, những nỗi sợ hãi, đói khát, và sự cô đơn của mình. Tất cả đều được thắp sáng rực rỡ, phô bày cho cả hai người cùng chiêm ngưỡng.

Anh lồng tay vào tóc cô, kéo nhẹ cho tới khi cô ngẩng đầu lên. Sự mãnh liệt u ám trong mắt anh rơi thẳng vào cô và nhìn thấu mọi thứ của cô. Chấp nhận, khao khát.

“Này.” Anh lặn cô nằm xuống, vẫn kết hợp với cô, ép cô xuống tám đêm nữa nhúm. “Em chưa kể cho anh phần còn lại của câu chuyện.”

Raine túm vai anh, cong người lên, mở cơ thể ra để nhận thêm anh vào. “Gì cơ? Câu chuyện nào?”

“Chuyện gì xảy ra với nữ hoàng cướp biển và người thủy thủ bị bắt?”

“À.” Cô cười, hỏn hển và bị nụ cười ranh mãnh của anh mê hoặc. “Em, ừm, chưa biết phần kết”, cô thú nhận.

“Anh thì biết đấy. Gã trai thủy thủ nóng bỏng và tham lam vô độ trên giường, anh ta làm cho nữ hoàng cướp biển bất tỉnh. Hoàn toàn mất trí. Chưa một ai làm cô ấy thấy tuyệt đến vậy. Cô ấy thua trận. Cô ấy bị cuốn đi. Cô ấy đã yêu.”

Trước đây anh chưa từng dùng cái từ đó. Cái từ đáng sợ. Cái từ bắt đầu bằng chữ “Y”.

Raine siết chặt tay chân quanh người anh và liếm môi, cố nhớ lại cách nói chuyện. “Như thế nguy hiểm khủng khiếp”, cô nói. “Cô ấy không nên làm ảnh hưởng đến quyền lực của mình như

vậy. Điều đó chắc chắn sẽ hủy hoại cô ấy.”

“Phải, anh biết, nhưng cô nàng tội nghiệp không thể dừng được. Chỉ cần anh chàng đó chạm vào cô ta như thế này là cô ta đời đời.” Anh vươn tay vào giữa hai người, dịu dàng âu yếm cô, khiến cô thở dốc và hồng hên trên người anh. “Cô ấy nhất định phải được thỏa mãn. Anh ta quá giỏi. Cô ấy bị mắc kẹt...”

Cô thét lên, không theo nổi mạch truyện khi những cú đâm sâu của anh kết hợp với những ngón tay khéo léo, thành thạo chạm ngòi một vụ nổ xác thịt khác bên trong cô.

Khi cô mở mắt ra, anh đang kiên nhẫn chờ đợi, nhìn cô chăm chú. Raine cố gắng bắt đôi môi run rẩy của mình phát ra tiếng nói. “Cô ấy quyến rũ và tham lam vô độ, phải, nhưng cô ấy cũng rất gan góc”, cô run run nói. “Cô ấy sẽ không để mình bị tình dục kiểm soát, bất kể nó có tuyệt vời đến đâu. Cô ấy không chỉ là một cô nàng nóng bỏng nhiều ham muốn. Cô ấy cũng có trí óc. Nếu không thì cô ấy đã chẳng trở thành thủ lĩnh.”

“Phải, nhưng đừng quên. Cô ấy cũng có một trái tim.”

Raine nhìn anh không rời, không nói

nổi nên lời.

Seth lại đưa mình vào trong cơ thể cô một lần nữa. “Thấy không, đó là thứ khiến cô ấy đầu hàng. Trái tim của cô ấy. Anh chàng thủy thủ đã tìm được chìa khóa mở nó ra. Anh ta đã vượt qua áo giáp phòng thủ và nhìn thấu mọi vết thương bí mật của cô ấy. Anh ta hiểu vì sao cô ấy lại là một cô nàng ghê gớm, đáng sợ, vì sao cô ấy nghĩ mình cần nắm mọi quyền kiểm soát. Anh ta tìm thấy người phụ nữ yếu đuối bên trong và lần đầu tiên... anh ta khiến người phụ nữ ấy cảm thấy an toàn.”

“Ôi”, cô thở dốc.

Anh trượt một tay xuống dưới mông cô, nhắc cô lên để anh có thể chen vào sâu hơn. “Nhưng điều đó diễn ra theo hai chiều”, anh nói. “Anh chàng thủy thủ cũng gặp rắc rối lớn. Em thấy không, anh ta chưa bao giờ cảm thấy chuyện quan hệ lại tuyệt vời đến thế. Anh ta gần như sẵn lòng quy hàng. Gần như sẵn lòng cam chịu cuộc sống giam cầm ô nhục chỉ để được nữ hoàng cướp biển nóng bỏng, điên cuồng vì tình dục làm anh ta sục sôi, đưa anh ta đến sự lãng quên mỗi đêm. Và trước khi anh ta biết, thì bùm! Anh ta cũng đã yêu cô ấy.”

Cô vươn tay lên, nắm vai anh, bầu lầy

nó. “Một thảm họa”, cô nói. “Đúng là tiến thoái lưỡng nan.”

“Khỉ thật, đúng là vậy. Đó là cơn ác mộng cho gã tội nghiệp đó. Tim anh ta đang bị siết trong một cái mỏ kẹp.” Seth trượt vào trong cô bằng một cú đẩy chậm rãi, nặng nề.

Raine nhắm chặt mắt lại. “Anh chàng thủy thủ đó quyết định như... như thế nào?” Cô nín thở. Số mệnh cả thế giới của cô có thể phụ thuộc vào câu trả lời của anh. Hoặc cũng có thể là không. Có thể đó chỉ là một trò chơi khác đối với anh. Cô không tài nào biết hay đoán được. Cô chỉ có thể dùng cảm giác.

Cô mở mắt ra khi cảm thấy tay anh áp lên mặt mình và ngay lập tức chìm đắm trong sự mãnh liệt phát ra từ đôi mắt đen kịt của anh. Anh gạt một lọn tóc ra khỏi mắt cô. Những ngón tay anh vuốt má cô, dịu dàng và tôn kính. “Anh chưa biết đoạn kết của câu chuyện. Anh cũng vừa đi vừa nghĩ về nó, Raine. Như em vậy thôi.”

Giọng nói run run, không chắc chắn của anh khiến tim cô nhảy lên với niềm hân hoan kinh sợ. “À, ừm, toán cướp biển trở nên sốt ruột”, cô nói, cố dùng giọng đùa bỡn. “Họ điên lên vì ghen tuông với anh chàng thủy thủ...”

“Bởi vì nữ hoàng cướp biển muốn anh ta cho riêng mình. Cô ấy không để họ nhìn. Dù chỉ một lần.” Mắt anh thách cô tranh cãi.

“Không, dù chỉ một lần”, cô nhẹ nhàng nhượng bộ. “Cửa cabin của cô ấy khóa chặt và cô ấy che kín tất cả các lỗ nhìn trộm trên tường.”

“Vậy là họ đã phát hiện thế giới hoàn hảo của họ đang bị đe dọa. Nữ thần của họ, lý do tồn tại của họ, đã bị quyến rũ.” Anh dùng bàn tay ấm áp, to bè nâng gáy cô lên, vuốt phẳng tóc cô trên gối. “Họ muốn mọi chuyện trở về như trước. Họ

muốn nữ thần của bọn họ quay lại nhưng cô ấy đã thay đổi. Người ta không thể quay ngược thời gian. Người ta không thể ngăn cản một thế lực tự nhiên. Người ta không thể ngăn cản tình yêu.”

“Không”, cô thì thầm, hoàn toàn đồng thuận. “Người ta không thể.”

Anh di chuyển bên trong cô, làm tim cô tan chảy với sự ngọt ngào kêu gọi đầy quyền lực trong màn ân ái của họ. Anh choàng tay cô lên cổ anh, trượt cánh tay xuống dưới vai cô.

“Giữ chặt nhé”, anh nói. “Nghe kỹ này. Mọi chuyện diễn ra như sau. “Toán

cướp biển ngấm ngấm âm mưu trói tay chân anh chàng thủy thủ lại và ném anh ta qua thành tàu, nhưng nữ hoàng cướp biển đã nghe được phong phanh kế hoạch đó vào phút chót. Cô ấy lao xuống biển với đoản kiếm cắn chặt giữa hai hàm răng, túm lấy anh ta trước khi anh ta chìm xuống và cắt dây trói cho anh ta. Dù cho toán cướp biển nổi loạn và cô ấy biết mình cùng anh chàng thủy thủ sẽ bị bỏ lại... làm thức ăn cho cá mập.”

Cô gượng cười nhưng miệng cô đang run rẩy. “Ôi, thôi nào”, cô phản đối. “Cô ấy sẽ không bao giờ làm thế. Anh lại làm quá rồi, Seth.”

“Anh ta thật sự rất giỏi kỹ năng làm tình bằng miệng”, Seth giải thích. Anh rút ra khỏi người cô và trượt dọc trên cơ thể cô, bắt đầu minh họa cho quan điểm của mình. Khoái lạc của cô kéo dài liên tục, cuối cùng cô nắm lấy mái tóc mượt mà, ngắn ngủn của anh mà giật. “Được rồi, được rồi”, cô van xin. “Cô ấy sẽ nhảy xuống biển, sẽ đánh nhau với cá mập bằng đoản kiếm, cô ấy sẽ làm bất kỳ việc gì, em hứa đấy. Xin anh hãy quay lại đi. Em cần tay anh ôm em.”

Seth chậm chạp hôn dọc cơ thể cô với những nụ hôn nóng rực. Anh bị phân tâm khi đến ngực cô, nán lại tại đó cho tới khi cô quặn quại với cảm giác bức bối

ngọt ngào, cố gắng kéo anh lên nơi cô cần có anh.

Cuối cùng thì anh cũng về lại trên người cô, bao phủ cô bằng hơi nóng của mình. Anh đẩy vào trong cô, thở hỗn hển, và dừng lại, trông bối rối. “VẬY chuyện gì đã xảy ra với họ? Họ bị chết chìm, bị cá mập xoi, hay sao nhỉ?”

Raine giật người bên dưới anh để phản đối. “Chúa ơi, không! Làm sao anh có thể nói ra một điều như thế chứ?”

“Xin lỗi. Anh là kẻ thực dụng cay nghiệt mà. Thế nên hãy tỉnh cầu anh đi.”

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nhìn thẳng vào mắt anh. “Họ trôi dạt đến một hòn đảo nhiệt đới và sống trong khung cảnh huy hoàng nguyên thủy với dừa, xoài, và cá nướg”, cô nói. “Họ dành cả quãng đời còn lại nô đùa trong sóng, chơi trên bãi biển, và làm tình một cách đam mê trong một căn nhà mười phòng làm từ lá cọ.”

“Thật sao?” Giữa hai hàng lông mày của anh hiện lên một nếp hằn bắn khoắn.

Cô kéo mặt anh xuống, dịu dàng hôn lên nó. “Thật”, cô nói nhẹ nhàng. “Anh ta dành thời gian xiên cá, lượm trái cây, và kết vòng hoa cho cô ấy.”

Trông anh hồ nghi. “Vòng hoa ư? Xin em đây, Raine.”

“Hãy nhớ rằng anh ta không phải là người duy nhất giỏi làm tình bằng miệng đâu.”

Anh cười toét miệng. “Được rồi. Vòng hoa. Em muốn thì sẽ có. Cả đồng lớn bốc mùi luôn.”

“Họ ngồi dưới cành cọ mỗi tối, ngắm mặt trời lặn.” Raine nói nhẹ nhàng. “Họ bỏ lại phần bạo lực và xấu xí của thế giới sau lưng. Họ quên đi đau đớn và sự

phản bội trong quá khứ, trao bản thân cho nhau, cơ thể, trái tim, và linh hồn. Không còn trò chơi quyền lực nữa, không còn nói dối nữa, không còn thao túng nữa. Chỉ có đam mê, chân thật và dịu dàng. Anh ta trao tất cả cho cô ấy, và cô ấy trao mọi thứ cho anh ta.”

Cảm xúc rung lên giữa họ như một sợi dây bạc bị kéo căng.

“Đó là một kết thúc đẹp”, anh thì thầm. “Kết thúc đó hợp lòng anh đấy.”

“Nó không phải là kết thúc, Seth.” Cô rải những nụ hôn nhỏ lên khắp mặt anh. “Đó chỉ là khởi đầu.”

Họ nhìn vào mắt nhau. Cả hai đều lạc lối, đều sợ hãi. Chỉ mình anh cứu được cô, chỉ mình cô có thể cứu anh. Cô đang bơi cùng lũ cá mập, đoán kiếm ngậm chặt giữa hàm răng. Nước mắt trào lên.

Vòng tay anh siết chặt. “Không”, anh van xin. “Xin em, em yêu. Hãy rủ lòng thương. Tối nay anh bơi quá xa bờ rồi. Em mà khóc là anh sẽ mất kiểm soát cho xem.”

Cô vùi mặt vào cổ anh, chôn giấu dòng nước mắt ở nơi anh không thể nhìn thấy. “Em không ngại nếu anh mất kiểm soát”, cô thì thầm. “Anh an toàn với em

mà, Seth. Em sẽ giữ anh lại.”

“Xin em đừng.” Anh giấu mặt vào trong tóc cô. “Không phải ở đây. Không phải trong căn nhà này. Không phải khi ở gần ông ta đến thế.”

Seth nói đúng. Có một khẩu súng đầy đạn đang đặt cạnh giường họ. Đây không phải là thời điểm cũng không phải là nơi để lao mình vào vô tận.

“Vậy thì hãy làm em xao lãng đi”, cô ra lệnh cho anh. “Nhanh lên.”

Anh ôm mặt cô và hôn cô. “Được rồi.

À, ngắm hoàng hôn trên biển. Vòng hoa. Anh trao tất cả cho em, em trao tất cả cho anh.” Tay anh run rẩy khi vuốt ve tóc cô. “Không còn trò chơi nào nữa.”

Cô hôn trả anh, cố gắng ôm anh thật sát. “Được rồi. Trao tất cả cho em đi, Seth”, cô thì thào. “Em muốn tất cả của anh.”

Họ rời xa mép vực hiểm nghèo đầy ẩn số. Thay vào đó họ trao mình cho khoái lạc hoang dại, dâng trào. Và hiện giờ thế là đủ cùng nhau dâng trào và hòa lẫn trong tâm điểm ánh hoàng hôn đỏ rực quay cuồng trên miền nhiệt đới của riêng họ.

Chương 18

Chiếc màn hình đang ra phải chiếu bốn góc quay khác nhau của phòng tháp trống trơn và tối om.

Victor quay người đi với một tiếng cười khẽ. Không được chứng kiến cảnh thân mật giữa cháu gái và người tình của nó không làm ông thất vọng. Hành vi đó không hề đứng đắn, dù ý nghĩ ấy khiến ông phải tự nhạo báng bản thân. Đột

nhiên lại biết dẫn đo như thế. Kỳ cục làm sao.

Ngược lại, ông khá hài lòng khi anh ta đủ tỉnh khôn để bảo vệ sự riêng tư của mình và của Katya. Ông không thể nghĩ về con bé với cái tên Lorraine hoặc Raine, bất kể con bé thích cái tên nào. Những tên gọi xấu xí, Alix hẳn đã chọn nó. Thấp thoáng sở thích của cô ta.

Phải, tỉnh táo và bản năng khoanh vùng lãnh thổ chính xác là những gì ông muốn ở vệ sĩ tự phong nhiệt tình của cháu gái, nhất là khi Novak đã táo bạo đến mức thể hiện hứng thú bệnh hoạn của hắn đối với con bé. Tất cả những gì

Victor cần là tìm cách thúc đẩy bản năng bảo vệ của Mackey tới một cấp độ cao hơn mà không làm ảnh hưởng đến mạng lưới an ninh vô cùng quan trọng của chính ông. Một câu đố thách thức nhưng ông tin giải pháp sẽ sớm tự lộ diện thôi.

Mackey không phải là đám tệ đối với Katya, ông ngầm nghĩ. Đương nhiên anh ta đang sôi sục với cơn giận dữ kìm nén, song đa số tên đàn ông nào chẳng thế nếu bị cào vào mặt. Anh ta thông minh, thành công, và hung hăng. Nghiên cứu cẩn thận về xuất thân của anh ta tiết lộ hồi bé anh ta đã ở một vùng ngoại ô nghèo khổ, nhưng bằng cách nào đó anh ta đã tự kéo mình ra khỏi vũng bùn. Anh ta là người

tự tay xây dựng cơ nghiệp, một dạng người mà Victor kính trọng. Khá giống chính bản thân ông. Vẫn còn non nhưng những gì anh ta thiếu ở sự tinh tế đã được tính tàn nhẫn đền bù. Và Katya thừa sức xử lý anh ta, dù nó đã biết điều đó hay chưa. Tất cả những gì nó cần là một cái roi và một cái ghế, cộng thêm đôi chút luyện tập nữa.

Điện thoại nội bộ phát ra tiếng kêu êm tai. Ông nghe máy.

“Ông Lazar, lại là Riggs.” Giọng trầm khàn khàn của Mara mềm mại như sự tiếp xúc của miếng da chồn đắt tiền trên da ông. “Tôi đã bảo ông không muốn bị

quấy rầy đến mấy lần với ông ta, nhưng ông ta đang ở Cảng biển Vịnh Severin, đòi được đưa ra đảo.”

Một ý tưởng le lói bắt đầu hình thành trong đầu ông, gạt đi cơn giận dữ của ông đối với sự ngạo mạn của Riggs. “Đánh thức Charlie đi. Bảo anh ta đón Riggs. Rồi đưa ông ta đến chỗ tôi.”

“Tới phòng điều khiển ạ?” Một cách dè dặt, Mara có vẻ kinh ngạc.

“Phải. Và Mara này?” “Vâng thưa ông?”

“Cô có giọng nói đáng yêu lắm”, ông bảo cô ta.

Một khoảng im lặng dài, sững sờ xuất hiện. “À... Cảm ơn ông.”

Ông châm một điếu thuốc và ngồi xuống chờ đợi, cho tâm trí thanh tỉnh để nghiên cứu những giải pháp khả thi cho tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình. Chưa được bao lâu ông đã thấy tiếng nện thình thịch của một đôi boot nam ngoài cửa. Rồi sau đó là tiếng gõ gót giày khê khàng của Mara. Cửa mở ra và mùi rượu bourbon hôi thối ứa ra từ lỗ chân lông của Riggs, lan khắp phòng. Người đàn ông này gầy đi nhiều và ngày càng suy

sự. Sự hữu dụng của ông ta sắp bị bòn rút tới cực hạn.

Gót giày của Mara cộp cộp bước đi xa dần. Victor thậm chí còn chẳng thèm quay người rời mắt khỏi màn hình video. “Kể cả với ông thì đến đây vẫn là một hành vi ngu ngốc lạ thường.”

“Ông đã lừa tin nhắn của tôi.” Giọng Riggs run run đầy căng thẳng. “Tôi không biết phải làm gì nữa.”

Victor khịt mũi.

“Ông có vẻ không hiểu được mức độ

nguy hiểm của tình huống này. Hôm nay cô ta đã thấy tôi! Con gái của Peter ở đội Hang Động, nói chuyện với Haley, dò hỏi! Cô ta phải bị giải quyết, Victor. Tôi đáng ra phải làm việc đó từ mười bảy năm trước, nhưng Alix... Chúa ơi, tôi xin lỗi, nhưng chuyện này phải được xử lý. Tôi biết cô ta là cháu ông nhưng ông phải thừa nhận rằng...”

“Tôi chẳng phải làm gì hết.” Tông giọng của Victor cắt ngang tràng độc thoại của Riggs. Ông ta hỗn hển, chờ đợi như một con chó vừa bị đánh để được phép nói tiếp. Victor nhàn nhã hút thuốc. “Có lẽ chuyện xảy ra mười bảy năm trước khiến ông có ấn tượng sai lầm về

tôi, Edward. Sự thật là nếu có thể tránh được thì tôi thật sự không thích phải trừ khử người thân trong gia đình mình chút nào.”

“Dù vậy ông đâu có ngại vứt đội của tôi vào bầy của Novak”, Riggs gầm gừ. “Không hề mất ngủ vì cái quyết định đó, phải không?”

“À.” Victor phả ra một vòng khói thuốc hoàn hảo, nhìn nó tan đi. “Vẫn còn sung sĩa về vụ đó sao?”

“Cahill đã chết trong mớ khốn kiếp đó. Chết thê thảm. McCloud hôn mê suốt hai tháng. Cậu ta vẫn còn đi lại khắp

khiển như gã què. Hai đặc vụ giỏi nhất của tôi, chết tiệt. Vụ đó thật sự rất tệ đối với tôi, Victor. Phải, ông có thể nói là tôi vẫn còn sung sĩa đây.”

“Chúng ta đã giải quyết xong chuyện này rồi mà, Edward. Tôi không làm hại hai anh chàng đó. Do Novak. Bên cạnh đó, đáng ra ông phải kiểm soát người của mình tốt hơn. Ông không nên để họ tiếp cận gần đến thế”, ông mắng mỏ. “Ông gây phiền phức cho một khách hàng hết sức quan trọng của tôi. Hãy gánh trách nhiệm của mình trong vụ đó đi, ông bạn.”

“Tôi không phải bạn ông”, Riggs kêu the thé.

Victor quay phắt ghế lại và cười nhìn ông ta. “Vậy thì ông là kẻ thù của tôi hả? Hãy nghĩ kỹ trước khi trả lời, Edward. Tôi là một kẻ thù rất khó xơi đây.”

Họng Riggs nhấp nhô. Đôi mắt vẫn máu hiện rõ vẻ tuyệt vọng và sợ hãi. “Victor, ông không hiểu. Cô ta đã thấy tôi. Và cô ta có phản ứng.”

Nụ cười của Victor không chút thương cảm. “Việc của ông.”

“Đó cũng là việc của ông!”

“Không hề. Thật sự thì tôi cũng chẳng có gì mà mất”, Victor nhắc nhở ông ta. “Nhưng ông thì có rất nhiều. Sự nghiệp, danh tiếng, vị thế trong xã hội. À mà đừng quên bà vợ đáng yêu, hai cô con gái...”

“Ông đang đe dọa tôi đấy à?”

Victor tặc lưỡi. “Đe dọa? Quan tâm đến đời sống cá nhân của bạn hữu là đe

dọa sao? Theo dõi quá trình trưởng thành của hai cô con gái đáng yêu của ông là một niềm vui. Tôi đã rất mừng cho ông và Barbara khi Erin tốt nghiệp Đại học Washington. Cô gái đáng yêu với mái tóc đen dài cùng dáng người thanh mảnh. Cô bé được di truyền nhiều từ bà vợ hấp dẫn của ông. Cũng rất thông minh. Lịch sử nghệ thuật và Khảo cổ học đều đạt loại xuất sắc, nếu tôi nhớ đúng. Một cô gái tuyệt vời. Tôi chúc mừng ông.”

“Tránh xa gia đình tôi ra.” Mặt Riggs tím tái với cơn giận dữ bất lực.

“Và cô con gái út, Cindy. Hoạt bát hơn Erin. Tôi thú nhận, cô bé là người

tôi yêu thích nhất. Cô bé đã khiến ông mất ngủ vài đêm nhỉ? Ôi, tôi xin lỗi, Edward... tôi quên mất. Giờ thì đêm nào ông chẳng mất ngủ.”

“Quý tha ma bắt ông đi”, Riggs lầm bầm.

“Cindy bé nhỏ xinh xắn, vừa mới bắt đầu năm hai ở trường Cao đẳng Endicott Falls Christian, và với học bổng toàn phần nữa chứ. Tôi nghe nói cô bé là một nhạc công saxophone tài năng. Điểm trung bình ba chấm không, như họ nói với tôi. Theo quan điểm của tôi, cô bé có thể cố gắng hơn. Nhưng cô bé thích tiệc tùng quá. Đây tinh thần tuổi trẻ. Con

gái lúc nào cũng thế.”

Riggs ngồi phịch xuống một cái ghế và quay mặt đi nhưng Victor vẫn tiếp tục không ngừng nghỉ. “Và dạo này Barbara có vẻ đang vùi mình vào hoạt động cộng đồng. Hay những hoạt động từ thiện này chỉ là cách để bà ta cân bằng tâm lý trước thực tế là bà ta đã cưới phải một gã nát rượu, đàn đấm, giết người? Bà ta hẳn phải cảm nhận được sự thật dù cho bà ta không biết nó một cách rõ ràng. Phụ nữ lúc nào cũng như vậy.”

“Không”, Riggs rên lên, chôn đầu vào trong tay. “Không.”

“Tôi chắc chắn kể cả sau mười sáu năm, hẳn Barbara vẫn sẽ rất quan tâm đến nội dung của một đoạn băng video chất lượng cao mà tôi sở hữu. Hàng giờ liền quay cảnh ông ngủ với em dâu tôi với những tư thế sáng tạo nhất. Mà ông lại là một nhân viên thi hành luật pháp với một gia đình hoàn hảo cơ đấy.” Victor lắc đầu buồn bã. “Nghĩ lại thì có khi con gái ông cũng sẽ bị đoạn băng đó làm giật mình đấy”, ông nói thêm.

“Ông cũng ngủ với cô ta còn gì, đồ đạo đức giả”, Riggs rít lên.

“Chắc chắn rồi. Ai mà từ chối đây? Nhưng chỉ khoảng mười phút là tôi chán

ngấy. Cô ta trông rỗng, Edward ạ. Cốc, cốc, nhưng làm gì có ai ở nhà, nhỉ? Không như Barbara. Đó mới là một phụ nữ có tâm hồn. Đáng để người ta lo nghĩ. Quả là phí phạm khi cưới phải ông, nếu ông hỏi tôi.”

“Đừng có gọi tên vợ tôi.” Giọng Riggs lộ rõ vẻ đầu hàng.

“À, Alix.” Victor tặc lưỡi. “Cô ta có thể là một con diêm hám lợi vô đạo đức, nhưng cô ta đã làm tròn vai trò của mình.”

Riggs nặng nề ngồi phịch xuống trước dãy video, tháo kính ra và dụi đôi mắt đỏ

quách. Victor kết luận ông đã ép ông ta đủ xa rồi. Đến lúc thử chiến lược mới. Ông đứng dậy và rót một cốc scotch từ cái bình nhỏ trên tủ thấp. Đầu Riggs ngảng dậy khi nghe tiếng chất lỏng đổ òng ọc vào cốc như một con chó săn vênh mõm đợi con mồi.

“Lần này ông muốn gì ở tôi?” ông ta tái mặt hỏi.

Đáng khinh. Phải, sự hữu dụng của Riggs chắc chắn là sắp tới cực hạn. Victor đưa Riggs cốc rượu. “Để bắt đầu, ông có thể thư giãn. Đừng quá đặt nặng mọi chuyện. Đời là để tận hưởng chứ không phải để buồn phiền.”

Riggs hớp một ngụm và quệt miệng. Con mắt đỏ hồng ướt nước. “Đừng có đùa giỡn với tôi nữa.”

“Ôi, Edward. Vì ông đã vào trong hang ổ tội lỗi của tôi, tốt nhất là ông nên tận dụng chút ít xa hoa mà tôi có thể mang đến cho ông. Hãy nhìn cái màn hình xa nhất bên phải đi, thứ hai từ trên xuống. Nào, nhìn đi.”

Riggs ngẩng đầu dậy và nhìn. Ông ta bật dậy, kéo kính ra khỏi túi, đeo vội lên mặt, rồi cúi gằm hơn. “Thần thánh ời”, ông ta thì thầm.

Victor quay đi để che giấu nụ cười. Đôi khi nhìn con người ta bị thao túng dễ dàng đến mức nào cũng khiến ông đau đớn. Những nỗi sợ hãi và sở thích khiến họ trở nên thật dễ đoán. “Tên cô ta là Sonia”, ông nói. “Tôi đã nghĩ sẽ để cô ta cho ông một thời gian rồi. Thẩm phán Madison chắc chắn đang rất tận hưởng sự săn sóc của cô ta, phải không? Cô ta sẽ sớm tự do, nếu ông có hứng. Sonia không ngại làm hai ca liên tục đâu. Khả năng đó của vị thẩm phán vốn không nổi tiếng lắm. Cô ta sẽ sẵn sàng sau, à, có lẽ là chưa đầy một tiếng nữa. Nếu ông muốn đợi. Cô ta hẳn sẽ cần thời gian chỉnh trang lại mình.”

Riggs quét mắt sang các màn hình khác, miệng méo xệch. Ông ta nốc cạn chỗ chất lỏng còn lại trong cốc và khao khát liếc nhìn cái bình. “Cố cắm sâu móng vuốt vào người tôi hơn hả?”

Tiếng cười của Victor hết sức buồn bã. “Chúng không thể sâu hơn được nữa rồi. Tôi chỉ muốn trao cho ông một điểm sáng trong chuỗi ngày đầy những dối trá, phản bội, và tự căm ghét bản thân mà thôi.”

Đầu Riggs quay phắt lại. Ánh nhìn lóe lên trong mắt ông ta thuần túy là sự căm ghét. Khách quan mà nói, Victor khá là nhẹ nhõm khi nhận thấy điều đó. Có thể

Riggs vẫn còn đủ nước ép cho nhiệm vụ cuối cùng này. Ông ta chưa sẵn sàng để bị nghiền thành phân bón.

“VẬY, Edward? Ông thấy sao? Ồi trời... nhìn kia. Quan tòa chưa gì đã xong rồi, người đàn ông tội nghiệp. Ông ấy sẽ ngủ gục ngay thôi. Muốn hưởng thụ không?”

“Quý tha ma bắt ông đi”, Riggs nói qua hàm răng nghiền chặt.

“Thôi đi, xin ông.” Victor nhặt một bức ảnh đóng khung bạc lên. Nó là ảnh phóng to của bức ảnh trong thư viện. Ngày nắng chói chang ở cầu cảng, với

Alix, Katya, Riggs, và chính ông. “Ông biết là tôi luôn thấy khá tổn thương vì ông không đến dự các bữa tiệc của tôi rồi đây.”

“Vì sao ông cứ giữ cái bức ảnh chết tiệt đó ở khắp nơi vậy? Nó rất nguy hiểm!”

Victor cẩn thận đặt bức ảnh lại trên giá. “Để khiến ông luôn trung thực, Edward”, ông nói nhẹ nhàng.

“Ông là một gã khốn nạn điên rồ, gàn dở.”

Victor nhún vai. “Có thể. Vì ông không tận dụng lòng hiếu khách của tôi, nên vào thẳng việc tôi muốn nhờ ông giúp thôi.”

“Phải rồi. Nói đi và ngừng ngay việc quấy nhiễu đầu óc tôi.”

“Nhiệm vụ đó đơn giản lắm. Tôi muốn ông canh gác cho cháu tôi.”

“Gì cơ?” Mắt Riggs mở to và dường như có thể thấy rõ những mao mạch đang đập trên mũi ông ta. “Ông mất trí rồi!”

“Không hề. Đừng lo, ông không cần

đôi phó trực tiếp với con bé. Tôi không muốn con bé biết về thỏa thuận của chúng ta. Tôi chỉ muốn ông luôn trông chừng con bé. Giám sát nhà nó. Để mắt tới mọi động thái của nó. Đi theo nó tới bất kỳ đâu nó đi.”

“Thật điên rồ! Đội Hang Động...”

“Năm năm rồi ông không xin nghỉ phép, Edward”, Victor cắt lời. “Sắp xếp một chuyến đi.”

Riggs trừng mắt nhìn ông, kinh hãi. “Nhưng tôi vừa mới được thăng chức! Tôi không thể...”

“Tất nhiên là có thể. Đừng đóng vai nạn nhân, vì Chúa. Ông trở nên giàu có nhờ sự cộng tác với tôi. Ông không có lý do gì để phàn nàn hết. Và đây sẽ là việc cuối cùng tôi nhờ ông.”

Riggs nheo mắt, không tin. “Thật à?”

“Tuyệt đối là lần cuối cùng”, Victor trấn an ông ta. “Với nhiệm vụ đơn giản này, mọi sổ sách giữa chúng ta sẽ được thanh toán. Tôi hứa đấy.”

“Cô ta cần được bảo vệ khỏi cái gì cơ chứ?” Riggs hỏi. “Ai lại muốn tấn công cô ta nào? Với cả sao phải bí mật?”

“Điều đó không liên quan tới ông”, Victor nói.

“Do Novak phải không?” Riggs nói chậm rãi. “Novak muốn tấn công ông. Qua cô ta.”

Thi thoảng trí thông minh chợt lóe sáng của ông ta khiến ông thấy phiền. “Ông không cần biết vì sao”, ông nói lạnh lùng. “Hãy làm như được bảo. Nếu ông mà bị phát hiện thì ông biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra nếu nhắc tới tôi rồi đây.”

“Diên rồ”, Riggs lầm bầm. “Làm sao tôi...”

“Đừng than vãn”, Victor quát. “Tôi phải đánh vắn mọi thứ cho ông chắc? Một đặc vụ liên bang ở đỉnh cao sự nghiệp thế mà lại cần nghe tôi hướng dẫn cách trông chừng một người phụ nữ trẻ ngây thơ sao? Dùng đến đầu óc bản thủ của ông ấy, Edward. Cứ theo cái cách ông thể hiện trong các đoạn băng thì tôi thừa biết ông cũng có trí óc.”

Mắt Riggs bùng bùng căm ghét. Tay ông ta siết lại thành nắm đấm. “Chỉ cần trông chừng cô ta thôi chứ gì? Đó là tất cả những gì ông muốn từ tôi hả?”

“Đó là tất cả.” Victor mở một ngăn

kéo và rút một chiếc màn hình giám sát cầm tay ra. “Cầm lấy cái này đi. Nó đã được kết nối với máy phát tín hiệu cài trong quần áo và trang sức của con bé rồi. Thiết bị này đơn giản đến mức ông cũng có thể hiểu cách hoạt động. Biểu tượng nhận dạng của con bé là một viên kim cương nhỏ. Ông phải ở gần con bé trong vòng năm kilomet để cái máy này hoạt động. Nó cho phép ông tìm thấy con bé dễ dàng hơn nếu con bé chuồn đi, nhưng tôi thích ông luôn dùng mắt giám sát con bé hơn. Ông hiểu chứ?”

Riggs cầm lấy cái máy, giữ nó như thể nó là một quả bom đang đếm ngược. “Tôi phải làm việc này bao lâu?”

“Tôi chưa biết.”

Riggs lắc đầu và Victor đề giọng mình dịu xuống. “Chỉ một việc cuối cùng này thôi và mọi chuyện sẽ kết thúc”, ông nói. “Hãy nghĩ đến sự tự do, sự thanh thản cho tâm trí. Và Edward này?”

Riggs quay người lại ở ngưỡng cửa, trông sợ hãi.

“Tôi không muốn con bé bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc.” Victor nói ra một cách rõ ràng. “Dù bởi ông hay bởi bất kỳ ai khác. Nếu ông làm tôi thất vọng, tôi sẽ

hủy diệt ông hoàn toàn. Hoàn toàn. Hiểu chứ?”

Mặt Riggs rúm lại. “Ông điên rồi, Victor. Vì sao ông lại làm việc này? Cô gái đó có thể hủy diệt cả hai chúng ta!”

“Bởi vì con bé đáng giá bằng mười ông, đồ đê tiện đáng khinh. Giờ thì rút khỏi mắt tôi ngay. Tôi không thể nhìn ông thêm một giây nào nữa.”

Riggs lùi bước, môi căng ra như điệu bộ gặm gù của thú hoang. Sự căm ghét giữa hai người họ lóe sáng trong căn phòng tối tăm, có thể nhìn thấy rõ như lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ. “Ông ghét tôi

vì giết Peter, không phải sao? Ông làm gì có dũng khí để tự làm, đồ khốn vênh váo. Thế mà ông ghét tôi vì làm công việc bẩn thỉu đó hộ ông.”

Mũi Victor phình ra ghê tởm. Riggs bốc mùi của sự hủy hoại, điều tàn, bạo lực, chết yếu. “Đừng ép tôi, Edward”, ông nói giữa hàm răng nghiền chặt. “Tôi hết kiên nhẫn rồi đây.”

Miệng Riggs cử động. “Có nhớ những gì ông nói về sự phản bội và tự căm ghét bản thân không? Nhìn vào gương đi, Victor. Phỉ nhổ tôi cũng đồng nghĩa với việc ông tự phỉ nhổ chính mình đấy.”

“Ngậm miệng lại và làm như được bảo. Giờ thì rút ra.”

Victor nghe tiếng ông ta nặng nề bước đi. Ông siết chặt tay, muốn chạy theo Riggs và giải thoát ông ta khỏi sự khốn khổ đến gần như không thể chịu nổi này vĩnh viễn. Trong bóng tối, từ phía sau, như ông ta xứng đáng phải nhận.

Phải, ông phải thiết kế một món quà nghỉ hưu cho Edward Riggs từ lâu rồi mới phải. Một thứ gì đó thật đặc biệt để trả công cho từng ấy năm phục vụ trung thành của ông ta. Ông ta đã là thầy ma kể từ lúc bàn tay vấy bẩn máu của Peter, rõ ràng là cuộc sống của Riggs cũng không

còn gì giá trị nữa. Victor đã vắt kiệt chút hữu dụng còn lại của ông ta trước khi bản án dành cho ông ta được thi hành. Không lãng phí, không mong muốn gì hơn.

Ông biết mình giả nhân giả nghĩa. Sau cùng thì lệnh giết em trai ông do chính ông ban ra. Nhưng Victor đã trao đủ cơ hội cho Peter. Ông đã nói lý lẽ với em trai, van xin, và cuối cùng là đe dọa. Cả một đời buôn bán nháp nhô, dù kinh tởm nhưng vẫn phải bịt mũi và làm hết thấy vì gia đình. Bảo vệ lợi ích của họ, bảo đảm cho tương lai của họ. Ông tình nguyện đảm nhận mọi công việc bẩn thỉu để Peter và gia đình ông được ngồi trong

nhung lụa, yên bình và sung sướng.

Sau tất cả những hành động đó, bị phản bội.

Nghĩ về nó chẳng có nghĩa lý gì. Mọi suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu ông thì trước đó ông đều ngẫm nghĩ cả nghìn lần rồi. Ông rót cho mình một cốc rượu và nốc thứ chất lỏng đó xuống, cố không so sánh mình với Edward Riggs. Ông chưa suy sụp đến thế.

Ra lệnh cho kẻ giết Peter đi bảo vệ Katya có hơi quái gở, ông nghĩ với chút hồ nghi. Nhưng nó cũng hợp lý theo một cách điên rồ. Riggs là người đàn ông

hoàn hảo cho công việc này. Dù có bao nhiêu khuyết điểm về con người đi nữa thì ông ta vẫn là dân chuyên nghiệp. Tuyệt vời nhất là ông ta có thể bị hy sinh. Ông ta sẽ làm những điều cần thiết, và chắc chắn Mackey sẽ nhận ra người tình của mình đang bị theo dõi. Phản ứng của anh ta sẽ rất nhanh nhẹn và dễ đoán.

Thật thú vị làm sao nếu cuối cùng Mackey giết chết Riggs. Tuyệt vời. Nó sẽ là một cái kết thích hợp và giúp Victor đỡ mất công sức cũng như chi phí để tự mình sắp đặt vụ đó. Và vì Mackey sẽ không bao giờ biết ai đã thuê ông ta, anh ta sẽ cảnh giác với Novak hoặc bất kỳ ai được Novak cử đến. Thật hoàn

hảo. Kín kẽ.

Nhưng buồn thay, Riggs đã phá hoại tâm trạng vui vẻ hiếm hoi mà bữa tiệc gợi nên trong ông. Ông đã rất sung sướng khi thấy vẻ đẹp của Katya được nâng lên một tầm cao mới và được phô bày ở nơi thích hợp, cuối cùng cũng thoát khỏi cái bóng dài thượt của Alix. Nhưng Riggs đã cậy nắp hộp Pandora^[1] ra. Những ký ức xấu xí đang ủa ra như bầy dơi.

[1] Diễn tích “Chiếc hộp Pandora” được dùng để chỉ những hành động hoặc sai lầm gây ra hậu quả ngoài tầm kiểm soát mà người ta không bao giờ có cơ hội để làm lại hay sửa chữa.

Cánh cửa sau lưng ông bật mở và ông

nhận ra mùi nước hoa của Mara, hỗn hợp từ những loại tinh dầu đầy mùi trần tục nhưng quyến rũ. Cô ta không phát ra chút âm thanh nào khi đi tới trên tấm thảm Aubusson màu kem. “Tôi đã đưa Riggs ra ngoài”, cô ta nói. “Charlie đã đưa ông ta quay lại đất liền.”

“Cảm ơn cô, Mara.”

Ông suýt định đuổi cô ta đi ngay lúc đó. Từ kinh nghiệm cay đắng ông biết khi tâm trạng của mình thất thường như thế này thì tình dục có thể trở thành thảm họa, nhưng ông cũng có những lúc yếu đuối chứ. Vì thế ông quay lại và nhìn.

Cô ta đã thay đồ. Thay ra bộ đầm đen xẻ cao tới tận hông vốn được chọn để làm nổi bật một món đồ cổ tinh xảo, món trang sức làm từ đá xanh cùng ngọc trai Nhật Bản gắn trên bím tóc sẫm màu của cô ta. Lúc này cô ta xõa tóc ra. Tết tóc làm tóc cô ta gợn lên loăn xoăn, khiến cô ta mang một vẻ mặt dịu dàng hơn, yếu đuối hơn. Cô ta đang mặc một cái áo thắt ngang eo ngắn bằng lụa trắng, đơn giản và chói lóa, phô bày chiều dài cặp đùi màu đồng của cô ta. Cái nhẫn trên ngón chân cái đã biến mất.

Cô ta nhìn vào mắt ông, đôi mắt màu topaz khó dò và yên lặng đi tới đứng trước dãy màn hình. Cô ta quan sát chúng

hồi lâu và chỉ vào màn hình đen kịt.
“Trục trặc ư?”

Victor lắc đầu. “Người tình của cháu gái tôi thích riêng tư.”

Cô ta gật đầu, không ngạc nhiên và quay lại nhìn màn hình. “Hai người đó trông rất đẹp đôi”, cô ta bình luận.

Ông đứng dậy, cảm nhận hơi ẩm lờ mờ thứ sức nóng đầy trông đợi. Kinh ngạc. Ông tiến lại gần cô ta từ phía sau, cúi xuống để hít vào mùi nước hoa của cô ta, để chạm vào mái tóc màu hạt dẻ sáng lấp lánh. “Có phải cô là người đã chọn bộ cánh Dolce & Gabbana cho con

bé không?”

Đôi vai mảnh mai của Mara khẽ nhún. “Đó là lựa chọn hiển nhiên. Làm cô ấy trông xinh đẹp không hề khó. Cô ấy rất lộng lẫy.”

“Cô cũng vậy, cô gái thân mến”, Victor nói. “Cô cũng vậy.” Ông nâng tóc cô ta lên để chiêm ngưỡng đường cong của lưng cô ta cùng những sợi tóc đen loăn xoăn ở gáy. “Đáng yêu lắm.”

Mara mỉm cười sau hàng lông mi dày, đen như than, rồi quay lại dãy màn hình. Cô ta cầm con chuột cạnh bàn phím bấm vào các biểu tượng một cách mau lẹ và

thành thạo cho tới khi một trong những hình ảnh trên màn hình số mười bảy phóng to, che khuất các ô cửa sổ khác. Cô ta lại phóng to nó cho tới khi hình ảnh ấy che kín toàn bộ màn hình.

Đó là hình ảnh Sergio, người quản lý bảo tàng, móc tay móc chân một cách phức tạp với hai người phụ nữ Châu Á trẻ trung xinh đẹp và một cậu trai tóc vàng cơ bắp, tạo nên một hình thể quần quai mà Victor thề là bất khả thi về phương diện giải phẫu đối với một người đàn ông ở tuổi Sergio.

Họ quan sát nó hồi lâu. Mara bật màn hình số chín lên. Đó là bác sĩ chuyên

khoa tim lũng danh, bác sĩ Wade, đang bắt tim mình hoạt động vất vả. Họ quan sát một người phụ nữ da nâu yếu điệu mặc áo chèn đen bôi thuốc trơn màu hồng vào một bộ phận nhất định trên cơ thể vị bác sĩ nổi tiếng và rồi, hết sức chậm chạp, đưa một món đồ chơi tình dục ghê gớm vào trong bộ phận nói trên. Trước sự sung sướng thấy rõ của vị bác sĩ oai phong.

Cô ta nhấn nha kích qua các khung hình khác, nắn ná lại tại hình ảnh một cô gái tóc nâu xinh đẹp, chỉ mặc món đồ lót thiếu vải chống tay chống chân đong đưa người. Cô ta đổ đầy mồ hôi và nóng bừng, mắt nhắm hờ, khi ông chủ một công

ty phần mềm nổi tiếng ở địa phương
mạnh mẽ đâm vào cô ta từ phía sau.

Victor chẳng có mấy hứng thú với
những gì diễn ra trên màn hình, ông đã
chán ngấy nó từ lâu. Nhưng nhìn Mara
xem chúng làm năng lượng tình dục của
ông giải phóng, chậm rãi và uốn lượn
như một con rắn tỉnh dậy sau giấc ngủ
đông. “Cô thích xem sao, Mara?” Ông
hỏi dịu dàng.

Cô ta nhích người cho tới khi tựa lưng
vào ông, nhẹ bẫng, ấm áp, lựa là. “Tôi
thích rất nhiều thứ”, cô ta nói.

Ông đặt tay lên làn da mịn màng ở đùi

cô ta và trượt tay xuống dưới cái váy ngắn. Ông khám phá ra một cách sung sướng rằng bên dưới cô ta cũng trần truồng. Ông cắn cổ cô ta, thưởng thức những phản ứng lẫn tăn lan đi khắp cơ thể của cô ta. “Cô là một cô gái hư hỏng phải không?”

“Nếu không thì chắc chắn là tôi đã không ở đây”, cô ta nói. “Đúng vậy”, ông đồng ý.

Ông hầu như không nghe thấy tiếng găm gù và thở dốc. Một phần não bộ lạnh lùng, xa cách của ông nhận thức rõ ràng chính cơn giận Riggs đã châm ngòi nhịp điệu hung ác này. Ông không muốn

làm đau Mara nhưng ông trả tiền một cách hậu hĩnh để cô ta cho phép ông nuông chiều những bản năng cơ bản của mình mà không cần xin phép hay xin lỗi. Ông quá khuấy động. Cảm thấy sống dậy và nhận thức rõ ràng hơn hẳn những năm qua, kể từ khi em trai ông, Peter...

Không. Ông gạt suy nghĩ đó đi trước khi nó kịp mở rộng, trước khi nó kịp mang ông rời khỏi sự mãnh liệt của trải nghiệm mê say này. Hơi nóng nhục dục găm lên trong ông và mang ông qua mép vực. Ông kiệt sức trong cơn cực khoái dài dằng dặc chặn sạch mọi suy nghĩ trong đầu.

Khi ông chuyển động để rút ra, Mara ú ớ phản đối và đẩy người vào ông. “Chờ đã”, cô ta thở dốc. Cô ta lên đỉnh, lâu, run rẩy, hoàn toàn bất ngờ.

Họ nhót nháp và ướt đầm, nhưng căn phòng này không được thiết kế để làm tình tự phát nên không có phòng vệ sinh liền kề. Ông cài quần và chờ tim mình đập chậm lại. Mara ngồi phịch xuống sàn, chân sững soài, mềm oặt như một con búp bê tơi tả. Cô ta vẫn đang run rẩy. Lưng khom xuống như thê khiến cô ta trông thật mỏng manh và yếu đuối. Ông đặt tay lên bả vai trần của cô ta. Nó nóng rực và ướt đầm. Cô ta ngẩng lên nhìn ông. Ông cảm thấy sốc vì giật mình khi

mắt họ nhìn nhau.

Màn quan hệ vừa rồi thật sự đã làm cô ta phấn khích. Một khám phá lý thú.

Ông chìa tay ra, kéo cô ta đứng dậy. “Cảm ơn cô, Mara. Đúng là một khám phá mới mẻ”, ông nói. “Cô đi được rồi.”

Mặt cô ta rúm lại. “Đừng đuổi tôi đi như thế!”

Một khoảnh khắc ngạc nhiên trống rỗng khác xuất hiện. “Gì cơ?”

Mara đột nhiên trông có vẻ bất an.

“Tôi nói... đừng đuổi tôi đi” cô thì thầm.
“Không phải sau khi chúng ta vừa quan hệ với nhau. Như thế.”

“Cô gái à, tôi có thể làm bất kỳ việc gì mình muốn với cô”, ông nói dịu dàng.
“Cô đã đồng ý với điều đó khi được thuê. Nhớ chứ?”

Cái miệng rộng của cô ta run run. Cô ta nhìn chăm chăm vào mặt ông, mắt mở to và lấp lánh nước mắt. “Xin đừng”, cô ta lặp lại.

Ông bối rối, suýt nữa thì cảm động trước sự bạo gan của cô ta. Trong hoàn cảnh này, động thái đó đòi hỏi cả sự can

đảm lẫn chân thành. Cả hai đều hiếm có trong cuộc sống của ông.

Thường thì ông sẽ không bao giờ cho phép một gia nhân đưa ra yêu cầu cá nhân đối với mình. Nhưng tối nay là một tối phá luật, mạo hiểm. Tối nay ông sẽ bỏ qua sự vi phạm quy tắc này.

Cô ta đang run rẩy. Ông không ngại nhìn lại bộ ngực của cô ta, ông nhận ra, với một cơn sóng dục vọng mới. Ông nhìn thấy cô ta trong đầu, trần truồng trên giường, tóc xòe ra trên vải lanh trắng. Đôi mắt màu vàng rượu chất chứa vẻ khao khát thật lòng.

Phải. Sẽ tuyệt lắm. Chưa gì ông đã lại cứng lên rồi. Ông khẽ gật đầu với cô ta. “Vậy thì đi theo tôi. Hãy tới phòng của tôi.”

Victor đi xuống cầu thang, nhìn Mara vội vã đi trước ông, bàn chân trần không phát ra tiếng động nào trên nền đá lạnh lẽo. Mắt cô ta mở to, lo lắng liếc lại qua vai nhìn ông, mà cô ta cũng nên như thế. Cô ta là một cô gái thông minh. Cô ta có lý do thích đáng để lo lắng.

Ông mở cửa với một nụ cười ăn tươi nuốt sống và ra dấu cho cô ta đi vào. Mara cũng đói khát thứ gì đó. Và để trả lễ cho sự chân thành đáng yêu của cô ta,

ông bảo đảm cô ta sẽ có được nó.

Tùy xem cô ta đủ sức nhận bao nhiêu.

Chương 19

Riggs kịp thời tránh xe trên con đường tối mịt. Tối nay là một tối tồi tệ. Kể từ sau cái chết của Jesse Cahill, những ung nhọt trong ông đã lớn dần lên thành nơi thống khổ thiêu đốt. Thuốc không có mấy tác dụng khi đi kèm với bourbon nhưng ông cần rượu để làm

giảm bớt sự đau đớn khi biết rằng mình là một tên khốn vô phương cứu chữa. Chỉ có thể sống lay lắt qua ngày để tránh cho Barbara và hai con ông biết điều đó càng lâu càng tốt mà thôi.

Ông nhớ lại sáng nay bà đã ép ông đi cùng bà đến gặp một bác sĩ trị liệu như thế nào. “Ông phải đối mặt với các cảm xúc của mình, Eddie”, bà nói với cái *biểu cảm* chết tiệt đó, vẻ lo lắng đến chau lông mày luôn khiến ông điên lên vì giận dữ và xấu hổ, tới mức ông muốn tát cho nó văng khỏi mặt bà. Ông chưa hạ đẳng đến mức đó, nhưng cũng sắp rồi.

Dù ăn mặc luộm thuộm, đeo kính, và

mái tóc luôn tết chặt sau đầu thì cô gái đó vẫn rất giống Alix. Mái tóc phồng của Alix lúc nào cũng đúng nếp một cách hoàn hảo; một món trong số quần áo Alix mặc cũng đủ để ông tiêu tốn cả tháng lương. Ông chưa từng có một người phụ nữ nào như cô ta, một người phụ nữ đẹp rực rỡ, chết người. Barbara đáng yêu, nhưng là một người phụ nữ tốt. Quá tốt đối với ông. Ông đã gặp bà ở trường cao đẳng và bị thu hút bởi vẻ quý phái của bà. Barbara là một lựa chọn hiển nhiên để làm vợ, người mẹ hoàn hảo cho hai con gái của ông.

Nhưng khi ông gặp Alix, thứ gì đó đã nổ tung trong ông, phá nát tất cả những gì

ông từng nghĩ về bản thân mình. Một người đàn ông có thể chết trong sung sướng khi ngủ với một người phụ nữ như Alix. Trên giường cô ta hoang dã, như một con đỉm hứng tình. Hít hà vài điều ma túy trên bầu ngực hoàn hảo của cô ta, thế là họ sẽ làm việc đó hàng giờ liền, làm những việc mà ông chỉ mới nghe nói đến chứ chưa từng mơ được thử. Những việc ông không bao giờ có thể tưởng tượng ra với Barbara ngọt ngào, lặng lẽ của mình.

Ông đã giữ sự tỉnh táo của bản thân trong cơn ảo giác đến từ mùa hè năm 85 bằng việc tách biệt hai thế giới mà mình đang sống. Đến cả Haley cũng chưa từng

mảy may hay biết, tạ ơn Chúa, vì chính ông là người đã thâm nhập vào tổ chức của Lazar chứ không phải Bill. Barbara đã chiếm cứ vùng đất thực tại, an toàn, tỉnh táo, và lý trí với áo cardigan và mái tóc đen bông bênh mượt mà, với thịt miếng, trẻ con, bữa sáng ngũ cốc. Alix đã thống trị một khu vực khác. Trần truồng, chào đón, cháy bỏng vì ông.

Ông từng có một cuộc sống khá tốt đẹp trước khi ả khốn đó mời ông vào cánh cửa địa ngục. Những chiếc móc của Victor đã lẳng lẳng cắm ngập vào ông đến mức ông hầu như không hay biết. Riggs mơ màng đến nỗi khi mệnh lệnh được đưa ra, khi ông phát hiện mình lún

sâu chừng nào, ông đã *muốn* giết chết gã Peter Lazar khốn nạn rác rưởi, yếu đuối đó. Ông muốn hấn biến mất để ông có thể có được Alix, *thật sự* có cô ta, chỉ cho riêng mình ông...

Riggs rúm người lại, nghĩ rằng mình thật cả tin. Thế giới đã nổ tung trước mặt ông và khi ông lồm cồm bò dậy giữa đồng đồ nát thì ông mới biết rằng mình không phải là người tốt như Barbara hằng tin. Có lẽ là ông chưa bao giờ tốt đẹp hết. Có lẽ ông vẫn luôn là một kẻ rác rưởi. Sinh vật do Victor tạo ra, ngập mình trong bùn lầy.

Từng có những khoảng thời gian dài, đôi khi là nhiều năm liền, Victor không hề gọi cho ông và ông bắt đầu ảo tưởng mình là một người bình thường. Nhưng cuộc điện thoại không thể tránh khỏi đã đến. Nếu có một ngày Victor Lazar gặp rắc rối với luật pháp thì những đoạn băng đó sẽ được gửi tới cho gia đình ông và đài truyền hình địa phương. Chi tiết về những tài khoản nước ngoài sẽ được công khai. Tình tiết về cái chết của Peter Lazar sẽ được thuật lại chi tiết. Điều tương tự cũng sẽ xảy ra nếu Victor chết một cách đáng ngờ. Nếu Riggs muốn duy trì một cuộc đời, bất kể có giả dối đến đâu đi nữa, thì Victor phải luôn khỏe mạnh và hạnh phúc. Cahill và McCloud

đã tự ý hành động. Hai tên tùy tiện đáng chết, cả hai tên. Bọn chúng gần như đã hủy hoại tất cả.

Mắt ông nhìn xuống cái màn hình nằm trong ghế hành khách. Giá như ông cho con bé khốn kiếp đó chết chìm luôn cùng cha nó. Hôm nay cô ta đã nhìn thấy ông và nếu chưa nhận ra thì cô ta cũng sẽ sớm nhận ra ông thôi. Đôi mắt sáng rực đó đã chứng kiến quá trình một người đàn ông chuyển biến thành một thứ bò trườn ra đất. Ông muốn khép đôi mắt đó lại. Mỗi mỗi.

Ông nhìn thấy biển báo và tránh đi. Một quán rượu. Ông loạng choạng bước

vào không gian tối om đó và gọi một ly bourbon và một cốc sữa. Đó là những gì ông dám cho phép mình uống trong tình trạng hiện thời. Sau một ly rượu ông có thể lái xe nếu cơn đau trong dạ dày không khiến ông bất tỉnh. Ông dốc một nắm thuốc làm giảm độ acid trong dạ dày và uống bằng sữa, loại mảnh khỏe đã mất tác dụng từ khoảng tám tháng trước nhưng ông vẫn duy trì theo thói quen. Ông thử nghĩ sẽ ra sao nếu mình bất tỉnh và đâm vào một cái cây. Hình như cũng không khủng khiếp lắm. Chỉ có tiếng kính vỡ rãng rác, tiếng thép bị bẻ cong ken két, và rồi, bóng tối. Rồi chẳng còn gì nữa.

Ông để tiền lại trên quầy bar, lảo đảo đi ra. Những vũng nước đọng trong bãi đỗ xe khẽ gợn lên dưới cơn gió lạnh giá. Ông vào cỗ xe Taurus và ngồi đó với đôi mắt nhắm nghiền, tay ép chặt lên cái bụng đang thối rữa.

Tâm trí ông lao đi như một con chuột phóng trong mê cung. Nhưng cái mê cung ấy không có đường ra và chẳng mấy chốc trí não ông bắt đầu chậm lại. Ông chỉ là một con chuột già nua kiệt quệ cam chịu đầu hàng.

Ông mò mẫm dứt chìa khóa vào ổ. Nghe thấy tiếng da ghế kêu sột soạt. Cảm thấy nòng súng lạnh băng ấn vào cổ

mình.

“Không được cử động”, có người rít lên.

Cửa bên ghế hành khách mở ra. Một người đàn ông nhặt cái màn hình nhỏ nằm trên ghế hành khách lên và ngồi vào đó. Luồng không khí buốt giá theo gã ta vào như thể cửa ngăn đá vừa đột ngột bật ra.

Người đàn ông nở một nụ cười dễ chịu với ông. “Chào buổi tối, ông Riggs.”

Ông tự hỏi liệu mọi chuyện có thể tồi

tệ hơn với ông được nữa chẳng. “Mày là thằng quái nào?”

Gã ta quan sát màn hình, chơi đùa với nó. “Chúng ta chưa từng được giới thiệu nhưng gắn kết với nhau bởi số phận. Tôi có thể gọi ông là Edward chứ?”

“Nếu mày muốn tiền thì tao không...”

“Tôi đã rất thích thú khi tiến hành hành quyết Jesse Cahill, Edward”, gã ta nói. “Tôi cũng nên cảm ơn ông vì trò giải trí đó.”

Máu ông đông cứng và ruột của ông

bắt đầu chùng xuống. “Novak”, ông thều thào.

Nụ cười của gã ta ngoác rộng một cách kỳ lạ và tạo nên những khoảng tối lập lòe trên khuôn mặt vừa già vừa trẻ của gã. Mắt gã sáng lên như lân quang trong bóng tối.

Riggs tìm cách kiểm soát những chức năng cơ bản của cơ thể. “Anh muốn gì từ tôi?”

“Thật ra là vài thứ đấy”, Novak nói. “Ông có thể bắt đầu bằng việc kể cho tôi mọi chuyện ông biết về Raine Cameron.”

Ông lạnh đến mức cơ thể run lên.
“Tôi không biết...”

“Câm miệng.” Giọng Novak vang lên như tiếng súng và nòng súng ấn vào đốt sống cổ của Riggs một cách đau đớn.
“Mười sáu năm liếm tay Victor Lazar chưa đủ với ông sao?”

Miệng Riggs há hốc nhưng không có âm thanh nào phát ra.

“Đây là cơ hội của ông, ông bạn”, Novak nói. “Cơ hội để ông chơi lão ta. Bắt lão ta trả giá vì đã khiến ông sống luôn cúi.”

Ông nhìn thấy khuôn mặt của Barbara trong đầu. Nếp nhăn lo lắng giữa hai hàng lông mày của vợ ông giờ đã hằn sâu đến mức sẽ không có gì có thể vượt đi được nữa.

“Tôi không làm việc cho Victor Lazar”, ông gượng thốt ra qua đôi môi tê cứng.

Răng của Novak lóe lên như răng nanh dưới cái đèn hiệu chết giấm của quán trọ. “Tất nhiên là không”, gã ta đồng tình. “Giờ ông làm việc cho tôi.”

Riggs thở ra và lắc đầu. “Không”, ông ta nói. “Làm đi. Kéo cò đi. Khiến ngày

hôm nay của tôi trở nên tươi đẹp. Mau mau làm đi.”

Novak trầm ngâm đánh giá ông rồi ra dấu cho người đàn ông sau lưng, kẻ đã ngồi im lìm suốt ở băng ghế sau. Khẩu súng được bỏ ra. “Tốt thôi”, gã nói dứt khoát. “Vậy chúng ta hãy nhìn vấn đề này dưới một phương diện khác nhé.”

“Anh không thể kiểm soát tôi. Tôi cóc thềm quan tâm nữa. Tôi sẽ không làm việc đó.”

Novak vẫy tay một cách nóng nảy. “Nếu viễn cảnh trừng phạt Victor và cứu rỗi cuộc đời khốn khổ của ông chưa phải

là một động cơ thích đáng thì hãy để tôi nói cho ông nghe điều này vậy. Ông rất có thể không biết ai là người đang ở bên cô con gái tên Erin của ông đâu.”

Riggs cứ nghĩ mình không còn khả năng cảm thấy sợ hãi hơn được nữa. Ông đúng là kẻ ngốc. Sợ hãi là một vực thẳm không đáy, và ông đang rơi, xuống sâu thật sâu.

“Có nhớ chuyến trượt tuyết của Erin không? Tới núi Crystal, ở đỉnh Rainier? Với mấy cô bạn gái của cô ấy... Marika, Bella, và Sasha.”

“Phải”, ông đáp lại. Giọng ông chỉ

còn như tiếng một sợi chỉ sột soạt.

“Erin đã gặp anh chàng đó vào ngày hôm qua khi đang uống sô cô la nóng bên lò sưởi. Một anh chàng bảnh bao với giọng nước ngoài lãng mạn và mái tóc vàng dài. Georg là tên anh ta nói với cô ấy.”

“Không”, ông rên rỉ.

“Đáng khen cho cô ấy và cho ông, cô ấy kiên trì kháng cự một cách đáng ngạc nhiên. Nhưng Georg tự tin vào khả năng quyến rũ của mình. Cuối cùng thì anh ta sẽ đưa được cô ấy vào phòng ngủ. Anh ta sẽ đưa cô ấy lên giường. Và ông, bạn

của tôi, sẽ là yếu tố quyết định thể loại trải nghiệm đó của cô ấy.”

“Anh không thể.”

“À, có đấy. Ông quyết định đi, Edward. Nó có thể chỉ là một ký ức cay đắng ngọt ngào của một tình yêu mới nở và rồi biến mất mà không thể giải thích... hoặc chỉ cần một cú điện thoại ngắn trên di động của tôi, nó có thể trở thành một thứ khác hẳn. Thử mà một người cha thương con sẽ làm bất kỳ việc gì trong khả năng để tránh cho đứa con ngây thơ của mình gặp phải.”

Riggs nhắm mắt lại. Ông nhìn thấy

Erin trong bể lội nước. Giúp ông cào lá. Cuộn tròn bên cửa sổ với nhật ký. Erin lặng lẽ, ngọt ngào, luôn cố gắng hết sức để khiến ông hài lòng, để là bé ngoan.

“Cứ thông thả”, Novak nói êm ái. “Nghĩ về nó đi. Không có gì gấp gáp hết. Georg rất khuấy động trước sự ngại ngùng trình trắng của Erin. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp. Đây là loại nhiệm vụ ưa thích nhất của anh ta:”

“Sao anh dám chạm vào con gái tôi.” Câu nói của ông buồn nản và trống rỗng, theo sau là tiếng cười khẽ của Novak. “Ôi Chúa ơi”, ông thì thào. Cứ như thể Chúa thêm quan tâm đến ông sau những

gì ông đã làm, sau dạng người ông đã trở thành vậy.

“Chỉ một cú điện thoại.” Giọng nói phảng phất trọng âm nước ngoài của Novak như acid ăn mòn dây thần kinh của Riggs.

Đèn quán rượu đỏ rực như máu lập lòe trong đôi mắt ướt đẫm của ông. “Nếu tôi hợp tác với ông thì gã đàn ông này sẽ không chạm vào Erin chứ?”

Novak cười. “À, tôi không thể hứa điều đó với ông. Tôi sợ rằng điều đó phụ thuộc vào chính Erin. Georg rất quyền rũ, rất có sức thuyết phục. Nếu ông hợp

tác thì điều tôi có thể hứa là cô ấy sẽ không có gì phải phàn nàn hết. Georg là dân chuyên nghiệp đầy kỹ năng. Bất kể ông quyết định kiểu gì thì anh ta cũng sẽ thực hiện bốn phần của mình một cách nhiệt tình.”

“Hãy hứa với tôi là anh ta sẽ không chạm vào con bé và tôi sẽ làm”, Riggs ghét chính mình vì tông giọng khàn đặc, van nài đó.

“Đừng ngó ngán thế. Erin phải có cơ hội thử nghiệm tình dục và tình yêu như những người phụ nữ khác chứ. Còn nếu ông tính đến việc gọi đội Hang Động thì cứ cẩn thận. Người của tôi đang theo dõi

núi Crystal hết sức gắt gao. Tôi không để
chừa một kẽ hở nào trong kế hoạch của
mình đâu. Chỉ cần một động thái sai lầm
dù nhỏ nhất, một cú điện thoại bị chặn,
và trong tích tắc số mệnh của Erin tội
nghiệp sẽ được định đoạt. Mà đây là tôi
còn chưa bắt đầu vẽ ra cái gì đặc biệt
cho cô con gái còn lại của ông, Cindy bé
nhỏ, đâu đấy. Còn phải nghĩ đến vợ ông
nữa.” Gã thở dài, lắc đầu “Vô số chi
tiết.”

“Không”, ông lặp lại một cách ngu
ngốc.

Novak vỗ vai ông. Ông quá tê liệt,
quá lạnh, để lùi ra. Gần như thể ông đã

chết rồi vậy.

“Thôi nào, Edward. Tiếp tục công chuyện thôi. Raine Cameron. Nói ra đi. Kể hết mọi chuyện cho tôi đi, ông bạn. Tất cả.”

“Không phải bạn anh”, ông lầm bầm.

“Ờ? Ông vừa nói gì ấy nhỉ?”

Ông hít một hơi thật sâu. “Tôi không phải bạn anh”, ông nói rõ ràng hơn.

Novak trao cho ông nụ cười tán thưởng như thể ông là một đứa trẻ ngu

đần vừa giải được bài toán khó. “Điều đó hoàn toàn đúng, Edward”, gã nói. “Ông không phải bạn tôi. Ông là nô lệ của tôi.”

Jesse đang đứng trên thuyền, mặc cái áo khoác da màu đen của Seth. Anh biết đó là áo của anh vì nó quá rộng với Jesse. Vai áo rũ xuống đôi vai hẹp của Jesse, còn ống tay áo thì dài tới tận đầu ngón tay nó.

Nó trắng bệch, các đốm tàn nhang nổi rõ trên da, đôi mắt xanh lục của nó buồn rầu. “Hãy cẩn thận”, nó nói. “Vòng tròn đang thu hẹp lại.”

Trong giấc mơ, Seth hiểu rõ ý nghĩa của câu nói đó. “Nhỏ như thế nào?” Anh hỏi.

Jesse giơ tay lên, ngón cái và ngón trỏ chạm vào nhau thành một hình tròn. Rồi nó trở về là một đĩa trẻ, bằng đĩa bé năm tuổi khi nó chuyển tới sống cùng họ. Giờ cái áo dài qua tận đầu gối nó. “Rất nhỏ”, nó lặp lại và mặt nước sau lưng nó lấp lánh khi một tia nắng xuyên qua đám mây. Có thứ gì đó đang lũng lảng trên ngón tay bé xiu của Jesse, lấp lánh ngọn lửa màu lục và màu xanh dương. Vòng cổ của bà nội Raine.

Seth dần tỉnh, sắp xếp lại các chi tiết của giấc mơ trong đầu cùng lúc nhận thức được tầm chắn sang trọng mà anh đang quần vào người, cũng như cơ thể mềm mại hết cánh hoa của Raine đang rúc vào vòng tay anh. Cô cử động, cố không đánh thức anh và anh giả vờ ngủ khi cô đặt một nụ hôn lên vai anh. Cô trượt ra khỏi vòng tay anh. Cửa phòng tắm liền kề mở ra. Bồn cầu xả nước. Vòi hoa sen bắt đầu kêu xì xì.

Anh đã chống cự lại cơn buồn ngủ tới tận cuối nhưng Raine dữ dội và đòi hỏi hết như anh, cuối cùng sau nhiều tiếng đồng hồ làm tình điên cuồng, giấc ngủ cũng kéo đến. Anh vươn người, tận

hưởng sự dễ chịu phi thường của chiếc giường khổng lồ cho tới khi cửa phòng tắm, rồi sau đó là cửa tủ mở ra. Anh nghe có tiếng thở dốc và mở choàng mắt.

Raine đang đứng trước tủ quần áo, không có gì trên người trừ một cái khăn tắm. Mái tóc ướt của cô rủ xuống tới tận hông. Anh thấy nhẹ nhõm khi những lọn tóc xoăn đã quay trở lại như xưa. Anh cố nhìn xem điều gì đã làm cô hoảng hốt nhưng tất cả những gì anh thấy là quần áo bọc túi nhựa.

“Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Cô mỉm cười với anh qua vai nhưng

mắt lộ vẻ lo lắng. “Cái đám chết tiệt đó đã lấy kính của em! Quần áo của em cũng biến mất rồi! Em đã để bộ vest của mình lại đây, cả giày nữa, nhưng giờ thì chỉ có... những món đồ khác.”

“Vậy thì sao? Đằng nào thì cái kính đó trông cũng khá gần dở đây em yêu. Em vẫn còn cặp kính áp tròng mà em đeo tới qua đúng không? Không có vấn đề gì nữa. Cứ chọn món gì đó trong đồng đồ ở kia đi”, anh gợi ý. Anh chắc chắn tất cả đều dành cho em đây.”

Cô lục đồng quần áo. “Chúa ơi. Em không thể lấy những món này. Armani, Gianfranco Ferré, Nannini, Prada... có

cả một gia tài trong cái tủ này.”

“Điều đó làm em ngạc nhiên à?”

Cô quắc mắt nhìn anh. “Em không thích bị sai bảo, Seth! Em muốn bộ vest xanh rẻ tiền. Em đã trả tiền mua nó, và nó là của em.”

Chuyển động đó làm cái khăn tắm tuột ra. Anh quăng chăn đi rồi lao bổ về phía cô. Cô lùi lại nhưng không có chỗ nào để chạy. Anh tóm được cô, đờ đẫn với hương xà phòng, dầu gội, và Raine. Mật ong và violet. Ngon đến mức ăn được.

“Em quá lo lắng để làm tình, Seth”, cô thì thầm.

Anh nhìn vào gương qua vai cô, nhìn đường cong duyên dáng ở lưng cô và ôm lấy hông cô. “Đừng lo”, anh thuyết phục. “Em mặc gì không quan trọng. Lúc nào trông em cũng lộng lẫy. Mà đằng nào anh cũng thích lúc em khỏa thân nhất.”

Tay cô vòng quanh eo anh và cô ngáp ngừng hít ngực anh. “Em không thể trần truồng đi ra ngoài đó.”

Anh ném cô xuống chiếc giường nệm nhúm. “Em yêu à, sáng nay quần áo là thứ ít đáng lo nhất của em đấy.”

Cô nghiêm túc cân nhắc lời anh hơn anh dự tính và mặt cô sầm lại vì lo lắng. “Anh hoàn toàn đúng”, cô nói. “Seth, em không chắc liệu mình có thể... về...”

Anh hôn cô thật mạnh mẽ và kề miệng vào tai cô. “Đừng nói gì.”

Miệng cô run run. Cô nhắm mắt lại và hai giọt nước mắt sáng như pha lê rỉ ra qua lông mi, chảy xuống mặt cô. “Nhưng...”

Anh đưa lưỡi vào miệng cô, chặn lại tiếng kêu cô phát ra khi đẩy vào trong cô.

Hơi nóng gần như làm bỏng da của cơ thể cô làm anh sốc. Anh không đeo bao.

Nhưng cảm giác này thật tuyệt vời. Phi thường. Anh sẽ không ra trong cô mà chỉ tận hưởng chút sung sướng khi không có màng bảo vệ trong vài giây ngọt ngào mà thôi. Cô cũng thích điều đó. Anh có thể cảm thấy cơ thể mềm mại của cô run lên bên dưới anh. Nhưng sự mãnh liệt mang lại từ tiếp xúc thân mật giữa hai phần cơ thể trần trụi làm anh mất trí. Cô đang cố nói. Anh lại hôn cho cô quên đi, không muốn nghe chúng, muốn vương lại trong ma thuật này mãi. Nhưng cô đang đẩy anh, đẩy mặt anh ra. “Xin anh dừng”, cô nói.

Seth nhìn cô chăm chăm, kinh hãi trước những giọt nước rung rung trong mắt cô. Anh có thể thề là cô cũng thích nó. “Sao?” Anh hỏi.

“Đừng dùng tình dục để kiểm soát em.” Giọng cô run lên giận dữ.

Anh điếng người. Anh quan sát cô hồi lâu. “Anh không biết là mình đã làm thế đấy”, anh nói. “Anh chỉ muốn em mà thôi.”

“Anh thao túng người khác quá giỏi. Anh dùng bất kỳ thứ vũ khí nào tới tay.

Nhưng đừng dùng tình dục chống lại em.”

Anh rùng mình dù cảm thấy vẫn còn cứng và nóng như nung bên trong cô. Anh rút ra khỏi cô, nằm phịch xuống, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Tất cả những mối quan hệ thất bại trong quá khứ đều hành qua đầu anh. Anh cố nghĩ ra điều gì đó để nói, một cách nào đó để thuyết phục cô rằng mọi chuyện không giống như cô nghĩ. Nhưng không có ngôn từ nào xuất hiện trong đầu anh hết.

“Anh xin lỗi”, cuối cùng anh cũng nói, chỉ để nói ra một điều gì đó. Gì cũng được.

Raine quỳ gối nhóm dậy và lẳng lẳng nhìn anh. Cô đặt tay trên ngực anh. “Cảm ơn anh”, cô lẳng lẽ nói.

“Vì cái gì?” Giọng anh có vẻ cộc cằn và khiếm nhã nhưng anh không sao thay đổi được.

“Đó là một lời xin lỗi vô cùng tử tế”, cô nói. “Em thích việc nó không hề có chữ *nếu*, và, hay *nhưng* đi kèm. Rất đơn giản và hiệu quả.”

“Ồ.” Anh nheo mắt, bối rối. “Anh, ừm, mừng vì em thích.” Lần đầu tiên anh

làm đúng một việc kiểu như thế này nhưng lại không phải nhờ trí tuệ, sự miễn cảm, hay kỹ xảo. Chỉ nhờ sự may mắn đơn thuần, ngu ngốc.

Ý nghĩ đây không mấy dễ chịu.

“VẬY là em, ừm, không còn giận anh nữa?” Anh hỏi một cách cẩn trọng.

Cô dùng tay chặn lại một tiếng cười và lắc đầu. Cô cúi đầu đặt hai tay hai bên đầu anh, nhìn vào mắt anh với sự dịu dàng sâu sắc. Tóc cô xõa xuống quanh mặt họ như một cái lều ngát hương. Cô cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi anh, một nụ hôn nhẹ nhàng, phớt qua.

Anh cứ nghĩ đó là dấu hiệu để anh kéo cô lại gần nhưng anh lại nhầm. Cô cứng người, lùi lại với một tiếng lầm bầm lo lắng.

Anh để hai cánh tay của mình buông thõng xuống và mở bàn tay ra. Không dám nói, không dám thở. *Không đe dọa*, anh cố nói bằng cơ thể, bằng đôi mắt. *Không cử động, không làm gì hết, tùy em đấy.* Anh không thể chịu đựng nổi việc cô tránh né anh thêm một lần nữa, với nỗi hoảng sợ có thể thấy rõ ràng.

Cô trao cho anh một nụ cười ngập ngừng, run rẩy và anh thở phào nhẹ

nhỏm, nó biến thành tiếng thở dốc khi tay cô rê xuống, nắm lấy anh. “Nằm im”, cô thì thào.

Cô xoắn tóc thành một sợi dây thừng lỏng sau cổ, cầm lấy anh bằng cả hai tay, vuốt ve và kéo với những động tác táo bạo khiến anh thở dốc, giật nảy người, chống hai khuỷu tay nhóm dậy. “Chúa ơi”, anh lầm bầm. “Chuyện này là sao, Raine? Em đang cố chứng minh điều gì sao? Cố trả đũa anh chẳng?”

“Không”, cô thì thào. “Em chỉ muốn mang đến cho anh khoái lạc.”

Hơi thở ấm áp của cô phả lên hạ bộ

của anh là động tác âu yếm ngọt ngào nhất mà anh từng cảm thấy cho tới khi anh an vị trong miệng cô. Ấm ướt và mềm mại, dịu dàng một cách ngọt ngào. Ôi, Chúa ơi, anh đắm chìm vào trong đó mất rồi.

Anh đã được yêu thế này rất nhiều lần và đều sung sướng tận hưởng, nhưng lần này thì khác. Lần này dịu dàng và thân mật đến nỗi gần như khiến anh đau đớn.

Anh không được phép cảm thấy yếu đuối như vậy. Không phải ở trong nhà Lazar. Anh lồng tay vào những bím tóc như thác đổ ở hai bên đầu cô và ngăn cô lại.

Cô ngẩng đầu. “Anh không thích à?”

Sự phi lý ấy suýt thì khiến anh mỉm cười. Anh cố lên tiếng nhưng các cơ thanh quản của anh không kết hợp lại với nhau. Anh hít một hơi thật sâu và thử lại. “Nó thật phi thường. Nhưng anh yếu đuối. Anh không thể chịu nổi. Chúng ta phải rời khỏi đây. Hãy thử lại cái trò gọi tình, đam mê này khi chúng ta đã tới được nơi an toàn.”

Mắt cô dịu lại đầy thấu hiểu. Tuy vậy anh vẫn chờ đợi, không dám gây ra thêm một động tác sai lầm nào nữa. Cô nắm tay anh, nâng chúng lên và ép chúng vào

người mình. “Giờ anh có thể chạm vào em rồi”, cô e thẹn nói. “Em đã bình tĩnh lại rồi.”

Anh cẩn thận chạm vào cô như thể cô làm bằng thủy tinh dễ vỡ. Anh không được phép tiếp tục phá hoại nữa. Lần này Raine phải là người chủ động.

Cô đuổi người nằm cạnh anh, kéo anh phủ lên cô. “Quay lại thiên đường nhiệt đới của chúng ta nào, Seth”, cô thì thầm.

Anh chống người bên trên cô để cả bề mặt cơ thể anh tiếp xúc với cơ thể cô một cách nhẹ nhàng, trù mến. Anh để cô làm tất cả. Họ vòng tay ôm lấy nhau.

Chậm rãi, cẩn thận, và dịu dàng lúc ban đầu, rồi tan ra thành một cơn lũ mùa xuân đẩy cả hai người họ tới một con thác đổ dài vô tận, kết hợp cả cơ thể và linh hồn. Cuối cùng anh cũng hiểu được sự vô ích khi tranh đấu để có được sự kết hợp mà anh khao khát.

Họ bám chặt lấy nhau hồi lâu, cho tới khi Raine nhóm dậy ngồi trên mép giường. “Có một con tàu ở đường chân trời”, cô nói.

“Hừ?”

Cô ngoái qua vai. “Một sáng nọ nữ hoàng cướp biển và chàng thủy thủ của

cô ta đang làm tình trên bãi biển. Họ ngẩng lên và có một con tàu tiến đến từ phía chân trời. Những ngày điền viên của họ đã kết thúc. Người ta không thể chạy trốn thế giới mãi được. Không sớm thì muộn nó sẽ bắt được anh.”

Anh ngồi dậy, lạnh giá bởi đột ngột cảm thấy rằng như thể có thứ gì đó quý giá đang tuột khỏi tay anh.

Cô đứng lên. “Em cần tắm thêm lần nữa.”

“Anh sẽ tắm với em.” Anh vươn tay ôm lấy cô.

Cô tránh đi. “Không.”

Họ chuẩn bị sẵn sàng trong sự im lìm tuyệt đối. Cô chọn vài món đồ trong tủ, tất nhiên đều trông rất tuyệt trên người cô. Thứ gì cũng vậy.

Họ mặc đồ và sẵn sàng. Không còn trì hoãn lâu hơn được nữa. Seth lấy bộ đồ nghề ra khỏi túi và bỏ máy phát tín hiệu ra. Cô cầm lấy nó, lật nó lại trong tay. Cô dợm nói gì đó nhưng anh đặt một ngón tay lên môi cô và lắc đầu.

Môi Raine mím lại thành một đường thẳng run rẩy. Cô nhét máy phát tín hiệu nhỏ xíu vào trong túi quần.

Anh mặc áo khoác vào, đột nhiên nghĩ tới giấc mơ của mình.

Vòng tròn đang thu hẹp lại. Anh không hiểu nhưng anh có thể cảm thấy nó đang xảy ra. Như những ngón tay siết chặt cổ anh.

Chương 20

Raine ăn sáng chậm chạp, nhận thức sâu sắc về bộ đồ trên người. Một cái áo

len ca sơ mia màu xanh của hãng Armani. Bột Prada. Khi bộ đồ này quá đẹp và vừa vặn hơn hẳn bộ đồ của cô mà vẫn than phiền thì có vẻ bất lịch sự, nhưng chúng vẫn làm cô lo lắng.

Seth ngồi xuống đối diện cô và đặt đĩa đồ ăn thứ ba lấy từ bàn buffet sáng xuống, nó chất đầy trứng tráng hải sản, bánh mỳ vòng với phô mai kem và cá hồi hun khói, khoai tây chiên, xúc xích, cùng bánh quy. Anh xúc đĩa và hất dầu về phía khay của cô. “Ăn đi, Raine”, anh nói lạnh lẽ. “Thật sự có thể đốt cháy calo khi tụ tập cùng đám người này đây.”

“Anh mới là người làm em đốt cháy

năng lượng”, cô lẩm bẩm.

Mắt Seth nhìn ra sau vai cô. Cô quay lại và thấy Victor đang bắt tay với người quản lý bảo tàng mà cô đã nói chuyện cùng ở bữa tối. Sergio. Cô vẫy tay, mỉm cười chào ông ta và ông ta vẫy lại.

Victor lấy cho mình một cốc cà phê từ cái bình lớn rồi đi về phía họ, cười toe toét. “Chào buổi sáng, cháu yêu. Cháu trông thật đáng yêu khi mặc đồ màu này. Ta tin là hai đứa đều ngủ ngon phải không?”

Raine bắt lực đỡ mặt.

“Cũng được.” Seth đưa một miếng xúc xích vào miệng.

“Công việc của anh hôm nay là gì, anh Mackey?” Victor hỏi.

“Raine và tôi sẽ quay lại Seattle.”

Ông Victor nhấp cà phê, mắt tính toán trên miệng cốc. “Thật ra tôi đã định sẽ dành chút thời gian với Raine sáng nay. Tôi chắc chắn anh sẽ hiểu. Chiều nay tôi sẽ tự quay lại thành phố nên không có vấn đề gì hết nếu để tôi đưa con bé...”

“Không sao”, Seth nói. “Tôi có thể

đợi. Cô ấy có thể về cùng tôi.”

“Tôi không thích thời gian quý giá của anh bị lãng phí.”

“Không vấn đề”, Seth nói. “Tôi có laptop rồi. Tôi có thể tự tiêu khiển trong lúc hai người hàn gắn quan hệ gia đình. Nếu ông muốn, tôi có thể thiết kế một hệ thống giám sát tân tiến hơn trong các phòng ngủ dành cho khách của ông. Phần lớn những thứ bị tôi gỡ bỏ tối qua khá lỗi thời.”

Mắt Victor rần lại. “Anh thật tử tế khi đề nghị điều đó, nhưng xin anh không cần phiền phức thế. Đảo Đá dành để thư giãn

chứ không phải để làm việc.”

“Tùy ông thôi.” Seth cười vui vẻ với ông ta.

Ông Victor quay sang nói với Raine.
“Cháu ăn sáng xong chưa?”

Cô đẩy sữa chua và hoa quả đi rồi đứng dậy. “Rồi”, cô nói.

Tay Seth phóng ra và nắm lấy cổ tay cô khi cô đi qua. Anh kéo cô lại gần, trao cho cô một nụ hôn dữ dội, sở hữu. Cô đỏ mặt, lúng túng trước vẻ thích thú trên mặt Victor.

“Hôm nay trời có nắng đấy”, Victor nói. “Chúng ta có nên ra ngoài và tận dụng nó không?”

Cô đi theo ông Victor ra hiên rồi đi bộ dọc con đường. Họ đứng cạnh nhau ở bên cảng, nhìn mặt trời chiếu lấp lánh trên mặt nước. “Hồi xưa cháu rất sợ nước”, Victor nói. “Có nhớ lúc ta dạy cháu bơi không?”

Cô nhìn mặt trước ký ức ấy. “Bác rất tàn nhẫn.”

“Tất nhiên là thế. Cháu không muốn học. Cháu cũng không muốn học đi xe đạp. Hay bắn. Nhưng ta đã kiên quyết.”

“Phải rồi, chắc chắn là thế.”

Vụ xe đạp cực kỳ khủng khiếp. Cô đã bị xước xát, chảy máu, và khóc sưng cả mắt, nhưng Victor hết sức nhẫn tâm. Ông đã bắt cô quay lại với thứ đáng chết đó cho tới khi cô điều khiển nó thành thạo. Việc tập bơi cũng vậy. Ông đã kéo đầu cô khỏi mặt nước, cô thì phì phì và tay chân quẫy đạp, để cô hít vào vài hơi và cho cô ít lời khuyên. “Đạp chân đi, ông bình thản ra lệnh rồi để cô rơi xuống thế giới nước xanh thẳm.

Nhưng cô không bị chìm. Cô đã biết bơi. Thậm chí biết cả cách dùng súng dù

cho cô rất ghét tiếng nổ ồn ào, báng súng giật dữ dội, những vết bầm nó để lại trên đôi bàn tay bé xiu của cô. Dù sợ hãi sự bạo lực cô đặc trong cái vật nhỏ bé đó, nhưng cô đã học được. Ông không cho cô lựa chọn nào khác.

Cô rời mắt khỏi mặt nước và nhìn vào mắt Victor. “Bác nghĩ bốn phận của bác là làm cháu gan góc lên”, cô nhận xét.

“Peter và Alix vừa lười biếng vừa nhân nhượng”, ông Victor nói. “Nếu để kẻ cha mẹ cháu dạy dỗ thì cháu sẽ trở thành một đứa chết nhát hay khóc nhè.”

Đúng vậy. Cô phải cảm ơn Victor vì

những cảm xúc điên rồ, sung sướng khi đạt được thành tựu, khi cơ thể cô cuối cùng cũng nắm được mảnh giữ thăng bằng trên xe đạp. Và sau khi cô trôi lên từ lần lặn loạng choạng đầu tiên, Victor đã vỗ tay rồi bảo cô trèo ngay lên hòn đá và làm lại cho tới khi kỹ thuật của cô tốt hơn.

Alix và cha cô thậm chí còn chẳng thềm xuống nhìn.

Cô nhìn mặt nước, đắm chìm trong ký ức. Khi còn bé cô vừa tôn thờ vừa sợ Victor. Ông khó đoán. Đòi hỏi và hay chế nhạo. Đôi khi thô bạo, đôi khi tử tế. Lúc nào cũng mạnh mẽ và hấp dẫn. Đôi

lập hoàn toàn với người cha thần thờ, kẻ đời của cô, cha cô luôn nhấp cognac, chìm đắm trong các giấc mơ và hình ảnh u sầu của ông dưới mặt nước. “Từng có lúc ta nghĩ rằng mẹ cháu đã thành công”, ông nói.

“Việc gì cơ?”

“Biến cháu thành một đứa chết nhát hay khóc nhè. Nhưng cô ta không làm được điều đó. Dòng máu Lazar đã thắng. Cô ta đã không làm được điều đó.”

Đôi mắt màu bạc của ông ánh lên vẻ kiêu hãnh mãnh liệt, hả hê. Ông có thể đọc được tâm trí cô, theo dấu các suy

ngữ của cô như thể chúng được trình chiếu trên một cái màn hình. Ông có thể hiểu rõ cô hơn bất kỳ ai khác. Thứ gì đó trong cô đáp trả. Phần còn lại thì co rúm, kinh hãi. Cô không thể để mình gắn kết với ông hay quan tâm đến ông theo bất kỳ cách nào. Không phải sau những gì ông đã làm. Cô dò giẫm tìm cách phá vỡ bùa chú. “Cha cháu được chôn ở đâu hả bác Victor?”

“Ta đang tự hỏi bao giờ cháu sẽ hỏi đây. Cha cháu được chôn tại đây.”

“Trên hòn đảo này ư?” Cô giật mình.

“Cha cháu được hỏa thiêu. Ta đã chôn

tro và dựng một đài kỷ niệm cho cha cháu ở đây.” Ông Victor nói. “Đi nào. Ta sẽ cho cháu xem.”

Cô chưa sẵn sàng đối diện với ngôi mộ cha cô trong hiện thực dưới sự đồng hành của Victor, nhưng cô không có cách nào thoát thân. Cô đi theo ông lên con đường sỏi đá ngoằn ngoèo dẫn tới đỉnh núi cao nhất trên đảo, cổ hít thở. Có một cái thung lũng nhỏ khuất dưới những tảng đá ngổn ngang. Nó là một bãi cỏ xanh mướt như nhung, không có cây cối. Một cột đá hoa cương màu đen đứng trên bệ đỡ ở giữa cái thung lũng đó.

Giống hệt trong giấc mơ của cô.

Cô nhìn cái cột, ngờ ngợ chờ máu bắt đầu rỉ ra từ những con chữ khắc trên phiến đá sáng bóng đó.

“Cháu ổn chứ, Raine? Đột nhiên cháu trắng bệch.”

“Cháu đã mơ thấy nơi này.” Giọng cô nghèn nghẹn.

Mắt Victor sáng lên. “VẬY là cháu cũng có nó?”

“Có gì?”

“Giấc mơ. Đó là một đặc điểm của dòng họ Lazar. Mẹ cháu chưa từng nhắc đến điều đó với cháu sao?”

Cô lắc đầu. Mẹ lúc nào cũng than phiền về những cơn ác mộng điên rồ của cô cho tới khi cô biết đường không bao giờ đề cập đến chúng nữa.

“Ta có. Bà nội cháu cũng có. Những giấc mơ sống động, luôn lặp lại, đôi khi nói về sự kiện trong tương lai, đôi khi về quá khứ. Ta thường tự hỏi liệu ta có truyền nó cho con không.”

“Cháu? Cho cháu ư?” Cô đáp ứng.

“Tất nhiên, cho con, từ ta. Ta cứ nghĩ một cô gái sáng dạ như con đến giờ đã phải tự mình đoán ra rồi chứ.”

Ông kiên nhẫn chờ đợi khi cô thở dốc. Cuối cùng cô cũng tìm lại được giọng nói của mình. “Bác đang nói là bác... rằng mẹ cháu...”

“Mẹ con có rất nhiều bí mật.”

Cô cảm thấy như thể trái đất đang nứt ra dưới chân. “Bác đã quyến rũ bà sao?”

Victor khịt mũi. “Không đến mức gọi là quyến rũ. Ngang bằng ám chỉ rằng ta ít

nhiều cũng mất công.”

Raine sững sờ đến mức cô hầu như không để ý đến lời xúc phạm mẹ mình. “Bác chắc chứ?”

Victor nhún vai. “Với Alix thì chẳng có gì chắc chắn được hết, nhưng qua ngoại hình và các giấc mơ của con thì chắc chắn con là con ta hoặc Peter. Và cá nhân ta tin rằng con là của ta. Ta có thể cảm nhận được điều đó.”

“Của ta”, từ ngữ đầy tính sở hữu đó vang vọng trong đầu cô. “Vì sao?”

Ông phẩy tay nóng nảy. “Mẹ con là một phụ nữ xinh đẹp”, ông nói hờ hững. “Và cho rằng mình muốn cho Peter một bài học. Dù rằng không hiệu quả. Em trai ta rất yếu đuối. Ta đã chiều hư nó, làm hộ nó mọi công việc bản thủ. Đó là một sai lầm. Ta cứ nghĩ nó sẽ bảo vệ sự trong sạch hộ ta và để đáp lại, ta sẽ cứu nó khỏi bộ mặt xấu xa của thế giới. Nhưng kế hoạch đó không hiệu quả. Nó vẫn tìm kiếm cái phần xấu xa đó. Nó tìm thấy trong Alix.”

Cô giơ tay lên phản đối. “Bác Victor...”

“Nó cần người biết trân trọng sự nhạy

cảm của nó. Mặt Victor cứng lại với sự giận dữ từ ngày xưa. “Chứ không phải một ả khát tiền sẵn sàng mua vui cho bất kỳ ai nhìn cô ta chăm chú.”

“Đủ rồi!” Raine hét lên.

Ông giật nẩy người, sốc trước giọng nói của cô.

Cô ép mình nhìn vào đôi mắt cháy rực của ông, kinh hãi trước sự bạo gan của chính mình. “Cháu sẽ không dung thứ cho bác vì dám nói về mẹ cháu kiểu đó đâu.”

Victor vỗ nhẹ tay. “Tuyệt vời, Katya.

Nếu đó là một bài kiểm tra thì con vừa qua cửa rồi đấy. Alix không xứng đáng có một cô con gái trung thành như vậy.”

“Tên cháu là Raine. Xin bác đừng bao giờ nhắc đến Alix nữa.”

Victor nhìn khuôn mặt ngoảnh đi cứng ngắc của cô hồi lâu. “Có vẻ như chỗ này làm con khó chịu”, ông nhận xét. “Quay vào nhà thôi.”

Cô theo ông đi xuôi xuống con đường. Hết lần này đến lần khác, cô cân nhắc tiết lộ mang tính công phá của ông cho tới khi tâm trí quay cuồng, và đành từ bỏ, không sao lĩnh hội nổi.

Con đường kết thúc ở hàng hiên kéo dọc chiều dài đằng sau căn nhà. Ông mở cửa cho cô và ra dấu bảo cô đi trước ông xuống gác. “Ta đã hứa sẽ cho con xem bộ sưu tập của ta”, ông nói. “Kho đồ ở trong hầm. Ta sẽ đi sau con.”

Chiếc máy phát tín hiệu nhỏ xíu trong túi đang thiêu đốt tâm trí cô. Cô nghĩ đến lâu đài của Bluebeard và dạ dày cô thít lại. *Đừng nghĩ đến nó*, cô nhắc nhở mình. Cứ làm thôi. Cô đang bơi cùng lũ cá mập, đoán kiếm ngậm giữa hai hàm răng. Cô đã hứa với Seth rồi. Ít nhất cô cũng phải thử xem sao.

Ông Victor mở một cái đĩa kim loại trên bức tường cạnh cửa sắt và gõ một dây số vào tấm ván tường bằng bạc sáng lóa. “À, ta mới nhớ ra”, ông lầm bầm. “Sáng nay ta đã thay đổi mật mã đăng nhập vào máy tính cá nhân của ta. Thường thì ta thay đổi hằng ngày. Ta gọi nó là ‘quyền năng thần thánh’ của mình. Cho phép ta truy cập vào bất kỳ bộ phận nào của hệ thống.”

Cô gạt đầu một cách lịch sự như thể đã hiểu.

“Một từ thôi. Số ký tự tối thiểu là bốn. Tối đa là mười. Mật khẩu là... điều ta muốn từ con.”

Cô bối rối. “Ý bác là, bác đang nói cho cháu nghe mặt khẩu của bác đây à? Bác muốn gì từ cháu hả bác Victor?”

Ông khịt mũi. “Ôi, vì Chúa. Con biết rõ ta nên đừng có hỏi một câu hỏi như thế. Nếu ta nói cho con thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nếu con tự mình đoán ra”, ông mỉm cười, khá trầm tư, “thì con thật siêu phàm”.

Ông gõ vào một dãy số khác. Cánh cửa to lớn nặng nề mở chốt và bật ra. “Con đi trước”, Victor lầm bầm.

Cô đi vào phòng. Căn phòng ẩm ướt có điều hòa bao kín quanh cô như một vòng ôm nghẹt thở đầy tính sở hữu.

Victor rút con dao găm từ thế kỷ Mười sáu ra và đặt nó vào trong hộp với những món đồ khác. Ông lấy một cái hộp gỗ từ một cái giá trên cao, đặt nó xuống bàn rồi mở nó ra. “Người ta nói thanh kiếm này đã gây ra thương tích chết người trong một trận đấu nổi tiếng ở Pháp vào thế kỷ Mười bảy”, ông nói. “Vì một bà vợ không chung thủy, nếu tài liệu kèm theo đáng tin. Ông chồng oán hận nghe nói đã giết chết cả vợ và gã nhân tình bằng lưỡi kiếm này. Thường thì các câu chuyện hay được thêm thắt để thổi

phòng giá trị của những món đồ, nhưng ta có lý do để tin chuyện này là thật. Các giấy tờ được viết bằng tiếng Pháp cổ, nhưng đó không phải là rào cản đối với con, tất nhiên.”

Victor quan sát phản ứng của con bé khi con bé nghiên cứu thanh kiếm, bàn tay khẽ run run, ánh mắt xa xăm. Con bé thật sự là con ông, ông thầm hân hoan. Những giấc mơ của con bé là bằng chứng vững chắc.

Con bé nhắc thanh kiếm lên, chém qua không khí và quay lại nói với ông. “Phải”, con bé nói quả quyết. “Cháu cũng nghĩ nó là đồ thật.”

Con bé cũng cảm nhận được điều ấy, giống như ông. Đáng lý ra thì không thành vấn đề, nhưng có. Thật sung sướng khi được khoe những món đồ xinh đẹp của ông cho người có năng lực hiểu được lý do đánh giá cao chúng của ông.

“Con cũng cảm nhận được nó phải không?” Ông cầm lấy thanh kiếm. Raine buông nó ra với vẻ nhẹ nhõm rõ rệt.

“Cảm thấy gì cơ?” Mắt con bé cảnh giác.

“Vết nhơ. Ta sẽ nói ‘sự rùng mình’

nhưng cái từ đó đã bị lạm dụng trong kỷ nguyên mới đến mức trở nên gần như vô nghĩa.”

“Cháu không chắc mình hiểu ý bác.”

Ông vỗ vai con bé. “Con sẽ hiểu thôi. Nếu con có giấc mơ thì con chắc cũng có những cảm giác nhạy bén khác. Đó là cái giá con phải trả khi sinh ra là người dòng họ Lazar.”

“Cháu đã trả đủ rồi”, con bé nói.

Ông cười con bé không chút thương xót. “Đừng than vãn. Quyền lực đi kèm

cái giá phải trả. Và con phải học cách dùng quyền lực thì mới biết trân trọng món quà của nó.”

Trông con bé hồ nghi. “Các giác mớ xấu cũng có thể hữu dụng ư?”

Ông do dự một lúc và rút một bộ chìa khóa ra khỏi túi áo. Ông mở một ngăn kéo và lấy một cái hộp bằng nhựa đen ra.

“Tri thức luôn là sức mạnh, nếu con đủ mạnh mẽ để đối diện với sự thật”, ông nói. Ông đặt cái hộp lên bàn. Nhìn món đồ này đi, món đồ ta mới mua gần đây. Ta tò mò muốn xem ảnh hưởng nó mang đến cho con. Nó không phải đồ cổ, hay

đẹp đẽ, hay hiếm có, như những món đồ khác.”

“Vậy thì vì sao bác mua nó?” Con bé hỏi.

“Ta không mua nó cho bản thân ta. Nó dành cho một khách hàng của ta.” Raine dứt tay vào túi áo. “Câu chuyện của nó là gì?”

Ông bật nắp và ra dầu cho con bé tiến lại gần. “Con hãy tự nói xem. Hãy để tâm trí trống rỗng. Nói cho ta nghe thứ gì trở dậy trong đầu con.”

Con bé bước lại gần món đồ đó hơn, trông nhẩn nhó và sợ hãi. “Xin đừng quan sát cháu gần như thế”, con bé nói. “Nó khiến cháu lo lắng.”

“Xin lỗi.” Ông lùi lại.

Raine vươn tay đặt lên hai bên khẩu súng. “Nó có cảm giác khác so với thanh kiếm. Vết... vết nhơ vẫn còn rất mới.”

“Phải”, ông xác nhận.

Mắt con bé dờ dẩn và mở to như thể con bé đang nhìn qua khẩu súng. Mà thật sự đúng là như vậy. Ông chợt thấy một

tia thương cảm. Có quá nhiều thứ đồng thời đổ sụp lên mái đầu non trẻ của con bé. Nhưng con bé bắt buộc phải đối mặt.

“Một người phụ nữ, đã bị giết”, con bé thì thầm. “Bởi một người... Không. Một thứ. Một thứ đã chết bên trong, nó chẳng còn là con người nữa. Chúa ơi.”

Con bé gập người xuống, ho khù khụ như sắp nôn. Tóc con bé cuộn lại và che phủ cái hộp nhựa. Con bé rùng mình dữ dội.

Ông dẫn con bé ra chỗ một cái ghế và đẩy con bé ngồi xuống đó, hoảng sợ. Con bé giấu mặt vào trong tay, vai run bần bật

như thể đang khóc, nhưng không một âm thanh nào thoát ra. Ông rót cho con bé một cốc cognac mà ông giữ trong tủ. “Katya. Ta xin lỗi. Con ổn chứ?”

Con bé ngồi thẳng dậy. Ông ép cốc vào trong tay con bé và con bé cầm nó, cứng ngắc như búp bê. “Thứ đó là gì vậy bác Victor?”

Ông sững sờ trước tông giọng rắn đanh, dứt khoát của con bé, bởi sự thẳng thừng của câu hỏi. “Đây là một phần của một trò chơi mà ta đang tham gia”, ông nói, cảm thấy phải tự biện hộ cho mình. “Món đồ là một vũ khí giết người ăn cắp được. Ta xin lỗi, con yêu. Ta không định

làm con khó chịu. Ta cho con xem nó để xem xem, liệu con có thể cảm nhận được...” Ông dừng lại.

“Cảm thấy cái gì?” Con bé đặt cốc cognac xuống.

“Vết nhơ” ông nói.

Đôi mắt con bé trông già quá tuổi. “Cháu cảm nhận được” con bé nói bằng giọng thấp. “Cháu hy vọng mình sẽ không bao giờ cảm nhận một thứ gì như thế nữa.”

Ông thấy nhói lên cảm giác tội lỗi.

“Ta không biết con lại nhạy cảm đến thế. Ta bảo đảm với con, ta...”

“Trò chơi của bác không đáng đâu. Bất kể nó là gì.”

“Con có ý gì?” Ông hỏi.

“Thứ đó đầy chất độc.” Giọng con bé vang lên uy quyền dù là trong căn phòng bịt kín, cách âm này.

Victor ngạc nhiên trước cảm giác khó chịu của mình. “Suốt những kỷ nguyên qua, giới quý tộc thường uống một lượng thuốc độc nhỏ trong một khoảng thời gian

để trở nên miễn dịch với bất kỳ thứ gì mà kẻ thù có thể dùng với họ. Đó là điều xảy ra với ta đây, con yêu. Miễn dịch.”

Con bé lắc đầu. “Bác không miễn dịch như bác nghĩ đâu. Và nếu bác lo nghĩ việc đối diện với sự thật đến thế thì hãy đối diện với sự thật này đi, bác Victor. Bác không nên giữ thứ này. Bất kể bác làm gì để có nó thì đều sai trái. Bất kể bác có kế hoạch gì cho nó cũng đều sai trái.”

Ông kinh ngạc trước sự cả gan của con bé đến mức mất một lúc mới tìm lại được giọng nói của mình. Tông giọng tự cho mình là đúng của con bé làm ông

điên tiết. “Cái tài năng lên mặt dạy đời ghê tởm này đến từ đâu vậy?” Ông chế nhạo. “Không phải từ ta. Nhất định không phải từ Alix.”

“Có lẽ nó hoàn toàn là của cháu”, con bé nói. “Có lẽ cháu đã tự khám phá mà không cần sự giúp đỡ từ bất kỳ ai trong các người.”

“À. Thiên thần phán xét vươn lên từ quá khứ bản thủ. Cao quý nên khinh thường tội lỗi của những tổ tiên dối trá, trộm cắp, gian dân của mình.”

“Dừng lại đi, bác Victor.”

Ông đóng sập cái hộp lại và đặt nó vào ngăn kéo. Tay ông run lên vì giận dữ. Đã nhiều năm rồi ông không tức giận đến mức này, không phải từ sau khi Peter...

Không. Ông không muốn nghĩ đến Peter.

Ông đóng sập ngăn kéo lại. “Từng ấy tiết lộ động trời là đủ cho chúng ta vào sáng nay rồi. Đến lúc trả con về vòng tay chăm sóc của con chó canh gác mới của con rồi đây. Chỉ có Chúa mới biết điều gì có thể xảy ra với hấn nếu hấn đánh hơi theo dấu con vào một chỗ ngập ngựa tội lỗi như thế này.”

“Đủ rồi, xin bác đẩy, bác Victor.”

Vẻ khốn khổ trên mặt con bé tác động đến một thứ gì đó gỉ sét và cứng ngắc bên trong ông, một thứ mà tốt nhất là nên để yên không động tới. Cảm giác ấy càng khiến ông giận dữ hơn. Ông kéo bật cửa ra. “Con đi trước”, ông nói lạnh lùng.

Con bé đi ra trước ông, thẳng lưng.

Ông bật hệ thống báo động và tự hỏi liệu có nên đổi mật mã đăng nhập vào máy tính của mình hay không. Nhưng mà sao phải bận tâm cơ chứ? Theo những gì con bé đánh giá về ông, chẳng lẽ nó cũng sẽ chẳng bao giờ đoán ra được mật

mã.

Không, trong một triệu năm tới.

Chương 21

Sau này sẽ có vô khối thời gian để chất vấn cô. Không có lý do để làm phiền cô nếu cô đang cảm thấy không muốn nói và muốn ở một mình, Seth lại tự nhủ.

Anh đã cố thuyết phục cô ngồi trong

cabin khi đi thuyền về thành phố và một cái lắc đầu câm nín là tất cả những gì anh nhận được. Cô nhìn chăm chăm ra mặt nước, không chú ý tới gió và không khí lạnh buốt, cơn mưa xối xả. Khi anh neo thuyền, cô đã bỏ qua sự giúp đỡ của anh và loạng choạng tự trèo ra. Điều ấy khiến anh lo lắng.

Khi đã vào xe, anh khởi động máy và bật nhiệt độ lên mức cao nhất. “Sao?” Anh hỏi.

Cô khẽ nhún vai bối rối đáp lại.

Sự kiên nhẫn của anh đang bị bào mòn như vỏ trứng rồi. “Này.” Anh vẫy

một tay trước mặt cô. “Có ai ở trong nhà không thế? Kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra xem nào.”

“Mọi việc đều ổn cả.” Giọng cô đều đều và vô hồn. “Em đã làm chính xác những gì anh bảo.”

Anh nghi ngờ về ánh mắt trống rỗng, đờ đẫn của cô. “Ông ta nói với em đó là khẩu Corazon à?”

Cô quay mặt đi. “Không hẳn. Nó là một khẩu Walther PPK trong một cái túi nhựa, đựng trong một cái hộp nhựa cứng. Mới mua và không phải mua cho ông ấy. Cho một khách hàng. Ông ấy nói nó là vũ

khí giết người vừa được đánh cắp.”

“Đến giờ vẫn ổn đây”, anh nói giọng nghi ngại. “Ông ấy bảo em rằng vết nhơ... vẫn còn mới.”

Anh bối rối trước câu nói ngập ngừng của cô. “Vết nhơ? Vết nhơ nào?”

“Của bạo lực.” Mặt cô căng thẳng.

“Hừm.” Anh cân nhắc điều đó. “Đó là tất cả những gì ông ta bảo em à?”

Cô lắc đầu. “Em đã dẫn dụ ông ấy. Em giả vờ cảm thấy nó từng được dùng

để giết một người phụ nữ. Phản ứng của ông ấy dường như cũng xác nhận điều đó nên em tiếp tục làm tới. Em hy vọng mình đã đúng.”

Anh không thể tin mình may đến thế. Theo đúng nghĩa đen. “Em đã cài nó vào à?”

“Em nhét nó dưới tấm xấp trong hộp đựng.”

“Em có chắc ông ấy không nhìn thấy em làm việc đó không?”

“Tóc em phủ lên tay và em che mắt

tầm mắt của ông ấy bằng cơ thể. Em tương đối chắc chắn là ông ấy không nhìn thấy.”

Anh quan sát khuôn mặt căng thẳng, khổ sở của cô, bụng thắt lại lo sợ. “Có gì không ổn vậy?” Anh hỏi. “Em nên mừng chứ. Em muốn tóm được ông ta phải không?”

“Em đoán vậy”, cô nói dờ dẩn. “Chỉ là em cảm thấy...”

“Sao?”

Cô vung tay lên. “Càng thêm gian trá

và hai mang. Em ngán lắm rồi. Em chỉ muốn thật thà. Trong sạch. Với bác Victor, với tất cả mọi người.”

Răng anh nghiêng lại trước tông giọng của cô. “Để sinh tồn thì vài người trong chúng ta phải thỏa hiệp với nguyên lý sống cơ bản đầy công chúa ạ.”

“Ôi, Chúa ơi, xin anh. Đến cả anh cũng thế nữa sao.”

[©STE.NT](#)

Khỉ thật. Cô lại khóc và đó là lỗi của chính anh. Họ không có thời gian cho

việc này. Anh cố ôm cô vào lòng nhưng cô cứng ngắc và không nhượng bộ. Cuối cùng anh từ bỏ và vào số xe, cảm thấy mình như một thằng khốn. Cô ngồi đó vai run lên. Những lọn tóc vàng rơi bù chĩa ra khỏi mũ áo của cô. Cuối cùng cô cũng chú ý đến đường đi của họ và gạt mũ áo xuống, hốt hoảng. “Anh đang đưa em đi đâu thế?”

“Một chỗ an toàn”, anh quát trả. Anh biết ơn vì cô đã cất tiếng nói dù là bằng cái tông giọng buộc tội đó. Anh thích cô giận dữ và cáu gắt hơn là lờ đờ. Hoặc tệ hơn, khóc. Chúa ơi, anh mới ghét nó làm sao.

“Em muốn về nhà, Seth. Em cần chút thời gian ở một mình.”

“Cứ mơ đi. Không đời nào có chuyện anh bỏ em lại một mình đâu. Không phải sau hôm nay.”

Mắt cô rục cháy. “Seth, em chỉ còn cách mất tự chủ một khoảng như thế này thôi.” Cô giơ hai ngón tay lên thành một vòng tròn hở. “Đưa em về nhà, ngay lập tức!”

“Nhà là một ý tưởng cực kỳ dở hơi. Anh có thể cảm thấy thế.”

“Em cũng có cảm nhận chứ, Seth. Quá nhiều là đằng khác. Nhưng bây giờ em cần khóa mình trong phòng và nằm úp mặt xuống giường một thời gian dài. Chỉ một mình.”

Anh rẽ vào một con đường khác. “Em có thể nằm úp mặt trong khách sạn.”

“Không phải với anh ở gần. Anh chiếm quá nhiều không gian, Seth Mackey. Không. Quay cái xe chết bầm này lại và đưa em về nhà mau.”

“Sự thật là em đã phản bội ông bác yêu quý khiến em bị giày vò chứ gì? Lại còn sau khi ông ta đã tặng em cái vòng

cổ xinh đẹp đó nữa chứ.”

Cô nhìn xuống đôi bàn tay run rẩy và siết chúng lại đến trắng bệch. “Chúa ơi, anh làm em tức điên.”

“Sự thật đau đớn nhỉ?” Anh không thể bỏ sự châm chọc ra khỏi giọng nói. “Lão Victor có thể là bác em, ông ta có thể giàu có và quyền lực, ông ta có thể tặng em quà và đối xử với em như một nàng công chúa, nhưng ông ta là một tên giết người cặn bã xứng đáng phải nhận bất kỳ điều gì xảy đến với ông ta. Nên nếu em đang bị lương tâm cắn rứt thì cứ kìm lại đã. Hãy đợi tới khi chúng ta tới khách sạn. Em có thể làm gì tùy thích trong

phòng tắm, nơi anh không thể nhìn thấy em.”

“Tốt thôi.” Cô tháo dây an toàn và đẩy mạnh cửa bên ghế của mình mở ra.

Anh còn bận phanh xe trên con đường mưa lầy lội nên không thể tóm lấy cô được. “Em nghĩ mình đang đi chỗ quái nào thế?”

“Một chỗ nào đó mà anh không thể nhìn thấy em.”

Raine đóng sập cửa lại sau lưng rồi len vào dòng giao thông. Đèn chuyển

màu xanh. Còi xe gào lên và xe cộ xô tới vây quanh anh. Anh cố nhìn theo dáng người mặc đồ xám của cô qua gương chiếu hậu khi cô trèo qua giải phân cách và băng qua dòng xe cộ bên kia đường.

Anh dần để lạc mất cô trong bóng tối, hai con đường cách quá xa nhau để đuổi theo cô với đông xe cộ chết giẫm đang chắn đường anh này, và đến lúc anh xoay sở để sang được bên trái, quay xe lại, thì cô đã đi mất rồi.

Anh hét những câu chửi bậy tục tĩu vào kính chắn gió làm những người lái xe khác nhìn anh lo lắng. Một người đang dò xét anh trong khi nói chuyện gấp gáp

qua di động. Anh chớp lấy di động của mình, lòng ngóng mở nó ra và bấm số điện thoại của Connor.

Connor nhắc máy ngay lập tức. “Đến lúc cậu có phản hồi gì đó rồi đây”, anh ta quát lên. “Tôi đã gửi cho cậu sáu tin nhắn, và chúng ta phải...”

“Connor, giúp tôi một việc. Mở hệ thống X-Ray Specs trong nhà Raine lên. Ngay bây giờ, nhanh lên. Đừng rời mắt khỏi chúng cho tới khi tôi tới đó.”

Một khoảng im lặng sững sờ. “Sự việc hẳn phải kinh khủng lắm nên cậu mới gọi tôi là Connor”, anh ta nói từ tốn.

“Không có thì giờ cho việc khua môi vớ vẩn đâu. Tôi sẽ bám theo cô ấy về nhà, nhưng cô ấy đi trước tôi quá xa, tôi đến phát ốm mất.”

“Được rồi”, Connor nói với vẻ nghiêm túc. “Để sau vậy.”

Điện thoại tắt. Seth lấy máy giám sát cầm tay trong ngăn để đồ. Cô đang ở trước anh năm kilomet, gần như ra khỏi phạm vi hoạt động của máy, nhấp nháy đi xa dần. Anh thả màn hình vào lòng và tập trung lái xe thật nhanh, một kỹ năng mà may thay anh có vô khối thời gian để luyện tập. Anh luồn lách qua các dòng xe

cộ, lơ đi tiếng còi xe ca thán, hy vọng sẽ không có tay cớm nào nhìn thấy mình.

Di động reo. Dạ dày anh tụt xuống sâu đến mức anh không biết là có thể. “Gì?”

“Tình hình ở đường Templeton xấu lắm.” Giọng Connor cứng đờ và căng thẳng. “Cô nàng của cậu có bạn chờ trong nhà để xe đây. Đeo mặt nạ trượt tuyết màu đen và cầm súng. Cậu gần hơn bất kỳ ai trong số chúng tôi. Cố lên.”

Cô cứ nghĩ tránh xa những lời châm chọc và chế nhạo của Seth sẽ khiến mình cảm thấy khá hơn, nhưng ngạc nhiên thay, ngạc nhiên thay... cô cảm thấy càng tệ.

Cô rùng mình trong ghế sau xe taxi. Chỉ một quãng đường ngắn tới trạm chờ xe bus mà cô đã ướt sũng. Đôi boot Prada xinh đẹp ẩm ướt vì phải lội qua các vũng nước mưa nhưng cô hầu như không cảm nhận được sự lạnh giá. Cô không thể tiếp nhận cái thông tin về mặt cảm giác đó vì còn mãi nghĩ đến tiết lộ của Victor.

Cha cô. Làm sao có thể?

Chắc chắn một điều. Cô không dám kể cho Seth. Phản ứng của anh với việc cô là cháu gái của Victor đã đủ tệ rồi. Cô rúm người lại trước ý nghĩ về phản ứng của anh khi phát hiện ra cô là con gái

Victor.

Cô nhìn chăm chăm vào những ánh đèn mờ nhòe qua ô cửa kính loăn ngoăn nước mưa, hy vọng tối nay Seth sẽ không xông vào trong nhà cô. Cô không có sức lực để đối phó với cơn giận của anh. Cô chỉ có đủ sức để xử lý cái thông tin kinh khủng được tiết lộ sau khi chạm vào khẩu Corazon.

Cô đã nói dối Seth rằng cô chỉ giả vờ có phản ứng với khẩu súng. Khẩu súng đã rung rung trong tay cô như một con thú bị giam. Vừa nóng rực vừa lạnh lẽo một cách gớm ghiếc. Ký ức ấy khiến cô buồn nôn. Cô ôm lấy người và cô nghĩ

đến một thứ gì khác. Đại bàng sà xuống, những đỉnh núi phủ tuyết khi mặt trời mọc, đại dương.

Không một khung cảnh thanh bình nào đủ mạnh để giải phóng cô khỏi cảm giác đọng lại ấy, hết như một cú đâm vào bụng. Và những hình ảnh ấy chạy khắp tâm trí cô: tấm thảm trắng, máu bắn tung tóe, hoa tuy líp nằm vương vãi trên sàn. Tiếng hét. Ôi, Chúa ơi. Cô ấn tay vào bụng, tự hỏi chuyện này sẽ kéo dài bao lâu. Bởi vì cô không có cách nào để tỉnh dậy nên chuyện này còn tệ hơn cả giấc mơ. Cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

Ở cùng Victor trên đảo Đá đã khiến cô tiếp nhận tần số mới kinh khủng này như một cái radio. Cô cảm thấy đau buốt, bị xé toạc. Quá nhiều thông tin tràn vào. Có lẽ là do trí tưởng tượng quá phong phú của cô, cô tự trấn an mình. Một tràng châm biếm la hét rồi cười cợt trong đầu cô trước nỗ lực kém cỏi để chối bỏ thực tại đó.

Cô là con gái của Victor. Cô phải chống lại cha để bảo thù cho chú mình chứ không phải ngược lại. Cô có thể phát điên nếu cứ cố phân tích lý lẽ, nhưng thật sự thì cũng chẳng có gì thay đổi hết. Giết người là giết người.

Xe taxi đỗ lại ở nhà cô, và cô thở dài nhẹ nhõm. Căn nhà tối om, lạnh lẽo, nhưng ít nhất cũng riêng tư. Bàn tay cứng đờ của cô hầu như không đủ sức cầm tiền. Giấy bạc và mấy đồng xu cứ tuột khỏi những ngón tay tê liệt, cô ra khỏi xe.

Căn nhà trông tiêu điều, có vẻ hăm dọa. Những rào làm từ những bụi tú cầu vươn cành dài thượt, ướt đẫm nước mưa. Các ô cửa kính trên cửa trước nhìn cô như những con mắt lạnh lùng, thù địch.

Cô quay phắt người để bảo tài xế dừng lại nhưng chưa gì đèn pha của ông ta đã đi xa, đang tăng tốc dần. Quá nhanh để đuổi theo. Ông ta rẽ vào một góc phố

và biến mất.

“Đừng có hoang tưởng. Đừng có lố bịch. Đừng để trí tưởng tượng đi quá xa”. Giọng mắng mỏ của mẹ cô vang lên trong đầu khi cô chậm chạp bước lên lối đi vào nhà. Nó chỉ là một ngôi nhà trống rỗng mà thôi, và lại xe ô tô của cô đang đậu trong ga ra. Nếu cô không thích chỗ này thì cô có thể đi vào trong, lấy chìa khóa xe máy, đóng gói đồ đạc, và ra khách sạn ở.

Quả là một ý tưởng tuyệt vời. Đó chính xác là những gì cô sẽ làm. Cô tiến về phía ngôi nhà chậm chạp đến mức mưa như những ngón tay bé nhỏ băng giá

bắt đầu luồn vào trong cổ áo cô.

Sau hôm nay mà cô chưa bị hoang tưởng thì đúng là một phép màu, Raine vừa tự nhủ vừa vụng về tra chìa khóa. Điện thoại đang reo lên bên trong nhưng vội vã chẳng có ích gì. Những ngón tay của cô không chịu hợp tác.

Cô đúng là đồ ngốc khi chạy trốn Seth. Anh có thể thô lỗ và khó chịu, nhưng cô sẽ đánh đổi mọi thứ để có anh bên cạnh lúc này, để anh nói câu gì đó châm biếm và chọc giận cô. Sự hiện diện vững chãi, ấm áp của anh sẽ đuổi sạch mọi con yêu tinh trú ngụ trong bóng tối rì rào trước mặt.

Thật xấu hổ. Đây là cơn thịnh nộ ghê gớm đầu tiên cô từng có trong cả cuộc đời lịch sự, đứng đắn của mình, vậy mà cuối cùng lại khiến cô cảm thấy như một đứa ngốc. Cô đánh rơi chìa khóa đến lần thứ ba và suýt thì hét lên giận dữ.

Cuối cùng cô cũng vào được bên trong. Căn nhà lạnh và tối đen nhưng không có gì nhảy ra cắn cô hết, tạ ơn Chúa. Cô cởi áo khoác, bật máy sưởi, rồi bật hết bóng đèn này đến bóng đèn khác trên đường vào phòng ngủ. Điện thoại lại reo và cô ngồi lên cái ghế bành, bắt đầu cởi đôi boots ướt sũng ra. Cô đã bỏ lại những dấu chân lấm lem bùn trên

khắp tấm thảm màu be. Đáng ra nên cởi chúng ở hành lang. Cô để mặc điện thoại reo, không chịu nổi việc phải nói chuyện với mẹ.

Cô ngó máy điện thoại. Năm tin nhắn.

Lạ thật. Cô chưa từng có nhiều tin nhắn đến thế. Alix không có thói quen gọi điện điên cuồng, hơn thế nữa không còn ai khác biết cô ở đây. Không có người bạn xa xôi nào của cô có số này. Dạ dày cô chậm chậm cuộn lên.

Cái máy bật lên, tin nhắn được phát. Tiếng bíp vang lên. “Raine, em có nhà không? Nghe máy đi. Ngay bây giờ! Di

chuyển mau!”

Cô chộp lấy điện thoại, yếu ớt vì nhẹ nhõm. “Seth à?”

“Chúa ơi, Raine, em tắt cái máy điện thoại chết tiệt của em đi là sao!”

“Em xin lỗi. Em...”

“Đừng bận tâm. Không có thời gian đâu. Em đang ở phòng nào?”

“Phòng ngủ”, cô ấp úng. “Vì sao...”

“Cửa có khóa không?”

Cô đang run, dữ dội đến mức muốn ngã xuống. “Nó có một cái khóa nhỏ lỏng lẻo, có”, cô nói, rằng đánh lập cập.

“Khỉ thật”, Seth lầm bầm. “Khóa nó lại. Kiếm một thứ vũ khí đi. Đèn, chai, gì cũng được. Rồi vào phòng tắm và khóa cả nó lại nữa. Đi mau.”

“Seth, xin anh đẩy, chuyện gì đang xảy ra vậy? Vì sao...”

“Rời khỏi cái máy điện thoại chết tiệt này và *làm đi!*”

Sức mạnh ý chí của anh xuyên qua đường dây như một luồng gió nóng. Ông nghe văng khỏi các ngón tay cô như một vật sống, kéo thân máy rồi đập xuống sàn thành một đồng dây dợ bụi nhùi.

Trong khoảnh khắc im lặng sau đó, cô đã nghe thấy. Tiếng cánh cửa lũng lảng ở phòng khách dẫn ra cầu thang. Tiếng cót két nhanh chóng được chặn lại.

Không còn cánh cửa nào để phát ra âm thanh cót két nữa. Cầu thang được trải thảm dày. Sẽ không còn tiếng động cảnh báo nào nữa.

Cô lao ra cửa. Cảm giác hốt hoảng

lạnh lẽo trườn đi khắp cơ thể cô. Bước một, khóa cửa phòng ngủ. Xong. Bước hai, tìm vũ khí. Ô cửa cô nằm trong giỏ ở sảnh. Lọ xịt hơi cay ở trong chiếc túi đặt cạnh di động trên bàn ở sảnh. Đồng dao và chảo thép ở trong bếp. Phòng ngủ là một kho vũ khí nghèo nàn so với những nơi khác trong nhà.

Gã đang đi lên gác. Điều này không phải là do trí tưởng tượng của cô tạo ra. Nó thật một cách kinh khủng và cô phải có phản ứng ngay lập tức. Kẹp tóc, quá nhỏ và mỏng manh. Cô nắm lấy chai xịt tóc, máy sấy. Mắt cô nhìn lên cái đèn bàn được làm từ đồng. Cô nắm lấy nó đúng lúc tay nắm cửa xoay. Rung bần bật.

Cô lao vào phòng tắm với một tay đầy vũ khí tự chế. Đồng đồ đó rơi xuống sàn, bóng đèn vỡ tan trên nền gạch. Cô bật đèn lên, kéo sập cửa, khóa nó lại.

Sau ba tiếng răng rắc âm ỉ, kinh khủng, cô nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ vỡ vụn. Cô ngồi co ro trên sàn nhà cạnh bồn cầu, run đến mức hầu như không di chuyển nổi, những giọt nước mắt hãi hùng giàn giụa chảy xuống hai má. Xung quanh cô trắng xóa, gạch men trắng xóa, đồ đạc trắng xóa... chính là do lời nguyên của khẩu Corazon, cô không nên chạm vào cái thứ kinh khủng đó, nó bắn qua không gian và thời gian, bắt lấy cô,

và rồi máu đỏ rực sẽ bắn khắp sàn nhà trắng xóa...

Raine nghiêng rặng, phát ra một tiếng gầm gừ trong cổ họng. Cô không phải là đứa chết nhát hay khóc. Cô sẽ không ra đi như thế nào. Cô là người mang họ Lazar. Cô không thể đi xa đến mức này và nỗ lực đến thế, để rồi cuối cùng trở thành một nạn nhân đáng thương như vậy được. Cô cố gắng đứng dậy, cầm lấy đỉnh cây đèn đồng để thân đèn nặng trĩu làm gậy.

Con quái vật sẽ phải chiến đấu mới có được máu của cô.

Tay nắm cửa phòng tắm xoay, rung bần bật. Môi cô cong lại trong dáng điệu gằm ghè không lời. Cô giơ cao đèn lên bằng bàn tay run rẩy và chờ đợi.

Cô phải tận dụng tối đa thời khắc ngắn ngủi này. Cô kìm nén tiếng thút thít khi con quái vật xô vai vào cửa. Một lần, hai lần, với một tiếng càu nhàu và chửi thề. Thật nhẹ nhõm. Ít nhất gã là con người chứ không phải ác quỷ từ thế giới khác. Quái vật của khẩu Corazon.

Àm, rầm. Gã xông vào, to con, một thân đen tuyền.

Cô lấy hết sức bình sinh quật đèn

xuống. Gã quay phắt lại và dùng bắp tay chặn cú đánh, rống lên tức tối. Gã đập cô vào tường, đánh mạnh vào ngực cô. Cô cố gắng hít không khí vào hai lá phổi vừa bị đập dẹp của mình, cào vào cái mặt nạt che mặt gã.

“Con khốn”, gã rít lên. Những vằn đỏ hằn lên đôi mắt đen đang trợn trừng qua hai lỗ mắt nhìn cô. Gã làm cô chết sững khi tát cô một cái thật mạnh. Với tiếng thở dốc đầu tiên cô thốt ra được, mùi của gã tràn ngập mũi cô. Mùi mồ hôi, rượu... và sợ hãi.

Mùi rượu khiến cô nghĩ tới cha mình. Chú cô, nảo bộ cô sửa lại, một cách ngớ

ngắn. Đúng là một suy nghĩ lố bịch vào thời điểm này. Cô hỏn hển lấy hơi. “Vì sao?” Cô kêu lên.

“Câm miệng.” Gã nắm cổ cô và quay cô lại, vặn cổ tay cô một cách đau đớn. Gã đập mặt cô vào tường. Cô cảm thấy nổ tung, máu nóng chảy ra từ mũi. Rồi đau đớn. Mọi thứ trở nên trống rỗng.

Seth lên đạn khi lao tới cửa trước. Khóa, tất nhiên. Cơn hoảng loạn đang khiến anh trở nên ngu ngốc. Anh chửi rủa mấy giây bị phí phạm khi lỏng ngóng dùng chiếc chìa khóa mà Raine đã đưa. Anh bật tung cửa và lao qua sảnh, khẩu SIG sẵn sàng trong tay. Anh dừng phắt

lại ở chân cầu thang, ngẩng lên. Thời gian chậm dần thành một hoạt cảnh đóng băng.

Một người đàn ông đô con đeo mặt nạ trượt tuyết đang đứng ở đầu cầu thang, tay cầm súng, giữ Raine trước người. Mắt cô nhắm chặt, máu chảy ra từ mũi, nhưng cô vẫn sống. Đang đứng, chấn mất tâm thần của anh.

Mặt Nạ Trượt Tuyết nhìn xuống. Seth trừng mắt nhìn lên. Người này chờ người kia lật một quân bài mới.

Một loạt chuyển động đồng thời nổ ra. Mặt Nạ Trượt Tuyết đẩy Raine xuống

trước cầu thang. Cô đập vào tường, cố giữ thăng bằng, lão đảo và ngã xuống. Seth hét lên một tiếng, lao tới tóm lấy cô. Sức nặng và đà ngã của cô đẩy hai người lăn xuống, đập vào chân song, rồi kéo theo một loạt chân song khác rơi xuống cùng. Raine ngã xuống trên người anh, nảy lên rồi lăn xuống.

Mặt Nạ Trượt Tuyết nhảy qua người họ, lao qua cánh cửa quay trong bếp và chạy ra ga ra.

Máu sôi điên loạn trong anh la hét đòi anh đuổi theo gã nhưng khi anh lăn người quỳ dậy, anh thấy Raine đang nằm đè người trên thảm, máu trên mặt cô chói

mắt kính khủng, đối lập với vẻ xanh xao của cô.

Anh quên bằng Mặt Nạ Trượt Tuyết, Lazar, Novak, Jesse, tất cả mọi thứ. Sự hốt hoảng quét sạch tâm trí anh.

Anh lần tìm mạch đập của cô và suyết thì khóc òa nhẹ nhõm khi tìm thấy. Mạnh và đều. Anh di đôi tay run rẩy của mình lên khắp cơ thể cô, tìm chân thương. Với nguồn năng lượng sợ hãi nguyên thủy, anh đã hiểu rằng cô quý giá và độc nhất đến mức nào. Rằng những gì anh coi trọng ở cô không hề liên quan tới sắc đẹp, tình dục, hay quyền lực. Mà tất cả liên quan tới chốn rực rỡ mà cô cư ngụ trong tâm

trí anh, bao gồm cả đứa bé sơ sinh bé xíu là cô một thời, và một ngày nào đó sẽ trở thành một bà già đẹp lão. Nếu anh có quyền quyết định điều đó.

Tim Seth sung sướng và đau đớn khi anh rê tay khắp người cô, lặp lại tên cô, giọng khàn khàn van xin trong khi một câu cầu nguyện lặp đi lặp lại trong đầu: *“Xin em tỉnh dậy, xin em vẫn ổn, xin đừng bỏ anh lại một mình khi anh đã biết sự thật, xin em...”*.

Mi mắt cô run run. Chúng mở ra, đờ đẫn. Cô vật vả tập trung tiêu cực vào anh. Cố mỉm cười.

Anh đổ gục xuống người cô như một con rối bị cắt dây và vùi mặt vào ngực cô. Tay cô di chuyển, choàng lên vai anh. Những ngón tay lạnh giá vỗ tóc anh. Anh cố không òa ra khóc.

Ông ấn sai số sáu lần. Ông cần rượu, để làm mình bình tĩnh đủ để khiến những ngón tay to ấn đúng những cái nút chết tiệt trên cái điện thoại tí xiu chết bầm này. Tay ông đang sưng lên. Con khốn hần học đó đã đánh ông một cú đau điếng bằng cây đèn. Cô ta giống Alix hơn ông đã nghĩ.

Chúa ơi, đúng là lộn xộn. Ông đáng ra có thể bắt người tình của cô ta. Hoặc

kiểm soát gã bằng cách dùng cô ta làm con tin. Có đến cả triệu thứ ông có thể làm nếu ông có trí tuệ và đủ gan.

Cuối cùng ông cũng gọi đúng số và tiếng chuông làm dăng một cơn sóng mới trong ông. Dạ dày ông co lại và cháy bùng.

Đường dây kết nối. “Gì?”

“Tất cả... có một rắc rối”, ông lắp bắp. “Nhưng chỉ cần anh cho tôi chút thời gian để sửa chữa...”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Sự dịu dàng

hết mức trong giọng Novak làm tấm lưng ướt đầm mồ hôi của Riggs sồn gai ốc.

“Bạn, ừm, bạn trai của cô ta xen vào, và tôi...”

“Tôi rất thất vọng, Edward. Vì tính nghệ thuật nên tôi mới chọn ông làm công việc này chứ không phải vì thực dụng. Để kẻ giết cha cô ấy thành người đưa cô ấy đến cho tôi, sự kịch tính của nó hấp dẫn tôi. Giờ thì tôi hối hận vì tính đồng bóng của bản thân. Tôi rất hối hận đây.”

“Không, không, xin anh. Tôi thề, tôi vẫn kiểm soát được tình hình.”

“Tôi cứ tưởng đến cả một tên bại trận
thảm hại như ông cũng đủ sức xử lý cái
tình huống đơn giản như thế.”

Riggs nhắm chặt mắt lại. “Gã ta đột
nhiên xuất hiện trong nhà cô ta, như từ
không khí nhảy ra. Không có cách nào để
lôi cô ta đi mà không phải giết gã ta, và
tôi đã nghĩ...”

“Hỏi tôi xem tôi quan tâm đến việc
ông buộc phải giết ai đó đến mức nào đi,
Edward. Nào. Hỏi tôi đi.”

“Xin anh, để tôi thử lại lần nữa”, ông
van xin. “Tôi vẫn còn dấu cô ta trên màn
hình. Họ chưa di chuyển. Tôi đóng đinh

được cô ta rồi. Tôi thề với Chúa.”

“Thế còn người tình của cô ta? Ông đủ sức làm nhiệm vụ đó chứ?”

Riggs cố nuốt nước bọt nhưng họng ông chỉ liên tục nhấp nhô, khô rang, đầy bụi, khàn đặc. Ông nghĩ tới thần chết đã chau chực nhìn ông bằng đôi mắt đen giận dữ đó, chờ ông có một động thái sai lầm. Khẩu súng, cầm dễ dàng trong tay, động tác cúi mình thả lỏng của một tay đánh nhau đã được đào tạo bài bản.

Và ông, bụng ông cháy rục như một chậu than nướng thịt, gan đau nhói, không còn chút may mắn nào sót lại. Ôi, Chúa

oi, Erin. Ông thở ra nặng nề. “Gã ta là dân chuyên nghiệp”, ông thú nhận. “Hoặc tôi giết gã ta hoặc gã ta sẽ giết tôi. Năm mươi năm mươi.”

Ước tính thế vẫn còn là lạc quan, ông nghĩ.

Novak im lặng. Một phút rồi hai phút trôi qua.

“Hãy đi theo họ nếu họ di chuyển”, hắn ta ra lệnh. “Giờ tôi sẽ cho ông số của một người. Ông sẽ gọi cho anh ta để thông báo vị trí của ông. Ông sẽ hẹn gặp anh ta. Ông sẽ dẫn anh ta tới chỗ cô ta, và ông sẽ để yên cho anh ta làm việc.

Hiếu chưa?”

“Rồi”, ông lầm bầm. “Và... Và...”

“Gì? Nói ra đi.”

“Erin”, ông nói một cách tuyệt vọng.

“À. Chưa cần hạ búa xuống. Georg đang tỏ ra là một quý ông hoàn hảo. Giấc mộng yêu thích nhất của một trinh nữ. Số đây. Ông chú ý chứ?”

“Rồi.” Riggs ghi lại số điện thoại Novak đọc.

“Mà Edward này?”

“Gì?” Ông nín thở, bầu chặt vô lăng.
“Gì?”

Novak khẽ cười. “Cố thư giãn đi.”

Tay Riggs buông lỏng, điện thoại rơi khỏi các ngón tay cứng đờ. Ông chạm vào cánh tay. Nó nhức nhối. Đau như điên nhưng sự đau đớn không quan trọng. Chỉ có Erin quan trọng. Nếu ông có thể cứu con bé khỏi cuộc đời tồi nát của ông, thì thế là đủ rồi. Đó sẽ là tất cả những gì ông cần. Thời gian càng trôi đi, ông càng ít đòi hỏi ở cuộc đời hơn. Chạy, chạy, chạy đi, con chuột già bại

trận. Ông nhắm mắt lại và nghĩ tới nụ cười ngọt ngào của Erin.

Đừng có ngốc ngếch nhé, con yêu. Có thể tối nay con sẽ phải tự mình đối phó với quỷ dữ. Chúa sẽ giúp con, xin Chúa giúp con. Dù cho ngài không hề giúp cha được nữa.

Raine cười trước vẻ mặt như muốn nôn của Seth và cô kéo cái khăn mặt ra khỏi tay anh. “Nó đâu có khủng khiếp đến thế.”

“Em nói thì dễ lắm. Em đâu có phải nhìn nó.” Seth xanh mặt giật khăn lại và chấm chấm lên mặt cô. “Kỳ cục. Anh

từng thấy cả đồng máu nhưng trước đây nó chưa từng làm anh khó chịu.”

“Đưa em cái đó đi.” Cô cầm lấy khăn lau nốt rồi ném miếng vải ghê rợn vào thùng rác. Cô vòng tay quanh eo anh, tựa đầu vào ngực anh. “Cảm ơn vì đã phi ngựa đến cứu em. Hiệp sĩ áo trắng của em.” Cô quay đầu thật nhanh khi vòng tay anh siết lại. “Cẩn thận cái mũi.”

“Xin lỗi. Chúa ơi, Raine. Em làm anh sợ phát điên”, anh lầm bầm.

Cô ép má vào cái áo da lạnh trơn tuột của anh. “Em xin lỗi vì đã nổi cơn thịnh nộ”, cô nói. Anh có quyền nói anh-đã-

bảo-em-rồi-mà cả đời còn lại nếu anh muốn.”

“Phải rồi, tốt nhất em hãy tin rằng anh sẽ tận dụng đến giọt cuối cùng.” Anh nâng mặt cô lên, trừng mắt nhìn cô. “Tốt nhất đừng để anh bắt đầu nói về nó. Anh sẽ lại nổi khùng lên đây.”

“Được được”, cô hấp tấp nói. “Đổi chủ đề thôi. Chẳng hạn, làm sao em biết mũi mình chưa gãy?”

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi câu nói có tác dụng hết như một câu thần chú. Ánh mắt trợn trừng của anh biến mất. Anh vươn tay ra để chạm vào mũi cô, hết sức

dịu dàng.

“Đau! Cần thận chứ”, cô gắt.

“Không gãy”, anh nói đầy chắc chắn.

“Sao anh biết?” Cô chạm vào nó, cau mày. “Đau lắm.”

“Mũi anh đã bị gãy ba lần rồi. Tin anh đi, anh biết mà”, anh trấn an cô. “Nhưng em sẽ có hai mắt gấu trúc cho xem.”

Cô nhăn mặt. “Eo.”

“Đáng ra có thể tệ hơn nhiều. Đưa em

tới phòng cấp cứu thôi.”

Cô chớp mắt. “Để làm gì?”

Anh khịt mũi. “Xin chào! Raine, em là người vừa bị một gã đeo mặt nạ trượt tuyết tấn công và ném xuống cầu thang đấy!”

“Nhưng tiện thể em đã hạ cánh lên người anh.” Cô kiễng chân lên để hôn hàm anh. “Em ổn. Hơi chấn động thôi. Và đau mũi nữa.”

Anh quan sát mặt cô với đôi mắt lo lắng. “Em có vẻ bình thường quá.”

“Em biết. Có lẽ chưa đến lúc thôi. Chắc chắn sau này em sẽ vỡ vụn.” Cô vuốt ve cằm anh, rê ngón tay trên những cơ bắp nhỏ đập dồn dập ở đó. “Thời điểm đó có thể đến tùy thích, miễn là anh ở với em. Đừng bỏ em lại tối nay, Seth. Anh khiến em cảm thấy đủ mạnh mẽ để đối mặt với bất kỳ chuyện gì.”

Anh nắm tay cô và hôn nó. “Không đời nào. Không phải tối nay hay bất kỳ tối nào khác. Trong cả cuộc đời này. Anh không thể tin em đã ở gần cái chết đến mức nào.”

Sự run rẩy trong giọng anh làm cô cảm động đến suýt khóc. Cô kìm nước

mắt lại, vẫn vuốt ve khuôn mặt căng thẳng của anh. “Lạ lắm”, cô nói. “Em không nghĩ hấn muốn giết em. Hấn không làm em đau lắm dù em đã lấy cây đèn đánh hấn. Hấn làm em lũng phối, tát em, đập mũi em vào tường. Chỉ có thể thôi.”

“Thế là đủ rồi”, Seth gầm lên. “Và đừng quên hấn đã vớt em xuống một tầng cầu thang. Em có thể gãy cổ.”

“Nếu anh không đỡ em. Hấn biết anh sẽ đỡ em.”

Anh gầm gừ, không cảm động. “Ý em là?”

“Không có ý gì”, cô trầm ngâm nói.
“Chỉ kể ra các chi tiết thôi. Ví dụ như việc hấn thấy sợ.”

“Hử?”

“Em có thể cảm thấy nó”, cô giải thích. “Hấn sợ gần chết.”

Seth trông hồ nghi. “Sợ em ấy à?”

Cô nhún vai. “Em không nghĩ thế. Nhưng hấn đang sợ điều gì đó.”

Seth hôn đỉnh đầu cô. “Hấn sẽ có một lý do cực kỳ thích đáng để sợ khi anh

tóm được hấn. Ra khỏi đây thôi. Chúng ta đã nán nà quá lâu rồi.”

Anh bế cô lên và đưa cô ra khỏi cửa trước.

“Đặt em xuống, Seth. Đừng có lố bịch thế. Em có thể đi mà.”

“Đừng ngộ nguậy nữa.” Anh đặt cô vào ghế hành khách, và nhìn dọc con phố như thể đang ngửi gió. Anh vào xe rồi khởi động máy.

“Không phải chúng ta nên gọi cảnh sát sao?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Cảnh sát à? Em yêu, em có thích mất cả tối còn lại giải thích cho một vị sĩ quan tốt bụng về những gì xảy đến với em gần đây không? Và kể ra vô số lý do khả thi khiến một gã đánh thuê đến thăm em nữa chứ?”

“Em hiểu ý anh rồi.” Cô nhìn vào lòng. “Dù em cũng không hẳn nghĩ thế. Vậy là anh nghĩ rằng người đàn ông này... có liên quan tới những chuyện đang diễn ra?”

Anh trao cho cô một ánh mắt hùng hồn.

Raine vặn hai tay vào nhau, cảm thấy

ngó ngẩn. “Em hẳn sẽ chẳng bao giờ nghĩ bác Victor sẽ làm hại em”, cô nhẹ nhàng nói.

Seth phát ra một tiếng gầm gừ chế nhạo. “Em chắc là ông ta không thấy em cái thứ đó chứ?”

“Đừng giở giọng kẻ cả ra với em”, cô gắt. “Em vừa có một tối tồi tệ đấy.”

“Phải, kể cho anh nghe thử đi”, anh vặn lại. “Dù vậy, có một điều chắc chắn em yêu. Em không cần anh giúp săn đuổi những bóng ma trong quá khứ đâu. Chúng đã lo vụ đó hộ em rồi. Đứng im tại chỗ mười lăm phút là chúng đuổi đến đít em

ngay.”

Chương 22

Anh phải giả thiết rằng chiếc xe này đã bị theo dấu. Đến lúc phải vút nó đi và kiếm một cái sạch sẽ rồi. Từ ngày hôm trước, túi đồ cũng như quần áo của anh không hề rời khỏi tầm mắt anh. Raine phải rũ bỏ tất cả đồ đạc Lazar cung cấp, rồi họ có thể tìm thấy một chỗ nào đó để trốn và nghỉ ngơi. Anh nhìn chằm chằm vào biển báo đường cao tốc, định hướng. Anh thấy biển báo phố mua sắm và bật xi

nhan lên.

“Seth, làm sao anh biết gã đó đang ở trong nhà em?”

Anh đang sợ câu hỏi đó. Anh lắc đầu, cân nhắc và loại bỏ những lời nói dối, lảng tránh khác nhau.

Cô chờ đợi. “Anh đã cài thiết bị theo dõi của anh vào nhà em phải không?”

Giọng nói bình tĩnh, đều đều của cô không lộ ra điều gì. Điều đó khiến anh cực kỳ lo lắng. Anh chậm chạp thở ra. “Phải”, anh thừa nhận.

“Vì sao?”

Anh rẽ vào dãy phố dẫn tới bảng đèn neon quảng cáo khu mua sắm, nhẹ nhõm khi nhận thấy có một chỗ bán ô tô ngay cuối đường. “Ban đầu thì không liên quan gì tới em hết”, anh nói một cách bất đắc dĩ. “Tình nhân của Victor là chủ trước của ngôi nhà. Bọn anh đang theo dõi cô ta. Rồi cô ta biến mất và em xuất hiện.”

“Và anh theo dõi em”, cô nói nốt.

“Phải.” Anh đỗ vào bãi đỗ xe, tắt máy. “Anh đã theo dõi em. Sau một thời gian anh không thể ngừng theo dõi em.

Dù cho em có gí súng vào đầu anh cũng không. Anh không hối hận và sẽ không xin lỗi đâu.”

Anh chuẩn bị tinh thần để chịu đựng cơn giận dữ và oán hận nhưng không cái nào đến. Khi anh dám ngó sang, cô đang nhìn ra chi nhánh Home Depot bên kia bãi đỗ xe, mặt mơ hồ và khó hiểu. Cô quay sang nhìn anh với đôi mắt lo lắng. “Những người khác có nhìn thấy chúng ta làm tình không?”

“Không đời nào”, anh nói một cách mạnh mẽ. “Anh lo vụ đó rồi.” Cô nhìn xuống.

“Thế thì tốt. Em không thích điều đó chút nào.”

“Anh cũng không.” Anh nắm lấy tay cô. “Cái gì của anh là của anh.”

Cô nhìn xuống phần cổ tay mảnh khảnh bị nuốt chửng trong bàn tay to của anh. Một tiếng cười nở ra. “Chiến Binh Conan”, cô lầm bầm.

Anh nhún vai và ngồi đó, nắm tay cô giữa bóng tối trong khoảng bốn mươi giây quý giá mà họ không được phép lãng phí.

Các ngón tay cô ngo ngoáy trong tay anh. “Em đã kể mọi chuyện cho anh, Seth. Đến lúc anh đặt các quân bài của mình lên bàn rồi.”

“Thời điểm công bố sự thật phải đợi thôi. Chúng ta phải rũ bỏ những bóng ma của em đã.”

Mắt cô mở to. “Anh nghĩ chúng ta đang bị bám đuôi à?”

“Cứ nghĩ là chúng ta tuyệt đối nên bảo vệ bản thân.”

Cô cắn môi và nhìn xuống hai bàn tay

đang lồng vào nhau của họ. “Anh có hứa với em rằng khi chúng ta tới được nơi nào đó an toàn, anh sẽ nói cho em biết những gì đang xảy ra không.”

“Anh hứa”, anh nói vội vã, mở khóa. “Đi thôi.”

Họ nắm tay chạy qua màn mưa tới cửa hàng quần áo gần nhất. Anh gọi cô gái bán hàng đầu tiên mà anh nhìn thấy. “Chúng tôi vội lắm. Mang cho chúng tôi một cái quần jean, áo phông, áo len, đồ lót, tất, giày đi bộ, và áo khoác. Cỡ sáu. Nhanh lên.”

Cô ta nhìn đôi mắt tóe lửa của Seth và

cái áo len đầm máu rừng rợn của Raine. Cảm cô ta trề xuống báo động. “Hai người không, ừm, muốn tự chọn đồ à?” Cô ta đáp ứng. “Màu và kiểu?”

“Không có thời gian!” anh rống lên. “Nhanh lên!” Cô ta lùi lại. “Ừm... Để tôi gọi quản lý.”

“Đừng bận tâm.” Raine bực tức nhìn Seth. “Tôi sẽ chọn đồ nhưng hãy ở gần để cô có thể tính tiền ngay lập tức, được chứ?”

Sau đó là một loạt hành động hối hả, lấy đồ trên giá, vội vàng kiểm tra nhãn đến không kịp thở. Rồi anh phát hiện ra

thùng đựng đồ lót. Anh nắm bừa một nắm quần lọt khe. Ren trong suốt với đủ mọi màu sắc sặc sỡ, ghê gớm. Đen, hồng rực, tím, xanh nõn chuối, đỏ rực. Anh vút chúng lên mặt quây. “Tính tiền đồng này đi.”

“Chúng là quần lọt khe mà”, Raine nói, đỏ mặt.

Anh nhìn cô dâm đãng. “Ừ.”

Raine đang bận rộn vật lộn thử một cái áo bông dài màu xanh dương thì anh phát hiện thấy cái váy ngủ. Nó màu đào bằng chất liệu bó sát dài đến khoảng trên đầu gối cô và khoe ra mọi đường cong.

Và nó sẽ bám lấy cơ thể khi được cởi ra. Căng giãn, hết như ý thích của anh.

Anh giật nó từ móc và ném lên đồng hồ trong tay cô gái bán hàng. “Tính cả cái đó nữa. Nhanh lên.”

“Phải rồi, trước khi anh ấy tìm được món nào khác mà anh ấy thích”, Raine gắt.

Anh trả tiền từ tập tiền dày cộp dùng cho việc khẩn của mình. Ngay khi họ quay lại trong xe Toyota, anh kéo quần áo ra khỏi túi và cắn đứt nhãn. “Cởi quần áo của em ra đi, em yêu. Mau lên.”

Raine nhìn những cỗ xe đang lái qua họ và quay lại nhìn anh, kinh hãi. “Ngay ở đây á?”

“Tất cả. Anh có thể cảm thấy các bóng ma đang hà hơi xuống cổ mình đây.”

Cô do dự, trông bối rối. Anh gầm gừ và giật đai áo khoác dài của cô đi.

Nó làm cô giật mình vội vã. “Không, không, em sẽ làm.” Cô kéo đôi bốt ra với một tiếng thở dài khao khát.

“Đôi bốt này quá đẹp.”

Anh rút dao ra khỏi túi áo trong khi cô cởi quần jean và đồ lót, rồi lách con dao vào dưới đế đôi bốt của cô, cùng lúc đó xoay xở để dán một mắt vào người cô. Cô rút một cái quần lót khe ra. Cái màu hồng rực, anh nhận thấy với sự thích thú không thể kìm nén.

“Thứ này không thoải mái chút nào, Seth”, cô gầm gừ.

Anh trao cho cô một nụ cười háu đói không chút ăn năn. “Xin lỗi, em yêu.”

Anh lật đế bốt. Bingo. Anh rút con chip nhỏ xíu với dây ăng ten loằng ngoằng ra. “Xem này.”

Cô khựng lại, cái quần jean mới kéo lên đến giữa đùi. Quai hàm cô há hốc kinh hãi. “Bác Victor à?”

“Nhanh lên, Raine”, anh hung tợn nói.

Cô không cần khuyến khích thêm. Chẳng mấy chốc cô đã mặc xong quần áo mới và sẵn sàng.

“Vứt tất cả xuống sàn”, anh hướng dẫn. “Đi thôi.” “Chúng ta bỏ luôn cái xe à?”

“Nếu được thì chúng ta sẽ lấy nó

sau”, anh nói hờ hững.

Anh cầm lấy cái túi đựng laptop và thiết bị X-Ray Specs của mình và kéo cô chạy trốn chết qua cơn mưa xối xả, mặc định là mọi cái đèn pha phải tránh họ, khiến người khác phải thò đầu ra chửi mắng. Họ băng qua đường cao tốc tới tiệm Xe Cũ Xe Mới của Schultz. Mười lăm phút sau, tập tiền khẩn cấp của anh mỏng đi đáng kể, và Samuel Hudson, một trong các danh tính thay thế của anh, là chủ mới của một cỗ xe Mercury Sable 94 màu đồng hơi móp. Không phải thứ anh sẽ chọn, nhưng là cái xe tốt nhất với số tiền anh có.

Sau bốn mươi phút quanh co đau khổ qua các con phố và đường khuất, Seth tương đối chắc chắn là họ không bị bám theo. Anh rẽ vào một cao tốc nhỏ đi lên đồi. Mưa ngày càng nặng hạt khiến con đường lầy lội. Ở ven một ngôi làng nhỏ có tên Alden Pines, có một tấm bảng neon ghi dòng chữ “Nhà Nghỉ-Cabin-Cáp-Trồng”. Anh đi vào con đường dài, rậm rạp cây cối và đỗ lại.

Nhân viên tiếp tân đứng là giấc mơ ướt át của mọi kẻ chạy trốn, khi chỉ mãi mê xem một bộ phim cũ của Clint Eastwood chiếu lặp lờ trên màn hình mười hai inch. Anh ta hoàn toàn bình thản trước yêu cầu trả tiền mặt của Seth

và thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn cái bằng lái xe giả mạo trước khi đẩy một cái chìa khóa có đính kèm miếng gỗ nhỏ qua quây tiếp tân sứt sọc.

“Cabin số bảy”, anh ta nói, mắt dán chặt lên màn hình. “Giờ trả phòng là mười một rưỡi.”

Căn phòng lạnh lẽo và ẩm mốc. Seth loay hoay với cái máy sưởi già cỗi, còn Raine lôi chăn len ra khỏi tủ. Máy sưởi kêu gừ gừ và lạch xạch. Cái chụp đèn màu nâu rạn nứt chiếu sáng những tấm ván bằng gỗ giả, những món đồ xác xơ. Thực tế trần trụi của hai tư tiếng vừa qua làm họ không nói nổi nên lời. Họ nhìn

nhau qua giường.

Raine cởi áo khoác mới ra và đi tới chỗ anh. Cô khẽ đẩy ngực anh cho tới khi anh hiểu rằng cô muốn anh ngồi xuống. Anh làm theo. Cái giường lún nhún lún xuống dưới trọng lượng của anh.

Cô khoanh tay lại, cực kỳ đáng yêu trong cái áo len màu đỏ mâm xôi mới. Nó bám lấy bầu ngực mềm mại, không mặc áo con của cô. “Sao?” Cô gặng hỏi.

Ngày mai chỗ sưng đỏ trên mặt cô sẽ biến thành những vết bầm. Ý nghĩ ấy khiến bụng anh siết chặt, nghĩ đến hoàn cảnh hiểm nghèo của cô ngày hôm nay.

“Lên giường đi”, anh gợi ý.

Một nụ cười nửa miệng làm khuôn mặt gợi cảm, nghiêm nghị của cô cong lên. “Nếu anh nghĩ có thể dùng tình dục để đánh lạc hướng em khỏi cuộc nói chuyện này thì nghĩ lại đi.”

“Không đời nào”, anh phản đối. “Anh chỉ muốn chúng ta ấm lên thôi.” Anh lục lọi các túi cho tới khi tìm thấy váy ngủ. “Mặc cái này vào.”

Cô cầm miếng vải bé xíu đó và nhìn nó với vẻ nghi ngại sâu sắc. “Cái này sẽ giữ ấm cho em ấy à?”

“Không”, anh nói cộc lốc. “Anh mới là người giữ ấm cho em.”

Cô vào phòng tắm. Anh cởi đồ, đặt khẩu SIG lên tủ đầu giường, bỏ bao cao su ra khỏi túi và trần truồng chui vào trong giường với một tiếng thở dốc khàn khàn. Cứ như mùa đông vừa nhảy vào vịnh Puget vậy.

Sau một khoảng thời gian dài đến lố bịch, cửa phòng tắm kéo kẹt mở ra. Cô đứng ngược sáng hồi lâu rồi mới bước vào phòng.

Lần nào cô cũng khiến anh trở nên như vậy. Anh không tài nào quen được với sự

xinh đẹp của cô. Cái váy hồng mềm mại ôm sát lấy cơ thể cô, khoe ra hai bầu ngực, đường cong ở bụng, hõm rốn. Mắt cô chứa đựng một vẻ rực rỡ, dịu dàng khiến hòng anh thít chặt lại cho tới khi phát đau. “Tới đây”, anh nói, dịch sang bên giường còn lạnh. “Anh đã sưởi ấm nó hộ em rồi đây.”

Cô mỉm cười cảm ơn và chui vào trong chăn, thở dài sung sướng khi anh kéo cô áp vào hơi nóng của mình. Anh rê tay khắp cơ thể cô, cần tự trấn an bản thân rằng cô có thật, và cô đã được an toàn, ấm áp, mềm mại, đang ở ngay trong vòng tay anh. Anh ép phần khuấy động nhức nhối của mình vào đùi cô và kéo

cái váy ngắn lên. Cô khóa thân bên dưới nó, cơ thể cô mở ra cho những ngón tay trêu chọc của anh.

Cô cứng người. “Chờ đã. Anh đã hứa rồi! Seth. Em cần biết...”

“Xin em, Raine”, anh van nài. “Adrenaline làm anh rất kích động. Anh phải chạm vào em. Tối nay anh quá hoảng hốt vì sợ mất em.”

Cô khẽ đẩy ngực anh. “Lần này anh không thoát được đâu, anh yêu. Adrenaline không phải là lời bào chữa. Anh biết là em cũng bị Adrenaline chạy khắp người. Em không biết vì sao anh lại

sợ nói chuyện với em như vậy, nhưng anh phải vượt qua thôi. Ngay bây giờ.”

Anh nằm ngửa ra, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Ít nhất cô cũng vừa gọi anh là “anh yêu”. Anh sẽ bám lấy nó khi mọi chuyện bung bét.

“Đúng vậy”, anh nói khó khăn. “Anh không muốn nói chuyện. Nói chuyện luôn đưa anh vào rắc rối. Ít nhất là khi có liên quan tới... các mối quan hệ.”

“Rắc rối sao? Rắc rối gì?”

Anh xoa mặt với vẻ nhăn nhó khó

chịu. “Em đã thấy anh như thế nào rồi đây. Em thấy đây, tối nay anh mở miệng và mọi thứ cứ thế tuôn ra. Và rồi anh hủy hoại mọi thứ. Lần nào cũng thế.”

“Ôi, Seth”, cô thì thầm.

“Anh rất sợ phá hỏng mối quan hệ này.” Giọng anh khàn khàn và đau đớn. Điều đó thật xấu hổ. Anh lấy tay che mặt.

Raine rúc sát vào anh hơn. “Em không sợ sự thật”, cô dỗ dành, vuốt ve tóc anh. “Và nếu em có tức lên với anh thì đó cũng không phải là tận thế, em đã tức lên với anh vô số lần còn gì, nhớ chứ? Vậy nhưng em vẫn ở đây.”

“Phải rồi. Anh phải cảm ơn một gã đánh thuê vì điều đó”, anh nói chua chát.

Cô hôn mũi anh. “Đừng có ngốc thế.”

Anh nhắm mắt và cẩn trọng cho phép mình tận hưởng những nụ hôn nhỏ như cánh bướm, tận hưởng cảm giác ngón tay cô vuốt ve tóc anh. “Giờ nói thì dễ”, anh nói. “Cứ đợi tới khi tâm trạng xấu xa của anh bùng lên đi. Rồi em sẽ thấy.”

“Em đã thấy anh ở những khoảnh khắc tồi tệ nhất của anh rồi, Seth Mackey. Không chỉ một lần. Và đó là sự thật. Anh

có thể rất kinh khủng. Đáng khinh.”

Anh mở mắt. Cô không hẳn là đang cười nhưng anh hồ nghi về lấp lánh rực rỡ kia trong mắt cô. “Anh không thấy có cái quái gì vui vẻ đến vậy”, anh gầm gừ.

Cô đưa tay anh lên môi và hôn các đốt ngón tay anh. “Đơn giản lắm, Seth”, cô nói. “Anh rất ngọt ngào với em và mọi thứ đều rất tuyệt. Dễ lắm. Chỉ cần anh cứ... tiếp tục ngọt ngào với em là được.”

Anh nhìn chằm chằm xuống đôi môi hồng mềm mại đến đáng ngạc nhiên của cô khi chúng chạm qua các đốt ngón tay

to của anh, phủ lên đó những nụ hôn nhỏ dịu dàng. “Anh không thể luôn ngọt ngào được”, anh nói ghen giọng.

“Vì sao?”

Anh kéo cô lại gần hơn, một cách tức giận. Như thể có người đang cố kéo cô ra xa anh vậy. “Bởi vì thế giới không như thế.”

Nụ cười của cô đẹp đến mức làm ngực anh bồng rắt. Các ngón tay cô thật lạnh và mềm, vuốt ve gò má nóng rực của anh. “Vậy thì hãy thay đổi thế giới”, cô thì thầm.

Cô vươn tay kéo anh trùm lên trên mình cô. Cô tựa cằm vào vai anh và anh cảm nhận được chính xác khoảnh khắc mà một thứ gì đó sâu trong cơ thể, trái tim, và trí óc cô buông thả, trao cô cho anh. Anh đi theo cô, lặn xuống một thế giới mới, một chốn rục rờ mà không lời nào có thể diễn tả nổi. Họ tan chảy, hòa vào nhau.

Lần này anh không hề hoảng hốt khi cô òa khóc. Cuối cùng anh cũng cảm nhận được sự đúng đắn của nó. Như những hạt mưa lâm râm mùa thu, xào xạc trên các phiến lá. Một thứ nhựa thơm chữa bệnh. Anh rung rung cùng cô, ôm đầu cô vào ngực và bảo đảm cái mũi đau quý giá

của cô nghiêng sang một bên.

Anh vuốt tóc cô và câu đó cứ thế buột khỏi miệng anh. Ngập ngừng, không kịp thở, nhưng anh không hề thấy ngại. “Anh yêu em, Raine.”

Cô giật mình đến mức ngừng khóc. Khi thở lại được, cô rùng mình và nấc cụt. “Em biết điều đó”, cô thì thầm. “Nhưng em không nghĩ là anh cũng biết. Và chắc chắn em không trông đợi...”

“Trông đợi gì?”

“Anh lại là người đầu tiên trong hai ta

nói ra điều đó”, cô nói một cách rụt rè.

Anh chờ đợi, ôm chặt cô vào người. Anh có thể cảm nhận được những giọt nước mắt ướt đầm nóng rực của cô trên ngực. Cô xì mũi, hơi thở đứt quãng. “Vậy?” Anh nói một cách đầy mong đợi.

Cô xì mũi, to hơn. “Hửm?”

“Em có gì để nói với anh không?” Anh nhắc.

Cô đẩy anh nằm ngửa ra và lăn lên trên người anh, lau mặt, rồi cười qua hàng nước mắt. “Anh muốn một tuyên bố

chính thức à? Em yêu anh, Seth Mackey”, cô tuyên bố. “Luôn như vậy. Ngay từ lúc ban đầu.”

Anh siết chặt tay quanh eo cô, thấy sợ niềm sung sướng khổng lồ đang lan đi khắp cơ thể. “Thật ư?”

“Phải”, cô nói. “Ôi, Chúa ơi, phải.”

Anh quần lấy cô và nhìn cô chăm chú, sững sờ và tự ti. Ngôn ngữ lại rời bỏ anh nhưng anh không quan tâm. Anh không cần chúng nữa. Được chạm vào tóc cô, cảm nhận cơ thể cô ép vào anh, nhìn vào mắt cô là đủ rồi. Hai nửa của một thể giới hoàn hảo. Sự kỳ diệu của nó khiến

anh run rẩy.

Anh chìm vào giấc ngủ với ý nghĩ rằng mình sẽ làm bất kỳ điều gì để bảo vệ điều này. Bất kỳ điều gì.

Seth ngủ rất nhanh nhưng Raine vẫn còn bay bổng. Cô bay cao đến mức sợ không dám nhìn xuống và xem xem mình sẽ rơi bao xa.

Tâm trí cô chạy đua. Quá nhiều thông tin cần xử lý. Liệu có khả năng Victor đã cho người đến làm hại cô không? Không hợp lý, không phù hợp với cảm giác và ký ức của cô về ông. Liệu ông có thấy bị sỉ nhục trước sự chỉ trích của cô đến

mức muốn trừng phạt cô không? Cô không dám chắc lần cài thiết bị truyền tín hiệu không bị ông trông thấy. Nếu có thì đáng ra cô phải cảm nhận được sự thay đổi trong năng lượng của ông mới đúng.

Có lẽ chỉ là cô không muốn tin rằng cha cô - thật kỳ cục khi nghĩ về Victor như vậy - có thể ra lệnh cho ai đó làm hại cô. Cô đúng là một đứa ngốc ủy mị. Sau cùng thì ông cũng đã cho người ám sát em trai mình còn gì. Và hơn hết, cô cảm thấy đau đớn. Cô thật sự là một người mang họ Lazar, điên rồ hết như họ. Ai đó đã cử một gã đánh thuê đến chỗ cô, vậy mà phản ứng của cô lại là bị tổn thương cảm xúc.

Seth làm bầm trong giấc ngủ và rúc vào sát cô hơn. Cô khẽ đẩy lồng ngực cơ bắp của anh cho tới khi hàng lông mi đen nhánh, cong, dài của anh chớp chớp mở ra. Cô lại chọc anh, không chút thương xót. Giấc ngủ có thể đến sau, sau khi anh đã hoàn thành lời hứa của mình. “Nói”, cô nói ngắn gọn súc tích.

Anh rên rỉ, đuổi người. “Em muốn biết gì nào?”

Raine ngồi khoanh chân và kéo một cái chăn len qua vai. “Từ đầu. Và xin anh đừng có bắt em phải hỏi dò anh nữa.”

Anh kéo kéo cái đường viền xa tanh của chăn, nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Anh có một em trai”, cuối cùng anh nói. Giọng cứng rắn, đều đều.

Cô gật đầu. “Vâng?”

“Thật ra là em cùng mẹ khác cha. Anh gần như đã nuôi lớn nó. Nó nhỏ hơn anh sáu tuổi. Tên nó là Jesse.”

Cô vỗ về ngực anh, chờ anh tiếp tục.

Anh lắc đầu, nhìn trần nhà không dứt. “Jesse lớn lên và trở thành một cảnh sát.

Một trò đùa nực cười đối với cả hai đứa anh khi xét đến hoàn cảnh trưởng thành của bọn anh. Nhưng Jesse là người lãng mạn. Nó muốn cứu thế giới. Cứu lũ mèo con bị kẹt trên cây, trẻ em trong các tòa nhà đang cháy, kiểu như thế. Cá nhân anh thì nghĩ nó đã xem quá nhiều phim cảnh sát trên tivi.”

Cô có thể cảm giác được chuyện gì sắp đến và chuẩn bị tinh thần đón nhận nó. “Chuyện gì đã xảy ra với Jesse hả Seth?” Cô hỏi.

Anh nhắm mắt. “Nó làm đặc vụ ngầm, điều tra bác em.”

“Ôi, không”, cô thì thào.

“À, có đấy. Victor thấy chán với thành công khó tin trong giới kinh doanh hợp pháp. Vài năm qua, ông ta lại bắt đầu quan tâm đến những món đồ nguy hiểm. Theo anh biết thì chủ yếu là vũ khí và đồ ăn cắp. Nhưng điều khiến Jesse và đối tác của nó phấn khích là một trong những khách hàng của Victor, Kurt Novak. Một nhà sưu tập những món đồ ăn cắp khác. Novak là một gã thật sự khôn nạn. Trước hần, Victor chỉ trông như một con mèo con thôi. Hần giàu hơn cả Chúa, không hề có chút lương tâm. Cha hần là một ông trùm trong giới mafia Đông Âu. Novak mới là giải thưởng đích

thực mà họ theo đuổi. Họ suýt nữa đã tóm được hắn nhưng có kẻ đã mách cho Lazar. Anh... chưa biết là ai. Và Jesse gặp nguy hiểm. Novak đã giết nó. Một cách từ từ.”

“Ôi, Seth”, cô thì thào. Anh chìm đắm quá sâu trong thế giới của mình đến mức không còn cảm thấy bàn tay cô đặt lên ngực anh nữa.

“Anh nên ở đó để giúp nó”, anh nói. “Anh có thể thay đổi điều gì đó. Nhưng anh đã tới quá muộn.”

Cô muốn xoa dịu và an ủi nhưng cô biết từ ngữ đã trở nên vô dụng và vô

nghĩa. Cô mím môi lại, chờ đợi.

Từng phút trôi qua. Anh mở mắt ra và nhìn cô.

Câu chuyện là thế đấy. Anh đã dành nhiều tháng để quan sát Victor. Chờ ông ta liên lạc với Novak. Và sau đó anh sẽ lôi lũ bọn chúng xuống bùn. Lazar, Novak, cùng tên phản bội. Anh sống vì điều đó. Chỉ vì thế mà thôi. Anh chắc chắn là không lên kế hoạch... cho một chuyện như sự xuất hiện của em.”

Cô tựa vào ngực anh, để tóc phủ khắp người anh. “Vậy là anh và em có nhiều điểm chung hơn em nghĩ.”

Anh chơi đùa với một lọn tóc của cô.
“Anh đoán vậy”, anh nói một cách hồ
nghì.

Cô đuổi người nằm cạnh anh, sau đó
chống khuỷu tay dậy. “Kể cho em về
Jesse đi”, cô dịu dàng hỏi.

Trông anh có vẻ giật mình. “Cái gì?”
“Anh ấy như thế nào?”

Anh mờ mịt một phút rồi khẽ nhún vai
cứng ngắc. “Nó dở hơi lắm”, anh lầm
bầm. “Một thằng hề. Thông minh một
cách khó tin. Nó có đôi mắt màu lục to

đến kỳ cục. Chân to. Tóc rối bù như mây
gã làm khoa học. Khi nó quá bận để có
thời gian cắt tóc, tóc nó sẽ xoắn lại thành
từng lọn. Và nó là một tên khờ mềm yếu.
Luôn yêu thương, luôn đem tặng cả cái
áo nó đang mặc. Nó không bao giờ học
được bài học cho mình. Không bao giờ.”

Cô mỉm cười trước hình ảnh anh đang
tạo ra. “Tiếp đi.”

Mắt anh trở nên xa xăm và anh chìm
vào im lặng. Cô sắp sửa hỏi có gì không
ồn thì anh lại cất giọng ngập ngừng. “Một
lần, vào Halloween. Nó khoảng tám tuổi,
anh nghĩ thế. Vì lý do nào đó mà ông
Mitch, cha dượng của anh, đã nhốt anh

vào tủ quần áo...”

Cô cứng người lại. “Ôi, Chúa ơi.”

“À, cũng không phải chuyện gì ghê gớm đâu, có lẽ anh đáng phải chịu hình phạt đó đấy”, anh nói, vẻ mặt xa xăm. Dầu sao đi nữa, ông Mitch say túy lúy và quên tiết về anh trong tầm mười hai tiếng. Jesse không tìm đâu ra chìa khóa nên nó mang chặn gối tới, rồi cuộn tròn bên kia cửa tủ. Nó không muốn anh ở một mình trong bóng tối. Nó nhét cho anh tất cả những cái kẹo Halloween đút vừa khe cửa. Tất cả những loại kẹo dẹt. Hersheys nhỏ, Nestlés Crunch nhỏ, tất cả. Nó thậm chí còn đập nát bánh sô cô

la bơ đậu phộng của nó ra. Anh đã cố bắt nó về giường nhưng nó phải bầu bạn cùng anh mới chịu.”

Hòng Raine thít chặt. “Ôi, Seth.”

Anh mỉm cười trước ký ức ấy. “Anh nghĩ anh đã tránh xa sô cô la nhiều năm liền sau đó. Nhưng nếu em ngồi trong bóng tối trên một chồng giày tập thể thao bốc mùi, và có người đưa em sô cô la thì em sẽ ăn ngay.”

Anh dừng lại. Nụ cười thoáng qua của anh tắt dần, thế vào đó là sự ảm đạm. Mắt anh chớp chớp nhìn cô. “Thế đây. Jesse của em đây. Thỏa mãn chưa?”

Raine ép má vào ngực anh để giấu đi những giọt nước mắt. “Ôi, Seth. Em nghĩ mình hẳn sẽ yêu mến em trai anh lắm.”

“Phải rồi, chắc chắn... anh thì đúng là thế.” Mặt anh rúm lại. Anh giật người ra xa cô, úp người xuống và vùi mặt vào gối.

Raine phủ cả người lên tấm lưng rộng của anh, hấp thụ những cơn run rẩy đau đớn của anh, bao bọc và bảo vệ anh. Cô không biết họ giữ tư thế đó bao lâu. Họ mất hết khái niệm về thời gian. Cô sẽ như thế này nhiều năm trời nếu nó có thể chữa lành vết thương cho anh. Nhiều thế

kỷ cũng được.

Cuối cùng anh cũng nhúc nhích người, và cô nâng người dậy. “Seth...”

“Không thêm truyện về Jesse nữa đâu đây. Giờ nó đã chết rồi. Hãy để nó yên nghỉ.”

Cô không nao núng khi anh túm lấy cô và lăn lên người cô. “Dịu dàng thôi”, cô nói, ôm lấy mặt anh. “Em không muốn anh bị lạc trong cơn bão táp nào đó cách xa nơi đây cả triệu dặm trong tâm trí anh. Hãy quay lại với em.”

Cơ thể anh cứng đờ, mắt anh thất thần và u ám chất chứa đau đớn khiến họng cô bỏng rát. “Hãy nghĩ đến hoàng hôn trên đảo”, cô nài nỉ, phủ lên mặt anh những nụ hôn dịu dàng. “Hãy nghĩ đến những vòng hoa nhiệt đới.”

Anh lăn lại, kéo cô lên trên người, túm chặt hông cô đến phát đau. “Em điều khiển đi”, anh nói thô ráp. “Anh không thể kiểm soát được bất kỳ thứ gì hết. Anh không biết làm sao để trao cho em thứ em muốn.”

Cô hôn đi những giọt nước mắt đã rỉ ra hai bên khóe mắt anh, dụi gò má ẩm ướt của mình vào phần má nóng rực, lỏm

chờm râu của anh. “Chắc chắn là anh biết”, cô bảo anh. “Anh luôn biết mà, ngay từ đầu đã thế. Anh xuất sắc lắm. Anh rất sáng tạo.” Cô mừng vì cuối cùng anh đã để lộ sự yếu đuối với cô. Cô muốn chữa là mọi vết thương của anh, thực hiện mọi giấc mơ của anh.

Cô muốn yêu anh trọn đời.

Chương 23

Tách ra khỏi hơi ẩm ướt mà của cô

không khác gì tra tấn, nhưng phần lưng bị đập vào lan can cầu thang của anh đang đau nhức và lúc này anh mới bắt đầu chú ý đến nó, nó đau kinh khủng.

Raine làm bầm phần đối với vẻ ngái ngủ. “Có vấn đề gì vậy?”

“Lưng đau”, anh nói. “Không phải chuyện gì ghê gớm đâu.”

Cô rê tay trên vai anh. “Tắm nước nóng đi”, cô gợi ý, vuốt sống lưng anh. “Có thể giúp thả lỏng cơ bắp đấy.”

Anh có thể nghĩ ra năm mươi cách hay

ho hơn để giúp thả lỏng cơ bắp nhưng anh không muốn cô nghĩ anh hoàn toàn là kẻ nghiện tình dục. Anh vươn tay ra sau lưng, khẽ nhăn mặt, và xoa bóp. “Đừng nói cho ai nhé, nhưng đúng là anh hơi già để làm cái trò mạo hiểm như lộn cầu thang rồi.”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai tuần nữa là ba mươi sáu.”

Cô hôn vai anh. “Em mới hai mươi tư thôi, đồ trâu già gặm cỏ non.”

Anh đưa mắt nhìn cô dâm đãng.

“Muốn tắm với anh không bé con?”

Cô đuổi người sung sướng dưới chân.
“Em không thể ra chỗ lạnh đâu. Với cả em không nghĩ mình có thể di chuyển được. Xương của em hóa lỏng rồi.”

“Thứ chất lỏng đấy không phải xương em đâu, em yêu.”

Nụ hôn anh trao cho cô có thể dễ dàng chuyển tiếp thành một thứ gì đó nóng bỏng, rộn ràng, và ngọt ngào, nhưng anh lê người đi. Sau này lúc nào họ cũng có thể làm tình. Rất nhiều. Cả quãng đời còn lại.

“Anh có muốn em gọi ít đồ ăn không?” Cô hỏi.

Dạ dày anh sôi ùng ục háo hức trước ý kiến ấy. “Được đấy.”

“Có muốn thứ gì đặc biệt không?”

Anh trao cho cô một nụ cười hạnh phúc ngớ ngẩn điên rồ. “Anh không đòi hỏi đâu.”

Độ mạnh của nước tuyệt hơn những gì anh mong đợi ở một nhà trọ tồi tàn như thế này. Anh thư giãn dưới làn nước nóng xối xả hồi lâu và khi anh ra ngoài, cô đã

say ngủ. Anh nhón chân đi quanh phòng, cố không đánh thức cô. Anh cảm giác như mình đang trôi bồng bênh. Muốn cười và khóc trước mọi suy nghĩ bé nhỏ thoáng lướt qua trong đầu. Anh mặc quần jean vào, lặng lẽ lôi cái ghế bành ra cạnh đầu giường để anh có thể ngồi đó và há hốc miệng ngắm vẻ xinh đẹp của cô. Từng chi tiết nhỏ xíu đều thu hút anh. Màu hồng nhạt trên má cô là thứ hoàn hảo đến nao lòng nhất mà đôi mắt anh từng lướt đến. Anh có thể dành cả quãng đời còn lại để khám phá cô.

Và anh sẽ làm như vậy. Có thể cô chưa biết, nhưng cô sẽ không bao giờ rũ bỏ được anh. Anh sẽ dính chặt lấy cô

như keo.

Cô giật nẩy mình khi điện thoại reo lên. Cô trao cho anh một nụ cười ngái ngủ thỏa mãn khi với tay lấy nó. “Hừm? Cái... À, phải. Cảm ơn. Bao nhiêu? Mười đô chín mươi tám xu? Được rồi, cảm ơn... Chúng tôi sẽ xuống ngay.”

“Đồ ăn đến rồi à?” Anh đi bột, mặc áo len cùng áo khoác và nhét khẩu SIG của anh vào quần. “Anh sẽ đi lấy.” Chỉ một nụ hôn là đủ cho anh bay cao, và anh vui vẻ bước xuống con đường tối om. Cơn mưa đã ngớt, những chiếc lá thông ướt nước đang loạt soạt dưới chân anh. Nó thật thơm. Anh đói ră ruột ra rồi.

Đó không phải âm thanh đã báo động cho anh, bởi kẻ đó tuyệt đối im lìm. Mà phải nhờ đến một luồng không khí di chuyển kỳ lạ. Nhờ cơn rung mình ở gáy anh, nó như tiếng thở dài của người tình - nhưng lạnh lẽo chứ không hề ấm áp.

Anh quay phắt lại đúng lúc thấy một bóng đen lao về phía mình. Ánh sáng từ cửa sổ có rèm che trong cabin của bọn họ phản chiếu lên bề mặt đen sì của một lưỡi dao dài, xọc thẳng về phía bụng anh.

Anh bật lùi lại, chặn cú đâm bằng một cái gạt tay nhưng gã ta ở quá gần. Đầu

lưỡi dao của gã chém thành một đường mảnh qua lườn Seth, nóng rực. Anh quay phắt lại, thúc khuỷu tay vào quai hàm gã, cảm nhận cơ thể gã nảy lên, gầm gừ. Kịp thời tránh sang bên để đỡ cú lên gối của gã ở đùi thay vì vào hạ bộ, đau kinh hoàng, nhưng anh không có thời gian để cảm nhận, không có thời gian để lấy súng. Anh nhảy lùi lại phía sau, tránh những đường lia dao, cúi người, chặn đòn, rồi trượt xuống đám lá thông ướt đầm, ngược ra sau.

Kẻ tấn công tận dụng lợi thế, nhảy bật lên, nhưng Seth đã chặn cánh tay cầm dao của gã và nắm lấy cổ tay gã. Anh đạp cả đôi chân đi bót vào bụng gã, nâng

dây và quăng. Gã ta lộn nhào giữa không trung rồi nhanh nhẹn đứng thẳng. Seth lộn ngược lại, nhảy bật dây, rút súng ra. Chân của gã ta đá ra, nhanh như một cây roi, và khẩu súng văng khỏi tay anh.

Sau lưng anh rực sáng lên khi đèn hiên bật mở. Anh hy vọng sẽ làm gã lóa mắt và cho anh một phần nghìn giây lợi thế, bởi vì anh đang cần cái lợi thế ấy rất gấp.

“Seth? Chuyện gì... Ôi Chúa ơi?”

Gã sát thủ lao bổ vào anh với một tiếng hét hăm dọa. Seth quay nghiêng người tránh gã và túm lấy cổ tay cầm dao

của gã, xoắn, vặn ngược ra sau, quật bàn tay xuống. Một tiếng gãy to vang lên. Gã ta thốt ra một tiếng gầm gừ đau đớn, con dao rơi xuống.

Có một công trình bằng bê tông tiếp giáp với cabin và Seth chọn cách xử lý đơn giản mà thuận tiện, đó là vặn cánh tay bị gãy của gã ta cho tới khi gã rít lên, gập người, rồi đập đầu gã vào các khối xi măng. Anh lôi gã ta ra sau, đập thêm một cú thật đau nữa trước khi quăng gã xuống mặt đất như một bao cát. Anh nhìn chằm chằm xuống cơ thể đang co giật nằm kia, ngực phập phồng, và bắt đầu run rẩy cả người với nỗi sợ hãi mãi đến bây giờ mới cảm nhận được. Trời ơi.

Anh suýt nữa đã chết.

Raine lao về phía anh, bàn chân trần trắng bệch bên trên đất bùn. “Seth, anh ổn chứ?”

Hơi thở nặng nề. Anh ép tay vào sườn, nơi đó nóng và nhớp nháp. Anh kéo áo len lên, liếc nhìn. Không phải thương tích gì lớn. Áo len và quần jean của anh toi tả, vết cắt dài và bê bết máu nhưng trông có vẻ không sâu.

[©S.TENT](#)

Anh gạt tay Raine đi, chặn lại mọi câu hỏi lo lắng của cô. Anh thậm chí không

thể nghe rõ cô nói gì với những dòng suy nghĩ khó tin đang nện thình thịch trong đầu. Anh hẳn sẽ đón chào một sát thủ mới. Cả một đội quân, để anh có thể bận rộn rồi khỏi cần phải suy nghĩ hay lý giải gì nữa. Khỏi cần phải dùng bộ não vô giá trị của mình lâu đầu tiên sau nhiều tuần liền, và tự hỏi mình, làm thế quái nào gã có thể tìm được họ với đủ mọi mảnh khóc mà anh đã dùng, với từng đay công sức anh đã bỏ ra. Lại còn ngay sau khi anh thú nhận mọi bí mật chết giẫm với người thừa kế duy nhất của kẻ thù không đội trời chung với anh nữa chứ.

Anh móc chân vào dưới xác gã ta và lật lại. Anh cúi xuống với một tiếng rít

đau đớn và giật cái mặt nạ trượt tuyết ra. Đỉnh đầu gã ta đầy máu nhưng vẫn có thể nhận diện khuôn mặt gã. Tóc đen ngắn, cỡ ba mươi. Trung bình, không nổi bật. Đôi mắt nâu trống rỗng khép hờ, nhìn chăm chăm lên trên. Anh đặt ngón tay vào động mạch của gã. Không có gì hết. Thế cũng chẳng làm sao, dù được tra hỏi gã sẽ thú vị hơn nhiều. Không phải gã ở đường Templeton. Gã này nhẹ hơn, nhanh hơn. Nguy hiểm chết người hơn.

Anh đứng thẳng dậy, cố không nhăn nhó đau đớn trước cơn đau bên sườn. Anh kéo Raine vào gần và bắt cô nhìn. “Em biết gã này không?” Anh gắng hỏi.

Cô lắc đầu, tay bịt miệng.

“Làm sao hấn tìm được chúng ta?”
Anh hỏi.

Cô nhìn xuống cái xác, mắt mở to và
thần thờ. Anh kéo tay cô khỏi miệng, nắm
lấy vai cô, lắc cô. “Trả lời anh đi,
Raine!”

Môi cô cử động nhưng không có âm
thanh nào phát ra. Cô hít vào vừa đủ để
cất được giọng, nghe như một tiếng thở
ra lấp bắp.

“K... K... Không... biết!” Cô bắt đầu

run lấy bấy.

Không có cách nào tra hỏi cô cho tới khi cô bình tĩnh lại.

Anh lấy khẩu súng từ bụi rậm và đút nó vào trong quần. Raine đang đứng ngay tại nơi anh đã bỏ cô lại, nhìn chăm chăm xuống gã đánh thuê, không nhận thấy cơn mưa đang trút xuống đầu và vai mình. Trông cô có vẻ mù mịt. Mặt xác chết lấm tấm nước mưa.

Anh chui vào cabin để lấy hộp đồ nghề và nắm lấy cánh tay cô. “Đi thôi,” anh nói, kéo cô bước xuống đường. Raine lảo đảo sau lưng anh như cây ma,

bàn chân trần lấm lem bùn đất.

Anh quét mắt khắp bãi đỗ xe, đếm thấy số xe và kiểu xe vẫn giống như lúc họ đến nhưng có thêm một mẫu Saab mới màu đen, động cơ vẫn còn nóng. Ánh sáng xanh lè của tivi vẫn lập lòe từ cửa sổ cabin lễ tân. Không có khuôn mặt nào ở cửa sổ, không có viên đạn nào bắn ra từ trong bóng tối. Không có âm thanh, chỉ có tiếng mưa rì rào. Anh mở khóa xe, đẩy Raine vào trong và lái nó ra đường, nhanh hết mức.

Gã người máy trong anh đã quay lại, lạnh lùng và làm việc hiệu quả. Anh có thể giết một người đàn ông rồi bỏ xác lại

trong bùn, không vẩn đề. Anh có thể lôi một người phụ nữ bán trần run rẩy, khóc lóc đi chân trần trên sỏi đá mà không day dứt. Cảm giác rục rỡ, tươi sáng đã xâm chiếm linh hồn và tâm trí anh, nhờ có Raine, giờ có thể được quan sát dưới mọi góc độ với sự khách quan lạnh lẽo xứng đáng với bản chất nguy hiểm, kỳ dị vốn có.

Sau nửa tiếng im lặng, rằng Raine đã ngừng va vào nhau lập cập. Anh quyết định mình đã chờ đủ rồi.

“Điều đó đáng lẽ không thể xảy ra, phải không?” Anh hỏi.

“Gì cơ?” Giọng cô dịu dàng. Bối rối.
Ngây thơ.

“Anh, sống sót. Bất tiện nhỉ? Làm
hỏng toàn bộ kế hoạch.”

“Seth, anh đang nói cái gì vậy?”

Anh phải công nhận khả năng của cô.
Cô thuyết phục đến tận chi tiết cuối cùng.

“Thôi nào, Raine. Có giữ lại bí mật
thì cũng chẳng thu được lợi lộc gì đâu.
Kể cho anh nghe xem làm sao anh bạn
của em lần ra chúng ta đi.”

“Anh không thể nghĩ là em...” Cô ngừng lại, lắc đầu. Nước mắt sáng lấp lánh trên mặt cô, ngang bằng với đẳng cấp của một nữ diễn viên xuất sắc.

“Anh sạch bong. Em sạch bong. Cỗ xe này sạch bong. Chúng ta chưa dùng đến cái thẻ tín dụng nào hết. Chúng ta đang ở một chỗ khi họ còn gáy, đăng ký bằng chứng minh thư giả. Chắc chắn cuối cùng chúng vẫn sẽ tìm ra hai ta, nhưng làm sao chúng tìm được sớm như vậy chứ? Em có thể giải thích cho anh không, em yêu?”

Cô lắc đầu. “Đừng như vậy, Seth.”

“Tắm đi, Seth”, anh nhái lại bằng giọng ngân nga. “Có thể thả lỏng cơ bắp đây. Em chỉ gọi đồ ăn tối thôi. Đừng lo lắng gì hết.”

“Em chỉ gọi thịt băm phô mai, khoai tây chiên, và nước ngọt để ăn tối”, cô thì thào.

Anh cân nhắc điều đó. “Anh đáng nhẽ nên nghĩ kỹ về nó mới phải”, anh nói. “Em là cô cháu yêu dấu đã mất tích từ lâu của Victor phải không? Anh thấy bảo là ông ta có tới một trăm năm mươi triệu đô la. Anh hiểu rằng dù ông ta có thật sự giết cha em đi nữa thì những gì đã qua cứ để cho qua đi thôi, đúng không? Một tội

lỗi giết người nhỏ xíu thì đã sao? Lúc nào chuyện đó chẳng xảy ra trong những gia đình tuyệt vời.”

“Dừng lại ngay!” Cô phản đối. “Anh đã thấy những gì diễn ra ở nhà em rồi đấy! Nó là thật, Seth!”

“Phải, điều đó đúng là có làm mọi chuyện càng khó hiểu”, anh thừa nhận. “Nhưng một phụ nữ như em thì có thể có vô số loại kẻ thù. Giữa một thế giới mà một bà mẹ có thể cố tình nuốt thật nhiều thuốc để không thức dậy vào sáng hôm sau, thì cũng tương đối dễ hiểu. Đó là thế giới thực, nơi bất kỳ chuyện kinh khủng nào cũng có thể xảy ra. Hoàn toàn không

có luật lệ, không có giới hạn của sự khủng khiếp.”

Anh ép tay vào lườn, đầu óc mơ hồ. Áo len của anh dần thấm đẫm máu, còn vết chém vừa nhức vừa nóng bừng.

Raine nhìn thấy máu trên tay anh.
“Anh bị thương!”

“Không phải chuyện gì ghê gớm. Chúng ta gần tới nơi rồi.”

“Sao anh không cho em biết? Hãy dừng xe lại để em có thể...”

“Nói thêm một từ nữa là anh sẽ nhốt em vào thùng xe đẩy.”

Cô nhìn vào màn mưa đang đập xối xả lên kính chắn gió với đôi mắt nóng rực. Hơi nóng tỏa ra từ lỗ thông hơi, nhưng đây là hơi nóng nhân tạo, nó không thể sưởi ấm cho cô. Cô đang lạc giữa một dòng sông băng. Cô sẽ không bao giờ ấm lên được. Bị những tên sát thủ vô danh truy đuổi và người đàn ông cô yêu tin rằng cô đã lập bẫy để giết anh. Mọi chuyện không thể trở nên tệ hơn thế này được nữa.

Không, không đúng. Nếu gã đàn ông đầu móp ở nhà nghỉ mà giết Seth thành

công thì còn tệ hơn nữa. Tệ hơn vô vàn lần. Đó sẽ là ngày thế giới sụp đổ.

Và suýt nữa thì anh đã chết. Cô đã nhìn thấy lưỡi dao lóe lên nhưng không thấy phản ứng của Seth, cô chỉ nhìn thấy một đốm đen lơ mờ, tiếng lạo xạo, thỉnh thoảng, chỉ có thế. Không giống như trong các bộ phim hành động mà con mắt có thể theo dõi mọi chuyển động như một điệu nhảy đẹp mắt. Chẳng có gì đẹp đẽ trong cảnh tượng cô đã chứng kiến tối nay hết. Chỉ có những chuyển động hiệu quả vừa bạo lực vừa chết người.

Có rất nhiều điều cô không biết về Seth Mackey.

Anh đi chậm lại, rẽ vào một con đường sỏi rất dốc. Xe vật lộn quay bánh tại chỗ hồi lâu nhưng cuối cùng lốp xe cũng bám được mặt đất để leo lên và chẳng mấy chốc, chiếc xe đã xóc nảy trên con đường mòn hẹp.

Con đường kết thúc, đèn pha ô tô chiếu sáng hàng hiên của thứ có vẻ là một ngôi nhà lớn, xập xệ. Một ngọn đèn sáng trong căn phòng tầng một ngay cạnh hiên. Seth tắt máy.

Cửa mở ra. Một người đàn ông cực kỳ cao to đứng ngược sáng. Seth ra khỏi xe. “Tôi đây”, anh nói.

Seth mở cửa bên ghế hành khách và kéo Raine ra, nắm lấy bắp tay cô như một gọng kìm.

“Chuyện này không cần thiết,” cô rít lên.

Anh lờ cô đi, kéo cô về phía ngôi nhà. một người đàn ông mũi khoằm với bộ râu ngắn và đầy cơ bắp nhìn cô chăm chăm, trông sừng sốt khi Seth kéo cô qua ngưỡng cửa.

Cô chớp mắt, ghi nhận vào đầu một loạt hình ảnh lờ mờ lao vút qua. Một căn

bếp lớn ám khói ẩm áp như ở vùng nhiệt đới. Một ngọn đèn dầu cháy trên bàn. Một bộ bài đang chia dở, một cái bình cà phê. Cốc và ly, một chai whiskey. Một chậu đầy bát đĩa bẩn. Hai người đàn ông ngồi ở bàn. Người đàn ông có râu đóng cửa lại và theo họ vào trong, sau đó dựa vào tường và khoanh cánh tay không lồ trên bờ ngực trần.

Một trong những người đàn ông ở bàn đang hút thuốc lá. Anh ta cũng có cái mũi khoằm như người đàn ông có râu và bàn chân to của anh ta đang gác lên cửa lò sưởi bằng gỗ. Cô phát hiện một cái lỗ trên tất của anh ta trước khi anh ta hạ chân xuống và bỏ điếu thuốc ra. Anh ta

cao, gầy, tóc bù xù, khuôn mặt thon gọn sáng lên với những sợi râu vàng lờm chớm. Mắt xanh lục, sắc bén và thận trọng.

Người còn lại cạo râu nhẵn nhụi và cực kỳ đẹp trai với bờm tóc màu vàng nâu được buộc lại sau đầu thành một đuôi ngựa dài. Mắt anh ta cũng có màu xanh lục và anh ta đang ngắm nghía cơ thể cô với sự thích thú không che giấu.

Anh chàng gầy gò tất rách phá vỡ khoảng lặng. “Chuyện gì thế?” Anh ta hỏi.

“Tôi cần một phòng khóa được từ bên

ngoài, một ổ khóa, lò sưởi, và chăn.”

Ba người đàn ông nhìn nhau. Nhìn cô.

“Mấy cậu nghĩ đang nhìn cái quái gì vậy hả?” Seth gầm lên.

Anh chàng tóc dài đẹp trai nháy bật dậy. “Phòng mái chắc là được. Tôi sẽ đi xin một cái nệm.”

“Tôi sẽ lấy ổ khóa ra khỏi kho chứa đồ”, anh chàng có râu nói.

Anh chàng gầy gò nhóm dậy và với lấy một cây gậy. “Tôi sẽ đi lấy vài cái

chăn.” Anh ta nhìn Seth nghiêm khắc khi khập khiễng đi qua. “Rồi cậu và tôi sẽ phải nói chuyện.”

“Sao cũng được. Để tôi nhốt cô ấy lại đã”, Seth nói, ấn tay vào lườn. Anh trắng bệch.

Mắt anh chàng gầy gò mở lớn. “Chúa ơi, cậu đã làm gì bản thân thế hả?”

“Nói sau.”

Họ nhốt cô vào tầng áp mái. Một loạt hành động hối hả diễn ra mà cô không thể theo kịp. Có người kéo lò sưởi vào và

bật nó lên ngay cạnh cô nhưng cô không cảm nhận được hơi nóng. Người đàn ông buộc tóc đuôi ngựa phủ một cái chăn lên người cô. Người gầy gò đang nói chuyện với cô nhưng cô không nghe thấy giọng anh ta. Anh ta búng ngón tay trước mặt cô, trông lo lắng, và nói gì đó với Seth. Seth nhún vai.

Bọn họ nôi đuôi nhau ra ngoài, Seth đi cuối. Anh cứng rắn nhìn cô qua vai. Cô nhắm mắt lại trước ánh mắt đó của anh.

Cửa đóng. Lạch xạch, lạch cách, và móc khóa đã vào vị trí.

Connor mở hộp cứu thương và rút ra một cuộn gạc. “Cởi cái áo đó ra”, anh ta nói. “Để tôi nhìn xem nào.”

“Tôi đã bảo không vấn đề rồi còn gì. Cho tôi thêm whiskey đi.”

“Ngậm miệng lại và cởi áo ra, đồ đầu đất. Thuốc mỡ kháng sinh và băng cứu thương sẽ không giết cậu đâu.”

Anh lôi áo qua đầu với một tiếng thở dài. Davy rút một cái khăn ra khỏi ngăn kéo, nhúng nước nóng, và đưa nó cho anh.

Anh chậm chậm lau máu, nhắm mắt khi Connor bôi thuốc mỡ khử trùng lên vết chém dài xấu xí và đắp băng gạc lại. Sean ném cho anh một cái áo sơ mi đỏ bằng vải flannel, anh mặc nó vào một cách từ tốn và cẩn trọng. Anh mệt đến mức không thèm cài nút lại.

Ba anh em nhà họ chúc rượu whiskey cho anh và moi được cả câu chuyện từ anh, từng chút từng chút một. Đến lúc họ xong, Seth đã mệt lử đến mức những cái liếc dài đầy ngụ ý họ ném cho nhau cũng không làm anh bực nữa. Đoạn cuối câu chuyện được chào đón bằng sự im lặng, chỉ có tiếng lò sưởi cháy lách tách vang lên.

“Được rồi,” anh nói, chuẩn bị tinh thần. “Làm cho xong đi. Đến lúc các cậu bảo tôi là một thằng khốn rồi đây. Làm đi. Tôi sẵn sàng rồi.”

“Không,” Connor nói. Anh ta đặt một khúc gỗ sồi vào lò sưởi, lấy còi chọc cho tới khi nó nằm gọn trong đồng than. “Cậu nhầm rồi. Đây là lúc chúng ta bình tĩnh thảo luận về các phương án của chúng ta.”

Seth nốc whiskey và quệt miệng. “Tôi đã kể cho cô ấy mọi chuyện, hiểu chứ? Lazar đang theo tôi. Nếu chúng ta theo dấu khẩu súng vào lúc này thì sẽ rơi vào

bầy.”

“Dựa vào việc gã sát thủ đó đã lần ra chỗ cậu tối nay à?”

Seth giật mình trước giọng nói hoài nghi của Davy. “Nó là điều duy nhất hợp lý.”

“Không tất yếu,” Seth nói. “Có thể chính anh đã bắt cần. Anh không phải siêu nhân. Hẳn anh đã bỏ sót điều gì đó.”

“Có ba khả năng,” Connor nói. “Một, cô ấy chưa từng cài con chip và đã kể tất mọi chuyện cho Lazar ngay từ đầu. Hai,

cô ấy đã cài, Lazar phát hiện và theo dõi hai người cậu. Ba, cô ấy đã cài con chip, Lazar không biết, và mấy gã đeo mặt nạ không phải người của Lazar. Cá nhân tôi thì không nghiêng về cái số một. Vì sao ông ta tấn công cô ấy nếu cô ấy đang hợp tác với ông ta? Chuyện này cũng không khớp với những gì cá nhân tôi biết về cô ấy.”

“Cá nhân cậu thì biết gì về cô ấy?”
Seth nói một cách cay đắng.

Connor nhướn một hàng lông mày lên.
“Tôi rất thích cái lợi thế không yêu cô ấy rõ rệt của mình, nên tin tôi đi, đánh giá của tôi chuẩn hơn cậu nhiều. Vì sao cô

ấy lại gọi một tay đánh thuê đến tấn cậu ngay sau khi cậu đã cứu mạng cô ấy chứ? Thôi nào, Seth.”

Seth lắc đầu. “Gã ta không còn cách nào khác để...”

“Ngậm miệng lại và lần này hãy lắng nghe đây”, Connor nói xẵng. “Tôi cũng không thích số hai. Victor không phải dạng tự làm lộ thân phận bằng cách cử một tên kém cỏi đi tấn công cô ấy. Ông ta là gã xoa tay ngồi chờ tới khi cậu tự rơi vào bẫy của mình.”

“Người thứ hai không hề kém cỏi”, Seth nói. Anh chạm vào bên sườn quần

bằng của mình với một cái nhãn mặt.
“Suýt thì hắn đã giết được tôi rồi đấy.”

“Phải, gã thứ hai làm tôi lo đấy”,
Connor nói. “Điều đó đưa chúng ta tới
phương án thứ ba. Gã đeo mặt nạ là
người của Novak chứ không phải Lazar.
Chúng ta biết hắn muốn cô ấy và hắn sẽ
làm đủ mọi việc để có được những gì
hắn muốn.”

Seth chôn mặt vào trong tay. “Cô ấy
có dính líu”, anh bướng bỉnh lặp lại.
“Không đời nào có chuyện gã đó có thể
tìm ra bọn tôi. Và đôi mắt của cô ấy có
một cái X-Ray Specs. Tôi nghiêng về giả
thuyết Lazar đấy.”

“Vậy thì sao?” Davy hỏi. “Cậu cũng cho máy theo dõi vào đồ của cô ấy đúng không? Có lẽ ông ta chỉ nghĩ cô ấy thuộc quyền sở hữu của ông ta, như cậu vậy.”

“Và ông ta theo dấu cô ấy vì ông ta muốn trông chừng cô ấy, như anh vậy”, Sean nói thêm. “Vì ông ta là một tên đồng bóng bị hoang tưởng về quyền kiểm soát.”

“Giống như cậu,” Connor và Davy đồng thanh nói nốt. Họ cười toe toét và đập tay.

Seth gầm gừ. “Tôi nay đừng mong tôi hài hước.”

“Anh có bao giờ hài hước đâu,” Sean nhận xét. “Vì sao anh không thêm cân nhắc đến khả năng cô ấy không hề nói dối anh?”

Rượu whiskey và sự mệt mỏi khiến sự thật cứ thế tuột ra khỏi miệng anh. “Tôi không được phép cân nhắc. Tôi quá khao khát điều đó.”

“À. Tức là anh thừa nhận mình chết nhất chứ gì”, Sean nói.

Seth quá mệt mỏi và tuyệt vọng đến mức không thềm phản ứng. “Tốt nhất là nghỉ ngơi về hướng làm một gã khờ hoài nghi. Tôi sẽ sống lâu hơn.”

“Phải, có thể. Nhưng cuộc đời anh sẽ chẳng đáng một xu.”

Seth thậm chí chẳng thềm gờm anh ta. “Điều đó không quan trọng”, anh nói lơ thờ. “Dù có hay không thì cô ấy cũng sẽ ở lại trong căn phòng đó tới khi mọi chuyện kết thúc. Tôi sẽ một mình theo dấu khẩu súng. Tôi chấp nhận hậu quả của những việc mình gây ra, nhưng không có nghĩa các cậu cũng phải như thế.”

Davy rót thêm ít whiskey vào cốc. “Đừng có thống thiết như thế đi, Mackey. Chúng tôi làm gì không phụ thuộc vào cậu đâu.”

Seth nhìn chăm chăm vào màu hổ phách của rượu. “Các cậu không cần mạo hiểm tính mạng vì lòng trung thành với vãn với Jesse. Nó đã đi rồi. Nó không cần các cậu nữa.”

“Không, nhưng cậu thì có”, Connor nói. Anh ta cúi xuống và chọc vào vai Seth. “Không chỉ vì Jesse đâu. Vì cả cậu nữa. Đừng hỏi tôi vì sao. Cậu đúng là đồ khốn, và chúng ta vẫn cần nói chuyện về kỹ năng xã giao của cậu, nhưng vẫn thế

cả thôi. Tôi tham gia vụ này vì cậu, anh bạn ạ.”

Seth sặc rượi. Họ để thông cổ họng đang nóng bừng khiến bên sườn băng bó của anh đau nhói. “Này, tôi trân trọng tình cảm đó, nhưng vào thời điểm này thì tôi thậm chí còn chẳng thèm quan tâm liệu nó có phải là bẫy hay không nữa rồi, hiểu không? Tôi chỉ muốn kết thúc nó cho rồi. Chắp tay ra khỏi trò chơi. Tôi không thể chịu trách nhiệm, và tôi không muốn nhận sự giúp đỡ của các cậu.”

“Khổ thân”, Davy nói.

“Tính cả em nhé”, Sean kêu lạnh lạnh.

“Em nữa”, Connor nói, nâng cốc với một nụ cười toe toét.

Davy cau mày nhìn anh ta. “Không phải em. Em vẫn đang chống gậy tập tễnh. Em sẽ không đi đâu hết. Em giữ nhiệm vụ canh gác.”

“Còn lâu.”

“Không”, Davy nói bằng giọng anh cả. “Anh sẽ trói em lại.”

“Chơi một ván poker để quyết định đi”, Connor phỉnh phờ.

“Phải rồi, rồi em lại ăn gian thôi, đồ quỷ quyết. Không thương lượng được đâu, nên quên đi...”

Cuộc trò chuyện nhanh chóng biến thành một cuộc cãi vã đầy nhiệt huyết trong nội bộ gia đình. Seth bỏ qua ngữ điệu truyền thống đó và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Ngọn lửa của rượu whiskey làm anh ấm lên, làm não anh toát ra, và anh cố gắng đi theo dòng suy nghĩ của chính mình. Chỉ có thằng ngốc nào chán sống mới lần theo dấu máy phát tín hiệu để tới một đích đến vẫn còn đang là ẩn số, để đối mặt với số lượng kẻ địch cùng vũ khí vẫn còn là ẩn số. Sự thật là,

anh chưa bao giờ định lôi cả anh em nhà McCloud vào trận chiến thực sự. Anh luôn dự định để nó là bữa tiệc riêng của mình.

Anh xen vào giữa trận cãi cọ, thứ vừa chuyển sang giai đoạn la hét. “Để tôi kết thúc chuyện này theo cách của tôi đi. Như thế nếu mọi chuyện có đổ bể thì chúng cũng không thể dò tới chỗ các cậu.”

Giọng anh dội lại trong bầu không khí đột ngột trở nên lạnh như tờ.

“Phải rồi”, Connor chậm rãi nói. “Thế chúng tôi phải làm gì với Tóc Vàng

đây? Giữ cô ấy trong phòng gác mái như Rapunzel à?”

“Ôi, Chúa ơi.” Seth nhắm mắt rồi dụi mắt. “Tôi không biết nữa. Thật hỗn loạn. Chúa ơi. Tôi xin lỗi các cậu.”

Lửa cháy lách tách một lúc. “Tôi biết vì sao cậu lại đưa cô ấy về đây,” Connor lặng lẽ nói. “Và cậu đã làm đúng.”

“À thật à?”

“Phải. Cậu đã đưa cô ấy về đây để giữ an toàn cho cô ấy.”

Seth lắc đầu. Nhưng không phải là phủ định. “Tôi là một đứa ngốc.”

“Cậu không phải người đầu tiên và cũng sẽ không phải người cuối cùng”, Davy nói.

“Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ lên phòng gác mái và ưu tiên chút thời gian quý giá với cô ấy”, Connor nói. “Cô ấy đang trong tình trạng rất xấu. Và cậu cũng có thể nghỉ ngơi đôi chút. Trông cậu kinh lắm. Chúng tôi sẽ đồ đầy xăng, chất đầy đủ dụng cụ và chuẩn bị cho con Jeep Cherokee sẵn sàng lăn bánh. Specs sẽ được mở và truyền mã tới máy truyền tín hiệu ở khẩu Corazon. Tối nay ba người

chúng tôi sẽ luân phiên canh gác. Nếu tín hiệu bắt đầu chuyển động thì chúng tôi sẽ gọi cậu. Chúng ta có thể rời đi ngay lập tức.”

“Phải rồi. Thả lỏng đi nào”, Sean thuyết phục. “Chúng tôi cần anh phải tỉnh táo và nhanh nhẹn khi hành động. Đây, tôi đã làm một cái sandwich này. Mang nó lên cho cô ấy đi.”

“Chẳng mấy nữa mọi thứ sẽ vào guồng thôi”, Connor nói.

“Vòng tròn đang thu hẹp dần”, Seth nói.

Anh em McCloud nhìn anh. “Sao?”
Sean nói.

Seth nhún vai. “Chỉ là một câu Jesse đã bảo tôi trong giấc mơ mà thôi”, anh lầm bầm. Anh nhìn xung quanh. Ba đôi mắt xanh giống nhau nhìn anh với những mức độ lo lắng và bức mình khác nhau.

Anh đã không nhìn thấy vẻ mặt đó ở bất kỳ ai từ sau cái chết của Jesse. Anh không hề nghĩ mình lại có ngày được nhìn lại nó.

Anh cầm chai whiskey và nâng nó lên làm động tác chào anh em không lời. Anh lấy bánh sandwich dành cho Raine rồi

hướng lên gác.

Chương 24

Raine bật dậy khi nghe tiếng ổ khóa kêu lạch cạch, quần chần quanh người. Cô đang run bần bật, nhưng không phải vì sợ. Cô đã bỏ sự sợ hãi lại tít xa phía sau, đến mức cô thậm chí còn không nhớ nó mang cảm giác thế nào nữa.

Seth đi vào phòng, thả cái ổ khóa nặng trĩu to bằng lòng bàn tay lên trên

mặt tử quần áo. Anh đặt cái khay xuống cạnh nó, cái khay đựng thứ gì đó bọc khăn ăn. Cô nhẹ nhõm khi thấy vết thương của anh đã được băng lại. Cái băng gạc trắng lóa trên làn da rám nắng của anh. Một cái áo sơ mi sờn chỉ màu đỏ không cài khuy được mặc trên chiếc quần jean dính máu. Anh cầm một chai whiskey uống dở, hộp một ngum lớn.

“Anh say rồi”, cô nói.

Mắt anh sáng lấp lánh với vẻ hoang dại, xa xăm. “Thuốc”, anh nói, chỉ vào băng gạc. “Chỗ này đau lắm. Anh mang cho em một cái sandwich đấy, nếu em đói.”

“Anh đùa chắc.”

“Làm gì thì làm đi.” Anh hớp một ngụm nữa.

Cô quán chặt chẻ hơn. “Anh có định cho em bộ quần áo không?” Cô dùng giọng đanh thép và nghiêm khắc.

Anh đặt cái chai lên tủ cạnh ổ khóa rồi chậm rãi tiến về phía cô. “Anh không hiểu để làm gì”, anh nói. Anh túm góc chần và giật nó xuống, cau mày khi thấy cái váy ngủ, “Thứ đó vẫn còn ướt đấy, Raine. Em sẽ làm mình bị cảm mất. Cởi

nó ra đi. Giờ phòng ấm rồi. Nóng là
đằng khác.”

“Em không muốn trần truồng khi ở với
anh.”

Nói ra câu ấy là sai lầm. Cô biết ngay
điều đó khi câu nói rời khỏi miệng cô, và
cô thấy tia sáng nóng rực lóe lên trong
mắt anh.

“Tội nghiệp”, anh nói. Anh kéo hai
quai váy mỏng manh xuống, tay nắn nã
trên da cô khi anh lột váy ngủ qua hông
cô. Nó rơi thành đống quanh đôi chân
bùn đất, sây sát của cô trên sàn. Cô ép
mình không được chùn bước hay che

người lại. Cô uốn thẳng lưng và tỏ ra bình thản. Cứ cho anh nhìn. Cô vẫn có thể giữ phẩm giá cho dù cô có khỏa thân.

Anh quan sát cơ thể cô với sự chăm chú đói khát. Hai gò má cao của anh hồng rực, và tay anh đốt cháy cô khi chúng ôm lấy eo cô, trượt lên trên xương sườn của cô. Những ngón tay anh cẩn thận khám phá cô như thể anh đang ghi nhớ cô vào đầu.

Bất kể tâm trạng thất thường và hơi thở nặng mùi whiskey của anh, cô tuyệt đối không thấy sợ anh chút nào. Cô đặt mu bàn tay lên má anh. “Anh bị sốt”, cô lặng lẽ nói.

“Đúng rồi. Mỗi lần anh nhìn em.”

“Anh nên uống một viên aspirin hoặc...”

“Đúng là trò đùa”, anh cắt lời cô như thể cô không nói gì. “Lần đầu tiên anh mất trí vì một người phụ nữ, thế mà mọi chuyện lại diễn ra như thế này đây.”

Cô ép tay vào vàng trán nóng rực của anh, cố xoa dịu. “Anh biết em sẽ không bao giờ làm tổn thương anh mà”, cô lẩm bẩm.

“Suyt. Chúng ta sẽ không thảo luận về chuyện đó.”

“Nhưng Seth, chúng ta phải...”

Anh đặt ngón tay lên môi cô. “Không. Nằm ngoài giới hạn. Không muốn tới chỗ đó.”

Trước đây cô từng va vào bức tường này rồi, và giờ nó không áp đảo cô được nữa. Không phải sau khi cô đã thấy những điều nằm ở bên kia tường, sự dịu dàng của anh, khả năng dung nạp yêu thương lớn vô cùng tận của anh. Cô luôn tay vào dưới áo anh rồi ôm eo anh, cẩn thận không chạm vào băng gạc.

Anh giật lùi lại và cứng người. Tay anh thả cô ra. “Em đang làm cái quái gì thế?” Anh gầm gừ.

“Tìm hơi ấm. Anh không cho em quần áo, và em lạnh.”

Anh cứng ngắc cả người. “Không phải ý hay đâu. Tối nay anh không kiểm soát được bản thân mình. Không chút nào luôn. Đừng ép anh, Raine.”

Cô ép má vào lồng ngực nóng ran của anh. “Em hiểu anh”, cô nói bằng giọng êm ái buống bình. “Anh không làm em

sợ được đâu, Seth Mackey.”

“À thế à?” Tay anh ôm lấy cô, hơi nóng của anh làm cô bỏng rát. “Nhưng em làm anh sợ đấy, em yêu. Em làm anh sợ chết khiếp.”

Từ thời điểm đó trở đi mọi chuyện diễn ra nhanh như vũ bão. Quá sớm, nhưng cô không quan tâm, cô cần điều này để làm tan chảy cái lạnh băng giá. Để khiến cô lại được cảm thấy mình đang sống.

Mặt anh căng thẳng vì đau. “Em đang giết anh đấy, Raine.”

“Không.” Cô kéo mặt anh xuống. “Em đang yêu anh.”

Anh vặn người tránh nụ hôn của cô. “Anh muốn tin em”, anh khàn giọng nói.

Cô vuốt ve mặt anh, cơ thể cô nhịp nhàng chuyển động một cách quyến rũ dưới cơ thể anh. Sự đau đớn trong giọng anh làm cô thất ruột. “Hãy tin em”, cô thì thầm.

Anh đông cứng. Thời gian ngừng lại. Mọi thứ dừng lại. Cô nín thở, nhìn vào mắt anh.

Miệng anh rắn đanh. Anh lắc đầu.
“Lăn người lại.”

“Không!” Cô cố kéo anh. “Ít nhất hãy nhìn vào mặt em khi chúng ta làm tình. Ít nhất thì anh cũng nợ em điều đó.”

“Chẳng có tình tũn gì hết, mà anh cũng chẳng nợ em cái quái gì cả.”

Anh lật cô nằm xuống. Cô quay nghiêng mặt và nhắm mắt lại trước cảm giác yếu đuối đến mãnh liệt.

“Quý tha ma bắt em đi”, anh làm bầm dưới hơi thở.

“Anh thấy chưa?” Cô thì thào, đẩy lùi ra sau để nhận thêm càng nhiều từ anh. “Đó chính là tình yêu đấy, Seth. Chúng ta luôn như vậy. Sẽ luôn như vậy. Chúng ta không thể làm tổn thương nhau. Điều đó trái ngược với bản chất của chúng ta.”

“Suyt. Nằm yên nào.” Những ngón tay anh siết lại quanh tay cô. “Anh đang ở ngay trên mép vực. Anh chưa muốn ra. Đừng cử động.”

Raine cố hết sức chờ anh nhưng người phụ nữ hoang dã trong cô muốn thúc đẩy anh và ép anh phải đối diện với sự thật về hai người họ. Đòi hỏi mọi thứ anh có thể trao đi cho đến khi cả hai cùng bùng

nổ.

Sau vài phút thở nặng nhọc, Seth ngồi dậy và bắt đầu kéo dây bột ra. Anh cởi chúng, cởi quần jean và quăng nó đi. Anh nằm xuống cạnh cô, kéo cô lại gần đến mức toàn bộ lưng cô ép vào lồng ngực nóng ran của anh. Cô thở dốc khi anh chậm rãi tiến vào trong cô. Tay anh ôm quanh eo cô.

“Ngủ đi”, anh nói. “Anh muốn ở đây. Bên trong em.”

Cô bấu lấy cơ bắp dày nịch trên bắp tay anh và suýt thì phá ra cười trước ý tưởng lố bịch ấy. Cứ làm như cô có thể

ngủ được trong tình trạng bị xâm chiếm hoàn toàn bởi cơ thể anh thế này vậy. Rồi cô cảm thấy chất lỏng nóng rục chảy xuống đùi mình và râm ran cả người vì sốc. “Seth. Chúng ta chẳng dùng biện pháp nào cả.”

Răng anh cắn vào vai cô một cách dịu dàng rồi lê dọc khoảng da ướm của cô. “Không. Bao cao su còn ở khách sạn. Muốn hỏi anh em McCloud xem liệu chúng ta có thể lục kho chứa đồ của họ không không?”

“Không”, cô thì thầm.

“Anh cũng không nghĩ em sẽ muốn

làm thế.”

Raine bám móng tay vào cánh tay anh khi răng và lưỡi anh dịu dàng âu yếm tới gáy cô. “Không có nó thật tuyệt vời”, anh nói bằng giọng ngõ ngàng. “Anh có thể cảm nhận đến từng chi tiết. Anh muốn nổ tung ngay khoảnh khắc anh vào trong em. Thế mà anh cứ nghĩ anh rất giỏi kiểm soát cơ đây.” Hông anh cứ đập dồn dập. “Anh không làm chuyện này mà không có biện pháp bảo vệ từ năm mười bốn tuổi. Chúc mừng. Em vừa ép anh rơi vào tình trạng ngu ngốc thừa thiếu niên đây.”

Cô siết chặt lấy anh, mụ mị trước rủi ro mà họ đang gánh chịu cùng ngụ ý từ

hành động đó. “Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em phải không?”

“Trong kiếp này thì không.”

“Seth, em...”

“Suyt. Đừng nói gì nữa.”

Tông giọng cứng rắn, kiên quyết của anh làm cô im lặng. Cô nuốt xuống cục nghẹn trong họng và nhắm chặt mắt lại. Ít nhất thì giờ anh cũng đang chạm vào cô với sự dịu dàng đầy đam mê. Cơ thể anh biết rõ sự thật. Cô cảm nhận được điều đó trong cái cách anh vuốt ve bụng cô,

ngực cô trong khi anh yêu cô với một nhịp điệu chậm chạp, không ngừng nghỉ.

Cứ tưởng sẽ kéo dài mãi mãi, không còn khái niệm về thời gian, biếng nhác, ngọt ngào, nhưng cuối cùng anh cũng bắt đầu đắm sâu hơn, hơi thở thô ráp phả vào cổ cô. Anh lẩm bẩm câu gì đó không rõ lời và nâng cô dậy quỳ trên gối.

Cô thét lên với niềm phấn khích không sao chịu nổi trước cú đắm sâu đầu tiên của anh, và anh đông cứng lại.

“Đừng dừng lại.” Giọng cô run run trong tình trạng khẩn cấp không thở nổi.

“Anh không muốn làm đau em”, anh run rẩy nói.

“Quý tha ma bắt, Seth. Anh không làm đau em. Không bao giờ.”

Cô khuyến khích anh bằng sự hăm dọa thờ không nên hơi đó, anh đầu hàng và trao cho cô những gì mà rõ ràng là cô đang rất muốn. Anh đã trao nó cho cô. Khoái lạc đâm vào cơ thể cô, mới đầu sắc như một mũi giáo hung hãn, rồi lan rộng ra thành từng đợt sóng lăn tăn ngọt ngào, sáng lấp lánh. Mọi tế bào trong cơ thể cô đều run rẩy như mặt nước được gió thổi qua. Anh phun trào trong cô, lấp đầy cơ thể cô bằng hơi nóng cháy da

cháy thịt. Họ cùng nhau đổ sập xuống đệm, vẫn gắn chặt vào nhau.

Raine ép mặt vào chăn để giấu đi những giọt nước mắt mà cô biết anh sẽ không muốn nhìn hay nghe thấy, run rẩy và xúc động. Cô có thể mang thai. Nếu thế cô sẽ rất vui mừng, bất kể có chuyện gì xảy ra đi nữa. Khiếp đảm, nhưng vẫn vui mừng. Tối hôm nay cô đã nhìn thấy tử thần và chính sự sống đã khơi gợi cảm giác muốn sống, cùng tất cả hơi nóng hỗn loạn bối rối của nó. Cô sẽ không bao giờ chùn bước nữa.

Giữa đêm, cô tỉnh giấc. Mặt cô mủi mủi, đôi chân trầy xước đau nhói, chăn

len ngựa ngáy. Cánh tay nặng trĩu của Seth chèn ép mất nửa dung tích phổi của cô, và thằng bé của anh, vẫn đang chôn sâu trong cơ thể cô, ép buộc cô nhớ tới một số chức năng phạm tục của cơ thể.

“Seth. Anh đang ngủ à?” Cô thì thầm.

Anh khẽ cử động và hôn cổ cô với một tiếng gầm gừ phản đối. “Anh không bao giờ ngủ nữa.”

Cô xoay người lại. “Em phải đi vệ sinh.”

Anh rút ra khỏi cô và quăng chần ra,

với lấy quần jean. “Đi nào. Anh sẽ chỉ cho em.”

Cô quán một cái chăn quanh người và đi theo anh qua hành lang tối om. Anh mở một cánh cửa, kéo sợi dây xích để bật đèn và ra hiệu cho cô đi vào, đóng cửa lại sau lưng cô.

Căn phòng rộng đến mức những đồ đạc bên trong trông thật lạc lõng. Cô đi vệ sinh và quan sát cái bồn tắm có chân hình vuốt cũ kỹ. Cô chợt nhận ra mình cần tắm đến mức độ nào.

Cô ngó ra ngoài cửa. “Em muốn tắm”, cô bảo anh.

“Tắm đi.” Anh quay về phòng ngủ.

Cô bật nước lên. Cửa mở ra và Seth đi vào với một cái máy sủi điện trong tay. Anh cắm nó vào và đặt nó ở chỗ cao, khoanh tay lại, chờ đợi. Dù chỉ mặc quần jean trông anh vẫn thật đẹp trai. Anh làm cô mê muội. Đến cả hai bàn chân dài ngăm đen của anh trông cũng thanh nhã đẹp đẽ.

“Anh cho em chút riêng tư có được không?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Không.”

Anh đón nhận ánh mắt trợn trừng của cô, kiên nhẫn và không lay chuyển nổi. Nước gầm rú trong bồn, hơi nóng bốc lên một cách đầy quyến rũ. Raine không khỏi thở dài và để cái chần tuột khỏi vai. Seth đón lấy, treo lên móc treo trên lò sưởi.

Cô búi tóc lên trên đầu. Nó cũng cần được gội nhưng cô chưa thể đổi mặt với cảnh để nó bị ướt trở lại. Cô bước vào nước, nhấn mặt khi nó chích vào đôi chân đã bị hành hạ của cô. Cô chìm xuống nước, nhắm mắt, và trôi bồng bênh, để tiếng vòi nước lấp đầy lỗ tai.

Seth tắt vòi đi khi nước chạm tới cằm

cô và cô mở mắt ra. Anh đang ngồi khoanh chân cạnh bồn tắm, nhìn cô chăm chăm với sự mãnh liệt khiến người ta lo sợ. Anh lấy xà phòng và kéo chân cô ra, xoa lên đó. Anh chú ý tới từng ngón chân, từng vết bầm vết xước, vuốt ve, vỗ về, và xoa bóp cho cô. Anh đặt bàn chân đó vào trong nước, cầm lấy bàn chân kia lên rồi lặp lại quá trình trị liệu hết như vậy. Không có âm thanh nào trong phòng trừ tiếng nước bị bơm và chảy tí tách khi anh chăm sóc cô.

Tim cô đau đớn với tình yêu dành cho anh. “Em không bán đứng anh”, cô lặng lẽ nói. “Một ngày nào đó anh sẽ biết là em đang nói thật.”

Anh nhắc chân cô ra khỏi nước, xoa xà phòng dọc khắp chân cô. “Thế à?”

“Thế đây”, cô nói, giọng đầy gây chiến. “Anh sẽ cảm thấy cực kỳ khổ sở vì không tin em. Và đến lúc đó em sẽ tận hưởng từng phút từng giây một.”

Một nụ cười thấp thoáng trên khuôn miệng nghiêm nghị của anh. “Một viên cảnh đến là kinh hãi.”

“Để xem khi chuyện đó xảy ra, anh sẽ thích đến mức nào nhé”, cô cảnh báo. “Bây giờ thì anh cũng biết sự thật rồi,

nếu anh cho phép bản thân tin vào nó.”

Anh vuốt ve đầu gối của cô. “Sự thật chỉ có tính tương đối”, anh bình luận.

“Ôi, dừng lại đi”, cô quát. “Giờ nghe giọng anh cứ như bác Victor vậy.”

Những ngón tay đầy xà phòng của anh siết chặt lại rồi buông ra. Chân cô rơi tõm xuống bồn tắm. Anh chùi cánh tay để lau những vệt xà phòng bị bắn lên mặt. “Đừng so sánh anh với ông ta. Mọi việc mà cứ diễn ra theo chiều hướng này, thì anh nghĩ là mình cũng chẳng sống được đến lúc tìm ra sự thật đâu.”

Cô bật dậy như thể vừa bị cắn. “Đừng nói thế!”

Nước sóng sánh gần mép bồn một cách nguy hiểm. Anh đang rời xa cô. Giọng nói xa cách của anh làm cô nghĩ tới giấc mơ đó. Cha cô trên thuyền, mắt hờm xuống và u ám, ngày càng trôi dạt ra xa. “Xin anh đừng nói thế”, cô lặp lại, kìm nước mắt.

“Cố đừng sợ hãi”, anh nói lạnh lẽ. “Tử thần đeo mặt nạ trượt tuyết màu đen có thể nhảy ra từ trong bóng tối bất kỳ lúc nào. Tất cả những gì em có thể làm là tỏ ra mạnh mẽ và nắm bắt từng khoảnh khắc. Giống khoảnh khắc anh đang nắm

bắt đây.”

Song chưa gì anh đã kéo cô đứng dậy. Anh lau người cho cô, kéo cái chăn xuống khỏi móc trên máy sưởi và quần người cô. Nó ấm áp một cách ngọt ngào. Anh bế cô lên tay. Cô thả lỏng người dựa vào anh như một em bé say ngủ, không xương. Không phản đối hay cãi cọ.

Anh đặt cô nằm xuống đệm rồi cởi cái quần jean vấy nước của mình ra. Anh khom người phía trên cô, bao bọc lấy cô bằng hơi ấm nóng rực từ cơ thể trần trụi. “Được rồi. Đến thời điểm tưởng tượng”, anh nói. “Trong đoạn này em sẽ chứng tỏ cho anh thấy em yêu anh đến mức nào.”

Cô vươn tay ôm lấy anh. “Seth...”

“Đừng. Càng nói ít đi thì em càng đáng tin hơn.”

Cô nhìn vào đôi mắt đen dữ dội của anh. Đây là khoảng cách gần nhất anh chịu bước về phía cô. Họ đã cách xa ranh giới của thế giới bình thường đến mức cô không còn coi bất kỳ chuyện gì là nghiêm nhiên nữa. Một triệu điều bất khả thi có thể trở thành hiện thực, một triệu sự thật vững chắc khác có thể chỉ là ảo ảnh thuần túy. Nhưng có một điều chắc chắn. Cô yêu anh. Anh đã cứu mạng cô. Anh tuyệt đẹp, gan dạ, và dũng cảm. Tối

nay anh đã bảo là anh yêu cô, và đã nói điều đó bằng cả trái tim. Chưa từng có một ai làm được như thế trong suốt cuộc đời cô.

Điều gì là sự thật thì vẫn cứ là sự thật, dù anh có để bản thân tin hay không. Và nếu anh không cho cô dùng lời để diễn tả điều đó với anh, thì cô sẽ dùng thử ngôn ngữ duy nhất còn lại.

Cô chìa tay ra. Cô sẽ khiến anh hiểu.

Khi tiếng gõ vang lên trên khung cửa thì cửa sổ vẫn còn tối đen.

Seth ngẩng đầu dậy như không hề ngủ.
“Gì?”

“Đến giờ trình diễn rồi”, có người
lặng lẽ nói.

“Tôi sẽ xuống ngay.” Anh bật đèn và
mặc quần áo trong tình trạng im lặng dữ
tợn.

Raine ngồi dậy, cố nghĩ ra điều gì đó
để nói. Seth lờ cô đi, mặc áo vào. Trong
đêm vẫn nhìn rõ máu rỉ qua tấm gạc. Anh
hờ hững liếc nó và cái áo vào mà không
có lấy một lời bình luận.

Sự kinh hoàng nở rộ trong cô. “Anh đang theo dấu khẩu súng đó phải không? Khẩu Corazon ấy?”

Anh không trả lời.

Các hình ảnh lóe lên trong đầu cô. Màu đỏ rực tung tóe trên nền trắng, máu trên băng gạc của Seth. Cái áo đỏ của anh. Tuy líp trên sàn. Lời nguyện của khẩu Corazon. Trong cơn kinh hãi, từ ngữ cứ thế vội vã bay ra khỏi miệng cô.

“Được rồi, anh thắng, Seth. Em thừa nhận. Em đã kể mọi chuyện cho bác Victor. Đừng đi. Đó là bấy.”

Anh mỉm cười khi quỳ gối xuống trên nệm, nhưng mắt anh rất nghiêm trang. “Em đúng là một tạo vật tuyệt vời, em yêu. Anh chẳng bao giờ biết được em sẽ nhảy về phía nào.”

“Seth, em...”

Anh cắt lời cô bằng một nụ hôn cứng rắn, vội vã. “Phải ngoan đấy.”

Anh cầm lấy ổ khóa và nỡ một nụ cười toe toét với cô, vừa hư hỏng vừa ngọt ngào đến kỳ cục. Cửa đóng lại, ổ khóa kêu lạch xạch rồi “Tách!”.

Cô nghe tiếng bước chân êm ru của anh đi xuống gác và những giọng nam thì thầm vang vọng từ xa. Cảm giác hốt hoảng, bức bối này vẫn còn nguyên vẹn. Con thuyền trôi dạt ra xa, còn cô quá nhỏ và bất lực để can thiệp. Đèn pha nháy nhót trên các cành cây khi chiếc xe đi xa dần. Cô vùi mặt vào tay, khóc nức nở.

Thật lâu sau, cô chìm vào giấc ngủ mơ màng khó chịu. Những hình ảnh tan ra rồi lại hiện lên trong đầu cô, sau đó tan biến thành những gợn sóng lăn tăn lan ra từ đảo Đá.

Sấm rền vang, vang vọng từ xa và mang đầy điềm gở. Những luồng gió dữ

dội khiến cánh buồm của cha cô phồng lên rồi đập phành phạch. Ông sẽ không đưa cô theo cùng. Ông muốn ở một mình, lúc nào cũng là nụ cười xin lỗi ảo não: “Xin lỗi con, Katya, nhưng cha không còn sức để vui vẻ. Cha cần im lặng và suy nghĩ. Chạy về nhà với mẹ con đi được chứ? Mẹ con cần con đây.”

Đúng là chuyện cười. Alix cần cô, ha. Con thuyền trôi xa hơn. Ông vẫy tay chào cô, và cô nhớ ra giấc mơ cô đã có tối hôm đó. Cô hét gọi ông, khóc sưng cả mắt vì khiếp sợ, nhưng ông vẫn dong buồm và đi ra xa hơn. Mỗi lần những giấc mơ như vậy xuất hiện thì thế nào cũng có chuyện xấu xảy ra. Và

nếu Alix thấy mắt cô đỏ hoe thì bà chỉ nói: “Ôi, vì Chúa, đừng có rên rỉ nữa đi, Katie, ta mất kiên nhẫn rồi đấy nhé.”

Cô cuộn tròn dưới gốc một cái cây chết khô vươn cành ra ngoài mặt nước. Sóng đã tạo thành một hốc nhỏ bên dưới nó, vừa đủ lớn để một cô bé mười một tuổi, gầy gò, cuộn tròn thành quả bóng và nhìn con thuyền đang trôi xa dần bập bênh trên mặt nước. Cô thậm chí còn chẳng dám chớp mắt. Như vậy câu thần chú sẽ mất hiệu lực.

Cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề trên cầu cảng. Ed Riggs là người

duy nhất đi như vậy. Katya chưa từng thích Ed, dù cho ông ta là bạn tốt của mẹ cô. Ông ta nói chuyện với cha như thể cha ngu ngốc lắm, trong khi cha là người đàn ông thông minh nhất thế giới, không tính bác Victor. Ed giả vờ tử tế nhưng thực ra lại chẳng tử tế chút nào. Vả lại dạo này cô có những giấc mơ về ông ta. Như giấc mơ cô đã có tối qua chẳng hạn.

Ông ta đứng trên cầu cảng trước mặt cô, nhìn con thuyền trôi dập dềnh trên nước, yếu ớt và mỏng manh như một con bướm trắng. Ông ta quan sát hồi lâu như thể đang quyết định một điều gì đó. Bề ngoài cô im lặng nhưng

tim cô đập thình thịch khi ông ta cởi dây neo thuyền, hạ động cơ xuống và đi ra vịnh. Khói xăng bay đến hốc ản núp của cô và suýt làm cô nôn. Ông ta nhắm thẳng tới chỗ con thuyền trắng đỏ, trông ông ta như một chấm đen, chấm đen ấy nhỏ dần lại cho tới khi không còn nhìn thấy được nữa. Gió bắt đầu nổi lên và mặt nước gợn sóng dập dềnh, nước trào lên qua các viên sỏi, đập vào chân cô. Bầu trời không còn màu trắng nữa. Nó có màu xám nâu nâu vàng vàng, như vết bầm tím. Sấm rền gần hơn. Trời bắt đầu đổ mưa.

Cô vẫn dán chặt mắt vào con bướm trắng đỏ, đến chớp mắt cũng sợ, nhưng

phép màu của mắt không còn tác dụng nữa, Ed đã phá vỡ nó. Cô vờ như mắt mình là một sợi dây thừng có thể kéo cha về, nhưng con bướm trắng lên xuống chao đảo, ngăn cản mắt cô.

Cái đốm đen lại lớn dần lên.

Cô bò ra khỏi hốc, chạy lên chỗ các bậc thang tạo thành từ rễ cây. Cô lao như bay trên con đường mòn. Cô không muốn bị kẹt giữa Ed và nước, nhất là sau giấc mơ đêm qua. Tội quá. Rồi cô nhận ra mình vẫn đang đeo kính râm ếch. Ngốc thật, tất nhiên thế thì phải tội rồi, nhưng cô không bỏ kính được vì mắt cô bị cận.

Ed ở rất gần cô rồi mới nhận ra cô ở đó. Mắt ông ta mở to đến mức cô nhìn thấy toàn lòng trắng.

“Ông đã làm gì cha tôi?” Cô hỏi.

Miệng Ed há hốc dưới hàm ria mép dày. Tay ông ta đang run bần bật. Cả cơ thể ông ta đều run nhưng không phải vì thời tiết lạnh giá.

“Cháu đang làm gì ngoài trời mưa thế này hả cháu yêu?”

“Cha tôi đâu?” Cô lặp lại, to hơn.

Ed nhìn cô chăm chăm hồi lâu rồi khom người xuống trước mặt cô. Ông ta chìa tay ra. “Đi nào Katie. Chú sẽ đưa cháu đến chỗ cha.”

Ông ta nở nụ cười tử tế nhưng một tia chớp đã rọi sáng bản chất thực của nụ cười ấy - một thứ gì đó thật khủng khiếp, như thể rắn đang chui ra khỏi mắt và miệng ông ta. Như bộ phim kinh dị cô đã xem trên trời tối nọ khi những người lớn tiệc tùng.

Sấm rền vang. Cô hét lên và lao bật người đi như một con ngựa đua nghe hiệu lệnh. Cô nhanh nhưng chân ông ta

quá dài. “Tay ông ta túm chặt cánh tay cô nhưng cô trơn như một con cá. Cô vặn người tránh tay ông ta. Cái kính ếch bay đi, nhưng cô vẫn tiếp tục chạy, la hét,... lao vào không gian nhòe nhoẹt toàn bộ một màu xanh lục...

Một tiếng gõ cửa vang lên, cô ngồi dậy, nuốt lại một tiếng hét. Nó lại vang lên lần nữa, tiếng gõ cửa nhẹ lịch sự mà hẳn đã kéo cô ra khỏi cơn ác mộng. Cô vội vã quẩn chần quanh người, tim vẫn đập như trống dồn. “Vào đi”, cô cần trọng nói vọng ra.

Ổ khóa kêu lạch cách, cửa mở ra. Đó là người đàn ông gầy gò chống gậy, cầm

một túm quần áo trông mềm rũ trên ngực. Seth đã gọi anh ta là Connor. Anh ta nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng, nghiêm nghị. “Chào buổi sáng”, anh ta nói.

“Anh không đi cùng họ à?”

Mặt anh ta rần lại. “Gã què phải trông trẻ.” Anh ta ra hiệu về cây gậy của mình. “Tôi cũng không thấy vui đâu, nên đừng có thảo luận về nó.”

“Sao anh không nhốt tôi lại rồi cứ thế mà đi?” Cô hỏi. “Tôi sẽ không bao giờ ra khỏi căn phòng này.”

“Chính xác. Bên cạnh thực tế có hai gã đánh thuê đến tấn công cô tối qua. Nếu cả bốn chúng tôi bị giết khi đánh lộn với lũ đó thì cô sẽ chết vì mất nước trong căn phòng này trước khi có người nghe thấy tiếng la hét của cô đấy. Chúng tôi không có hàng xóm nào ở gần.”

Cô nuốt nước bọt thật mạnh và quay mặt đi.

“Phải rồi, điều đó khiến cô phải suy nghĩ đúng không? Cá nhân tôi thì nghĩ cô đã quăng con súc sắc của mình rồi. Cô nên chấp nhận rủi ro cùng với bọn tôi. Nhưng Seth sẽ không chịu đâu.”

“Không ư?”

Mắt Connor lướt trên người cô.
“Không”, anh ta lặp lại. “Không hề.”

Anh ta đặt một chồng quần áo lên tủ.
“Bọn tôi không sống ở đây nên không có nhiều quần áo. Tôi đã lấy vài bộ đồ của Sean từ khi nó còn bé. Không biết có vừa không, nhưng hẳn là sẽ tốt hơn cái váy ngủ của cô.”

“Phải rồi, chắc chắn là thế”, cô nói đầy biết ơn.

“Đi xuống gác sau khi đã mặc đồ xong

nhé, nếu cô muốn. Cà phê đã pha và có cả đồ ăn nữa nếu cô đói.”

“Anh không nhốt tôi lại nữa à?”

Anh ta chống cả hai tay vào gậy và nheo đôi mắt xanh lục sắc bén nhìn cô. “Cô sẽ làm việc gì đó ngu ngốc sao?”

Cô lắc đầu. Cho dù anh ta phải chống gậy đi nữa thì cô cũng không phải là đối thủ của anh ta. Với vẻ mặt quyết tâm, cứng rắn kia, anh ta trong cũng nguy hiểm gần bằng Seth. Cả ba anh em nhà McCloud đều cho cô ấn tượng đó.

“Cảm ơn anh vì đồng quần áo”, cô nói. “Tôi sẽ xuống ngay.”

Đồng quần áo trên tủ đa phần là quần áo cũ với đủ chủng loại. Cái ỏn nhất là một chiếc quần jean cạp trễ chậ hông nhưng phải xắn gấu ba lần mới thấy được bàn chân cô. Những tuyên ngôn chống xã hội khiếm nhĩ được viết nguệch ngoạc bằng bút nhớ đầu bằng. Cái áo duy nhất không rách quá nhiều lỗ là một cái áo phông Megadeth màu đen sờn chỉ, rúm ró với cổ áo rách toang. Cái áo không che được rốn cô và căng ra trên ngực cô một cách nguy hiểm.

Có một đôi giày thể thao cao cổ không

nhận ra nổi màu sắc nguyên gốc, biến dạng và vàng vọt theo thời gian. Chúng dài hơn chân cô vài phân, lật bệt hết như giày của chú hề, và cào vào bàn chân sây sát của cô một cách đau đớn, nhưng cô vẫn buộc chặt dây giày và biết ơn từng sợi vải của bộ đồ tả tơi đó, thật thảm thương.

Có một dãy tranh ảnh đóng khung trên bức tường cầu thang. Cô bước chậm lại để nhìn chúng khi đi xuống. Có vài bức trong đó được vẽ bằng chì, vài bức vẽ bằng mực, vài bức là màu nước. Đa phần là vẽ về phong cảnh, động vật, cây cối. Sự đơn giản và năng lượng của nó thu hút cô, khiến cô nghĩ tới không gian bí ẩn

yên tĩnh, rộng mênh mông của đảo Đá.

Connor ngoái nhìn hai lần khi cô đi vào bếp. “Chúa ơi”, anh ta nói, vội vã quay lại. “À... Ồ, phải. Cà phê ở trong máy, ngay đây. Cốc ở trên bồn. Kem trong tủ lạnh. Bánh mì trên kệ, nếu cô muốn nướng. Bơ, thịt, bơ đậu phộng, hoặc phô mai, tùy cô chọn.”

Cô rót cho mình cà phê. “Những bức tranh trên cầu thang đẹp lắm”, cô nói. “Ai vẽ vậy?”

“Chúng được vẽ bởi em trai tôi, Kevin.”

Cô rút một bình kem sữa ra khỏi tủ lạnh và đổ vào cốc cà phê của mình. “Kevin có phải là một trong những người tôi đã gặp tối qua không?”

“Không”, Connor nói. “Kevin đã chết mười năm trước rồi. Tai nạn ô tô.”

Cô nhìn anh ta chăm chú, nắm chặt hộp sữa. Cửa tủ lạnh bật ra cho tới khi đập vào tường, làm các hũ đựng gia vị rung loảng xoảng.

Connor đẩy nhẹ, nó đóng lại với một tiếng thịch. “Đó là một trong số rất nhiều lý do khiến chúng tôi giúp Seth”, anh ta nói. “Người nhà McCloud biết rõ cảm

giác mất một người anh em là thế nào.”

Cô nhìn chăm chăm vào cái bánh mỳ đang cháy vàng trong lò nướng. Miệng cô khô khốc, cảm giác thèm ăn biến mất. “Tôi xin lỗi”, cô nói.

“Ngồi xuống đi”, Connor nói, “và ăn gì đó. Cô trắng bệch rồi kìa.”

Cô cố nuốt một ít bánh mỳ bơ đậu phộng trước sự thúc ép của anh ta. Anh ta đưa cho cô một cái áo khoác bò viền vải flannel, ống tay áo của nó dài hơn đầu ngón tay cô đến mười lăm phân.

“Tôi sẽ làm việc trong văn phòng ngay tại đây. Tôi rất biết ơn nếu cô ở yên tại chỗ tôi có thể nhìn thấy cô”, anh ta nói mạnh mẽ. “Có một cái trường kỷ và khăn choàng nếu cô thấy lạnh. Có sách trên giá. Cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn.” Cô cuộn người trên trường kỷ, nhìn chằm chằm ra cửa sổ. Connor đang chăm chú quan sát máy tính, và cô nhận ra thứ mà hắn là anh ta đang nhìn.

“Anh đang chạy phần mềm X-Ray Specs trên cái máy tính đó phải không? Anh đang theo dấu khẩu Corazon!” Cô nhảy bật dậy. “Tôi có thể...”

“Ở nguyên tại chỗ và lo việc của mình đi, xin cô đấy.” Mắt và giọng anh ta hết sức cứng rắn. “Cố thư giãn đi.”

“Chắc chắn rồi”, cô thì thầm. Phải rồi. Cứ như dễ lắm ấy.

Cô ngồi phịch xuống trường kỷ, co chân vào dưới người, nhìn chăm chăm ra màn sương mù đang trôi lững lờ qua những cây thông. Một kẽ hở trong đám mây để lộ một đỉnh núi phủ tuyết ló ra giữa các hẻm núi, sáng lên màu hồng buổi bình minh. Màu sắc chuyển đổi ấy khiến cô nghĩ tới màu opal.

Một cơn rừng mình ớn lạnh chạy dọc

xương sống cô. Cô nghĩ tới con thuyền của Seth. Cô đã đút cái vòng Người theo đuổi những giấc mơ vào túi áo của anh. Cô quên bẵng mất. Seth chưa từng hay biết. Anh không có lý do gì để nghĩ có người động tới áo mình.

Ôi, Chúa nhân từ. Chính là do cái vòng cổ đó. Nhất định rồi. Do cô mà những tên sát thủ đó mới đuổi theo họ và tìm được họ. Cô nhảy bật dậy, tim đập dồn dập trong họng.

Vào khoảnh khắc ấy, có tiếng sỏi bị nghiền nát dưới bánh xe trên đường vào nhà.

“Connor, tôi phải nói cha anh chuyện này”, cô bắt đầu. “Tôi...”

“Suyt.” Anh ta vẫy tay thật nhanh ra hiệu cho cô cúi xuống rồi khập khiễng đi ra cửa sổ. “Kỳ lạ thật”, anh ta lầm bầm. “Tôi không biết là ông ta biết về chỗ này.”

“Ai?”

“Một người làm việc cùng tôi”, Connor nhìn ra cửa sổ, bối rối. “Hay phải nói là tôi làm việc cho ông ta, vì ông ta vừa được thăng chức. Lên gác đi. Nhanh lên. Ông ta có thể ghé vào uống cà phê. Ở yên trên đó cho tới khi tôi bảo cô

là mọi chuyện đã ổn nhé. Mà Raine này?”

Cô quay lại ở chân cầu thang. “Gì?”

“Đừng khiến tôi hối tiếc vì đã thả cô ra khỏi căn phòng đó đây.”

Cô gật đầu, chạy lên phòng áp mái, nhích người đi về phía ô cửa sổ nhìn xuống mái hiên. Không có tấm rèm nào hết. Nhìn ra ngoài đồng nghĩa với việc mạo hiểm bị nhìn thấy và làm Connor tức giận. Người đàn ông đó là đồng nghiệp của anh ta, vì Chúa. Sếp của anh ta, chắc chắn không phải là mối đe dọa với cô rồi.

Nhưng đôi mắt đỏ quạch của gã đeo mặt nạ trượt tuyết và con mắt chết vô hồn của tên sát thủ ở nhà nghỉ ám ảnh cô. Trong năm ngày qua cô đã học được rằng đừng coi thường bất kỳ điều gì. Dù sao nhìn ra ngoài cửa sổ cũng chẳng đem lại rủi ro gì ghê gớm hơn chịu cơn tức giận của Connor McCloud.

Cô nhón chân nhích lại gần, vẫn dán chặt lưng vào trong bóng tối, nhưng ông ta ở quá gần hiên. Cô phải nhích lại gần hơn nữa. Cửa kính đóng sập lại. Connor đón khách. Giọng anh ta không mấy thân thiện, chỉ có vẻ bình tĩnh. Nghi vấn. Cô không thể nghe thấy những gì họ nói qua

ô cửa kính.

Người đàn ông kia đáp lại, giọng trầm hơn giọng nam trung của Connor. Xương sống cô sồn gai ốc. Cô lại gần hơn. Nếu ông ta ngẩng lên thì chắc chắn sẽ nhìn thấy cô. Từ góc này cô chỉ thấy ông ta hói đầu, người có hơi nặng nề, phình ra trong cái áo khoác mùa đông đen sì. Đeo kính. Connor hỏi một câu không nghe rõ khác. Ông ta đáp lại bằng một cái nhún vai.

Connor do dự rồi gật đầu. Anh ta nói thêm điều gì đó, có lẽ là mời ông ta vào nhà, rồi quay lại.

Cô nuốt xuống một tiếng hét cảnh báo vô dụng khi ông ta quất tay, nhanh như rắn. Báng súng của ông ta đập vào đầu Connor làm anh ta im lìm ngã gục xuống mặt đất.

Ông ta ngẩng lên. Mắt họ khóa vào nhau. Đó chính là người đàn ông cô đã thấy khi tới gặp Bill Haley. Bạn của mẹ cô, Ed Riggs. Già hơn và nặng nề hơn, bỏ đi bộ ria mép, nhưng không thể lẫn đi đâu được. Mười bảy năm trước ông ta đã cố giết cô. Ông ta quay lại để kết thúc công việc đó.

Ông ta biến mất dưới mái hiên. Cô nhìn quanh căn phòng trống không với

cảm giác khó chịu quen thuộc. Chúa ơi, lại một lần nữa bị kẹt trong phòng ngủ mà chẳng có thứ vũ khí nào. Cái đèn yếu ớt làm từ khung tre và vải muslin, vô dụng. Có một chai whiskey trên tủ. Cô túm lấy, giơ nó lên cao. Cái chai gần như trống rỗng. Chỉ khá hơn tay không một tí.

Cô có núp sau cửa với một cái chai cũng không khiến ông ta bất ngờ, nhưng co rúm lại chờ ông ta đến cũng chẳng có ích gì hết. Cô đã thử và có thể nói cách co-rúm-chờ-đợi thật sự vô ích. Đặc biệt là khi lần này chẳng có ai chạy gấp đến cứu cô hết. Seth đang theo khẩu Corazon. Connor đang nằm hiu quạnh trên đất sỏi bên ngoài. Cô hy vọng anh ta không chết

hay bị thương nặng.

Tất cả phụ thuộc vào cô. Nhưng rồi, lúc nào chẳng vậy.

Raine nắm cổ chai whiskey. Cô thấy cái ổ khóa nặng trĩu, to bằng lòng bàn tay nằm bên cạnh cái chai thì cầm luôn cả nó lên. Cô giấu chai rượu sau chân, hít vào một hơi giật cục thật dài và chậm rãi hương ra đầu cầu thang. Cô sợ chết khiếp nhưng sẽ giả vờ như không. Ai giỏi giả vờ hơn cô nữa chứ? Cả cuộc đời cô là để chuẩn bị cho thời điểm này. Lần giả vờ vĩ đại, sau chót này.

Cô thậm chí chẳng thèm giả vờ nhón

chân. Trên thực tế, cô giẫm bình bịch. Giẫm hết khả năng với một đôi giày hề lật phật.

“Xin chào, chú Ed.” Riggs rẽ qua góc. Quai hàm trĩu xuống.

Đó là một cảnh trong một cuốn tiểu thuyết có hình vẽ tiên. Cô gái đứng ở đầu cầu thang, vênh cằm nhìn xuống ông, hai chân dang rộng, ngực nhô ra, trong bộ đồ tả tơi gợi tình với mái tóc xù tứ tung. Ông có thể hiểu lý do Novak muốn cô ta. Thậm chí những vết bầm dưới mắt cũng chẳng làm giảm vẻ quyến rũ của cô ta chút nào. Cô ta trông như một người mẫu thời trang mệt rũ trong một bữa tiệc đầy

thuốc phiện, quyền rũ, hoang dã, và hoàn toàn bột phát.

Dán chặt mắt vào con mồi, ông nhắc nhở mình. Việc này là vì Erin.

Ông giơ súng lên, chĩa vào cô ta. “Tôi không muốn làm hại cô.”

Vẻ khinh miệt trên mặt cô ta không thay đổi. “Thế thì vì sao ông lại chĩa khẩu súng đó vào tôi hả Ed?”

“Cô phải đi với tôi ngay”, ông ta bảo cô. “Nếu cô không làm việc gì ngu ngốc thì cô sẽ không bị thương.”

Cô ta bước xuống một bước. Trước khi nhận ra mình làm gì, ông đã lùi lại một bước, như thể cô ta mới là mối đe dọa đối với ông.

“Ông đã giết chết cha tôi.” Giọng cô ta rung lên đầy căm ghét.

Ông vẫn chĩa súng vào cô ta nhưng dường như cô ta không phát hiện hoặc không thèm để tâm. “Tin cũ rồi”, ông nói giễu cợt. “Bên cạnh đó, giết ông ta là làm phước cho ông ta đấy chứ. Peter luôn trong tình trạng muốn tự tử. Tôi chỉ giúp ông ta thoát khỏi sự khốn khổ mà thôi. Xuống đây, từ tốn thôi, Katie. Hãy diễn ra thật dễ dàng với chính cô, được

chứ?”

Mắt cô ta sáng lên kỳ cục, giống hệt mắt Victor khi có tâm trạng vui vẻ. Mặt cô ta trắng một cách bất thường, hệt như ma cà rồng trong phim kinh dị.

“Sao tôi lại phải thế nhỉ?” Cô ta nói. “Đằng nào mà ông chả giết tôi. Như ông đã cố làm khi tôi còn bé ấy. Có nhớ không, Ed? Chắc chắn là tôi thì có đấy.”

“Lúc đấy cô đã là một con khốn hợm hĩnh rồi. Tôi nhớ”, ông gầm gừ. “Xuống đi, Katie. Làm một cô bé ngoan đi. Lần lượt từng chân.”

“Quý tha ma bắt ông đi. Ông đã giết chết cha tôi, đồ con lợn.”

Môi cô ta căng ra thành điệu bộ gầm gừ và cánh tay cô ta vung ra từ sau lưng, chỗ cô ta đang giấu chai rượu. Cô ta rít lên một tiếng chói tai rồi lao bổ vào người ông.

Ông vung tay và đỡ cái thứ chết tiệt đó bằng chính cánh tay đau nhức đã chặn cái đèn đồng tối qua. Ông rống lên đau đớn, rồi lại bật thét trước món đồ bằng kim loại sáng bóng đột ngột vọt ra từ trong không khí, đập vào quai hàm ông.

Rồi con khốn điên rồ đó nhảy bật lên,

lao thẳng vào ông.

Chương 25

Cái chai vỡ tan. Khẩu súng văng ra, và các mảnh thủy tinh đập xuống mặt sàn gỗ. Raine lao bổ vào ông ta, tai ù ù. Họ cùng nhau lăn xuống chân cầu thang.

Ed đập mạnh vào tường, và cô hài lòng man rợ trước tiếng bịch đó, trước tiếng gầm gừ nặng nề của ông ta. Dù vậy, không có thì giờ để tận hưởng nó - chưa

đẩy một phần nghìn giây sau cô bật lên khỏi người ông ta và nửa trượt, nửa ngã lộn xuống các bậc thang còn lại, bịch bịch bịch bịch. Cô bật dậy, lao qua bếp, vớ bừa các đồ vật và quăng chúng về phía ông ta.

Cái máy nung đập vào vai ông ta, máy xay trượt qua, va phải tường. Cô rẽ vào văn phòng, quay phắt lại, và suýt nữa thì ném trúng một cái loa vào ông ta. Ông ta cúi người tránh các món đồ, la lên câu gì đó, nhưng cô không hiểu nổi, bởi chính cô cũng đang la hét, cứ như âm thanh cũng có thể biến thành vũ khí. Tất cả sự phẫn nộ mà cô đã cố gắng kiểm soát thoát ra ngoài trong một tiếng rít

chối tai, điên rồ, kéo dài mãi không ngớt. Cô cảm thấy mình có thể trở nên cực kỳ bạo lực, điên rồ, hoặc cuồng loạn.

Ông ta lao bổ vào văn phòng theo sau cô. Giờ thì ông ta đang chặn giữa cô và cửa. Cô đã đâm vào ngõ cụt, đúng là ngu si dần dần. Bây giờ thì chẳng còn cách nào vượt qua ông ta để chạy ra ngoài được nữa. Cô cầm lấy một cái cúp thể thao trên giá và quăng nó. Ông ta che mặt, chửi thề khi nó đập vào khuỷu tay của ông ta, rồi lại đuổi theo cô, mặt tím tái vì máu không lưu thông được.

Cô tránh ra sau cái bàn lớn chất đầy thiết bị máy tính, đẩy nó ra khỏi tường để

cho mình có thêm không gian. Nguồn năng lượng hoang dại, điên cuồng bắt đầu rút dần. Nỗi sợ hãi lại bắt đầu giương nanh vuốt. Cô ném tất cả những gì đến tay: vở, sách Tin học, modem. Một cơn mưa kẹp giấy và đinh dẹt, một chồng CD. Cô lôi một nắm bút chì và một cây kéo ra khỏi cái lọ nặng, rồi quăng cái lọ. Ông ta tránh được cái lọ. Đồng bút chì còn lại bật ra và lăn xuống trên áo ông ta một cách vô hại. Ông ta lao qua bàn và giật lùi lại với một tiếng thét khi cô đâm kéo vào tay ông ta.

Ed nắm lấy mép bàn. Nó lao ken két trên sàn khi ông ta đâm nó vào hông cô thật mạnh, ép cô vào tường, rồi lại lao

qua bàn, tránh những cú tấn công điên cuồng bằng kéo của cô.

“Đồ khốn ngu ngốc!” ông ta thở dốc.
“Tao sẽ không làm hại mày.”

“Không, ông sẽ giết tôi”, cô thở dốc.
“Và tôi sẽ không để ông làm điều đó.”

“Ngậm miệng lại!” Ông ta hét lên.
“Tao không được giết mày! Nếu tao mà muốn giết mày thì tin tao đi, mày đã chết rồi! Tao phải mang mày tới chỗ Novak.”

“Novak?” Cô đông cứng, nắm chặt cây kéo như một con dao găm.

Ông ta nở một nụ cười ác quỷ, thở dốc và ép tay vào bụng. Cô có thể ngửi thấy hơi thở chua loét, hôi hám từ tận bên này cái bàn rộng. “Phải. Novak. Hắn ta muốn mày đấy, cô bé. Tao không nghĩ hắn định

giết mày đầu, ít nhất ban đầu thì chưa. Hấn có dự định khác cho mày rồi. Cô bé may mắn. Mày biết đấy, trước đây tao còn cảm thấy khá là thương hại mày, nhưng vui thật... giờ thì tao không còn thấy thế nữa.”

Ông ta kéo cái bàn rời khỏi tường. Raine loạng choạng bước lùi lại, vấp vào đồng dây điện bụi bặm và va vào góc tường. “Chính ông là kẻ đã tấn công tôi tôi qua ở nhà tôi phải không, Ed?” Cô rít lên. “Tôi nhận ra mùi hôi của ông.”

Một nụ cười toe toét điên rồ tách đôi khuôn mặt méo mó của ông ta. “Ôi, điều đó làm tao tổn thương đấy, bé con. Thật

quyển rũ làm sao.” Ông ta kéo cái bàn ra xa hơn khiến đồng dây cắm gắn vào ổ điện sau cái bàn bắt đầu căng ra. “Chúa ơi”, ông ta làm bầm, môi cong lại ghê tởm. “Trông mày giống hệt con mẹ đi điếm của mày.”

Những từ đó cho cô cú hích cô cần. Cô đỡ lấy màn hình máy tính ngay trước khi nó đổ xuống trên đồng dây nhợ, nâng nó lên ngang ngực và quăng về phía ông ta với nguồn năng lượng bùng nổ cuối cùng của mình.

Mắt ông ta mở to và cánh tay ông ta vung lên. Ông ta nhấn lại khi cái màn hình đập vào ngực mình và lao đảo lùi

lại, cô bắt lấy thứ đó trước khi nó rơi xuống chân. Cô chớp cơ hội, vươn tay ra, mù mờ vớ bừa lấy thứ đầu tiên chạm tay tới, đó là cái máy fax. Ông ta lại xông đến. Cô quay phắt lại, lấy đà, và đập thật mạnh vào đầu ông ta.

“Tôi phát ốm vì việc mấy gã các người nói xấu mẹ tôi rồi”, cô bảo ông ta.

Ông ta chớp mắt một cách ngu ngốc. Sự im lặng đột ngột ấy thật đáng giật mình. Ông ta từ từ đổ xuống, như một cái cây, và đè lên cô. Cô đập mạnh đôi vai đau nhức vào bức tường đằng sau, và ngồi bệt xuống. Ông ta đè trên người cô, đầu gục gác nặng nề cạnh cổ cô. Một

dòng máu chảy dọc gò má ông ta.

Cô nằm đó hồi lâu, run rẩy, khóc, nhưng giờ này mà thút thít và sụp đổ là quá sớm, Connor vẫn còn nằm bất tỉnh ngoài kia, và nhờ ơn cô, Seth đang lao về mép vực với tử thần trong túi. Cô nâng người, vật lộn, cuối cùng cũng thoát khỏi trọng lượng chết của lão Ed, gỡ đồng dây nhợ lằng nhằng khỏi người.

Cô trèo qua ông ta, co rúm lại vì buộc phải chạm vào người ông ta. Cô run dữ dội đến mức lại quỳ mọp, gần như là đập mặt xuống đất. Cô mơ hồ phát hiện cánh tay mình đang chảy máu. Khá nhiều, nhưng lúc này cô không thể bận tâm đến

nó.

Đầu tiên là khẩu súng của lão Ed. Cô quỳ gối tìm trong đồng đồ vỡ, lục tìm đồng đồ lộn xộn bằng những ngón tay run rẩy. Cô tìm thấy nó dưới bàn, một khẩu Glock 17. Cô đút nó vào túi sau của cái quần jean quá chật. Nó lạnh và cứng, khó chịu vô cùng.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Cô nhìn chằm chằm xuống lão Ed. Ông ta đang thở và mạch vẫn đập, điều đó đồng nghĩa ông ta sẽ lại tỉnh dậy và tấn công cô. Lũ kẻ xấu trong các bộ phim kinh dị lúc nào cũng như vậy. Tốt nhất là cô đừng mạo hiểm.

Cô túm lấy chân ông ta, kéo ông ta ra khỏi đồng thiết bị bị rơi, thở dốc và rên rỉ để cố gắng lôi ông ta ra từ dưới bàn. Cô loạng choạng đi vào bếp, lục lọi các ngăn tủ để tìm dây thừng, dây dù, gì cũng được.

Cô tìm thấy một cuộn băng dính, và lao về văn phòng, đầu tiên là trói ngoặt tay ông ta ra sau lưng, rồi đến cổ chân ông ta. Cô trói chặt đầu gối ông ta, sau đó gấp chúng lại, rồi cuốn cổ tay với cổ chân của ông ta vào nhau. Cô chạy ra ngoài, tự hỏi có phải mình đã quá tay hay không.

Tạ ơn Chúa, Connor đang gượng ngồi dậy, tay chạm vào đầu một cách cẩn trọng. Cô khuyu gối xuống bên cạnh anh ta.

“Anh ổn chứ?”

Anh ta nhăn mặt trước giọng nói to ðùng của cô, “Cái quái gì vậy?”

“Sếp anh vừa dùng súng ðánh anh. Rồi ông ta tấn công tôi. Ông ta ðịnh ðưa tôi tới chỗ Novak.”

Connor liếc mắt nhìn cô nghi ngờ.

“Tin tôi đi, tôi không có thời gian dựng chuyện đâu”, Raine quát. “Đi nào, tôi sẽ giúp anh vào bếp.”

Cô lấy gậy cho anh ta và quàng tay quanh eo anh ta, giúp anh ta đứng thẳng khi anh ta nhòe dậy. “Lão Ed đang ở trong văn phòng”, cô nói, dẫn anh ta lên bậc thềm. “Tôi đã dùng băng dính nhưng ông ta là người đầu tiên bị tôi trói, nên có thể anh sẽ muốn kiểm tra lại kỹ thuật của tôi đây.”

“Ed?” Mắt anh ta nheo lại.

“Bọn tôi đã gặp nhau rồi”, cô giải thích. “Mười bảy năm trước, khi ông ta

giết cha tôi. Và một lần nữa ở nhà tôi hôm qua. Ông ta là gã đeo mặt nạ trượt tuyết xuất hiện đầu tiên.”

“À”, anh ta lẩm bẩm khi cô mở cửa ra cho anh ta. “Hắn cô rất bận rộn trong lúc tôi ngủ.”

Có một túi bông và thuốc mỡ kháng khuẩn nằm trên bàn bếp. Cô cầm lấy một miếng bông, thấm thuốc mỡ và đi vào văn phòng lộn xộn. Connor đang nhìn chăm chăm lão Ed.

“Cô đã biến ông ta thành xác ướp rồi”, anh bình luận.

Raine tách mái tóc vàng sậm màu bờm xồm của Connor ra và chấm chấm vết thương đang rỉ máu trên đầu anh ta.

Anh ta giãy nảy. “Đau! Tôi có thể tự làm!” Anh ta lấy miếng bông rồi hết nhìn xuống lão Ed lại nhìn cô. “Làm sao cô làm được vậy?”

Cô ôm lấy người, run rẩy. “Tôi đã đánh ông ta bằng cái máy fax của anh”, cô thú nhận.

“Tôi hiểu rồi.”

“Ông ta sỉ nhục mẹ tôi”, cô nói thêm.

Cứ làm như cô cần phải biện hộ cho chính mình vậy.

“Nhớ nhắc tôi đừng bao giờ sỉ nhục mẹ cô nhé”, Connor nói.

“Tôi phải nói là mẹ tôi gây ấn tượng khá mạnh với rất nhiều đàn ông. Tôi bắt đầu nghĩ hẳn là bà từng cực kỳ bất kham.”

Cô nhận ra rằng mình đang lải nhải và ép mình ngậm miệng lại.

Connor mang một vẻ mặt kỳ cục như thể đang cố không cười. “Chà, ừm, nếu

bà ấy mà có chút nào giống cô...”

“Không, không giống lắm”, cô nói.
“Xem này, tôi xin lỗi vì đã làm loạn văn phòng của anh.”

“Không vấn đề.” Anh ta tập trung nhìn vào mặt cô và cau mày. “Cô có biết mình có một vết cắt trên mặt không? Má cô đang chảy máu kia.”

Cô nhún vai. “Để sau.” Cô chạm vào vai anh ta. “Xem này, Connor, anh sẽ không bị hôn mê nếu tôi bỏ anh lại đây với vết u kia trên đầu chứ? Tôi có thể thả anh xuống một phòng cấp cứu trên đường tới...”

“Cô sẽ không đi đâu hết”, anh ta nói.

“Giải thích toàn bộ câu chuyện thì phức tạp lắm, nhưng tôi biết tại sao gã sát thủ tìm ra bọn tôi tồi qua rồi”, cô giải thích qua hàm răng nghiền chặt. “Cũng như cái cách vừa nãy lão Ed tìm ra tôi. Trong áo khoác của Seth có chiếc vòng cổ bác Victor đưa cho tôi. Tín hiệu được truyền từ đó. Nhất định là thế.”

Mặt Connor sầm xuống. “Cô đã đặt nó vào đấy à?”

“Phải!” Cô hét. “Tôi đây! Xin lỗi,

được chưa? Tôi đúng là đồ ngốc! Lúc ấy tôi không biết chuyện gì đang diễn ra hết! Nếu bác Victor đang theo dõi thì sẽ thấy Seth trong hệ thống của ông. Ông có thể nghĩ anh ấy là tôi nhưng nhất định là ông sẽ đề phòng.”

Connor chớp lấy điện thoại. Anh ta ấn mạnh vào các phím, nghe rầm rầm. Rồi kiểm tra giấc cắm. Anh ta nhanh chóng lao vào bếp, lấy điện thoại trên tường. “Tên khốn. Ông ta đã cắt đường dây điện thoại.”

“Anh không có di động à?”

“Ngoài vùng phủ sóng. Chúng ta đang

ở mặt bên kia của dốc Endicott.”

Cảm giác hoảng loạn bất lực trong mơ lại bắt đầu tấn công cô. “Nhưng tôi phải tìm thấy Seth trước khi anh ấy tới chỗ họ gặp mặt.”

“Bằng cách nào? Dù lão Riggs chưa cắt đường dây điện thoại thì hệ thống điều khiển trung tâm nằm trong văn phòng này cũng vừa bị cô phá hủy rồi. Người giỏi máy tính là Davy chứ không phải tôi. Anh ấy hoặc Seth có thể lắp ráp lại đồng hồ loạn này, nhưng tôi thì không thể.”

Cô ấn lòng bàn tay vào mắt. “Tôi có

thể sử dụng màn hình hiển thị mà lão Ed đã dùng để tìm ra tôi.”

Connor lắc đầu. “Bán kính năm kilomet. Cô nằm ngoài vùng phủ sóng rồi. Lúc này cách duy nhất để tìm ra họ là tìm họ trên một máy chủ chạy phần mềm X-Ray Specs và nhập được đúng mật mã truyền tín hiệu.”

“Hệ thống của bác Victor”, cô thì thầm. “Đó là máy phát tín hiệu của ông ấy.”

Mặt Connor trở nên trầm ngâm. “Phải rồi. Hệ thống của lão Victor.”

“Chìa khóa xe đâu, Connor?”

Anh ta lắc đầu. “Quên đi. Cô sẽ không...”

“Chìa khóa, Connor.” Cô lôi khẩu súng của lão Ed ra khỏi quần và chĩa vào anh ta. “Ngay bây giờ.”

Anh ta chạm tay lên đầu và nhìn những ngón tay dính máu của mình. “Định bỏ tôi lại một mình trong tình trạng chấn động ư? Tôi có thể hôn mê và chết, cô biết đấy.”

Cô nghiêng răng. “Tôi có thể tạt vào

một nhà hàng xóm để bảo ai đó tới chăm sóc anh.”

“Tôi cho cô một mẹo nhỏ nhé, Raine. Lần tới khi cố dùng súng ép ai đó thì đừng mời họ sữa, bánh quy, và một cái chăn ấm áp. Sự đáng tin của cô hoàn toàn vụt đi đấy. Giờ thì bỏ thứ đó xuống. Trông cô ngớ ngẩn lắm.”

Raine thở dài, thả khẩu súng xuống. “Vậy thì cho tôi nghỉ cái đi”, cô lầm bầm. “Tôi sẽ vừa đi vừa học.”

“Tôi sẽ đi cùng cô”, Connor nói.

“Không!”

Họ nhìn xuống. Tiếng thét đó phát ra từ miệng Ed. Ông ta vùng vẫy dưới đồng băng dính. “McCloud, tôi phải nói cho cậu chuyện này...”

“Nói với quan tòa ấy, ông Riggs. Tôi đang buồn nôn vì cú đánh vào đầu đây. Nghe thêm một tràng lái nhái vớ vẩn của ông nữa sẽ làm tôi ọe thật mất.”

“Không, xin cậu đấy. Chuyện này rất quan trọng. Cậu phải giúp tôi.”

“Giúp ông à? Tôi phải giúp ai cơ?”

Connor chậm chạp lê chân quanh cơ thể rúm ró của lão Riggs. Anh tì người vào gậy, chen chân dưới người đàn ông kia và lật ông ta lại.

Máu chảy ròng ròng trên trán và dưới mắt lão Ed như một cái mặt nạ hóa trang gớm ghiếc. “Không phải tôi”, ông ta khàn giọng. “Erin.”

Mặt Connor đông cứng. “Ông đang nói gì vậy?”

“Erin là?” Raine hỏi.

“Con gái ông ta”, Connor nói, giọng

hầu như không rõ lời. “Erin làm sao hả, Riggs? Nói ra đi. Bọn tôi còn công chuyện phải làm.”

“Novak có con bé”, Ed khàn giọng nói. “Đó là lý do tôi cần cô cháu gái của Lazar. Để... giao dịch.”

Đột nhiên máu rút sạch khỏi mặt Connor. “Chuyện này không thể xảy ra được. Bảo với tôi là chuyện này không xảy ra, Riggs. Bảo tôi là ông đang lừa tôi.”

“Nếu tôi không thể thực hiện giao dịch thì cậu phải giúp Erin, McCloud.”

Gậy của Connor văng đi và đập lạch cách trên sàn. Anh ta ngồi phịch xuống cạnh lão Ed và nắm lấy áo ông ta, lôi ông ta dậy với một cái giật thô bạo. “Novak bắt Erin mà ông thậm chí còn không gọi cho tôi à? Ông giữ im lặng để cứu cái lớp vỏ bọc vô giá trị của ông sao? Đồ khốn. Thậm chí ông không xứng đáng được gọi mình là cha cô ấy. *Vì sao ông không nói với tôi từ trước?*”

Mắt lão Ed nhắm nghiền. “Quá muộn”, ông ta nói, thở hắt hắt. “Không dám mạo hiểm. Người của Novak... đang canh gác. Mọi chuyện đã đi quá xa.”

“Phải rồi, mọi chuyện phải dừng lại

thôi. Ngay tại đây”, Connor rít lên. Anh ta để lão Ed rơi bịch xuống sàn và loạng choạng đứng dậy. Raine lấy gậy, đưa cho anh ta. Anh ta cầm lấy nó, miệng mím chặt và rần đanh lại vì giận dữ.

Lão Ed lại mở mắt và nhìn Raine. “Biểu tượng của cô trên hệ thống là hình viên kim cương”, ông ta nói. “Tôi lấy màn hình theo dõi từ chỗ Victor. Nhìn thấy biểu tượng đó lái xe ngang qua khi chiếc ô tô rời đi sáng nay nhưng tôi biết là cô vẫn còn ở đây. Victor muốn tôi bảo vệ cô. Giữ an toàn cho cô trước Novak. Đúng là chuyện đùa. Cứ làm như cả đời này tôi có thể giữ an toàn cho bất kỳ ai vậy.” Ông ta thở hỏn hên, nuốt nước bọt.

“Rồi Novak bắt thóp tôi. Bằng Erin.”

“Erin đang ở đâu?” Connor hỏi.

“Núi Crystal. Với bạn nó”, lão Ed thở khò khè. “Ở đó có rất nhiều tay chân của Novak. Một gã tên Georg đã được lệnh... làm hại con bé, nếu tôi không mang cháu Lazar đến. Xin cậu đấy, McCloud. Erin luôn quý cậu. Thần tượng cậu. Hãy làm thế vì con bé, chứ không phải vì tôi. Nó rất ngây thơ. Tôi thì khác, nhưng nó ngây thơ không biết gì hết.”

Connor ra hiệu cho Raine đi theo anh và vào bếp, bâng quan trước đồng đồ đạc đồ vỡ. Anh ta mở một chạn bát và đồ

đồng mỳ ông từ một cái hộp nhựa vào bàn tay đang run bần bật cho tới khi một bộ chìa khóa rơi ra từ trong đó. “Đây.” Anh ta đặt chúng vào tay cô. “Có lẽ đã quá muộn rồi nhưng hãy cố hết sức. Rẽ phải ở cuối đường lái xe vào nhà, đi theo bảng chỉ đường tới thác Endicott cho tới khi cô thấy đường Mosley. Đi theo mười dặm nữa rồi sẽ thấy xa lộ nối liền các tiểu bang.”

“Anh sẽ đi cứu con gái ông ta à?”

Khuôn mặt phờ phạc của anh ta sắt lại hồ nghi. “Davy, Sean, và Seth đều là ba kẻ gan góc. Họ biết mình đang lao đầu vào đâu”, anh ta nói như thể đang cố

thuyết phục bản thân. “Và theo những gì tôi thấy, trông cô có vẻ tự chăm sóc bản thân rất tốt. Nhưng Erin... cô ấy không biết cái quái gì hết. Tôi đã tới dự tiệc tốt nghiệp của cô ấy, vì Chúa.”

Cô bốc đồng ôm lấy anh ta. “Chúc may mắn, Connor”, cô nói. “Anh là người tốt.”

“Thật à? Một người đàn ông tốt phải làm gì với lão già kia?” Anh hát đầu về hướng văn phòng, nơi lão Ed đang rên rỉ và thở khò khè.

“Hãy nhốt ông ta vào trong phòng gác mái”, cô nói lạnh lùng. “Ông ta đã quăng

sức sắc rồi. Ông ta có thể chịu mạo hiểm cùng chúng ta.”

Anh ta nở một nụ cười ngưỡng mộ. “Nói như một nhà mạo hiểm lạnh lùng”, anh ta nói. “Cô gan góc như đỉnh vậy, Raine, cô biết điều đó chứ?”

“Không, nhưng anh thật ngọt ngào khi nói vậy”, cô nói vọng lại.

Cô tìm thấy màn hình cầm tay trên ghế hành khách ở xe lão Riggs. Cô rẽ ra đường trong con Mercury màu đồng của Seth và cố lái nhanh hết sức, khi có một khẩu súng ăn cắp đút lỏ lỏ trong quần jean và không có bằng lái nào trong tay.

Cô phải tới được chỗ anh trước khi ông Victor và tên Novak tấn công.

Seth nghĩ anh là thợ săn, nhưng thật ra anh mới là con mồi.

Chương 26

Davy ấn số đến lần thứ ba, cau có. Anh ta gấp di động lại. “Đường dây tịt rồi”, anh ta nói. “Chúng ta không liên lạc được với Connor.”

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, dữ tợn xuất hiện.

“Điên thật”, giọng của Sean trầm tư một cách bất thường.

“Có thể chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên”, Davy nói.

Seth khịt mũi khi rẽ xuống con đường dẫn tới bến cảng thường dùng của lão Lazar. “Muốn cá không?”

“Không”, Davy và Sean đồng thanh nói.

Tâm trí Seth chạy điên cuồng. “Nếu bây giờ hai người muốn chào tạm biệt thì cứ tự nhiên”, anh nói. “Tôi sẽ không coi thường hai người đâu. Ngược lại là đằng khác. Đánh giá của tôi về trí tuệ của hai người sẽ tăng lên. Tăng vọt.”

Sean nở một nụ cười ngu ngốc và kéo cái mặt nạ trượt tuyết màu xanh xuống khuôn mặt điển trai. “Nói mãi.”

“Phải rồi”, Davy nói. “Cũng nghĩ vậy.”

Seth thở dài nặng nề. Anh em nhà McCloud như lũ rận vậy. Một khi đã bị bám lên thì còn khuya mới rũ bỏ được.

“Thế sao nhĩ? Kế hoạch là gì?” Sean nghe có vẻ thản nhiên. “Anh có thể theo dấu khẩu Corazon từ chỗ này phải không?”

“Lấy laptop của tôi ra khỏi túi đi”, Seth nói.

Sean mở laptop ra và đăng nhập. “Được rồi. X-Ray Specs đã hoạt động. Tôi có bản đồ trên màn hình rồi. Giờ làm gì nữa?”

“Ấn chuột phải và chờ màn hình lệnh.”

“Mật khẩu?”

“Báo thù”, Seth lầm bầm.

“Ôiii”, Sean rên rỉ. “Làm tôi rùng mình rồi đấy nhớ.”

Seth cau có. “Đáng ra cậu không được có vẻ vui vẻ thế này đâu.”

“Này. Anh gặp rắc rối với phụ nữ không có nghĩa là tôi cũng phải sầu khổ đúng không? Vui lên đi.”

“Đừng có đáng ghét thế nữa, Sean”, Davy nói một cách mệt mỏi.

“Em là em út. Đó là việc đám em út giỏi nhất mà”, Sean nhăn mặt và nhìn Seth hồi lỗi. “Ôi. Xin lỗi”, cậu ta lầm bầm.

“Đưa tôi cái laptop chết tiệt đó đi”, Seth rống lên. Anh vươn tay ra phía sau để lấy nó nhưng Sean giữ khư khư, ngân nga một cách vui vẻ.

“Chờ đã, chờ đã”, cậu ta nói. “Tôi thấy... Ôi, trời, bingo! Anh thật sự cũng lãng mạn ra phết nhỉ?”

“Cậu thấy gì?” Seth gầm lên.

“Biểu tượng. Một trái tim nhỏ với một mũi tên xuyên qua. Khẩu Corazon nhỉ? Cách một phẩy ba kilomet ở hướng tây và đang đi về phía nam, cùng với chúng ta. Chúng ta gần như đang ở cùng chỗ với hắn. Đúng là định mệnh.”

Nhân viên trông xe trong ga ra tòa nhà của Lazar bật dậy khi cô ra khỏi ô tô, mặt anh ta mang vẻ báo động rất buồn cười.

“Chào buổi sáng, Jeremy”, cô nói. “Tôi xin lỗi vì hôm nay không mang thẻ nhân viên hoặc vé đỗ xe, nhưng không quan trọng đâu. Tôi hứa mình sẽ không ở lâu.”

“Hử?” Quai hàm của Jeremy trễ xuống một cách khô hài. “Ai đây?”

Con đường đi lên bằng thang máy như chuyến du hành tới một vũ trụ khác. Những người vây quanh trở mắt nhìn cô như thể cô có hai cái đầu. Họ đều tắt bật và chửi chửi. Thế giới của họ an toàn, dễ hiểu, có thể kiểm soát. Cô muốn hét vào mặt họ, cảnh báo họ rằng những cơn ác mộng kinh khủng nhất của họ có thể trở thành hiện thực và dùng hai răng nanh vàng khè, chảy dãi, dài ngoằng tấn công họ bất kỳ lúc nào. À phải, chắc rồi, họ có thể bị như thế dù là trai hay gái.

Cô kiểm soát bản thân bằng nỗ lực ý chí khổng lồ. Cảnh báo những con người kia không phải việc của cô. Tạ ơn Chúa vì mái tóc rời bù của cô hôm nay phòng to và lù xù, đủ dài để che khuất khẩu súng đút ở hông lưng. Cái áo phong nhỏ xíu chắc chắn là không che được thứ gì hết. Mông cô gần như đang lộ hết ra khỏi cái quần jean cạp trễ.

“Xin lỗi”, cô nói khi cửa thang máy mở ra và tất cả bọn họ rúm người lại để cho cô qua trước. Cô có thể quen với chuyện này đây, cô nghĩ, cố không cười. Có lẽ cô nên thay đổi luôn bộ dạng của mình.

Điều tương tự cũng diễn ra ở văn phòng của Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar. Những kẻ đã bắt nạt và ra lệnh cho cô suốt cả tháng vội vã tránh đường, mắt mở to, dán chặt người vào tường để cho cô không gian. Như thể cô nguy hiểm vậy. Một tia thích thú ác nghiệt le lói xuất hiện trong cô. Từ một cô gái khuy gói phục vụ dưa và bánh muffin cho cả phòng đầy những kẻ mặc vest, thì cô đã tiến bộ rất nhiều.

Harriet lao về phía cô như một cái máy bay chiến đấu khi cô đi xuống hành lang dẫn tới văn phòng Victor. Bà ta chặn đường Raine, khuôn miệng cau có mím chặt run rẩy vì giận dữ. “Sao cô dám tới

đây với bộ dạng dĩ điểm như thế này hả? Cô mất trí rồi chắc? Cô dính đầy máu trên mặt và cô thật sự... dơ dáy!” Giọng bà ta vỡ ra vì hãi hùng.

Raine nuốt xuống một tiếng cười kích động. “Tránh khỏi đường của tôi”, cô ra lệnh. “Tôi cần phải vào căn phòng đó, ngay lập tức.”

“Không!” Bà Harriet giang rộng hai cánh tay, sẵn sàng tử vì đạo. “Dù cô có thân mật với ông Lazar đến đâu đi nữa thì cũng không có quyền xâm nhập vào...”

“Ông ấy là cha tôi, Harriet ạ”, Raine

quát lên.

Bà Harriet giật lùi lại, mắt mở to đầy sửng sờ sau cặp kính cận. Raine áp đảo bà ta. “Nên hãy lê cái thân còm cõi của bà tránh ra ngay. Như bà thấy đây, tôi đang trải qua một ngày thật sự tồi tệ, và tôi không có thời gian cũng như kiên nhẫn để giải thích chuyện của tôi với bà đâu. Đi đi!”

Harriet nuốt nước bọt, lùi lại, mặt cứng ngắt. “Gọi bảo vệ”, bà ta nói với đám người đang trở mắt nhìn, thì thảo bàn tán sau lưng cô.

Bảo vệ. Yêu thật. Cô sẽ không có

nhiều thời gian. Raine khóa cửa và ngồi phịch xuống cái ghế kiêu ngai vàng. Máy tính đã được đăng nhập, đòi mật khẩu, con trỏ nhấp nháy đầy trách nhiệm.

Cô nắm lấy điện thoại, ấn số di động của Seth vào. Giọng thu sẵn thông báo với cô rằng điện thoại nằm ngoài vùng phủ sóng. “*Bạn có muốn để lại tin nhắn không?*” Cô đập nó xuống và dụi đôi mắt bỏng rát của mình. Victor đã nói gì nhỉ? Nhiều hơn bốn ký tự. Chưa đến mười. *Điều ông muốn từ cô.*

Quý tha ma bắt ông đi. Lúc nào cũng tranh đấu quyền lực, lúc nào cũng chơi trò đánh đổ. Không biết cô sẽ đánh đổi

thứ gì để có được thứ quyền lực khiến người ta phải vắt óc cố gắng đoán xem cô muốn gì từ họ. Cứ như dễ lắm vậy. Cô phải van xin những gì cô muốn có bằng cách khom lưng khuyu gối. Mà đằng nào thì cô cũng chẳng bao giờ có được những gì mình muốn.

Ôi, dừng lại. Không có thời gian để tự thương hại bản thân đâu. Cô phải tập trung. Victor là một người thích kiểm soát. Ông thích kiểm soát mọi người bằng cách...

Cô gõ “Sợ hãi”. Không được. Cô thử “Kiểm soát.”

“Rửa hận”.

Không được.

Cô thử “Quyền lực”, rồi “Kính trọng”. Vẫn không có gì. Cô nhắm chặt mắt lại. Cô phải nghĩ giống ông. Rồi rầm hơn, trù tượng hơn. Victor cực kỳ trù tượng. Nhưng đầu cô rỗng tuếch, căng thẳng đã đập giập nó thành một mớ thịt tê liệt. Cô lắc đầu để tỉnh táo và bắt đầu gõ vào mọi từ nhảy ra trong đầu.

Cô thử “Tin tưởng”, “Sự thật”, “Danh dự”, “Công bằng”, “Can đảm”. Không. Cô thử “Khoan dung”, “Tha thứ”.

Cô do dự hồi lâu, cắn môi thật mạnh, và gõ “Tình yêu”.

Không có gì hết.

Cô chửi thề, dùng vài cụm từ bạo lực mới toanh đã học được trong vài ngày qua khi nghe Seth nói.

Cái mật khẩu chết tiệt đó đáng ra phải là “Tình yêu” chứ. Đó là mật khẩu cô mong muốn, đồ ngọc ỷ mị nhà cô, lúc nào cũng muốn thứ mình không thể có, lao đến nơi không thể xuất hiện tình yêu để tìm kiếm tình yêu. Cô muốn thoát ra khỏi cái nhà thương điên đầy sự căm ghét và báo thù này. Cô muốn giải cứu tất

cả bọn họ: chính cô, Seth, Connor, thậm chí cả Erin bất hạnh không quen không biết. Cô muốn giải cứu niềm hạnh phúc hoàn hảo, quý giá mà cô biết tối qua trước khi gã sát thủ đến và giết chết nó.

Cô muốn quay ngược thời gian, giải cứu Peter khỏi lão Ed, giải cứu Victor khỏi chính mình, giải cứu tất cả mọi người khỏi nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, cùng sự cô đơn của họ. Nhưng cô quá nhỏ bé và vô dụng, con thuyền đang dần trôi ra xa cô. Cô cần sự giúp đỡ, một giây ân xá từ đấng tối cao bí ẩn để giúp cô giải cứu câu đố này, xin...

Tay cô buông xuống lòng. Đôi mắt

sung húp của cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, đông cứng trong một khoảnh khắc tinh tế, tê liệt chứa chan hy vọng.

Cô quay phắt lại với bàn phím và cực kỳ cẩn thận gõ “Â-n-x-á”. Cô ấn nút nhập.

Mật khẩu được chấp nhận. Các lựa chọn hiện lên, mời cô tiếp tục. Cô chớp mi chặn lại dòng nước mắt mà cô không có thời gian cho nó chảy ra, và bấm vào biểu tượng cái kính. Logo của X-Ray Specs lóe lên, một chuyển động mờ ảo nhanh như chớp mà mắt cô còn đắm nước nên không thể nhìn kịp. Cô chọn

“Khu vực đã xem”, rồi vào “Theo dấu tất cả”.

Một bản đồ hiện lên trên màn hình, xuất hiện một đồng căn nhà xung quanh căn nhà trên đường Templeton của cô. Những đốm màu sắc nhỏ xíu nhấp nháy trên toàn bộ chỗ đó. Cô quệt mắt và mũi vào cánh tay dính đầy bụi bản nhộp nhộp của mình. Có một cái kính lúp lớn trên thanh công cụ. Cô kéo nó xuống bản đồ, để mắt thư giãn rồi tập trung. Chỉ cần một khoảnh khắc ân xá thôi, cô thầm cầu nguyện. Một giây nhỏ nhoi thôi và cô sẽ lo nốt chuyện còn lại.

Nó kia rồi, một chuyển động nhấp

nháy ở dưới màn hình. Cô kéo cái kính lúp xuống điểm đó và chọn “Phóng to”, rồi mơ hồ nhận ra rằng có người đang la hét và nện vào cửa.

Biểu tượng kim cương đang chuyển động về hướng nam trên đường Carstairs, song song với đường Templeton. Nó rời khỏi đường chính và dừng lại. Cô biết chỗ đó. Đó là một điện trang xa hoa bằng gỗ được xây từ đầu thế kỷ Hai mươi. Giờ nó là một căn biệt thự bỏ hoang đồ nát nằm giữa một rừng cây cổ thụ lớn. Cô từng chạy bộ tới đó từ cái hồi cô vẫn chưa quá mệt mỏi để chạy bộ.

Cửa căn phòng bật ra. Cô chỉ được ân

xá đến thể mà thôi. Một người đàn ông vạm vỡ mặc đồng phục bảo vệ nhòm vào và quan sát cô như thể cô là một con thú dại. “Thưa cô, tôi e là cô sẽ phải, ừ, đi với tôi”, anh ta nói ồm ồm, cố ra vẻ nghiêm nghị.

“Tôi không nghĩ vậy”, cô nói một cách lịch sự. “Tôi có việc phải làm.”

Anh ta chặn trước mặt cô, chặn đường ra cửa.

Khỉ thật. Cô đã hy vọng có thể tránh được chuyện này nhưng cô không có thì giờ để lãng phí. Cô với tay ra sau, rút khẩu Glock của lão Ed và nhe răng cười

với anh ta. “Tôi sẽ ra khỏi đây”, cô nói. “Chúc một ngày vui vẻ.”

Anh ta gần như tự vấp vào chân mình để tránh đường cho cô và Harriet rít lên phản đối. “Thấy chưa? Tôi đã bảo anh là cô ta nguy hiểm mà!”

Raine lùi xa về mặt kính hải của những con người mà cô đã cố gắng hết sức để làm hài lòng và xoa dịu trong tháng vừa rồi. Khẩu Glock trông rất đáng sợ nhưng chẳng mấy chốc họ sẽ nhận ra cô sẽ không bao giờ dùng đến thứ đó.

“Ừ... Tôi sẽ gặp lại mọi người sau”, cô nói. “Nó là đồ thật đấy.”

Cô nhét khẩu Glock vào lại trong quần và chạy thực mạng.

Di động reo. Victor kiểm tra số điện thoại trước khi nghe máy. Đó là Mara, ông đã giao cho cô ta việc giám sát màn hình trong phòng điều khiển. Ký ức về những việc ông đã làm với Mara ngon lành, ưa mạo hiểm tại phòng ngủ tối hôm trước lóe lên trong đầu ông. Đáng nhớ, đúng thế, nhưng tốt nhất là cô ta nên có lý do hợp lý để gọi điện thoại chứ không phải chỉ để nói chuyện phiếm. Ông ấn nút. “Ừ?”

“Ông Lazar, biểu tượng kim cương rất

gần với cảng biển và đang di chuyển lại gần hơn, Mara nói.

Ông khó chịu giật mình. “Cô chắc chứ?”

“Phải. Nó đang nằm ở đoạn đường Morehead, đi về phía nam với tốc độ khoảng ba mươi dặm một giờ. Nó nằm trong phạm vi giám sát trên màn hình của ông đây.”

Ông rút máy giám sát ra khỏi túi áo khoác, ấn mật khẩu và gõ mã tín hiệu. Mara nói đúng. Katya đang ở đây.

“Cảm ơn, Mara. Tiếp tục đi nhé.” Ông ngắt kết nối và kéo cao cổ áo, lạnh tới tận xương.

Đáng ra Katya không nên tới đây. Con bé nên tránh xa móng vuốt của họ, và được canh phòng bởi cả Mackey lẫn Riggs.

Ông nên hủy cuộc hẹn. Có chuyện gì đó cực kỳ không ổn. Ông có thể cảm nhận được điều đó. Nhưng nếu Novak nắm được Katya trong tay thì ông không thể bỏ đi. Ông cứ nghĩ mình bất khả chiến bại nhưng Katya chính là điểm yếu của ông. Lúc nào cũng vậy. Và ông chẳng có gì để đem ra thương lượng trừ một

mảnh kim loại lạnh lẽo và những hình ảnh từ một cơn ác mộng.

Họ đang tiến đến gần cảng biển. Dữ liệu trên màn hình liên tục di chuyển với sự thay đổi về không gian.

Ông tắt cái thứ vô dụng đó đi và quăng nó vào trong nước.

Có lẽ đó không phải là Katya. Có lẽ người khác đang mang một trong những món đồ bị theo dõi của con bé. Có lẽ là trục trặc máy móc. Ông chỉ có thể hy vọng mà thôi.

Thật đáng buồn khi mà sau tất cả những kế hoạch và âm mưu, ông lại chỉ còn cách dựa vào một thứ mong manh như hy vọng.

“Tôi phải kiếm cho mình một cái mới được”, Sean nói, nhìn chăm chăm qua khu rừng mù sương bằng cặp kính chuyên dụng. “Tôi chưa hề thấy vui thế này kể từ lần khoảng đồ của lão khốn đó gần đây. Chưa gì chức năng nhìn tầm xa đã cho tôi thấy được ba... Không, bốn gã tay sai của Novak rồi. Nghịch đồ chơi của anh giống như có quyền năng siêu nhiên vậy.”

“Mục đích là thế mà”, Seth nói. Anh đưa một cái kính cho Davy rồi đeo kính

của anh qua cổ. Anh đưa một bộ tai nghe và mic nhỏ xíu cho anh hai em kia, cùng màu với bộ đồ ngực trang màu xanh lá cây của họ. Họ nhanh nhẹn đeo chúng vào, thể hiện những thiết bị đó không mới đối với họ.

“Vậy kế hoạch của cậu là gì?” Davy hỏi. “Điều hành tới cửa trước và rung chuông à?”

“Không có cách nào để thăm dò nếu anh không biết địa điểm. Tôi sẽ phải tùy cơ ứng biến thôi. Hai người có ý kiến gì chứ gì, nói ra nghe xem nào.”

Davy và Sean nhìn nhau hồi lâu. Hai

hàm răng hoàn hảo giống hệt nhau của họ lóe sáng qua hai chiếc mặt nạ trượt tuyết màu xanh.

“Mùa săn”, Davy nói, mở cửa sau của xe Jeep Cherokee ra. “Đến lúc cho cậu xem kho vũ khí của gia đình McCloud rồi.” Anh ta rút ra một cái cặp đen nặng trĩu và liếc mắt dò hỏi em trai. “Em muốn khẩu Remington 700 hay Cheytec .408?” Anh ta bật nắp vali và lôi ra một khẩu súng bắn tỉa khổng lồ.

“Anh lấy khẩu Cheytec đi”, Sean nói. “Anh bắn tỉa giỏi hơn.”

“Đó chính xác là lý do em nên lấy

khẩu Cheytec đây”, Davy cường điệu hóa vẻ kiên nhẫn. “Vả lại, em bắn tỉa cũng giỏi lắm rồi.”

“Đương nhiên là em không tệ, nhưng anh vẫn giỏi hơn. Anh là thiện xạ. Nổ bom em mới giỏi.” Cậu ta cười toét miệng với Seth. “Quá tệ là chúng ta không biết trước địa điểm. Chúa ơi, nếu cho lũ khốn đó nổ tung chắc tôi thích điên lên mất. Chẳng có gì thỏa mãn bằng một vụ nổ bùng nổ cả, hiểu ý tôi chứ? Mang đến cho người ta cảm giác kết thúc thực thụ.”

“Tập trung vào, Sean”, Davy làm bầm. “Cầm cái khẩu Cheytec chết tiệt

đi.”

“Không. Khẩu Cheytec làm em lo lắng. Anh cầm nó đi. Em thích khẩu Remington với ống Leupold của em. Bọn em là bạn cũ.”

“Sao cũng được.” Davy kéo khẩu Cheytec vào vị trí và nhìn qua ống ngắm. “Hồi bé bọn tôi hay đi săn với cung tên. Cho vui.” Anh ta liếc Seth. “Thử bao giờ chưa?”

Seth nhìn chằm chằm vào khẩu súng bắn tỉa khổng lồ, ấn tượng. Anh mãi mới chú ý đến câu hỏi của Davy. “Cho tôi xin. Tôi là trẻ thành phố mà.”

“Cha bọn tôi đã dạy bọn tôi đây,” Davy nói. “Đề phòng cái ngày chính phủ bị lật đổ, tình trạng hỗn loạn xuất hiện, thế giới văn minh quay ngược lại thời kỳ đồ đồng theo định mệnh và phán quyết.”

“Và những người được chuẩn bị, những người được chọn, sẽ là công tước và hoàng tử trong thế giới mới”, Sean giả giọng. “Chính là chúng tôi.”

“Thế mà tôi cứ nghĩ tuổi thơ của tôi đã kỳ quái lắm rồi”, Seth lầm bầm.

“Phải, cha bọn tôi có lối suy nghĩ khá

khác thường”, Davy nói. “Dẫu sao đi nữa, khi cậu đi săn bằng cung tên thì cậu sẽ phải tiến lại gần con mồi. Thỉnh thoảng bọn tôi biến nó thành trò chơi, tiếp cận gần con hươu hoặc nai để đánh vào mông chúng và nhìn chúng chạy. Thỉnh thoảng bọn tôi bắn chúng. Tùy xem còn bao nhiêu thịt trong tủ lạnh.”

Seth giơ kính lên và nhìn xuyên qua đám cây cối che khuất ngôi nhà. “Hai người định thể hiện điều gì với câu chuyện đó?”

“Không có gì”, Davy nói. Anh ta lôi một túi công tay bằng nhựa dẻo ra khỏi túi và đưa một ít cho Seth với Sean.

“Chỉ là lâu lắm rồi Sean và tôi mới đi săn mà thôi.”

“Quá lâu rồi”, Sean nói thêm. “Chán thật vì Connor không đi được. Anh ấy là người giỏi nhất trong số bọn tôi. Chiến binh thật sự đấy.”

Seth nhìn xuống đồng còng bằng nhựa dẻo rồi nhìn lại anh em nhà McCloud. Hai cặp mắt xanh kỳ quái sáng rực lên với vẻ mong chờ nóng bỏng qua hai chiếc mặt nạ trượt tuyết. “Hai người thật sự muốn làm việc này phải không?”

“Lũ khốn đó đã làm Connor hôn mê suốt hai tháng trời”, Davy nói khẽ. “Và

chúng đã giết Jesse.”

“Jesse cũng là bạn chúng tôi.” Sean nói. “Có cho bao nhiêu tiền thì chúng tôi cũng không bỏ lỡ bữa tiệc này đâu.” Cậu ta thò tay vào đuôi xe Cherokee, rút ra một cái vali khác. “Xem thứ này đi, Seth. Anh không phải là người duy nhất có mảnh ảo thuật trong tay áo.” Cậu ta bật nắp và giơ cái vali ra cho Seth nhìn.

Seth nhìn vào trong. “Cái gì đây?”

“Súng hơi được cải tiến thành súng an thần. Với mũi kim an thần hiệu quả cực nhanh”, Sean nói một cách đắc thắng. “Tôi lấy chúng từ chỗ Nick, một trong

những anh bạn cùng lực lượng đặc nhiệm với anh Connor. Cậu ta chuyên hoạt động trong những tình huống kiểu này. Khi người ta muốn chiến thắng mà không cần phải đối phó với nguy cơ xảy ra một trận chiến đẫm máu.”

Seth nhìn chăm chăm vào cậu ta. “Không đùa chứ”, anh nói chậm rãi. “Cậu định bảo là cậu đã dùng thứ này rồi đấy hả? Tệ thế thì cậu làm nghề gì vậy?”

Sean nhún vai nước đôi và nở một nụ cười rạng rỡ, không sao dò nổi với anh. “À, việc này việc kia, mỗi việc một ít. Sống qua ngày. Đây. Tôi mang theo đồ

nghe của anh Connor cho anh đây. Một khẩu Berette M92. Cả súng laser nữa, nếu anh muốn, nhưng cá nhân tôi thì nghĩ thế chẳng vui chút nào.”

Seth cầm khẩu súng được chìa ra và nhìn chăm chăm xuống nó, cười toét miệng. Tâm trạng của anh tươi tắn một cách khó hiểu. “Mấy gã McCloud các cậu đúng là một nòi giống kỳ lạ.”

Davy cười toét miệng đáp lại. “Cậu không phải người đầu tiên đưa ra nhận xét đó đâu”, anh ta nói.

Một người đàn ông khác đang nằm trên mặt đất.

Raine khom người bên cạnh cơ thể bất động thứ hai đó, dùng những ngón tay run rẩy để kiểm tra dưới cái mũ tối om nhằm đảm bảo rằng đó không phải là một trong hai anh em McCloud. Cô thở hắt ra nhẹ nhõm khi thấy rằng không phải. Đó là một người đàn ông trẻ với mái tóc cắt sát đầu. Anh ta còn sống, một mũi tên nhỏ xíu cắm trên cổ anh ta. Còng tay bằng nhựa dẻo được thắt chặt quanh cổ tay cổ chân anh ta.

Cô nhìn xung quanh nhưng không thấy bất kỳ ai trong cánh rừng đang rì rào ngoài cô và gã đàn ông bất tỉnh này. Hết như khu rừng bị phù phép trong truyện

Người đẹp ngủ trong rừng vậy. Trừ cô ra, tất cả mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ.

Cô cố đỗ xe thật gần căn biệt thự bỏ hoang và lẳng lặng lén vào rừng, dùng màn hình theo dõi để chỉ đường. Seth và anh em nhà McCloud hẳn đang đi lại xung quanh, lần lượt hạ từng tên canh gác của Novak một - một thông tin rất khích lệ.

Trời lại bắt đầu mưa nhưng cô quá căng thẳng để cảm nhận được nó. Quá trình trao đổi chất trong cô hẳn đang bùng cháy dữ dội như lửa lan trên cỏ. Những giọt mưa bắn vào da cô mang lại

cảm giác như thể chúng sẽ kêu xèo xèo tựa nước rơi xuống vỉ nướng.

Cô nấu mình sau một thân cây và nhìn xung quanh, nắm chặt khẩu Glock của lão Ed bằng bàn tay trắng bệch. Mới đầu thì lao đi giải cứu Seth có vẻ là một ý kiến cực kỳ hay, nhưng giờ đây, trong khu rừng yên tĩnh đáng sợ này, do dự đang vùn vụt quay lại. Cô không đủ sức, như thường lệ. Nhưng đã quá muộn để nghĩ lại rồi. Cô không thể bỏ mặc Seth với cái vòng cổ đó trong túi, vả lại, cô cũng chẳng có nơi nào để đi, không có việc gì khác để làm. Không có gì tồn tại trừ thời khắc này, chốn này, nhiệm vụ này. Lôi cô vào như một cơn lốc xoáy. Đó là chìa

khóa giải mã cả câu đố bất hạnh của cuộc đời cô.

Cực điểm của tất cả mọi thứ.

Màn hình giám sát cho thấy cái vòng cổ cách cô chưa đầy ba trăm mét về phía đông bắc. Nếu cô lén lút đi dưới những tán liễu này, thì có thể cô sẽ thấy...

Có thứ gì đó đập vào giữa hai bả vai cô với một sức mạnh đáng kinh ngạc, làm cô ngã gục xuống đám lá cây bùn đất. Có thứ gì đó nặng nề đè lên cô. Nó cử động, thở, và đầy mùi thuốc lá.

Nó gỡ khẩu súng ra khỏi tay cô và giáng súng vào cổ cô. Một cánh tay vòng xuống dưới cằm cô, chèn ép vào khí quản của cô. Cô dùng hết sức lực sinh ra từ hoảng loạn để gập lưng, cho mình vừa đủ không gian để đẩy cái màn hình giám sát phẳng bệt xuống dưới một đám lá ướt sũng.

Cái thứ ở trên cô túm tóc cô, kéo mặt cô quay sang bên. Cô nhìn thấy hàng lông mày màu bạch kim, mắt đỏ quạch, mũi khoằm. Thứ đó cười toét miệng với cô bằng hàm răng vàng khè to đùng.

“Xin chào cô gái xinh xắn. Ông chủ sẽ rất hạnh phúc khi thấy cô đây.”

Chương 27

Cuối cùng Seth cũng lấy lại phong độ. Sự tập trung của anh gần như đã trở lại bình thường, bản năng của anh sắc như dao cạo và hoàn toàn chuyên chú. Anh sắp đi đến dòng đỉnh trong câu chuyện cười điên rồ này, và sẽ không có gì ngăn cản được anh hết - chừng nào anh còn không chú ý tới đám khói phùng phùng đang lơ lửng trong tâm trí anh. Raine.

Anh thô bạo kéo sự tập trung của mình lại. Không có gì tồn tại trừ nơi này và

thời điểm này. Anh đang nằm sấp cách ngôi nhà năm mươi mét. Chắc chắn là sẽ có máy quay, nhưng không thể nói liệu Novak có máy phát hiện chuyển động hay không. Anh ngờ là không với đội quân canh gác trong khu vực này. Bên cạnh đó, chỗ hoang tàn này trông không giống nơi được lắp đặt hệ thống an ninh đảm bảo. Nó trông giống một biệt thự bị ma ám đáng sợ hơn. Anh tin Novak sẽ chọn bầu không khí hân thích thay vì đảm bảo an ninh.

Anh cho phép mình cảm thấy lạc quan trong tầm kiểm soát. Anh và anh em McCloud đã tăng tỉ lệ thắng lên một cách đáng kể. Màn hình giám sát cho anh biết

là khẩu Corazon đang ở trong ngôi nhà đó. Đi vào đó sẽ là một thử thách thú vị. Anh trườn người lại gần vài phân, dưới sự che chắn của một bụi cây rậm rạp. Bộ đàm bật lên.

“Này, Seth.” Giọng Sean khẽ khàng một cách kỳ lạ. “Ghét phải nói với anh điều này, nhưng... cô bạn của anh đã quyết định nhập hội cùng chúng ta.”

Tâm trí Seth trống rỗng.

Không đời nào có chuyện đó. Đáng ra cô đang phải cuốn người trong chăn, nhấm nháp một tách trà thảo mộc dưới con mắt giám sát của Connor, tuyệt đối

không thể ở gần đây chứ.

“Ồ đâu?” Anh quát vào cái mic nhỏ gắn trên cổ áo.

“Cô ấy hẳn đã đi vào cái lỗ tôi tạo ra ở phía tây. Một tên tay sai đang vặn tay cô ấy. Hẳn đang giải cô ấy vào nhà.”

“Cậu có tán công hẳn được không?”

“Quá xa”, Sean nói. “Quá mạo hiểm. Tôi có thể bắn nhầm cô ấy. Xin lỗi.”

“Khỉ thật”, anh rít lên. “Tôi không thể tin nổi. Tôi có thể tin nổi.”

“Tôi nghe rồi, anh giai”, Sean nói một cách thông cảm. “Cô ấy đúng là khó quản lý. Dù vậy, phải nói cô nàng đó rất giỏi xoay sở. Tự hỏi cô ấy đã làm gì anh Connor. Chúa ơi. Tôi hy vọng cô ấy không làm anh ấy bị thương hay sao đó.”

“Ngậm miệng lại, Sean. Davy, chuyện sẵn thế nào?”

“Tôi đã sẵn được vài mỹ nhân đấy”, Davy đáp lại ngay lập tức. “Đã bị trời gô và sẵn sàng làm thịt.”

“Anh gần ngôi nhà cỡ nào?”

“Khoảng một trăm mét”, Davy nói.

Seth cố đuổi cảm xúc ra khỏi đầu, quay lại với vương quốc hoàn hảo nơi bản năng ngự trị. Nhưng vô vọng, đúng là địa ngục, Raine xuất hiện, bị bắt giữ, chặn mất tầm bắn của anh, làm náo anh mù mờ với sắc đẹp của cô. Đó là tài năng thiên phú của cô, biến một thứ đáng ra thật đơn giản và rõ ràng như một vụ đột kích thành một thứ phức tạp như điên.

“Lại gần hơn đi”, anh nói. “Nghe này. Đây là những gì tôi nghĩ...”

Kurt Novak nhìn chăm chăm vào màn

hình hiển thị hình ảnh trong thư viện nơi Victor Lazar đang đợi. Lão ta ngồi thanh thoi trong một cái ghế bành lót bông kiểu Victoria, phì phèo một điếu thuốc lá. Tự tại. Đảm bảo lão đang nghĩ đã chiếu tướng người kiểm soát ván đấu. Nhìn lão ta khụy gối van xin hẳn sẽ thú lắm.

Tổ chức buổi gặp ở đây khá nguy hiểm, nhưng hẳn đã chui lủi trong những cái hang không cửa sổ quá lâu rồi. Đủ lắm rồi. Hẳn quay số của lão Riggs, một lần cuối cùng. Vẫn không có gì. Lão Riggs đã thất bại trong nhiệm vụ đơn giản được giao, dù đã có sự trợ giúp của một trong những sát thủ tài năng nhất khu vực. Người tình của cô ta hẳn là rất

chuyên nghiệp.

Thời gian để tính toán trước trận đấu đã kết thúc. Thật bực mình. Hấn đã chuẩn bị đầy đủ trong tầng hầm và hấn muốn cô gái đó ở ngay tại đây để hấn có thể chơi đùa lão Lazar như chơi đùa cá mắc vào dây câu. Như thế này thì hấn sẽ phải tùy cơ ứng biến thôi. Nhưng những kết quả tùy biến tạo không gian cho những ý tưởng thiên tài bất chợt lóe lên.

Trong trường hợp nào đi nữa thì lão Riggs cũng sẽ trả giá cho sự kém cỏi của mình. Hay phải nói, con gái lão sẽ trả giá. Hấn bám số Georg. Hấn muốn Georg phải sáng tạo một cách đặc biệt

với con gái lão Riggs.

Một máy truyền tín hiệu radio kêu lên. Hấn nhắc nó lên. “Gì?”

Hấn nghe những gì người của hấn nói và bắt đầu bật cười, sau đó quay sang màn hình giám sát, phóng to một trong những hình ảnh lên.

Chưa đầy vài giây, Karl đã xuất hiện trên màn hình cùng cô gái của lão Lazar. Tên đó nói một câu gì đấy gay gắt, vặn tóc cô ta cho tới khi cô ta nhìn vào máy quay, đôi mắt đáng yêu đầy vẻ kháng cự.

Cô ta ăn mặc hơi tẻ nhưng vẫn khiến người ta chảy nước miếng. Đôi môi đầy đặn đang run rẩy. Làn da trắng mịn sẽ để lại từng dấu ấn nhỏ nhất. Sau cùng thì hấn cũng chẳng cần lão Riggs vô dụng làm gì. Hấn đã lãng phí tay sát thủ giỏi nhất của mình một cách vô ích. Cô đã tự đến với hấn.

“Đưa cô ta tới chỗ ta”, hấn nói. Hấn nóng lòng muốn kết thúc phi vụ ghê tởm này với lão Lazar.

Rồi sau đó sẽ là giờ giải lao.

Cô ghét cảm thấy ngu ngốc, cũng như sợ hãi. Novak giật ngược cổ tay cô ra

sau lưng và vắn. Cơn đau bùng lên qua các dây thần kinh. Trong giây lát, cô gần như bất tỉnh trước khi Novak ép cô đi về phía trước.

Karl - tên du côn đã nhảy lên người cô - mở một cánh cửa gỗ sồi điêu khắc nặng nề và đứng tránh sang bên cho họ đi vào. Hắn dậm dật ngắm nghía cô khi cô đi qua. Cô vẫn còn cảm nhận rất rõ bàn tay ẩm ướt, nhớp nhúa của hắn trên cơ thể mình. Cô tự hỏi liệu mình có thể xóa bỏ cái cảm giác đó đi hay không.

Quan trọng hơn, liệu cô có cơ hội để cố gắng làm điều đó hay không.

Victor đang đợi trong cái thư viện đồ nát rộng lớn. Mặt ông trông dữ tợn, và ông không có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô. Karl cùng một tay sai khác của Novak đứng canh hai bên người ông.

“Chào, Kurt”, ông Victor nói. “Tranh chấp này có cần thiết không vậy?”

“Đa số các tranh chấp đều cần thiết, Victor ạ”, Novak đáp lại. “Hãy nhớ rằng ông đã đẩy tôi vào tình thế này. Ông chỉ có thể trách bản thân mình thôi.”

Mắt Victor gặp mắt cô. Một nụ cười ảo não nở ra trên môi ông. “Chào buổi sáng, Katya” ông nói. “Ta rất đau buồn

khi thấy con ở đây, nhưng ta không ngạc nhiên. Con cứ phải tham gia vào trung tâm trận chiến mới được hả? Đơn giản là con không thể tránh sang một bên, nơi an toàn hơn.”

“Bác đã thấy cháu trên màn hình giám sát phải không?” Nếu có một việc hữu dụng cuối cùng mà cô có thể làm, thì đó chính là đánh lạc hướng sự chú ý của họ khỏi Seth.

“Phải.” Victor nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Phong cách cá nhân của con đúng là phát triển nhanh như chớp, con yêu ạ. Con nhắm vào đâu với bộ dạng mới này vậy? G.I. Jane à? Nó

mang một vẻ quyền rũ hoang dại, bụi bặm nhất định, nhưng cá nhân ta thì thích Dolce & Gabbana hơn.”

“Cháu trông giống thế này vì phải đánh nhau với lão Ed Riggs”, cô nói.

Nụ cười mỉa mai của ông Victor đông cứng lại thành một chiếc mặt nạ. “Riggs đã tấn công con ư?”

“Ai cũng tấn công cháu hết”, cô lầm bầm một cách chua chát.

Novak vặn cánh tay cô và cô uốn lưng lên với một tiếng rít đau đớn.

“Đừng có than vãn”, hắn nói. “Giờ lão Riggs là người của tôi rồi. Tôi qua lão đã kể hết toàn bộ câu chuyện dơ dáy đó cho tôi nghe. Quyến rũ, tổng tiền, giết người. Đúng là một gia đình thú vị phải không? Những bí mật bẩn thỉu của các người có thể sánh với tôi đây.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Cô nhìn vào mắt Victor. “Vậy ra đó là sự thật.”

Victor nhún vai. “Một phần nhỏ của một sự thật lớn hơn nhiều”, ông nói lạnh lùng. “Chúc mừng vì đã thắng hắn, Katya. Ta chắc chắn là con dư sức đối phó với tên vô dụng đó. Con đã giết hắn,

ta hy vọng là vậy?”

Một ngọn lửa nóng rực bùng lên nơi cánh tay cô khi Novak ép cô từ từ quỳ gối xuống. “Không”, cô rên. “Không phải phong cách của cháu.”

“Không à?” Victor trông có vẻ thất vọng. “Người ta phải thông cảm cho sự thiếu kinh nghiệm, ta cho là thế. Vì Chúa, Kurt, hãy để cô gái tội nghiệp đó đứng dậy. Không cần dùng loại nghệ thuật sân khấu đó đâu.”

“Khó chịu hử?” Novak dùng súng đẩy cằm Raine, ép cô nhìn lên. “Cô và tôi sẽ chơi những trò chơi cực kỳ thú vị”, hắn

ta ngân nga. “Quen với vị trí này đi.”

Cô chỉ lắc đầu được rất nhẹ.
“Không”, cô rít lên.

“Đủ rồi.” Giọng Victor vang lên gay gắt. “Việc này thật thô tục và vô bổ. Chúng ta hãy thỏa thuận về các điều khoản đi.”

Novak kéo cô đứng dậy với một nụ cười tự mãn. “Đi thẳng vào vấn đề này thật chẳng giống ông chút nào, Victor ạ. Thường thì ông nói lòng vòng cả tiếng đồng hồ cơ mà. Hẳn là ông đang lo lắng. Bất an. Do tôi đã nói điều gì đó sao?”

“Đủ rồi”, Victor đáp lại bằng giọng rắn như đá. “Anh muốn gì?”

Novak cúi người về phía Raine và mút dải tai của cô vào giữa hai hàm răng, cắn đủ mạnh để khiến cô kêu lên. “Tất cả, ông bạn thân mến của tôi ạ”, hắn nói. “Khẩu súng. Đoạn băng... tất cả. Cháu gái của ông, niềm kiêu hãnh của ông, sự bình yên của tâm trí ông, giấc ngủ hằng đêm của ông... Tôi muốn tất cả.”

Victor phát ra một âm thanh nóng nảy. “Đừng có cường điệu thế nữa đi. Chúng ta đã làm ăn thân thiết nhiều năm trời rồi. Sao đột nhiên lại thù địch thế này?”

Novak bày ra vẻ tổn thương. “Nhưng ông đã phản bội tình bạn của tôi, Victor. Ông đã chơi đùa với những cảm xúc yếu ớt nhất của tôi. Và giờ tôi sẽ chơi lại ông.”

Victor không rời mắt khỏi mắt hắn. “Katya, ta rất xin lỗi”, ông nói, hết sức nhẹ nhàng. “Con không đáng phải chịu cảnh này.”

Raine vùng vẫy, cố tránh Novak khi hắn đâm lưỡi vào tai cô. Cô đột ngột đông cứng lại khi hắn vuốt ve quai hàm cô bằng súng. “Chắc chắn là thế rồi”, cô nói một cách dữ dội.

“Cháu gái ông thậm chí còn thú vị hơn cả Belinda Corazon”, Novak ngân nga. “Hoang dã hơn, thách thức hơn. Tôi sẽ rất tò mò muốn được nghiên cứu đoạn video đấy, Victor. Để xem nó sẽ gợi lên những cảm xúc gì, rồi tôi có thể so sánh.”

Cuộc trò chuyện trong tầng hầm của họ đột ngột hiện lên trong đầu cô, từng từ một, và đi kèm với nó là một nhận thức đột ngột.

Victor đã bịp tên quái vật này bằng một giấc mơ. Ông không có đoạn băng video nào để mặc cả hết. Cô nhìn vào

ánh mắt ảm đạm của ông và đọc được sự thật khủng khiếp trong mắt ông. Không cần phải nói gì. Không có cách nào để thoát khỏi căn phòng rùng rợn này hết.

“Đây có phải là ý bác khi bảo khả năng ngoại cảm qua giấc mơ của dòng họ Lazar có thể rất hữu dụng không?” Cô hỏi.

“Đúng là thời điểm thích hợp để chỉ trích ta”, Victor nói xẵng. “Ta đã thiết lập thỏa thuận này trước khi có mặt con.”

“Ngậm miệng!” Novak rít lên.

Raine nhắm mắt khi nước bọt văng lên mặt cô. Novak quay khẩu súng lại và chĩa vào Victor. “Nghe cho rõ đây, Victor. Điều khoản là thế này. Tôi có một căn phòng bí mật đã chuẩn bị sẵn sàng cho cô cháu gái đáng yêu của ông. Với mỗi tiếng đồng hồ ông bắt tôi đợi cuộn video đó, tôi định sẽ...”

Một ô cửa sổ vòm cao của thư viện vỡ tung và kính bay loảng xoảng vào trong. Một trong những tên tay sai của Novak bay qua không trung, đập vào cánh cửa đầy bụi, tay ôm chặt ngực. Rồi dường như cả thế giới nổ tung.

Novak kêu gào, Victor la hét. Novak

quảng cô đi và quay ngoắt lại để đối mặt với mối đe dọa mới, dường như nó đến từ mọi hướng. Cô quay người trong không khí và đập mạnh vào tường.

Karl lao vội về hướng cửa thư viện. Một tiếng nổ vang lên và cả hai cánh tay Karl vung vẩy khi gã gục xuống đất, ôm lấy đồng dinh dính đỏ rực từng là cổ họng của gã.

Một tiếng nổ nữa và Novak gập gù, ngã gục xuống sàn. Thời gian oằn mình thành những chuyển động chậm chạp, ủy mị khi hắn gượng chống khuỷu tay dậy và trừng mắt nhìn Victor, mặt rúm rỏ thành một cái mặt nạ hình đầu người.

Novak nhắc súng, nhắm vào cô. Victor lao ra trước mặt cô. Sức ép của viên đạn đập ông ngã vào người cô, ghim cô vào tường. Cô cảm thấy lưng mình đau đớn nóng rực. Victor tuột xuống, trượt dọc cơ thể cô. Cô đỡ lấy hai nách ông. Novak lại nhắc súng và chĩa vào cô, môi hắn căng ra thành một nụ cười đầu lâu kinh khủng.

Một tiếng nổ đing tai khác vang lên, và khẩu súng bay ra khỏi tay hắn. Một dòng máu đỏ kinh khủng phun ra. Novak cúi xuống trên bàn tay nhầy nhụa thương tích của hắn, miệng ngoác rộng thành một điệu cười ghê tởm như trên một chiếc

đầu lâu.

Một tiếng nổ nữa. Hắn giật nảy người, ôm đùi và gục mặt xuống sàn.

Không có không khí. Phổi của cô như bị rút sạch không khí. Tim cô như than đá nóng rực. Và mặt đất đang kéo Victor xuống bằng một lực mà cô không tài nào chống lại nổi.

Quá trễ. Anh đã thất bại, anh đã nhầm trượt. Raine đang lao đi dọc bức tường sau lưng Lazar và thế giới đã chấm dứt, ngay tại đây, và ngay tại thời điểm này. Anh phanh lại và quỳ gôi trong bể máu đang lan ra. “Em có bị bắn trúng

không?” Anh hỏi.

Cô nhìn anh chăm chăm, không hiểu gì. Anh cố kéo cơ thể Lazar khỏi người cô để anh có thể xem xem cô bị thương đến mức độ nào.

“Không!” Cánh tay cô siết chặt quanh lão già bị thương.

“Khỉ thật, anh cần xem xem liệu em có bị thương không!”

Cô lắc đầu. “Ông ấy đã đỡ viên đạn cho em”, cô thì thào.

Seth nhìn chăm chăm xuống mặt Lazar. Môi ông ta xanh ngắt. Mắt ông ta sáng lấp lánh, vẫn sắc bén, vẫn tỉnh táo. Môi Lazar giật giật, nhưng Seth không nghe rõ ông ta nói gì. Anh nhích người lại gần hơn. “Gì?” Anh gầm gừ.

“Đáng ra cậu phải bảo vệ con bé”, Victor thở ra.

Một tiếng cười cay nghiệt nổ ra từ miệng anh. “Tôi đã cố. Cô ấy khó bảo vệ lắm.”

“Cố gắng hơn”, Victor nói. “Đồ ngốc.” Ông ta ho. Máu sệt sùi từ môi ông ta.

“Đừng, xin bác đẩy, bác Victor.” Giọng Raine run rẩy. “Cố đừng cử động. Bọn cháu sẽ tìm người giúp và...”

“Suyt, Katya. Mackey...” Mắt Victor ra hiệu cho anh.

Anh không hiểu vì sao mình lại phải bận tâm nghe những lời trắng trối của kẻ đã giết hại Jesse. Nhưng ông ta đã đỡ một viên đạn cho Raine. Anh lại cúi người về phía trước.

“Sức mạnh chẳng còn ý nghĩa nếu cậu không có gì để bảo vệ.” Giọng Victor

mỏng manh yếu ớt.

Seth nhìn chăm chăm vào đôi mắt của người đàn ông đang hấp hối và nhìn thấy chúng chất chứa sự lạnh lùng trống rỗng, ảm đạm, những gì đang chờ đợi ông ta phía trước. Anh rúm người lại, giận dữ trước sự sống mong manh còn lại của ông ta.

“Những lời khuyên vàng ngọc từ một kẻ giết người. Cảm ơn nhé, Lazar. Tôi sẽ cho in nó vào phần tựa đề trên giấy viết thư của tôi. Thậm chí tôi sẽ khắc nó lên bia mộ của ông. Ông biết gì không? Chết thế này là quá sướng cho ông đấy.”

Anh vừa kịp nhìn thấy nụ cười thích thú yếu ớt trên môi Lazar trước khi Raine đẩy anh đi. “Tránh xa ông ấy ra”, cô rít lên.

Anh nhìn cô cúi người xuống người đàn ông sắp chết, lẩm bẩm điều gì đó. Những lọn tóc dài xoắn xít của cô rũ xuống trên đồng máu của ông ta. Cô khóc mà không phát ra một âm thanh nào, nước mắt chảy xen với máu và bùn đất dính trên mặt cô.

Mắt Lazar trở nên mờ mờ rồi bất động.

Novak nằm úp mặt, oằn người và

sống soài trên sàn như một đồng giẻ rách
đẫm máu.

Seth không hề cảm thấy hả hê, thỏa
mãn, hay bình yên.

Anh không cảm thấy gì hết.

Raine nhìn chăm chăm vào mặt
Victor, sử dụng câu thần chú ngày xưa.
Nếu cô không chớp mắt thì ông sẽ không
tuột khỏi tay cô. Cô chỉ mới vừa tìm thấy
ông thôi mà.

Nhưng cô đang khóc nức nở. Cô
không thể không chớp mắt. Đằng nào thì

ông cũng đang tuột đi rồi, và không một câu thần chú trẻ con nào có thể giữ ông lại hết. Cô chạm vào mặt ông, một cử chỉ âu yếm rứt rề làm máu của chính ông nhòe ra trên gò má cao của ông. “Cháu đã đoán được mật khẩu của bác”, cô thì thào. “Đó là cách cháu tìm ra bác.”

“Cô gái thông minh.” Cô hầu như không nghe nổi ông nói gì. “Con không đoán ra mật khẩu đâu. Con *chính* là mật khẩu đấy.”

“Cháu xin lỗi vì đã không thể trao cho bác điều bác muốn.”

Cô thấy khóe miệng ông khẽ giật giật.

“Có đấy. Giờ thì Peter có thể tha thứ cho ta rồi. Nếu con có thể.” Mắt ông nhìn xuyên vào cô.

Cô nhìn lại và gật đầu. “Cháu có thể”, cô nói đơn giản.

Không còn bí mật hay dối trá giữa họ nữa, chỉ còn cái chết báo trước, như một con thuyền trôi vào khoảng không bất tận.

Giống như những giấc mơ của cô, song vẫn khác biệt. Lần này, khi con thuyền trôi đi, cô không hốt hoảng, khóc sung mất, hay xin được đi cùng nữa.

Cô chỉ ôm cơ thể mềm oặt của Victor trong tay, để nước mắt chảy xuống và lặng lẽ nhìn nó trôi đi.

Seth đang sụp đổ. Không có cách nào ngăn chặn sự sa sút này. Đèn lóe lên, mọi người trò chuyện âm ỉ, những người mặc đồng phục mặt mũi mơ hồ hỏi anh những câu hỏi mà anh không đủ tập trung để có thể trả lời. Anh em nhà McCloud đang đối phó với việc ấy, và anh biết ơn họ trong đờ ẫn.

Đến một lúc nào đó, anh chợt nhận ra Novak chưa chết. Nhìn thì có vẻ gần chết, nhưng bác sĩ đang gắn đủ loại ống vào người hắn ta. Nếu hắn ta đã thành

xác chết thì chẳng việc gì họ phải làm vậy.

Tuyệt. Anh cũng thất bại trong việc đó nữa. Jesse vẫn chưa được báo thù.

Nhưng cái phần quan tâm đến điều đó trong anh đã bị chôn vùi dưới một trăm tấn đá vụn. Anh ngồi trên sàn nhà nhuộm máu và nhìn Raine khóc. Có một khoảng không mênh mông đang ngoác rộng ra giữa họ. Khổng lồ, bao la, vô tận. Cô vẫn khóc khi họ đưa cơ thể Victor vào trong một cái túi đựng xác chết màu đen, và anh không hiểu nổi vì sao. Lão ta là tên sát nhân máu lạnh đã thuê người giết cha cô và hủy hoại cuộc đời cô. Chuyện

này rồi rầm đến mức anh phải loạng choạng lại gần và hỏi cô. “Vì sao?”

Cô dụi đôi mắt ướt đầm bằng bàn tay bần thiêu. “Vì sao cái gì?”

“Vì sao em lại khóc vì người đàn ông đã giết cha em?”

Bác sĩ đang nhặng xị hết cả lên với cô nhưng Raine lờ anh ta đi. Hai người họ đang ở một chốn hoàn toàn khác, nhốt mình giữa một cái chuông thủy tinh chứa đầy tinh lạnh băng giá. Đôi mắt ướt của cô sáng rực lên nhìn anh với vẻ rực rỡ chói lòa lạ lùng.

“Ông ấy không giết cha em”, cô nói. “Ông ấy *là* cha em. Em sẽ khóc than cho ông nếu em muốn.”

Cô thò tay vào trong áo anh, lục lọi. Anh nhìn xuống, mặt mị và không kháng cự. Sao cũng được. Cô có thể bắn anh hoặc đâm anh nếu cô muốn. Anh không còn năng lượng để gạt tay cô đi.

Bàn tay cẩu bẩn của cô rút ra, cầm một cái mặt dây chuyền opal sáng lấp lánh. “Em sẽ giữ cái này”, cô nói. “Để tưởng nhớ cha em.”

Anh nhìn chằm chằm xuống ngọn lửa màu xanh dương xen xanh lục lóe lên

dưới bề mặt mượt mà của viên đá. “Nhờ nó mà chúng tìm ra chúng ta”, anh nói.

Cô gật đầu và đút vòng cổ vào túi. “Em không cố tình. Và em đã đi theo anh vì muốn cảnh báo cho anh. Tất nhiên anh sẽ không bao giờ tin em. Thật sự em cũng chẳng hiểu nổi vì sao mình lại bận tâm nữa.”

Anh lắc đầu. “Raine...”

“Cứ tin những gì anh muốn. Em không còn quan tâm đến những gì anh nghĩ nữa”, cô nói. “Anh là một thằng khốn lạnh lùng, xấu xa, nhưng em mừng vì anh không chết. Em không muốn lương tâm

của em bị cắn rứt, cùng với tất cả những điều khác.”

Bác sĩ khoác một cái chăn quanh vai cô và dẫn cô đi. Cô không ngoái lại nhìn anh.

Họ hẳn đã cho cô một liều thuốc nào đó cực kỳ mạnh, bởi vì mọi thứ đang trôi dần đi, bỏ lại cô đơn độc một mình trong làn sương mù trắng xóa. Một lần cô cứ nghĩ mình đã thấy Seth, nhưng đó hẳn là một giấc mơ, bởi vì Victor và Peter đang đứng hai bên người anh. Cô vươn tay ra nhưng tay cô chạm hụt và rơi xuống đệm, yếu ớt, vô dụng. “Có phải cả hai ta đều đã chết không?”, cô hỏi anh.

“Không”, anh trả lời. Mắt anh trông hờm sâu và buồn bã.

Cô cố giữ anh bằng thần chú mắt, như thường lệ, nhưng mắt cô không mở ra, và cô mới là người đang trôi đi chứ không phải anh. Cô lao về phía anh, cố dùng từ ngữ để bắt anh. “Em yêu anh. Đừng chết.”

“Anh sẽ không chết đâu”, anh nói. Cô lại trôi vào trong làn sương trắng, túm chặt lấy lời hứa đó như một cái thuyền cứu sinh.

Lần kế tiếp tỉnh giấc, cô biết mình không chết bởi vì mẹ cô đang ngồi cạnh giường. Bà mang vẻ mặt của một con mèo nằm rình ngoài hang chuột. Không gì có thể trần tục và vững chãi hơn khi Alix có vẻ mặt đó.

“Đến lúc con tỉnh dậy rồi đây, Lorraine. Con làm ta sợ gần chết. Trông con kinh khủng quá. Mất thân, trầy xước, rách da, bong gân, rạn xương sườn, vai lệch khớp, vỡ sụn. Con lòi thối lếch thếch quá. Lúc nào con cũng cứ phải chạy ra ngoài và làm tất cả những việc ta cấm con! Đôi nghịch. Hết như cha con.”

“Cha nào?” Cô thì thào.

Raine chìm vào cơn mê trước khi kịp tận hưởng vẻ sững sờ của Alix.

Chương 28

Anh tua lại đoạn băng và xem lại. Nó được máy Colbit thu lại tại cầu cảng ở đảo Đá. Anh đã lén ra đó và thu thập đồng dữ liệu này về đêm qua. Chín mươi sáu tiếng video. Anh đã cắt tất cả những đoạn có Raine trong đó thành một đoạn phim ngắn. Đoạn clip sáu phút này là

đoạn anh thích nhất.

Cô ra khỏi rừng cây rồi chậm rãi đi xuống cầu cảng. Những vết bầm tím trên mặt cô đã biến mất gần hết. Tóc cô chảy dài, buông xõa quanh cơ thể. Cô đang mặc một cái áo trắng mềm bám lấy người. Không áo con, theo anh nhận thấy. Cô cần áo khoác. Anh phiền lòng vì cô không nghĩ đến việc mặc áo khoác. Cô chẳng bao giờ chăm sóc bản thân. Nếu anh ở với cô thì anh đã khẳng khẳng bắt cô mặc áo khoác rồi.

Một ngọn gió thổi tóc cô bay khỏi mặt. Cô ôm lấy người và nhìn xa xăm ra mặt nước như thể đang chờ đợi một điều

gì đó. Hoặc ai đó.

Anh nghe tiếng xe ô tô đi lên con đường lái xe vào nhà. Anh nhào người ra khỏi cánh cửa xe Chevy đang mở và nhìn xuống đường. Đó là ô tô của Connor. Anh tắt clip đi và đóng laptop lại. Bình luận của Connor về trò giải trí ám ảnh của anh là điều cuối cùng anh cần.

Connor ra khỏi xe, khập khiễng đi lại chỗ con Chevy. Anh ta chống người lên gậy và gật đầu. “Này.”

“Gì?” Seth phải vật vả lắm mới có thể giả vờ hứng thú với những chi tiết vụn

vật còn lại, nhưng anh vẫn cố, vì lịch sử.

“Tôi vừa nhận điện thoại từ Nick ở đội Hang Động. Novak sẽ sống. Cú bắn vào ngực của Sean chỉ trúng áo chống đạn. Gã hoang tưởng. Và cú bắn vào đùi của cậu chỉ chệch động mạch đùi vài phân. Khỉ gió!”

Seth gầm gừ ghê tởm. “Đáng ra tôi phải nhắm vào đầu hắn.”

“Hãy an ủi bản thân bằng sự thật là nhờ cậu, hắn đã mất thêm vài ngón bên tay trái. Chuyện đó sẽ làm hắn tức không để đâu cho hết sau khi tỉnh táo lại.”

“Lão Riggs thì sao?”

“Ngồi liếm vết thương trong tù. Không được bảo lãnh.”

“Còn con gái ông ta?”

Mặt Connor rần lại. “Erin ồ. Cô ấy ghét tôi đến tận xương, tất nhiên, nhưng điều đó cũng dễ lường trước. Cô ấy đã bảo tôi là Georg chưa từng chạm vào cô ấy, nhưng tôi vẫn chỉnh hình lại mặt và vài bộ phận cơ thể khác của hắn vì dám nghĩ đến điều đó. Hắn sẽ đái ra máu một thời gian nữa.” Mũi anh ta cong lên thành một nụ cười nhỏ, dữ tợn. “Nhà tù hắn sẽ rất vui vẻ cho một gã trai tóc vàng xinh

xấn như hấn.”

Seth cầm lấy gậy của Connor và giật nó khỏi tay anh ta. “Cậu dùng thứ này cho đẹp, để lấy tiền bồi thường thương tật, hay cậu thấy sợ vì được mang thêm một vũ khí đi lung tung khắp nơi?”

Connor giăng gậy lại và xoay nó với tốc độ hoa mắt. “Nếu nhanh nhẹn thì cậu có thể gây ra rất nhiều thương tích với em bé này đây.”

Một con hươu lang thang đi qua bãi cỏ, cách họ khoảng hai mươi thước. Họ nhìn nó dạo qua, bình thản và vô tư. Thế giới vẫn tiếp diễn. Jesse vẫn chết. Novak

vẫn sống. Con hươu nhai trệu trạo những ngọn cỏ vàng.

Cửa kính đóng sầm lại. Con hươu bật dậy và lao vào rừng cây, nhanh như chớp và cực kỳ lặng lẽ. Sean thông dong đi ra chỗ xe Chevy. “Chào anh, Connor. Đây, Seth, anh bạn Kearn của anh vừa mới gọi điện, lần thứ sáu. Gọi lại cho anh ta đi, trời đất. Anh ta lo cho anh đấy.”

“Cậu ta sẽ sống thôi. Bên cạnh đó, tôi sắp đi đây. Tôi sẽ nói chuyện với cậu ta khi về đến nhà.”

“Chắc chắn rồi. Anh đã ra rả suốt tám ngày liền rồi đấy. Dù cũng không quan

trọng đầu. Cứ ở bao lâu tùy thích.” Sean cười toét miệng và đút tay vào túi quần. “Cứ ở đến khi anh đủ dũng khí để tới chỗ cô ấy.”

Seth trừng mắt nhìn cậu ta dữ tợn đến mức có thể khiến phần lớn mọi người lắp bắp và lùi bước. Song vô dụng với Sean. Cậu ta lại khoe hai má lúm đồng tiền và chờ đợi.

“Lo chuyện của em đi, Sean”, Connor nói.

“Em đã lo chuyện của mình cả tuần rồi. Em chán”, Sean vui vẻ nói. “Trì hoãn làm gì chứ? Nếu tôi là anh thì tôi

đã phủ phục trước cô nàng nóng bỏng đó với cái lưỡi thè ra như thảm đỏ rồi.”

Seth nghĩ đến lời nói ngắt quãng của Raine. “Cô ấy là con lão Lazar.”

Sean nghiêng đầu, trông khó hiểu, và không ngừng bật người tung tung. “Thì sao? Thế thì sao? Ông ta chết rồi đúng không? Ông ta sẽ không quấy rầy anh.”

Connor nhìn cậu ta với vẻ đau đớn.
“Sean...”

“Cha bọn tôi cực kỳ điên rồ nhưng chẳng ai coi thường bọn tôi vì điều đó

hết”, Sean phát biểu. “Hoặc nếu có thì kê xác họ. Nghĩ mà xem, cha anh cũng bấu bở gì cho cam. Vả lại chúng ta đã thống nhất là cô ấy chưa từng bán đứng anh, đúng không? Thế còn gì nữa?”

Không có cách nào tranh luận với logic cùn của Sean. Anh không có cảm giác muốn cố gắng giải thích sự giận dữ, sự xa cách, sự lạnh lùng xoẹt qua mắt cô khi cô nhìn anh qua xác cha cô.

Anh dùng đến sự thô lỗ đơn giản. “Cút đi, Sean.”

Mắt Sean nheo lại. “Anh vẫn muốn cô ấy phải không?”

“Đó không phải là vấn đề!”

Sean khịt mũi. “Không. Vấn đề anh là một tên chết nhát có hai hòn bi teo rúm lại cỡ hạt đào.”

Connor quay người đi, phát ra một âm thanh nghèn nghẹn.

Sean nở nụ cười kiêu “Chàng trai Tuyệt diệu”: “Quá nữ tính đối với anh hử? Tin tốt đấy. Có lẽ tôi có thể câu được cô ấy khi cô ấy đang thất tình. Hàn gắn trái tim tan vỡ của cô ấy. Tôi sẽ dồn hết sức đó, hiểu ý tôi chứ?”

Đột nhiên anh túm chặt cái áo nỉ in hình chuột Mickey bạc phếch của Sean, lôi cậu ta lên cách mặt đất hai chục phân. “Đừng bao giờ nghĩ về cô ấy như thế”, anh rít lên. “Không thì tôi sẽ cho cậu như tử. Hiểu chưa?”

Sean nắm lấy tay Seth và nâng mình lên để có thể thở. “Trêu người anh khoái quá đi mất”, cậu ta ngân nga. “Davy và Connor kiệt quệ rồi nên họ chẳng phản ứng gì hết, nhưng anh, ôi chao. Anh đúng là dễ đoán.”

Seth quăng cậu ta đi. Sean uyển chuyển lăn người dậy, thân nhiên vượt đồng lá thông khỏi quần jean. Một người

bao dung. Nhất định rồi, cậu ta có Davy và Connor làm anh trai mà. Thứ gì đó co rút trong anh, mạnh và đau đớn, trước suy nghĩ ấy. hẳn là anh cũng đã rất cứng rắn với Jesse. Jesse cũng đã cực kỳ bao dung. Jesse đã tha thứ cho anh, kể cả những lúc anh không xứng đáng. Anh quay lưng về phía họ và đi về phía bãi cỏ. “Nếu Kearn gọi thì bảo anh ta là hôm nay tôi sẽ về.”

“Đồ nhát cáy”, anh nghe Sean lầm bầm.

Anh không quay lại. Anh không thể đối phó với một cuộc cãi vã thân tình. Anh thà chờ dần nhìn đá nhìn cây còn hơn.

Sau mười tháng vắng bóng Jesse, anh không còn quen bị trêu chọc hay châm chích nữa. Anh gạt những cành linh sam ra, chửi thề khi chúng quất vào người anh. Thiên nhiên chết bầm. Anh chẳng bao giờ hiểu nổi vì sao người ta lại tự nguyện đi ra ngoài và đắm mình trong đó. Jesse cố bắt anh đi leo núi nhưng Seth đã kháng cự đến cùng.

Theo cái cách anh vẫn kháng cự mọi thứ. Lúc nào cũng thế.

Suy nghĩ đó làm anh chết cứng, ngay giữa lùm cây con. Đỉnh của chúng cao gần đến tim anh. Chúng run rẩy trong gió. Anh nhìn chăm chăm vào chúng, tự hỏi

vì sao anh gạt bỏ nỗ lực giúp đỡ anh của Jesse. Cũng hết như cách anh gạt bỏ nỗ lực của anh em nhà McCloud. Anh đã gạt bỏ cả thế giới. Lần nào anh cũng chối bỏ thế giới trước khi nó có cơ hội cứu giúp anh.

Giống hết như cái cách anh đã đẩy Raine đi.

Một luồng gió mạnh thổi từ đỉnh núi tuyết quét qua lùm cây, làm đám cây con chao đảo. Chúng bật thẳng về vị trí cũ, mềm mại và dẻo dai. Anh rùng mình vì không có áo khoác nhưng anh không thể quay về lấy áo và đối diện với những đôi mắt sáng rực, chỉ trích của anh em nhà

McCloud. Chưa thể.

Xe tải đã được chất đồ và sẵn sàng lăn bánh. Công việc kinh doanh cần anh sau từng ấy tháng bỏ bê. Cuộc đời anh đang chờ đợi anh, an toàn và dễ đoán.

Nhưng ngày qua ngày anh vẫn tua đi tua lại một đoạn băng trong đầu. Mỗi lần làm tình với Raine đều in sâu trong ký ức của anh. Từng câu chữ, từng mùi hương và tiếng thở dài. Da thịt và màu sắc của cô, sự dịu dàng và can đảm của cô. Người phụ nữ ấy thật phi thường. Cô xứng đáng có được ai đó tốt hơn một gã nóng tính, xấu miệng, chó chết như anh.

Tuyệt vời thật. Anh đang tự thương hại mình cơ đấy. Anh có thể nghe Jesse cười khẩy trong đầu, bảo anh đừng có tự sướng nữa. “*Đừng có tua đi tua lại những đoạn băng bi quan cũ kỹ đó nữa*”, Jesse vẫn hay nói thế khi anh suy sụp tâm lý. Chúa ơi, điều đó vẫn thường làm anh tức đến phát điên.

Seth bước khỏi lùm cây và thấy mình đứng trên một bãi đất rộng, lúa thừa cỏ. Nơi đó đột ngột dốc thẳng xuống vách núi, tại điểm một thác nước đang lao mình xuống và chảy âm âm. Anh gần như bị thôi miên bởi dòng thác trắng như sữa chảy xuống hai bên mỏm đá phủ đầy rêu. Nước đổ xuống trng một bể sóng lăn tăn

bên dưới, ở đó nó sáng lên màu xanh lục, trong suốt.

Lần đầu tiên, anh lờ mờ hiểu được lý do người ta đi ra ngoài, chịu đựng bị côn trùng cắn cùng sự nhàm chán, để chiêm ngưỡng những thứ như thế này. Nó thật sự rất đẹp. Thậm chí là ngoạn mục.

Anh lang thang tiến lại gần, nhìn chăm chăm vào nó hồi lâu. Tiếng nước liên tục chảy ầm ầm tạo ra không gian và sự im lặng trong tâm trí anh. Đủ không gian để quan sát một ý tưởng mới tự do phát triển.

Anh đẩy Raine đi vì một phần nào đó

trong anh chắc mẩm rằng rồi cô sẽ đẩy anh đi, không sớm thì muộn. Anh không dám mạo hiểm để mình bị ruồng bỏ, bị hoang mang. Anh thà bỏ qua và đi thẳng tới tình trạng cô đơn tê liệt còn hơn.

Một chuyển động nhanh như chớp thu hút mắt anh. Con hươu đã bước ra khỏi rừng cây. Nó và anh nhìn nhau, một khoảnh khắc nghi ngờ lạnh lùng, dài dằng dặc đến từ cả hai phía. Con hươu lặng lẽ vào lùm cây, thu hút sự chú ý của Seth về một phiến đá vuông phẳng, sáng bóng trong bụi cỏ. Anh đi tới chỗ đó. Nó là một bia mộ, dựng ngang trên mặt đất. Cỏ mọc xung quanh được xén ngắn, không hề có bóng dáng địa y và rêu trang trí trên

đó như những tảng đá khác. Anh quỳ xuống, gạt đám lá cây ra.

Kevin Seamus McCloud

10/01/1971 - 18/08/1992

Người anh em yêu quý

Một ký ức đã bị chôn vùi khế nhúc nhích sống dậy trong đầu anh. Mấy năm trước Jesse từng nhắc đến việc cộng sự của mình mất một người em trai, nhưng lúc ấy anh chẳng có hứng thú gì với thông tin đó.

Sean ba mươi một, giống như anh chàng Kevin này, nếu sống đến năm nay. Hẳn là cậu ta đã mất người anh em sinh đôi của mình mười năm trước, khi mới chỉ hai mươi một.

Lần này, lúc sự đau đớn xuất hiện, anh không cố dùng những mảnh khóc thường ngày để làm mình xao lãng nữa. Seth chỉ nghiêng răng, hít thở, và chờ đợi. Chỉ với sự đơn giản mộc mạc, phiến đá hoa cương mười năm tuổi kể một câu chuyện đau đớn không lời. Anh quỳ xuống, lắng lẽ lắng nghe.

Thật đau đớn. Nó làm anh rung động. Quai hàm nhức nhối, cổ họng đau đớn,

chân tê liệt. Cơn gió lạnh giá quét qua xung quanh anh. Anh liên tục gạt đồng lá rụng bị thổi qua phiến đá và chịu đựng sự rối loạn trong tâm trí mà không cần cố gắng hiểu hay kiểm soát nó.

Đến lúc đứng dậy, anh đứng im đó hồi lâu cho tới khi lá thông bắt rơi xuống. Anh dùng thời gian đó để rà mắt tìm chút sắc hoa trong đám cỏ xung quanh. Nếu có bất kỳ bông hoa dại nào quanh đó, anh sẽ hái vài bông và đặt chúng lên mộ Kevin, vì lúc này chẳng có ai trông thấy anh cả. Dù vậy, anh không thể hành động theo cơn bốc đồng của mình, nơi này không có hoa. Chỉ có những ngọn cỏ chết cồng vì sương, lá thông màu nâu đỏ, quả

thông và lá héo.

Đến lúc chân anh cử động, gió lại nổi lên. Nó làm những ngọn cây rung lắc, làm cả khu rừng kêu rì rào. Một điều gì đó đã thay đổi. Ngọn gió, thời tiết, phong cảnh trong đầu anh.

Anh sẽ không đẩy thế giới ra xa nữa. Đó sẽ là lễ vật anh dùng để tưởng nhớ Jesse. Và anh sẽ bắt đầu với anh em McCloud. Anh nợ họ, nợ rất nhiều. Anh hẳn đã chẳng bao giờ mang được Raine còn sống sót đi ra nếu không có sự giúp đỡ của họ. Anh sẽ nín nhịn mọi trò trêu chọc khiêu khích và biết ơn họ vì điều đó. Và nếu anh cần họ hơn họ cần anh thì

chắc, cũng phải chịu thôi. Điều đó chẳng có gì đáng xấu hổ hết.

Và Raine. Ôi Chúa ơi, Raine.

Gió quét qua những rặng cây một cách dữ dội, gấp gáp. Trong bệnh viện, khi còn mê sảng vì thuốc giảm đau, cô đã bảo anh rằng cô yêu anh. Cô đã ra lệnh cho anh không được chết. Chi tiết đó rất hứa hẹn, nhưng anh không lớn lên cùng một bà mẹ nghiện ngập mà không học nằm lòng quy tắc số một. Những điều người ta nói khi mất lý trí không tính. Không bao giờ.

Cô có thể đẩy anh đi. Anh xứng đáng

phải chịu điều đó, sau tất cả những chuyện tởm lợm anh đã làm. Theo dõi cô, quyến rũ cô, nói dối cô, thao túng cô. Và sau tất cả những điều đó là buộc tội cô phản bội. Ý nghĩ đó khiến anh co rúm người lại.

Dẫu sao đi nữa thì anh cũng phải mạo hiểm. Anh phải hiến tế bản thân. Quỳ gối van vỉ cho tới khi cô đầu hàng vì mệt mỏi. Cô quá ngọt ngào và vị tha, giống hệt như Jesse. Điều đó có thể có lợi cho anh, chỉ nốt lần cuối cùng này thôi, về sau anh sẽ không bao giờ lợi dụng điều ấy nữa.

Cũng nhưng anh sẽ không bao giờ để

ai làm vậy. Anh sẽ là rồng và hiệp sĩ của cô, hai trong một. Anh sẽ dành cả cuộc đời để bảo vệ cô, thương yêu cô, đối xử với cô như một nữ thần tình yêu lộng lẫy, nóng bỏng, đáng sùng bái.

Raine tốt hơn anh cả nghìn lần, nhưng kệ cha nhà nó. Anh có thể gặp may. Anh ngày càng di chuyển nhanh hơn trong rừng. Đến lúc băng qua bụi cây ra bãi cỏ, anh đã chạy như một con ngựa đua.

“Lão ta đúng là gan khi bắt con đôi họ về Lazar. Lão già kiêu căng không chịu nổi. Điều kiện để con thừa kế, tất nhiên rồi. Hừ. Victor cổ điển, không thay đổi gì hết. Lúc nào cũng thích thao túng

người khác.

“Con không mấy bận tâm”, Raine nói một cách kiên nhẫn. “Cái tên đó có vẻ phù hợp với con hơn hẳn tên của bác Hugh.”

Alix quay phắt lại từ chỗ tủ quần áo bà đang lục lọi và cau mày nhìn con gái. “Con thay đổi rồi, Lorraine. Ta không biết cái thái độ hợm hĩnh, ta đây này của con từ đâu mà ra, nhưng ta không thích sự thay đổi này một tí nào.”

Raine cẩn thận chải lược qua một mớ tóc rối. “Con xin lỗi nếu khiến mẹ khó chịu. Nhưng con e là cái tính ấy sẽ ở lại

luôn đây.”

“Thấy chưa? Con lại thế nữa rồi. Lại thêm một câu bình luận hỗn xược, ta đây khác. Ta thế là ta đang dần mất hết kiên nhẫn.” Alix lắc mái tóc vàng được tạo dáng hoàn hảo và lại cúi đầu vào tủ đồ, rút ra thêm một bộ đồ khác với một tiếng thở dốc. “Ôi, Chúa ơi. Nhìn đường cắt của món đồ lộng lẫy này đi. Dior, tất nhiên rồi. Lão khốn sát nhân đó đã mua đây một tủ quần áo giá trị cả gia tài, thế mà lại phí phạm trên người con. Phí phạm. Tiếc là chúng quá nhỏ.” Alix bắn cho mình một ánh mắt ngưỡng mộ qua tấm gương dài, vuốt tay trên cơ thể mảnh mai của mình. “To lên hai cỡ là hoàn hảo

đối với ta.”

“Cực kỳ đáng tiếc”, Raine lẩm bẩm với vẻ mặt hết sức bình thản. Cô lại kéo một mớ tóc rối khác để chải lại. Cô đã thả tóc xuống kể từ hôm ở viện về. Giờ tay lên cao để tết hoặc xoắn tóc làm cô cực kỳ đau đớn, nhưng khi cô thả tóc xuống thì gió lại thổi nó thành một mớ bù xù.

Alix liếc nhìn cô nghi ngờ. “Đừng có giở giọng hỗn hào với ta.”

Raine mỉm cười với bà. “Không đâu mẹ.”

Lần đầu tiên, Alix không phản đối trước vị đó. Miệng bà mím chặt, ném cái áo khoác bọc nhựa mà bà đang ngưỡng mộ lên giường. “Chuyện này không hề có lỗi của mẹ, con biết đấy.”

“Con biết điều đó”, Raine xoa dịu.

“Không, con không biết đâu. Mẹ biết con nghĩ gì về mẹ. Mẹ biết những gì Victor có thể nói với con. Mẹ không thể thay đổi quá khứ. Mẹ đã phạm sai lầm, chúng ta ai chả thế. Có thể mẹ lạnh lùng và ích kỷ. Có thể mẹ là một bà mẹ kinh khủng, nhưng mẹ có cố gắng để làm những gì đúng đắn, Lorraine. Mẹ không muốn con bị tổn thương.”

“Con vẫn bị tổn thương”, Raine nói.
“Nhưng con biết ơn nỗ lực đó.”

“Chà. Điều ấy cũng đáng kể, mẹ nghĩ vậy.” Alix ngồi xuống giường, đá giày đi và nhích lại sau lưng Raine. “Đưa mẹ cái lược đó nào.”

Raine do dự trước khi chuyển nó cho bà. Chải tóc không phải sở trường của bà, và Raine đã học được cách tự chải đầu, tết tóc từ bé. Nhưng tay Alix hết sức dịu dàng, đi từ dưới và cẩn thận chải ngược lên. “Kể cho con chuyện đã xảy ra đi”, Raine bảo bà.

Cái lược dừng lại. “Mẹ chắc chắn là đến giờ con cũng đã biết phần lớn câu chuyện rồi.”

“Không phải từ góc nhìn của mẹ”, Raine nói.

Alix tiếp tục chải. “Hừm. Victor đã kiếm được rất nhiều tiền vào mùa hè năm 85”, bà bắt đầu một cách chậm chạp. “Mẹ không biết bằng cách nào, và mẹ cũng không muốn biết, nhưng bọn mẹ sống xa hoa, và mẹ thích điều đó.”

Bà dừng lại, gỡ một lọn tóc rối ngang ngạnh. Khi chiếc lược chải qua nó trơn tru, bà lại bắt đầu cất giọng. “Mùa hè ấy

Peter trở nên cực kỳ tuyệt vọng. Ông ấy nói đó là những đồng tiền nhuộm máu. Bảo rằng ba người bọn mẹ nên chạy trốn rồi trồng rau ở nơi nào đó. Vớ vẩn đến thế là cùng. Mẹ đã cố thuyết phục ông ấy để Victor giải quyết những chuyện xấu xa. Nhưng một khi Peter nghĩ gì rồi... À, ông ấy giống con về mặt đó. Rồi ông ấy bảo mẹ là ông ấy sẽ cố chặn nó lại, một lần và mãi mãi. Ed Riggs đã hứa miễn tội cho ông ấy nếu ông ấy làm chứng chống lại Victor.”

“Và mẹ đã cố ngăn ông lại?”

“Mẹ cũng có một ý tưởng”, bà Alix nói, giọng không chắc chắn. “Mẹ biết là

Ed bị mẹ hấp dẫn, vậy nên mẹ đã quyết định... lợi dụng điều đó.”

“Mẹ bảo bác Victor về những việc cha định làm. Và mẹ đã quyền rũ ông Ed.”

“Đừng phán xét mẹ.” Giọng bà run run. “Mẹ cứ nghĩ Victor sẽ làm Peter tỉnh táo lại. Trước đó lúc nào lão ta cũng có khả năng thao túng ông ấy. Mẹ chưa từng nghĩ rằng lại có người bị hại. Mẹ chỉ muốn mọi chuyện giữ nguyên như nó vốn có.”

“Con hiểu”, Raine nói. “Mẹ nói tiếp đi.”

Chiếc lược chải trơn tru hơn khi các nhúm tóc rối đã được gỡ. “Con biết chuyện còn lại rồi đấy”, bà Alix nói. “Mẹ không hề biết Ed có thể làm gì. Ông ta trở nên ám ảnh. Ông ta muốn bỏ vợ con và chạy trốn cùng mẹ. Và rồi...”

Chiếc lược rơi xuống. Raine chờ đợi. “Gì ạ?” Cô khẽ thúc giục.

“Rồi ngày hôm ấy mẹ ra khỏi nhà và thấy ông ta đang đuổi theo con. Không hiểu sao mẹ lại biết chuyện gì đã xảy ra. Con đã nhìn thấy gì. Mẹ nhìn thấy mặt ông ta. Ông ta đang điên. Ông ta có thể đã giết con.”

“Phải, con nhớ”, Raine thì thảo. “Con nghĩ suýt nữa ông ta đã làm thế.”

“Mẹ thậm chí còn chẳng nhớ mẹ đã nói gì với ông ta. Mẹ đã giả vờ ngớ ngẩn, tất nhiên. Lúc nào mẹ làm điều đó cũng giỏi. Mẹ ra vẻ con bị kích động và hoang tưởng. Cả hai chúng ta đều không phải là mối đe dọa với ông ta.” Alix khịt mũi. “Điều duy nhất mẹ có thể nghĩ tới là mang con tránh xa đồng hỗn loạn đó càng xa càng tốt.”

“Và làm con quên đi?”

Bà túm tóc Raine trong tay, chải nó từ dưới lên. “Và làm cho con quên đi.” Bà xác nhận. Bà dịch người quanh giường cho tới khi nhìn vào mắt Raine. “Mẹ chưa từng nghĩ rằng Victor sẽ làm hại Peter. Tin mẹ đi, con yêu. Victor nuông chiều Peter như một đứa con cưng hư hỏng hơn là em trai. Lão ta yêu ông ấy.”

“Yêu đến mức quyến rũ vợ của em trai ư?”

Alix rúm người lại. “Raine!”

“Điều đó là sự thật phải không?”

“Điều đó không liên quan lắm”, Alix quát. “Hay đứng đấy!”

“Cùng chịu đựng với con đi, mẹ”, Raine nói một cách ương bướng. “Cha thật của con là ai? Bác Victor hay cha Peter?”

“Điều đó bây giờ còn quan trọng không?”

Raine trừng mắt sắt đá nhìn bà. “Chiều theo ý con đi.”

Alix thở dài, nhìn xuống cái lược trong tay. Trong một khắc, đột nhiên bà

trở về đúng tuổi thật của mình. “Mẹ không biết”, bà nói mệt mỏi. “Hãy đi tới phòng xét nghiệm gene nếu con quá tò mò. Đó là một thời kỳ vô cùng buông thả của cuộc đời mẹ. Có một giai đoạn mẹ chẳng hề nhớ nổi điều gì.”

Raine lắng nghe bằng tất cả các giác quan đã được mài giũa sắc bén trong mấy tuần qua. Cô nhận ra sự chân thật trong giọng mẹ mình. Chỉ điều đó thôi cũng đã là một thứ kỳ diệu, một thứ đáng phải tạ ơn trời. Cô nhích lại gần, cố không làm động những xương sườn đau đớn của mình. Cô hít một hơi thật sâu và mạo hiểm, ngả đầu lên vai bà.

Alix đông cứng một lúc rồi vươn tay ngập ngừng vuốt ve tóc Raine. “Là người nào trong số họ thì điều đó cũng không còn quan trọng nữa.” Bà nghe như thể đang cố tự thuyết phục bản thân mình.

“Không, với con thì không”, Raine đồng ý. “Giờ con đã mất đến hai người cha.”

Alix lại vỗ về cô, tay cứng ngắc và ngượng nghịu. “Con vẫn còn một bà mẹ đây”, bà nói quả quyết. “Dù bà ấy có thể nào.”

Một tiếng ho xấu hổ vang lên từ cửa phòng. Khoảnh khắc ân xá nhỏ nhoi đã

châm dứt.

Clayborne bồn chồn đứng ở cửa phòng. “Xin lỗi thưa cô Lazar, nhưng tôi có việc cần báo cho cô biết”, ông ta nói một cách lo lắng. Raine gạt nước mắt. “Không chờ được sao?”

“À... Không tốn nhiều thời gian đâu. Ông Lazar đã đưa ra những chỉ thị chi tiết về cách xử lý di cốt của ông ấy sau đám tang, nhưng hai ngày trước sự kiện dẫn tới cái chết của ông, ông đã thay đổi những chỉ thị ấy.”

Raine và Alix nhìn nhau. Raine lại nhìn Clayborne. “Vâng?” Cô giục.

“Ông ấy yêu cầu cô đưa ra mọi quyết định.”

Raine chớp mắt nhìn ông ta. “Tôi?”

Vai Clayborne nhún lên bất lực. “Tôi sợ rằng đó là một trong các điều khoản của di chúc.”

Con thuyền khẽ nhấp nhô trên mặt nước gợn sóng. Cô đã bảo Charlie đưa tới nơi mà cô nhớ là đã thấy thuyền của Peter mười bảy năm trước. Charlie kính cẩn giữ im lặng khi cô nhìn đờ đẫn ra mặt nước, cầm hộp đựng tro màu trắng

của Victor trong lòng. Cô thấy biết ơn vì nhân viên của Victor đã tự nhận nhiệm vụ chăm sóc cô. Tất cả trừ Mara, cô ta đã bỏ đi ngay lập tức. Không ai có thể an ủi được Mara trước tin Victor chết.

Raine nhắm chặt mắt lại trước cơn đau âm ỉ, nặng nề trong lồng ngực. Vì một lý do nào đó, tâm trí cô chuyển hướng về Seth.

Anh đã thể hiện rõ là anh không bao giờ có thể tin tưởng cô, và quan hệ họ hàng của cô với Victor đã dẫn đến quyết định của anh. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận rằng cô cũng yêu quý Victor. Nhưng cô không thấy xấu hổ vì yêu quý Victor.

Nếu có điều gì cô học được trong những tuần vừa qua, thì đó chính là trong đời người hỗn loạn này có quá đủ thứ để phải thấy xấu hổ rồi, nên không cần phải thấy xấu hổ vì trót đem lòng yêu ai. Dù điều đó có ngu xuẩn đến đâu đi nữa.

Giờ cô đã có hai người cha. Cả hai đều đầy khiếm khuyết, đều bất hạnh, nhưng mỗi người đều đã tặng cô những món quà vô giá. Cô nhìn vào mặt nước sâu thẳm lạnh lẽo đã mang Peter đi và thậm xin mặt nước, với sức mạnh tẩy rửa và đổi mới của nó, chấp nhận người cha khác của cô.

Thứ trong hộp thô ráp hơn cô nghĩ,

giống như cát vậy. Cô nắm một vốc, quăng nó lên mặt nước.

Không sao hết. Việc này rất thích đáng. Peter đồng ý, cả vũ trụ đồng ý. Cô mở hộp và lắc nó cho tới khi cái túi nhựa bên trong trống không. Đám tro chìm xuống. Những gợn sóng nhỏ xô tới và trôi lên. Cô đặt hộp xuống rồi quay sang nói với Charlie. “Chúng ta về nhà thôi.”

Cô quay mặt về hướng gió khi Charlie khởi động động cơ. Con thuyền gập dẩy, rẽ qua mặt nước sóng vỗ bập bênh, làm xóc cả tấm lưng và lồng ngực đau nhức của cô, nhưng cơn đau ấy là một sự đánh lạc hướng dễ chịu. Nó giúp cô dễ dàng

tránh nghĩ về Seth hơn. Dễ lờ đi cảm giác quặn thắt u ám trong lồng ngực hơn.

Cô sẽ vượt qua chuyện này, cô tự nhủ. Cô không phải là người đã quay lưng lại với tình yêu. Rồi cô sẽ lành nhưng anh thì sẽ càng mưng mủ. Vậy mà suy nghĩ ấy chẳng đem lại cho cô chút an ủi nào.

Gió đang quạt nước mắt vào mắt cô. Cô kiên quyết lau chúng đi.

“Có người”, Charlie kiêu lời nói.

Cô nhìn vào con thuyền đang nổi dập dềnh cạnh cầu cảng, tóc gáy dựng đứng,

ngực phồng lên, hơi thở nông và bị chặn lại, bụng nôn nao. Có thể chỉ là một con thuyền tương tự. Hàng xóm. Một người bán cá tươi. Cô không nên căng thẳng quá khi chắc chắn rồi cô sẽ lại bị va vào đá mà thôi.

Đó là Seth. Một bóng người thẫm tối đứng bất động dựa vào các rễ cây khô khốc ở bờ biển. Mặt anh trông gầy hơn cô nhớ. Đôi mắt đen tối u sầu của anh tìm kiếm mắt cô qua mặt nước. Chúng kéo cô như sợi dây thừng trong câu thần chú cũ mà cô vẫn tưởng tượng khi còn bé. Câu thần chú ấy chẳng bao giờ có tác dụng. Câu thần chú níu giữ tình yêu.

Cả hai người đều không thốt ra một câu chào hỏi nào. Charlie buộc thuyền. Ông ta nhìn Seth từ đầu tới chân một cách thù địch và nhìn Raine dò hỏi.

“Ồn cả, Charlie ạ. Cảm ơn ông”, cô nói.

Charlie nặng nề bước đi, lắc đầu. “Anh thấy là nhân viên của Victor đã quay sang phục vụ em”, Seth bình luận.

Cô không lý giải được tông giọng của anh nên chuẩn bị tinh thần để đón nhận tất cả mọi thứ. “Họ chăm sóc em rất tốt”, cô nói. “Tuần vừa qua thật gian nan.”

“Em ỏn chứ?”

“Em sẽ ỏn. Em vẫn còn cứng người nhưng ngày một đỡ hơn.”

“Anh không nói về thể chất.”

Cô dứt ánh nhìn khỏi đôi mắt xuyên thấu của anh. “Anh thì sao? Vết thương của anh lành nhanh chứ?”

Anh cau mày “Đừng ỏn chủ đề.”

“Sao lại không?” Cô hỏi. “Chẳng còn gì nữa mà nói.”

Seth đút hai tay vào túi quần. “Không có gì sao?”

“Anh nói xem, Seth.” Cô cố bắt chước mảnh lời của anh, đôi mắt nhìn nhận mọi thứ nhưng không để lộ điều gì.

Rồi một chuyện xảy ra làm cô sốc. Anh nhìn xuống, phá vỡ tiếp xúc mắt của họ. Anh chuyển từ chân này sang chân kia. Anh nuốt nước bọt, thấy rõ mồn một.

Anh đang lo lắng. Cô đã làm Seth Mackey lo lắng.

“Anh nghĩ...” Anh cau mày nhìn mặt

nước sau lưng cô. “Có rất nhiều điều để nói. Nhiều đến mức mà, ừm, có thể anh phải mất cả cuộc đời còn lại mới nói được tất cả.”

Raine muốn hét lên sung sướng nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản, như thể không phải cả trái tim của cô đang treo chơi vơi trước những gì anh sắp nói trong vài giây tới vậy. “Anh đã bảo với em là anh không có tính lãng mạn, trữ tình cơ mà.”

Bằng cách nào đó, một cách đáng kinh ngạc, giọng cô phát ra lạnh lùng và đều đều.

Mắt anh chớp chớp ngẩng lên. “Đó là

trước khi anh bắt đầu hẹn hò với em.”

“À”, cô thì thào.

Anh cười một cách thận trọng. “Hẹn hò với một nữ hoàng cướp biển nhất định sẽ làm khả năng sáng tạo tiềm tàng về sự lãng mạn trong người đàn ông sống dậy.”

Anh đứng đó, mặt đầy mong đợi. Chờ cô có động thái kế tiếp. Anh không dám đề lộ ý định của bản thân, giống hệt cô.

Chà. Nếu đó là những gì tốt nhất anh có thể làm thì anh phải chịu đựng tới cùng thôi.

“Em có một đề nghị cho anh”, cô nói.
“Một đề nghị kinh doanh.”

Mắt anh nheo lại. “Nghe thử xem nào.”

“Em muốn thuê công ty anh làm đối tác an ninh của Công ty Xuất - Nhập khẩu Lazar. Nhưng chỉ bán thời gian thôi.”

“Bán thời gian ư?” Anh cau mày.

“Để anh có thời gian làm công việc thật sự - nô lệ tình yêu toàn thời gian.”

Anh chớp mắt rồi quay mặt đi với một

tiếng cười khịt khịt nghèn nghẹn.

“Khá giống với kế hoạch mà anh đã gợi ý sau bữa tiệc của bác Victor”, cô tiếp tục. “Anh chàng cơ bắp ngỡ ngàng bị đem tới một hòn đảo hẻo lánh để hoàn thành mọi giấc mơ gợi tình của em. Chúng ta chưa từng thăm dò tất cả khả năng từ kịch bản đó. Chúng ta đã bị phân tâm bởi nữ hoàng cướp biển và thói phàm ăn vô độ của cô ta. Bên cạnh những thứ khác nữa. Âm sát, báo thù, phản bội, đại loại vậy.”

Cô chờ để xem liệu anh có lờ đi sự châm biếm trong giọng nói của cô không, hay sẽ bắt chước nó.

“Thú vị đây”, anh từ tốn nói.

“Em cũng cho rằng anh có thể nghĩ như vậy”, cô nói.

“Anh có đề nghị khác này. Anh sẽ cho em biết mô tả công việc mà anh thật sự muốn.”

Họng Raine thít chặt lại vì giận dữ. Nếu anh cứ để mối quan hệ của họ ở mức độ này thì cô sẽ phải là người ép họ đi lên một mức độ khác. Như thường lệ.

Seth nhìn xuống chân. Cô thấy quả táo

Adam của anh nhô lên hạ xuống, một lần, rồi hai lần. Anh nhìn vào mắt cô với vẻ mặt của một người đàn ông sắp ra giữa làn đạn. “Người tình toàn thời gian”, anh khàn giọng nói. “Cha các con em. Bạn đồng hành trong các chuyến phiêu lưu, người bảo vệ, người canh gác, người bao bọc, bạn đời, bạn tình. Tình yêu của đời em. Mỗi mỗi.”

Mắt cô ngứa ran và nóng rực vì nước mắt. Tim cô đập mạnh vào lồng ngực đang đau nhức, còn cổ họng cô rung rung. “À. Nhưng em sợ là, ừm, điều khoản về nô lệ tình yêu không thương lượng được nữa đâu”, cô thì thầm.

“Tốt thôi. Anh sẽ là nô lệ tình yêu của em, sẽ là hiệp sĩ của em, là tay thủy thủ của em, là hoàng tử, là bất kỳ ai mà em muốn. Chỉ cần em nói rằng em vẫn còn muốn anh. Nói với anh mau đi, Raine. Em đang giết chết anh đấy.”

Cuối cùng thì cô cũng nắm được bí quyết của thần chú mất. Phải hai người cùng thực hiện thì nó mới có tác dụng. Và giờ anh cũng đang kéo cô như dây thừng cho tới khi cô ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực của anh. “Chúa ơi, em muốn anh. Và em cần anh. Em nhớ anh lắm”, cô nói.

Anh vuốt ve lưng cô như thể cô được

làm từ thủy tinh, và vùi mặt vào tóc cô.
“Anh cũng vậy”, anh khàn giọng nói.
“Anh xin lỗi vì để em phải chờ đợi. Anh đã rất xấu hổ. Chuyện đó thật ngu xuẩn. Vậy, ừm, về lời đề nghị của anh. Tức là nó là chính thức rồi phải không? Anh có thể thư giãn rồi chứ? Thỏa thuận đã thành nhĩ?”

Cô ngửa khuôn mặt ướt đầm của mình lên, nhìn vào mắt anh một cách dò hỏi.
“Anh chắc chứ?”

“Anh yêu em. Vì sao lại không?”

Mắt cô nhìn ra mặt nước, tới nơi con thuyền trắng đã chìm xuống, nơi tro cốt

của ông Victor đã hòa vào nước. “Bởi vì huyết thống của em. Em sẽ không bao giờ quay lưng lại với nó. Em là người mang họ Lazar, Seth ạ.”

Anh ôm mặt cô trong tay. “Anh yêu con người em”, anh nói, rải những nụ hôn dịu dàng, tôn kính lên má cô, trán cô, quai hàm cô, môi cô. “Anh muốn ăn mừng, muốn bảo vệ em và tôn thờ em. Em đẹp quá chừng, Raine ạ. Không còn ai giống như em trong cả thế giới này nữa.”

Thế giới trở nên êm ả và mở rộng ra khi cô nhìn vào mắt anh. Tia sáng hoàng hôn cuối cùng chiếu lặn tẩn trên mặt

nước. Một con đại bàng vàng chao liệng trên đầu họ. Rồi một cặp đại bàng khác, một cặp vợ chồng. Tiếng rít qua không khí, cái bóng từ dải cánh rộng của chúng tạo ra là một lời chúc phúc trang nghiêm. Một khoảnh khắc ân xá khác. Cuộc sống có nhiều thời khắc như vậy hơn cô nghĩ. Họ sẽ dành cả quãng đời còn lại để cùng nhau tạo ra những khoảnh khắc như vậy và đắm chìm trong chúng.

Mắt Seth chan chứa tình yêu cùng niềm hy vọng dè dặt. Có chút run rẩy rõ rệt trong đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ đang ôm lấy mặt cô vô cùng dịu dàng ấy. “Vậy thì?” Anh hỏi. “Em sẽ cưới anh chứ?”

Cô vòng tay quanh cổ anh, tim cô vỡ òa vì niềm hạnh phúc quá lớn lao đến không sao cất chứa. “Ngay lập tức”, cô thì thầm.

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình

khác, hãy truy cập: <http://www.dtv-ebook.com>